

ΑΝΑΓΕΝΝΥΣΗ

- ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
- ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ
- Η «ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Δ.Α.
- ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΧΑΡΑΖΟΥΝ ΝΕΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
- Η ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ
- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ 23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.
- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ Σ.Ε.
- Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ

18

ΜΑΡΤΙΟΣ 1966

μηνιαία πολιτική επιθεώρηση

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

Διευθύνεται από 'Επιτροπή. — Χρόνος Β', 'Αρ. Τεύχους 18, ΜΑΡΤΙΟΣ 1966.

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Σ

'Εσωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 120 'Εξωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 240 Κύπρου { 'Ετήσια δρχ. 150
'Εξάμηνη » 60 'Εξάμηνη » 120 'Εξάμηνη » 75

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Νίκος Μπελογιάννης	Σελ. 1
— Πολιτικό σημείωμα - γεγονότα και σχόλια	» 3
— 'Η «διαφοροποίηση» της Δεξιάς και ή ήγεςία της ΕΔΑ	» 6
— 'Η κρίση στο ΝΑΤΟ και ό άγώνας του έλληνικού λαού	» 8
— 'Η τελική νίκη της ινδουσιακής επανάστασης είναι άναπόφευκτη!	» 10
— Οί συνεπείς συνδικαλιστές άνοίγουν τόν δρόμο της σταθερής πάλης τών εργαζομένων	» 16
— Σχετικά με τόν σχήμα «μεταρρύθμιση - άντιμεταρρύθμιση». (Προβλήματα τού φοιτητικού κινήματος)	» 22
— Οί συνεπείς άριστεροί φοιτητές χαράζουν νέες κατευθύνσεις στο φοιτ. κίνημα	» 27
— 'Η 'Αλβανία άπορρίπτει τή συκοφαντική επίθεση κατά τού πρεσβευτή της στην Πολωνία	» 36
— Σχετικά με τόν 23ο συνέδριο τού ΚΚΣΕ: 'Επιστολή της Κ.Ε. τού Κ.Κ.Κ. πρὸς τήν Κ.Ε. τού ΚΚΣΕ - 'Ο Ζάκ Γκριππά, Γραμματέας τού Κ.Κ. Βελγίου γιά τόν 23ο συνέδριο τού ΚΚΣΕ	» 37
— Σχετικά με τίς νέες οικονομικές μεταρρυθμίσεις της Σοβιετικής 'Ενώσης. 'Αρθρο της «Φωνής τού Λαού», όργάνου τού Κ.Κ. Βελγίου	» 40
— 'Η νέα καθοδήγηση τού ΚΚΣΕ όμολογεί τήν πολιτική της της σοβιετο-αμερικάνικης συνεργασίας	» 47
— Τόν ιμπεριαλιστικό πραξικόπημα στη Γκάνα. Κείμενα τού «Rékin information»	» 53
— Για τὰ γυρίσματα, τίς στροφές και τήν πρόοδο. 'Αρθρο της «Λ. 'Ημερησίας»	» 57
— Οί λαοί δυνάμουν τόν άπελευθερωτικό άγώνα έναντίον τού άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. (Νότιο Βιετνάμ - Ταϊλάνδη - Κολομβία)	» 58
— 'Επανάστατική θύελλα στη Δομινικανή Δημοκρατία. 'Αρθρο της «Λαϊκής 'Ημερησίας»	» 61
— 'Ηγέτης τών νέγρων της 'Αμερικής ξεσκεπάσει στη δίκη του τὰ έγκλήματα της κυβέρνησης Τζόνσον	» 63
— 'Η διαμάχη ανάμεσα στις δυό άντεπαναστατικές ομάδες. 'Αρθρο της «Λ. 'Η.»	» 64
— Τόν «πρωτόγονο» νικά τόν «μοντέρνο». 'Αρθρο της «Λαϊκής 'Ημερησίας»	» 65
— Τόν διετναμέζικο πρόβλημα	» 66
— Τόν μυστικό μιάς ύπόθεσης. (Γύρω από τίς συνομιλίες τού Ουίλσον στη Μόσχα). Σχόλιο της «Λαϊκής 'Ημερησίας»	» 69
— 'Η βρετανική στρατηγική «άνατολικά τού Σουέζ». 'Αρθρο της «Λ. 'Ημ.»	» 71
— 'Η τέχνη και ή λογοτεχνία πρέπει νά ύπηρετούν τόν λαό. Κείμενα τού Μάο Τσέ-τούνγκ και τού Τσέου Γιαγκ	» 74

'Εκδότης: **ΙΣΑΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ**
Νικομηδείας 46 — Νίκαια - Πειραιεύς

'Υπεύθυνος Συντάκτης: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΤΖΕΑΣ**
Λυσισμαχίας 50 — 'Αθήναι (409)

Τυπογραφικόν Συγκρότημα: **ΕΜΜ. ΡΟΔΑΚΗΣ & Σία**
Γερανίου 7, Τηλ. 533.965 — 'Αθήναι (112)

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΤΑΚΗΣ**
Ν. Βότση 4 — 'Αθήναι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ**ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ**

Μην τότε κλαίς τὸν ἀπὸ
ὅπου πετὰ δταν βρέχει,
νὰ κλαίς ἐκεῖνο τὸ πουλὶ
ὅπου φτερά δὲν ἔχει.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, στὴ μνήμη τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος, στὴ μνήμη ὅλων τῶν δημοκρατῶν, στὴ μνήμη ὅλων τῶν ἀπλῶν καὶ τίμιων ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ μας, ἔρχεται ὁ Νίκος Μπελογιάννης. Δὲν τὸν φέρνει μόνο ἡ ἐπέτειος τῆς ἐκτέλεσής του, γιατί ὁ λαός μας δὲ χρειάζεται ἐπετεῖους γιὰ νὰ θυμᾶται τὰ παληκάρια του. Κι' ἔνα τέτοιο παληκάρι, διαλεχτὸ μέσ' στὰ διαλεχτά, στάθηκε στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο ὁ Μπελογιάννης. "Ἄν σήμερα, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν 14 χρόνων ἀπὸ τὴ θυσία του, ἡ σκέψη μας καὶ ἡ καρδιά μας γυρίζουν ἀκόμα πιὸ κοντὰ σὲ κεῖνον, εἶναι γιατί οἱ σφαῖρες ποὺ δολοφόνησαν «τὴν εἰρήνευση καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἑλλάδας» δολοφονοῦν καὶ σήμερα τὴ Δημοκρατία, τὴν Εἰρήνη, τὴν ὁμαλότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας μας. "Ετσι, ἡ ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν ἐπιβάλλεται ἀπὸ τίς ἴδιες τίς ἄμεσες πραχτικὲς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνα, ποὺ ἀσταμάτητα διεξάγει ὁ λαός μας ἐνάντια στοὺς ξένους ἱμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς ντόπιους ὑποταχτικούς τους.

Μὲ τὴν ἐκτέλεση τοῦ Μπελογιάννη ἀνοίξε στὴ χώρα μας μιὰ νέα περίοδος στὴν ἱστορία τῶν διώξεων τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Ἡ περίοδος τῆς ἀσυρματολογίας, τῆς κατασκοπολογίας καὶ τῆς καταδίκης σὲ θάνατο δεκάδων λαϊκῶν ἀγωνιστῶν μέσα σὲ συνθήκες «εἰρηνικῆς» πολιτικῆς ζωῆς. Αὐτὲς οἱ διώξεις καὶ οἱ καταδίκες ἀποσκοποῦσαν νὰ συντηρήσουν τὸ καθεστὼς τῆς ἀνωμαλίας στὸν τόπο μας. Ἀπέβλεπαν στὸ νὰ στο-

μώσουν τοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνες γιὰ εἰρήνευση, ὁμαλότητα, δημοκρατία, εἰρήνη καὶ ἀνεξαρτησία, καὶ νὰ κλείσουν τὸ δρόμο τῆς ὁμαλῆς δημοκρατικῆς ἐξέλιξης τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς, ποὺ τόσο εἶχε ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη ἐξυπηρετοῦσε ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀριστερᾶς, ποὺ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀγωνιζόταν ὁ Νίκος Μπελογιάννης. Μὰ αὐτὴ ἀκριθῶς ἡ πολιτικὴ ἔρχόταν σὲ ριζικὴ ἀντίθεση μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τίς ἐπιδιώξεις στὴ χώρα μας τῶν ξένων καὶ τῆς πουλημένης σ' αὐτοὺς, ὅπως προηγούμενα εἶχε πουληθῇ στοὺς Γερμανοφασίστες κατακτητὲς, ντόπιας οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας. "Ολοι αὐτοί, ἀντὶ γιὰ εἰρήνευση καὶ ὁμαλότητα ἐπέζητοῦσαν νὰ συντηρήσουν τὸ κλίμα τοῦ μονόπλευρου ἀπὸ τὴ μεριά τους ἐμφύλιου πολέμου. Ἀντὶ γιὰ δημοκρατία καὶ ὁμαλὴ πολιτικὴ ζωὴ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ κατάργηση καὶ τῶν τελευταίων ὑπολειμμάτων τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, γιατί διαφορετικὰ θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατηθοῦν ἀκόμα γιὰ πολὺ στὴν ἐξουσία. Ἀντὶ τέλος γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ εἰρήνη, ἐπεδίωκαν νὰ δέσουν ἀκόμα πιὸ στενὰ τὴ χώρα μας στὸ ἄρμα τοῦ βορειοαμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ τὴ μετατρέψουν σὲ προγεφύρωμά του μὲ στραμμένες τίς μποῦκες τῶν κανονίων του ἐνάντια στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωση καὶ τίς ἄλλες σοσιαλιστικὲς χώρες, ἐνάντια στίς χώρες τῆς Ἑγγύς καὶ Μέσης Ἀνατολῆς, ποὺ τότε ἀκριθῶς ἴσα-ἴσα εἶχαν ἀρχίσει νὰ σπᾶνε τὰ δεσμὰ τῆς ἱμπεριαλιστικῆς σκλαβιάς.

Στό πρόσωπο του Νίκου Μπελογιάννη, μέλους της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας και αξιού λαϊκού ηγέτη, την πολιτική και τις επιδιώξεις του προοδευτικού μας κινήματος θέλησε να χτυπήσει ο ιμπεριαλισμός και η αντίδραση. Μα έδω είναι που αποτύχανε. Γιατί, όπως χαρακτηριστικά είπε ο Μπελογιάννης στην απολογία του, «το Κομμουνιστικό Κόμμα δε χτυπιέται με τέτοια μέσα. Όπως απέδειξε η ιστορία του ως τώρα, έχει βαθιές ρίζες, ακατάλυτες, ποτισμένες με το αίμα που έχυσε στους αγώνες για την Ελλάδα και τον ελληνικό λαό. Παρ' όλους τους διωγμούς και τις εκατόμβες, δε σταματάει η επιρροή του, αντίθετα, πολιτικά τουλάχιστο μεγαλώνει» (1).

Σήμερα, δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια από τη θυσία του Μπελογιάννη, η χώρα μας βρίσκεται σε μια ανάλογη ιστορική καμπή.

Ο ιμπεριαλισμός, η ύποτελεια και η ξενοδοουλεια και τα αντιλαϊκά συμφέροντα που υπηρέτουν, έχουν οργανώσει ένα νέο φασιστικό πραξικόπημα.

Η συναγερμική «κοσμογονία», που επακολούθησε την εκτέλεση του Νίκου Μπελογιάννη, η οκτάχρονη καραμανλική τυραννίδα με αποκορύφωμά της το έκλογικό πραξικόπημα του 1961 και τη δολοφονία του αγωνιστή της δημοκρατίας και της ειρήνης Γρηγόρη Λαμπράκη, όλα αυτά δε στάθηκαν ικανά να πιασούν τον τροχό της ιστορίας. Δε στάθηκαν ικανά να σβύσουν από το χάρτη των πολιτικών δυνάμεων της Ελλάδας την Αριστερά. Να πνίξουν τη φωνή της, που είναι η φωνή του ίδιου του λαού μας και να επιβάλουν ανεμπόδιστα την πολιτική των ξένων μονοπωλίων και της ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας. Αντίθετα, σε όλη αυτή την περίοδο ο λαός μας δεν έπαψε ούτε στιγμή να παλεύει για την εθνική του ανεξαρτησία, για την ομαλότητα, τη δημοκρατία και την ειρήνη. Αν, παρά τις πολλές και σημαντικές νίκες, μικρές και μεγάλες, που κέρδισε όλα αυτά τα χρόνια, τελικά δεν κατάχτησε ακόμα τη μεγάλη νίκη, πέρα από τις αντικειμενικές δυσκολίες, αυτό οφείλεται βασικά στη ριζικά λαθεμένη ηγεσία, που σ' όλα τα χρόνια ασκήθηκε στο κίνημα.

Η ανικανότητα των ξένων και της ντόπιας αντίδρασης να γονατίσουν το λαό μας, τους οδήγησε στο παλατιανό πραξικόπημα της 15 του Ιούλη 1965, που άνοι-

ξε μια καινούργια περίοδο στην πορεία των πολιτικών μας πραγμάτων. Η κατάργηση και των τελευταίων ίχνων των λαϊκών ελευθεριών, η επιβολή μιας άνοιχτης φασιστικής δικτατορίας, η ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων μαζών, η καταπόδοση της εθνικής υπόθεσης της Κύπρου και η εμπλοκή της Ελλάδας στις θρώμικες πολεμικές περιπέτειες των βορειοαμερικάνων ιμπεριαλιστών, να ποιοί είναι σήμερα οι στόχοι των ξένων και της αντίδρασης. Για να πετύχουν αυτούς τους σκοπούς διαιωνίζουν το κλίμα του εμφύλιου πολέμου, με το να κρατούν εκτός νόμου το Κ.Κ.Ε. Να κρατούν στις φυλακές μέλη και στελέχη του, καταδικασμένα με την ίδια κατηγορία και με βάση τον ίδιο νόμο της φασιστικής βασιλομεταξικής δικτατορίας, που μ' αυτόν δικάστηκε, καταδικάστηκε και εκτελέστηκε ο Μπελογιάννης. Να αρνούνται τον επαναπατρισμό σε δεκάδες χιλιάδες πολιτικούς πρόσφυγες. Να ανασυσταίνουν τα στρατόπεδα πολιτικών εξορίστων. Να δολοφονούν στους δρόμους τους δημοκρατικούς πολίτες και να στούν κατά δεκάδες κατηγορούμενους στα άκρα της των ποινικών δικαστηρίων, επειδή αγωνίζονται για την ειρήνη, τη δημοκρατία, τη λευτεριά και το ψωμί του λαού.

Να γιατί σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, το παράδειγμα του Μπελογιάννη συγκινεί το λαό μας. Να γιατί η ζωή και ο θάνατός του έχουν γίνει φάροι, που φωτίζουν το δρόμο της λαϊκής πάλης. Να γιατί η αντίδραση και σήμερα ακόμα, ύστερα από 14 χρόνια, φοβάται και νεκρό το Μπελογιάννη.

Στη 14η επέτειο της εκτέλεσης του Νίκου Μπελογιάννη, όπως και σε κάθε παρόμοια, ο λαός και οι αγωνιστές του δε στρέφουν δακρυσμένα τα μάτια της ψυχής τους στη μνήμη του. Δεν τον κλαίνει. Γιατί ο Μπελογιάννης ήταν ο άητος των θουνών, που πετούσε με δλάνυχτα τα φτερά του προς το μέλλον, κι' όταν έκανε ξαστεριά, κι' όταν έβρεχε, κι' όταν θροντούσε τ' αστροπελέκι. Φρονηματίζονται από το παράδειγμά του. Ατσαλώνουν την πίστη τους για το δίκιο του αγώνα τους και για τη βεβαιότητα της τελικής νίκης. Και προχωρούν μπροστά. Πάντα μπροστά. «Αγωνίζονται για να ξημερώσουν στη χώρα τους καλύτερες μέρες, χωρίς πείνα και πόλεμο. Για το σκοπό αυτό αγωνίζονται κι' όταν χρειαστεί θυσιάζουν και τη ζωή τους».

(1) Βλέπε εφημερίδα «Προοδευτική Άλλαγή» 8/3/1952.

(1) Ν. Μπελογιάννης: «Όπου παραπάνω».

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς πολιτικῆς κατάστασης στὸ τελευταῖο διάστημα εἶναι ἡ ἔνταση τῆς κρίσης στὸ στρατόπεδο τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος, ἡ ἀνάπτυξη τῶν κεντρόφυγων τάσεων στὸ χῶρο τῆς Ε.Κ., ἡ συνέχιση τῆς προσπάθειας τῶν ὁπορτουριστῶν τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴν προώθηση τῶν «5 σημείων» τους καὶ ἡ παράλληλη ἀκινητοποίηση τῶν λαϊκῶν μαζῶν, μὲ ταυτόχρονη αὔξηση τῆς λαϊκῆς ἀγανάκτησης καὶ τῶν ἀγωνιστικῶν διαθέσεων τῶν μαζῶν.

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν ἓνα σύνολο ἀρκετὰ ἀντιφατικῶς τῆς σημερινῆς στιγμῆς, ὅπου οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος προσπαθοῦν νὰ ξεπεράσουν τὶς δικές τους δυσκολίες καὶ νὰ «ανοίξουν» τὸ δρόμο γιὰ τὸ πέρασμα σὲ ἓνα ἄλλο στάδιο τῆς «κλιμάκωσής» τους, ἐνῶ οἱ δυνάμεις ποὺ θέλουν νὰ ἐμφανίζονται ὅτι ἀντιτίθενται στὸ πραξικόπημα ἐπιδίδονται μὲ διαφόρους τρόπους σὲ κάθε εἶδος «συναλλαγές», «συνεννοήσεις» καὶ «ἐλιγμούς», διευκολύνοντας ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς τὴν προσπάθεια τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος καὶ νὰ ξεπεράσουν τὶς δυσκολίες τους, ἀλλὰ καὶ νὰ προωθήσουν τὰ εὐρύτερα σχέδιά τους. Αὐτὸ ἐκφράζεται ἰδιαίτερα καθαρά στὴν κοινὴ στάση τῶν δύο πολιτικῶν σχηματισμῶν (ΕΚ καὶ ΕΔΑ) σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀκινητοποίηση τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

“Τὸ «ἀπρόοπτο» καὶ ἡ σύγχυση,,

Πολιτικὸς συντάκτης καὶ σχολιαστὴς ταυτόχρονα τοῦ γνωστοῦ πολιτικοῦ συγκροτήματος τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, ἔγραφε σὲ σημειώμα του πρὶν δεκαπέντε μέρες: «..... ἡ εἰκόνα τὴν ὁποία παρουσιάζει ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ κρίση εἶναι πολὺ συγκεχυμένη. Καὶ ἀπασχολεῖ ζωηρότατα ὄχι μόνο τοὺς πολιτικούς κύκλους, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινὴ γνώμη, στὴν ὁποία προκαλεῖ ἔκδηλες ἀνησυχίες, κυρίως γιὰ τὸ κάπως μακρύτερο μέλλον».

Ποιά εἶναι ἡ «σύγχυση» γιὰ τὴν ὁποία γίνεται λόγος; Ἀσφαλῶς εἶναι ἡ κατάσταση στὸ στρατόπεδο τῶν

δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος ποὺ τὴν ἐπιτείνουν τὰ διάφορα «ἀπρόοπτα». Σὰν τέτοιο «ἀπρόοπτο» ἀναφέρεται, φυσικά, ἡ ἀντίθεση Γρίβα - Μακάριου καὶ ἡ ἀντίστοιχη τοποθέτηση τῶν διαφόρων μερίδων τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ «ἀπρόοπτο».

Ἔτσι, στοὺς κόλπους τῆς Δεξιᾶς ἔχουμε μιὰ «διαφοροποίηση» τῶν διαφόρων ὁμάδων καὶ κλικῶν σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν στάση τους ἀπέναντι στὰ διάφορα ἐπίμαχα προβλήματα, ἀλλὰ καὶ στίς μεταξὺ τους σχέσεις. Ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῆς ΕΡΕ λ.χ. προσανατολίζεται πρὸς τὸν προσεταιρισμὸ τῶν πρὸ ἀδιάλλακτων στοιχείων τῆς Δεξιᾶς, πρὸς μεγάλη «ἀπορία» φυσικὰ τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ — ἀνοίγει «διάλογο» καὶ ἐκφράζει τὴν συμφωνία της μὲ τὶς «θέσεις» τοῦ Σ. Κωνσταντόπουλου γιὰ τοὺς τρόπους «ὑπερνίκησης» τῆς «κρίσης», ἐνῶ ἡ πτέρυγα ποὺ ἐκφράζει τὸ Συγκρότημα τῆς κ. Ε. «ἐρωτοτροπεῖ» μὲ τὸν κ. Καραμανλὴ καὶ πρωτοστατεῖ — μὲ «συγκρατημένο» βέβαια τρόπο στὴν προβολή του. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ στάση, ἐπιπλέον, τοῦ συγκροτήματος τῆς «Ἀκρόπολης — Ἀπογευματινῆς» στὸ θέαμα τῶν δηλώσεων τοῦ Καραμανλὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Διάφευση τῶν δηλώσεων του, σὲ συνέχεια προβολὴ τῶν θέσεων Σ. Κωνσταντόπουλου σὰν «ἐρμηνεία» τῆς ἀποφῆς τοῦ Κ. Καραμανλὴ.

Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς ἀντίθεσης Γρίβα-Μακάριου.

Ὁ Σ. Κωνσταντόπουλος ἐπετέθηκε ἐπανειλημμένα μὲ δριμύτητα ἐναντίον τοῦ Γρίβα καὶ τάχθηκε «ἀναφανδόν» ὑπὲρ τοῦ Μακάριου, ἐνῶ τὰ ἄλλα δύο συγκροτήματα τῆς Δεξιᾶς ἔκαναν τὸ ἀντίθετο.

Τί θρίσκειται στὴ βάση αὐτῆς τῆς στάσης;

Ἀσφαλῶς, ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξεύρεση μιᾶς «λύσης» στὸ ἄμεσο πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Δεξιὰ: δηλ. τῆς «ἐνότητος» καὶ τῆς ἡγεσίας της, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιδίωξη νὰ δοθεῖ μιὰ τέτοια κατεύθυνση στὴν ἐξέλιξη τοῦ πραξικοπήματος ποὺ νὰ εὐνοεῖ τὴν ἐπάνοδο τῆς Δεξιᾶς μὲ μιὰ «καθαρή» μορφή καὶ μὲ τοὺς πρὸ πλεονεκτικούς ὁρους.

Ὅμως ἡ «σύγχυση» δὲν περιορίζεται σὲ αὐτὰ μονά-

χα. Οί δυνάμεις τῆς Δεξιᾶς — ὄχι μόνο μιὰ μερίδα τους — ἐπιζητοῦν μιὰ «ἀνανέωση». Γι' αὐτὸ κινούνται προσπαθώντας νὰ προσεταιρισθοῦν ἄλλες δυνάμεις, δημιουργώντας «νέα σχήματα».

Ἔτσι, στὴν παλιὰ προσπάθεια τοῦ κ. Κανελλόπουλου πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση προστέθηκε ἡ «θέση» γιὰ δημιουργία εὐρύτερου σχήματος μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Κ. Καραμανλῆ, πού νὰ ἀγκαλιάζει καὶ δυνάμεις τῆς Ε.Κ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἀπόσπασμα ἄρθρου τῆς «καθαρᾶιμης» «Ἡμέρας» τῆς 3) 4) 66: «.... Τὸ παπανδρεϊκὸν κόμμα θὰ διασπασθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, πρὶν ἀκόμη φθάσωμεν εἰς ἐκλογικὴν ἀναμέτρσιν. Καὶ τὸ μόνον πρόβλημα εἶναι ποῖος θὰ ἡγηθῇ τοῦ κυοφορουμένου νέου σχήματος Κέντρου. Ὁ κ. Τσιριμώκος προέβη εἰς ἔκκλησιν καὶ πρὸς τὰς «προοδευτικὰς» δυνάμεις τῆς Δεξιᾶς». Ἴσως, λοιπόν, μᾶς ζητήσουν καὶ νὰ τοὺς δώσωμεν ἀρχηγόν. Θὰ σκεφθώμεν....».

Τὰ «Πέντε Σημεῖα» τοῦ Η. Τσιριμώκου καὶ οἱ ἀποστάτες τῆς Ε.Κ.

Ὁ κ. Η. Τσιριμώκος ἦταν ἀκροατὴς τῶν διαλέξεων Σ. Κωνσταντόπουλου στὸ «Χίλτον». Καὶ φυσικὰ «συνεχάρη» τὸν ὁμιλητὴ. Σχολίασε ἀπὸ τὴν πλευρὰ του τὰ «Πέντε σημεῖα» τῆς ΕΔΑ καὶ δὲν ἔκρυψε τὴν ἱκανοποίησή του. Τὸ «ἀπρόοπτο» τῆς σύγκρουσης Γρίθα-Μακάριου τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ προβάλει κι' αὐτὸς τὰ δικά του «Πέντε σημεῖα».

Ἀπὸ ἀποψη οὐσίας τὰ «Πέντε σημεῖα» του δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ «Πέντε σημεῖα» τῆς ΕΔΑ. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησή της καὶ ἡ «Αὐγή»: «Στὰ πέντε σημεῖα τοῦ χθεσίου λόγου του ὑπάρχουν πολλὰ πού θυμίζουν τὸν πρὸ τῆς ἀποστασίας Τσιριμώκο» (1).

Ἐξάλλου, ὁ Η. Τσιριμώκος ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὶς «προοδευτικὰς» δυνάμεις τῆς Δεξιᾶς, πρᾶγμα πού τὸ ἔχει ἤδη κάνει καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ. Καὶ πού τὸ ἐκφράζει καὶ τὶς μέρες αὐτὲς μὲ τὸ «διάλογο» πού ἔχει ἀνοίξει — ἢ προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξει — μὲ ἄρθρα μέλους τῆς Ἐκτελεστικῆς τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὴν «Αὐγή». Ἔτσι στὸ πρῶτο ἄρθρο, πού ὅπως πληροφορεῖ ἡ «Αὐγή» γράφτηκε «ἀπ' ἀφορμὴ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ κ. Κανελλόπουλου» πρὸς τὸν Σάββα Κωνσταντόπουλο, ἀναφέρονται τὰ παρακάτω: «Ἐκεῖνο πού μᾶς προκάλεσε κατὰπληξιν εἶναι ἡ διασύννη τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ καὶ ἡ ἀνάγκη πού αἰσθάνθηκε νὰ πληροφορηθεῖ τὸ ἔξοχο δημοσιογραφικὸ συγκρότημα τῆς Δεξιᾶς ὅτι συνοδοιπορεῖ μαζὶ του στὰ ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικὰ θέματα» (2).

Ἔτσι, ἡ πρόσκληση τοῦ κ. Η. Τσιριμώκου δὲν πέφτει γιὰ τὴν ὥρα στὸ «κενὸν... Καὶ τὸ σπουδαιότερο, βρίσκει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ κατανόηση καὶ στὴν ΕΔΑ...

Τὸν ἴδιο καιρὸ πού κάνει ὅλα ὅσα κάνει ὁ Η. Τσιριμώκος στὸ χῶρο τῶν ἀποστατῶν τῆς ΕΚ, ἡ κατάσταση περιπλέκεται ἀκόμα περισσότερο. Ἡ Δεξιὰ, γιὰ τοὺς γνωστούς λόγους, ἐνῶ φωνάζει σὲ κάθε στιγμὴ πῶς «ἡ κυβέρνησις εἶναι κυβέρνησις ὑπὸ προθεσμίαν», ταυτόχρονα συνεχίζει τὴν ὑποστήριξή της, καραδοκώντας τὴ στιγμὴ πού θὰ εἶναι εὐνοϊκὴ γι' αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν ἀνατρέψει.

Ὡστόσο, οἱ ἀποστάτες τῆς ΕΚ προχωροῦν σὲ «συνδυασμούς», ἐνῶ ταυτόχρονα βρίσκονται σὲ κατάσταση ἀλληλοσπαραγμῶ. Ἡ ὑπόθεση Γρίθα-Μακάριου ἔδωσε μερικὰ δείγματα τοῦ εἶδους τῶν σχέσεων πού ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλοτε «ἡρακλεῖς» τῆς «Δημοκρατίας». Κλοπὲς ἐπιστολῶν, μηχανογραφίες, ὑβρεολόγιο διὰ τοῦ τύπου, μέσο τῆς «διαρροῆς εἰδήσεων» κλπ. Ἡ ὁμάδα Στεφανόπουλου ἀντιμάχεται τὴν ὁμάδα Τσιριμώκου, ἡ ὁμάδα Μητσοτάκη ἀντιμάχεται καὶ τὶς δύο, ἀλλὰ ταυτόχρονα ὑποστηρίζει καὶ τὶς δύο, ὁ Στεφανόπουλος διαπραγματεύεται μὲ τὴν ὁμάδα Παπαπολίτη καὶ «συνοδεύει τὸν κ. Γιαμὰν εἰς τὰ Ἀνάκτορα» τὴν ἴδια στιγμὴ πού ὁ Η. Τσιριμώκος κάνει ἔκκληση πρὸς τὶς δυνάμεις τῆς ΕΚ καὶ τῆς Δεξιᾶς γιὰ ὅικὸ του λογαριασμό.

Ἡ πορεία τοῦ «νέου ἀνένδοτου» καὶ οἱ κεντρόφυγες τάσεις στὴν ΕΚ

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, μετὰ τὴ συγκέντρωση τῆς 16) 2) 66, ἡ δραστηριότητα τῆς ΕΚ περιορίσθηκε στὶς περιοδεῖες τοῦ Α. Παπανδρέου σὲ ἐπαρχίες, πού συνδυάζονταν μὲ τὴν ἐγκαινίαση γραφείων τῆς ΕΔΗΝ καὶ μὲ «ξεκαθάρισμα» ἐσωκομματικῶν καταστάσεων. Ἀπὸ γενικὴ ἀποψη ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ τήρησε καὶ τηρεῖ μιὰ «ἐφεκτικὴ» στάση ἀπέναντι στὴν κυβέρνηση τῶν ἀποστατῶν, πού φυσικὰ ὑπαγορεύεται ἀπὸ δύο λόγους: Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ προσπάθεια γιὰ «συνεννόηση» μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ πραξικοπήματος καὶ ὁ δεύτερος ἡ ἐσωκομματικὴ τῆς κατάσταση.

Ἡδὴ τώρα ἀνακοινώνει — ἀπ' ἀφορμὴ τὶς εἰδήσεις καὶ σχόλια γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου — ὅτι μετὰ τὸ Πάσχα θὰ ἐπαναρχίσουν οἱ περιοδεῖες τοῦ τελευταίου στὶς ἐπαρχίες.

Στὸ ἴδιο διάστημα ἡ ὁμάδα Παπαπολίτη, πού πρὶν λίγο ὁ ἐπικεφαλῆς της «συνέτρωγε» μὲ τοὺς Γ. καὶ Α. Παπανδρέου, «κινεῖται» καὶ πάλι. Ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ βουλευτὲς τῆς ΕΚ μιᾶνε γιὰ «νέες ἀποστασίες» καὶ οἱ «δυναμικοὶ» συμπαραστάτες τοῦ Α. Παπανδρέου γιὰ τὴν ἀνάγκη «νὰ τελειώνουμε μὲ αὐτούς». Τὸ ἴδιο διάστημα συντελεῖται στοὺς κόλπους τῆς ΕΔΗΝ — τοῦ «καλύτερου τμήματος τῶν κομματικῶν μας δυνάμεων» κατὰ τὴν ἐκφραση τοῦ Α. Παπανδρέου — μιὰ «ἐκστρατεία» «ἐκκαθάρισης» καὶ «ἰσχυροποίησης» τῶν γραμμῶν της. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν ὁμάδα Παπαπολίτη, καὶ ἄλλοι παράγοντες πού κινοῦνται στὸ χῶρο τῆς ΕΚ δραστηριοποιοῦνται γιὰ τὴν ἐξέγερση «λύσης» γιὰ μιὰ «ἐξόδο» ἀπὸ τὸ «ἀδιέξοδο».

Ἡ διαμάχη Γρίθα - Μακάριου, ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐ-

(1) «ΑΥΓΗ», 2 Ἀπριλίου 1966.

(2) «ΑΥΓΗ», 3 Ἀπριλίου 1966, Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ: «Ὁ βασιλεὺς, τὰ κόμματα καὶ οἱ ἐνοπλεις δυνάμεις».

τή, πρόσφερε και προσφέρει στοιχεία για το διαφορισμό της στάσης απέναντι στο ζήτημα αυτό διαφόρων δυνάμεων που κινούνται στο χώρο της ΕΚ. Έτσι το Συγκρότημα αποφεύγει με προσοχή να ταχθεί ανεπιφύλαχτα έναντι του ενός ή του άλλου. Το ίδιο και άλλα όργανα και παράγοντες της ΕΚ. Επομένως, οι «διαφοροποιήσεις» στους κόλπους της ΕΚ δεν περιορίζονται στις «δυνάμεις» της ομάδας Παπαπολίτη.

Η διαμάχη Μακάριου—Γρίβα

Ο ίδιος πολιτικός συντάκτης και σχολιαστής που αναφέραμε στην αρχή του σημειώματος αυτού, γράφει σε εβδομαδιαίο περιοδικό του Συγκροτήματος της κ. Ε.: «Όταν ο Μακάριος ήλθε στις Αθήνας επιστρέφοντας από τις Σευχέλλας (1957) με τον ακάνθινο στέφανο της εξορίας, επίμονος ψίθυρος κυκλοφορούσε στην ελληνική πρωτεύουσα: ότι αν πή μια λέξη, μπορεί να πέση ή ελληνική κυβέρνηση... Όταν μετά ήλθε στις Αθήνας και ο στρατηγός Γρίβας από την Κύπρο με τη στολή της ΕΟΚΑ... επίμονος κυκλοφόρησε ο ίδιος ψίθυρος: ότι αν πή μια λέξη μπορεί να πέση ή κυβέρνηση... Δεν είπαν τότε καμμία λέξη ούτε ο Μακάριος, ούτε ο Γρίβας». Φυσικά, ο σχολιαστής αυτός δεν προχώρησε σε «διευκρινήσεις» για την έννοια του «ψιθύρου» για τον οποίο κάνει λόγο...

Πέρα όμως από τους «ψιθύρους» αυτούς υπάρχουν τα γεγονότα. Και τα γεγονότα δείχνουν ότι οι διαφορές κυβερνήσεις, και της ΕΡΕ και της ΕΚ και η κυβέρνηση των «άποστατων της ΕΚ» δεν εφάρμοσαν μια ανεξάρτητη εθνική πολιτική στο Κυπριακό, αλλά αντίθετα εφάρμοσαν μια πολιτική «συμμαχικών πλαισίων», ότι χρησιμοποίησαν προς το σκοπό παρεμπόδισης της ανάπτυξης του αγώνα του κυπριακού λαού σε μια όρθη αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση διάφορα «μέσα» και ότι συνεργάστηκαν με άνοιχτους πράκτορες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων τύπου Γρίβα κλπ. κλπ.

Επομένως, η «λέξη» για την οποία γίνεται λόγος, δεν μπορεί παρά να έχει σχέση με όλα αυτά. Φυσικά στα πλαίσια του σημειώματος αυτού δεν μπορεί να γίνει λόγος με τρόπο αναλυτικό της τοποθέτησης του Μακάριου σε όλη αυτή την ιστορία, ωστόσο μπορούμε να πούμε πως τόσο η στάση του στην περίοδο των συμφωνιών της Ζυρίχης - Λονδίνου, όσο και τα γνωστά «πρόσφατα» «ανοίγματα» του προς την πλευρά της Δεξιάς και η τελευταία πρότασή του για την αντικατάσταση του Γρίβα με το Γεννηματά, είναι ενέργειες που δείχνουν ότι η πολιτική του σε καίρια θέματα κάθε άλλο παρά είναι απαλλαγμένη από τα γνωστά «πλαισία»...

Έτσι, η «διαμάχη» ή σημερινή αποτελεί ένα έπεισόδιο που δεν σχετίζεται μόνο με τους Γρίβα-Μακάριο, αλλά εντάσσεται μέσα στα πλαίσια των προσπαθειών των δυνάμεων του πραξικοπήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο για την προώθησή του σε ένα νέο στάδιο. Τη στιγμή αυτή οι σχετικές συνεννοήσεις - φιλονεικίες βρίσκονται στην εξέλιξή τους και φυσικά δεν μπορούμε να προβλέψουμε την κατάληξή τους.

Ωστόσο, ανάμεσα στους «ισχυρούς» άνδρες που προβάλλονται σαν «σωτήρες» της Ελλάδας και της Κύπρου, περιλαμβάνεται και ο Γ. Γρίβας.

«Μεταβατική» ή δικτατορία;

Όλες οι προσπάθειες των δυνάμεων του πραξικοπήματος περιστρέφονται γύρω από τις «ιδέες» αυτές και φυσικά οι απόψεις διχάζονται ως προς τους συγκεκριμένους δρόμους για την επίτευξη αυτών των «ιδεών», αλλά συμπίπτουν ως προς το περιεχόμενό τους.

Έτσι, το «σχέδιο» Σ. Κωνσταντόπουλου για τη διήθεν οδωτεροποίηση των ένοπλων δυνάμεων, την πολιτική απομόνωσης της Αριστεράς μέσω μιας κυβέρνησης «ισχυρών» ανδρών, παραλλάσσει από το αντίστοιχο σχέδιο της ομάδας των Ράλλη - Θεοτόκη, που είναι κηρυγμένοι υπέρ μιας κυβέρνησης της Δεξιάς - Κέντρου (άποστατων του Κέντρου), αλλά ή επιδιώξή τους και οι στόχοι τους είναι κοινά. Η κ. Ε., ειρωνευόμενη τις «θέσεις» αλλά και τις διαλέξεις του κ. Σ.Κ., απειλούσε «χαριτολογώντας» ότι θα κάνει κι' αυτή διαλέξεις περί «δικτατορίας». Ωστόσο, ο σημερινός της προσανατολισμός παραμένει μια «λύση» «νεοδεξιάς», που να μη αποκλείει, αλλά να περιλαμβάνει σαν «άτομο» το πρόσωπο του Κ. Καραμανλή. Ο κ. Μαρκεζίνης, εξ άλλου, προβάλλοντας — βρίσκοντας την ευκαιρία — στο προσκήνιο «μελετάει» τη συνέχιση των πρωτοβουλιών του για άλλη μια «κυβέρνηση εθνικής ανάγκης», απειλώντας να ανατρέψει τη σημερινή κυβέρνηση.

Μπροστά στην κατάσταση αυτή οι δυνάμεις εκείνες που εμφανίζονται ότι αντιτίθενται στο πραξικόπημα αντί να συνεχίσουν τον αγώνα, προτιμούν τους «ελιγμούς» και τα παζαρέματα και προβάλλουν την ταχτική του εξευμενισμού των δυνάμεων του πραξικοπήματος. Είναι φανερό πως έτσι δεν δυσκολεύουν, αλλά διευκολύνουν τις επιδιώξεις των δυνάμεων του πραξικοπήματος.

Επομένως, τα μεσαία και κατώτερα στελέχη της ΕΚ οφείλουν να κατανοήσουν πως χωρίς να πάψουν να ασκούν πίεση στην ήγερση τους να εγκαταλείψει την τακτική αυτή, οφείλουν να αντιληφθούν πως είναι αδιανόητος ο αγώνας έναντι του πραξικοπήματος χωρίς τη σύμπραξή τους στην οικοδόμηση ενός ευρύτατου αντιιμπεριαλιστικού - αντιφασιστικού δημοκρατικού μετώπου για την ανατροπή των σχεδίων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης και για την επιβολή μιας δημοκρατικής διεξόδου από την κατάσταση που δημιουργήσε το πραξικόπημα της 15 Ιουλίου στη χώρα μας. Μονάχα ο συνεχής και άσταμάτητος αγώνας αποτελεί την εγγύηση για τη χρεωκοπία και τη συντριβή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης.

Η κύρια και πρωταρχική ευθύνη για την οικοδόμηση του μετώπου αυτού ανήκει στην Αριστερά. Οι αγωνιστές της Αριστεράς οφείλουν να αναλάβουν αυτό το δύσκολο, αλλά τιμητικό καθήκον. Η πραγματοποίησή του δεν μπορεί να γίνει παρά και έναντι των πολιτικών και της θέλησης της δημοκρατικής ήγερσης της ΕΔΑ.

Η "ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗ", ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ Ε. Δ. Α.

Δέν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που η ήγεσία της ΕΔΑ διακήρυξε τη θέση της για τη «διαφοροποίηση» της ήγεσίας της Δεξιάς. Από τότε η πρακτική της δραστηριότητα κατευθύνεται στην αποκατάσταση μιας ἐγκάρδιας συνεννόησης με τη «διαφοροποιημένη» ήγεσία και στο χτίσιμο ακόμα και «ἐνότητος» μαζί της.

Στο ίδιο διάστημα η ήγεσία της Δεξιάς ἐπεδαφίλευσε στους ὀππορτουνιστές μας ἀρκετές «περιποιήσεις». Τὰ γεγονότα πού ἔρχονται τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔχουν μόνο ἀποκαλύπτουν τὴν ἀπάτη τῆς διαφοροποίησης ἀλλὰ φανερώουν ἀκόμα τὴ βαρύτητα, ἐγκληματική εὐθύνη τῆς ήγεσίας τῆς ΕΔΑ γιατί με τίς «θεωρίες» καὶ τὴν πρακτική αὐτὴ ἀπέναντι στὴ Δεξιά συντελεῖ στο δυνάμωμά της καὶ στὴν ἀποθράυσή της.

Ἀρκετὰ εἶναι τὰ γεγονότα πού πιστοποιοῦν τὴν ἀνοδο τῆς Δεξιάς σὲ ὀρισμένους τομεῖς ἀλλὰ καὶ ἄφθονα περιστατικά ἀποδείχνουν τὴ τρομοκρατική ἀποχαλίνωσή της.

Πῶς ὅμως μποροῦσε νὰ γίνεαι ἀλλιῶς. Ὅταν σὲ πείσμα τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ, ἡ ἔδρα ἡ ήγεσία τῆς Δεξιάς καθημερινὰ ὄλο καὶ περισσότερο ἐπαληθεύει τὴν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια ὅτι ἡ φύση τῆς παραμένει ἀμετάβλητη.

Δέν ἔχει περάσει πολύς καιρός ἀπὸ τότε πού ὁ Α. Κῦρκος τόνισε: «...μήπως στὸ λόγο τῶν Σερρῶν (τοῦ Κανελλόπουλου) πρέπει νὰ διακρίνει κανεῖς τὰ φανερά σημάδια μιᾶς διαικασίας γιὰ τὴν ἀπομόνωση τῶν φιλοδικτατορικῶν στοιχείων τῆς ΕΡΕ...» (1) ὅπως ἐπίσης ἀπὸ τότε πού ὁ Η. Ηλιοῦ διακήρυξε στὴ Θεσσαλονίκη: «Ἡ ἀνοικτὴ καταδίκη τῆς δικτατορίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Κανελλόπουλου πρέπει νὰ ἐκτιμηθεῖ σὰ βαρυσήμαντη... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι καὶ μέσα στὴ Δεξιά ὑπάρχουν σοβαρὲς δυνάμεις, πού ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀποτελεῖ ἀνάγκη τοῦ ἔθνους καὶ ὑπηρεσία πρὸς τὸ Λαὸ ἡ δημοκρατικὴ διέξοδος» (2).

Τὶ ἔκανε ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ὁ κ. Κανελλόπουλος, ἡ ήγεσία τῆς Δεξιάς γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει τίς διαπιστώσεις, τίς θέσεις καὶ τίς προοπτικές τῆς ήγεσίας τῆς ΕΔΑ;

Δέν πρόκειται νὰ σταθοῦμε σὲ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ οὔτε φυσικά στὴν πολὺμορφη καὶ πολὺπλευρη πρακτικὴ δραστηριότητα τῶν ὁργανώσεων της καὶ τῶν ὁπαδῶν της. Θὰ σταθοῦμε μονάχα σὲ μερικές χαρακτηριστικὲς δημόσιες καὶ «πανηγυρικές» ἐκδηλώσεις τοῦ κ. Κανελλόπουλου.

Στις 12 Μαρτίου ὁ κ. Κανελλόπουλος παρεκάθησε καὶ ὁμίλησε σὲ συνεστίαση τῆς «Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Δικηγόρων» στὸ Ξενοδοχεῖο «Κίνγκ Τζώρτζ». Ἐκεῖ ἐφαρμόζοντας στὴν πράξη τὴν προσαρμογὴ τοῦ «στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν» προχώρησε σὲ μιὰ πολὺ «ραφινάτη» ἀντικομμουνιστολογία τοῦ εἶδους: «τώρα διὰ πρώτην φοράν θέλει ὁ κομμουνιστὴς Ἕλληνα νὰ γίνεαι δοῦλος, θέλει νὰ ἀφαιρέσει τὸν ἀπὸ αἰῶνων ἑλληνικὸν χαρακτήρα τῆς ἐλευθέρως ψυχῆς του» «πού ἀποτελεῖ ἀντίγραφο περικοπῆς «μαθήματος» «ἐθνικῆς καὶ ἠθικῆς, ἀγωγῆς» τοῦ ἀγαπημένου τοῦ «Παρθενῶνα τῆς Μακρονήσου». Μίλησε γιὰ τὸ «Πύργο τῆς Βαβέλ», «κατέρριψε» γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὸ Μάρξ, τόνισε ὅτι «δυνατὸν, θεοβίως, νὰ ὑπάρξῃ καὶ ριζικὴ διάσπαση τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου (με ἀντίθετους πόλους τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ τὴν Κίνα) ὁπότε δὲν ἀποκλείεται νὰ χρειασθεῖ νὰ ἀκουμπήσῃ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση εἰς τὴν Δύσιν», μίλησε περὶ «αὐτονομίσεως τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν» καὶ... περὶ «ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Ἰθάκην» (1). καὶ κατέληξε «Εἰς τὴν Ἑλλάδα, δικαιοῦμεθα, ἢ μᾶλλον ὑποχρεούμεθα, νὰ εἴμεθα μεροληπτικοί... Μεροληπτικοὶ ὅπερ τῆς Ἑλλάδος... Ἐὰν μοῦ δώσει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὸ δικαίωμα νὰ κυβερνήσω τὴν χώραν, θὰ καταστήσω ἐκατὸν τοῖς ἐκατὸν μεροληπτικὴν—ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν— τὴν Παιδείαν. Μεροληψία ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει μεροληψίαν ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου. Σκοταδισμὸς εἶναι ἀκριδὼς ἢ ἐπίδειξις οὐδετερότητος ἀπέναντι τῶν ἑλληνικῶν ἰδεῶν. Φῶς εἶναι μόνον ἡ Ἑλλάς».

Τὸ μόνο πού δὲν εἶπε εἶναι τὸ «ἐμβατήριον» τοῦ Α' ΕΤΟ Μακρονήσου: «Τὸ πρῶτο Τάγμα Μακρονήσου μισεῖ τώρα τὸ σλαβισμό...». Κατὰ τὰ ἄλλα ἐπανέλαβε ὅτι ἔχει εἰπωθεῖ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει τοὺς ἡγέτες τῆς ΕΔΑ γιὰ τὴ «στροφή» τοῦ «ὑπὲρ τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς συνεννόησης ἀκόμη καὶ σὲ διεθνή κλίμακα» (2) καὶ ὑπὲρ τῆς «διασταύρωσης ἰδεῶν καὶ προγραμμάτων» (3).

Στις 25 Μαρτίου ὁ κ. Κανελλόπουλος πῆγε στὴ Μητρόπολη γιὰ τὴ δοξολογία. Ἐκεῖ πῆγε καὶ ἡ ήγεσία τῆς ΕΔΑ. Ἡ «Αὐγή», τὴν ἄλλη μέρα, πρόβαλε ἐντυπωσιακὰ τὴν ἐκεῖ παρουσία τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ καὶ φωτογράφησε τὸν κ. Κανελλόπουλο, πού ἡ ἀπογευματινὴ ἀδελφὴ της «Δ. Ἀλλαγὴ» τὸν ἀπλῶνε στὴν πρώτη σελίδα νὰ δέχεται τίς χειραψίες τοῦ φιλοφρονέστατου Η. Η.

(1) «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», τ. 31 σ. 4.

(2) «Αὐγή», 17—2—1966.

(1) «Ἡμέρα», 13—3—1966.

(2) «Αὐγή», 4—1—1966.

(3) «Ἑλλην. Ἀριστερά», τ. 31 σ. 4.

λιού σέ στάση «προσκυνών αφέντη μου», ό «καυμένος», δίπλα στον «κυνηγό κεφαλών» Κουρούκλη. Μά πόνο και παράπονο σημειώνει ή Αύγή, σάν τό μικρό μαθητή που καταγγέλλει στην «κυρία» τίς άταξίες κάποιου άλλου παληόπαιδου: «Ο άρχηγός τής ΕΡΕ κ. Κανελλόπουλος φωτογραφίζεται μέ τόν Κουρούκλη. ΟΚουρούκλης είναι «κυνηγός κεφαλών», δήλωσε ότι θά κόψει 114 δημοκρατικά κεφάλια και θά σκοτώσει και τόν κ. Παπανδρέου. Δέν γνωρίζουμε άν αισθάνεται υπερηφάνεια ό κ. Κανελλόπουλος (α! δέ γνωρίζετε!) φωτογραφούμενος πλάι στον αυτόδικημιζόμενο ως υποψήφιο βολοφόνο των πολιτικών ήγετων». Και σέ συνέχεια: Τρέμε ΕΡΕ! «Αλλ' όποσδήποτε τό κόμμα τής ΕΡΕ δείχνει μέ αυτή τή φωτογραφία τό καλύτερο πορτραίτο του, όπως τ'όδειξε και μέ τίς χθεσινές άσχημίες των μελών του...». Άλλά τότε ή «διαφοροποίηση», ή «καταδίκη των δικτατορικών» τί γίνεται; Ή μήπως τά περί πορτραίτου τής ΕΡΕ κλπ. τάχετε γιά τίς λεζάντες και τή «διαφοροποίηση» γιά τούς λόγους στίς συγκεντρώσεις, στά άρθρα και στίς «συνεργασίες» σας;

Άλλά ό κ. Κανελλόπουλος παρά είναι άτακτος. Αυτός ό «έχθρός τής δικτατορίας», που «καταδικάζει τούς δικτατορικούς» άφού παρακολούθησε όλες τίς «διαλέξεις» του Σ. Κωνσταντόπουλου στο «Χίλτον» του «πάλαι ποτέ» μαθητή του «αχ! πούσαι νιότη μου πούδειχνες πώς θά γινόμεν άλλος» και δέχθηκε τίς φιλοφρονήσεις του «μαθητή» που τόνισε ότι «ό άνθρωπος δέν πρέπει νά γίνεται δεσμώτης του δογματισμού, αλλά νά έχει τό πνεύμα του άνοιχτό σέ νέες ιδέες, νά έλέγχει τίς πεποιθήσεις του μέ τήν πείρα των πραγμάτων» και άλλα απολογητικά τής άποστασίας που μοιάζουν σάν τά λόγια κάποιων άλλων σύγχρονων «άντιδογματικών», έκατσε και έγραψε μιá επιστολή προς Σ. Κωνσταντόπουλο, που δημοσιεύθηκε στην «Απογευματινή» τής 28 Μαρτίου. Σ' αυτήν ό άρχηγός τής ΕΡΕ συμφωνάει άνεπιφύλακτα μέ τίς «προτάσεις» του τ. μαθητή του. «Ορθότατα παρετηρήσατε ότι ό κομμουνισμός, ΜΟΝΟΣ του, δέν άποτελεί κίνδυνο: «Η άπομόνωση του κομμουνισμού δέν είναι άντιδημοκρατική πράξις... Η έθνική Ριζοσπαστική Ένωση δέν έχει ανάγκη νά λάβει θέσιν άπέναντι του προδότηματος αυτού. Τήν έχει λάβει. Πρέπει όμως νά λάβει θέσιν τό άλλο άπό τά δύο μεγαλύτερα κόμματα τής χώρας, ή Ένωση του Κέντρου, καθώς —φυσικά— και οι άλλοι δημοκρατικοί πολιτικοί οργανισμοί τής χώρας, που είτε είναι μεγάλοι, είτε μικροί, είναι αξιοσέβαστοι».

Δηλαδή... πλήρης άπομόνωση των φιλοδικτατορικών στοιχείων που θά έλεγε ό Η. Ηλιοϋ. Αυτό θά πει νά άσκεις ήγεσία. Έπαληθεύθηκε ό ήγέτης τής ΕΔΑ πριν κλείσει μήνας.

Και παρακάτω αναφέρθηκε, ό κ. Κανελλόπουλος στο λόγο στίς Σέρρες που χειροκρότησε μέ ένθουσιασμό ό Α. Κύρκος και τόνισε: «Εύρηκα —δέν πιστεύω νά κάνω λάθος— ότι οι προτάσεις σας κινούνται μέσα εις τό πνεύμα που κατέχει και μένα... Πρέπει λοιπόν, νά αγωνισθούμε, επιδεικνύοντες τήν μεγίστην δυνατόν καλήν πίστιν, δια νά πείσωμεν και τούς έθνικόφρονες και δημοκρατικούς αντιπάλους μας... ότι ή Έλλάς και ή Δημοκρατία —αί λέξεις είναι ταυτόσημαι— άπαιτούν νά χωρίσουν πλήρως άπό τήν "Ακραν Άριστεράν...».

"Άλλη μιá πρόταση του άρχηγού τής ΕΡΕ γιά τήν... έξεύρεση «μιάς δημοκρατικής διεξόδου». Συμφωνείτε κ.κ. ήγέτες τής ΕΔΑ;

Άλλά άς προχωρήσουμε και παρακάτω: «Αφού άπομονωθεί ό κομμουνισμός, ό άνίσχυρος και σχεδόν ακίνδυνος εις περίπτωσιν άπομονώσεως, πρέπει νά προχωρήσωμεν, διατηρούντες όλας τάς μικράς ή μεγάλας μεταξύ μας πολιτικές άντιθέσεις, εις τήν κατοχύρωσιν του Έθνους και τής Δημοκρατίας καί ένα ντι το υ ι δ ι ο υ το υ έ α υ το υ μα ς». Τι ενάρετο και γλυκό όνειρο! «Συμφωνώ άπόλυτα μαζί σας, ότι πρέπει όλα τά έθνικά και δημοκρατικά κόμματα, άφού άπομονώσουν τόν κομμουνισμό, νά αναλάβουν τήν υποχρέωσιν —οιονδήποτε έξ' αυτών και άν φέρη έκάστοτε ό λαός εις τήν κυβέρνησιν — νά ρυθμίζουν άπό κοινού τό θέμα τής ήγεσίας των Ένόπλων Δυνάμεων. Αί δυνάμεις αυτές άνήκουν και πρέπει νά άνήκουν άποκλειστικώς εις τό Έθνος. (Τό γνωστό «στρατηγέ Βάν Φλήτ, ίδου ό στρατός σας»!). Έγγυητής αυτής τής ύπερτάτης έθνικής άποστολής των πρέπει νά είναι μόνο ό Βασιλεύς, και κανένα κόμμα, ή μάλλον, υπό τόν Βασιλέα όλα τά έθνικά και δημοκρατικά κόμματα μαζί».

Και τό τελευταίο αυτό σημείο συμπληρώνει τό τρίπτυχο τής «καταδίκης των δυνάμεων τής δικτατορίας»!!

Τι βγαίνει άπ' αυτές τίς τρεις μονάχα έκδηλώσεις του κ. Κανελλόπουλου; Ποιον καταδικάζει και άπομονώνει; τίς δυνάμεις τής δικτατορίας, τούς «δικτατορικούς»; Τότε θά έπρεπε νά διακηρύξουν ότι και ό Σ. Κωνσταντόπουλος είναι «άντιδικτατορικός». Γιατί οι «διαλέξεις» του έγιναν «διά τόν κίνδυνον τής δικτατορίας». Και φυσικά σήμερα και ό «δάσκαλος» και ό «μαθητής», στέκουν στην ίδια θέση... Λοιπόν; Γιότι όχι; Ανακηρύξτε και τό Σ. Κωνσταντόπουλο και τόν κ. Ρακιντζή που παρακολούθησε τίς διαλέξεις, και όλο τό «εκλεκτό άκροατήριον» «άντιδικτατορικούς» και άφήστε έξω τόν Κουρούκλη και τίς... 114 κεφαλές.

Άλλά, άρκετά ως έδω.

Οί διαπιστώσεις, οι θέσεις και οι προοπτικές των ήγετων τής ΕΔΑ δέν άποτελούν λάθη έκτίμησης και χειρισμών. Έχουν και τά στοιχεία και τή δυνατότητα νά κρίνουν και νά αξιολογήσουν τούς «έλιγμούς» των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων. Αν ήταν τέτοια λάθη, θά είχαν διορθωθεί γιατί θά είχαν έντελώς προσωρινό χαρακτήρα.

Οί διαπιστώσεις και οι θέσεις των ήγετων τής ΕΔΑ γιά τή «διαφοροποίηση» τής δεξιάς ξεκινάνε άπό τή διάθεση τής ύποταγής στον εύκολο δρόμο των συμβιβασμών και του έξευμενισμού των δυνάμεων τής άντίδρασης και του ίμπεριαλισμού που έχει γίνει κατάσταση στην πρακτική των ήγετων τής ΕΔΑ. Η θεωρία και ή πρακτική του ρεβιζιονισμού που ακολουθούν χρόνια τώρα τούς διαμόρφωσε σέ χαρακτηριστικούς μικροαστούς πολιτικάντες που υποτάσσουν τά πάντα στίς «ανάγκες» τής στιγμής και στην προοπτική ένός «εύκολου» δρόμου γεμάτου συμβιβασμούς και συνθηκολογήσεις.

Στό δρόμο αυτό έχουν προχωρήσει πάρα πολύ. Τόσο πολύ που σάν σύνολο είναι άδύνατο νά γυρίσουνε πίσω.

(*) Η ύπογράμμιση δική μας.

● **Ἡ κρίση τοῦ ΝΑΤΟ καὶ ὁ ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ**

Τὸ τελευταῖο διάστημα, ἡ κρίση στὸ ΝΑΤΟ κορυφώθηκε. Ἡ «ἀνταρσία» τοῦ Ντέ Γκὼλ καὶ τὰ συγκεκριμένα μέτρα πού πῆρε ἐπέφεραν γενική ἀναστάτωση στοὺς κύκλους τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ. Σὲ συνέντευξη πού ἔδωσε τελευταία ὁ Γενικός Γραμματέας τοῦ ΝΑΤΟ στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Ρεαλιτέ» καὶ πού ἀναδημοσιεύθηκε στίς «Εἰχόνες» (τ. 545) μετὸν τίτλο «Τὸ ΝΑΤΟ εἶναι καταδικασμένο;» ἀναφέρει ἀνάμεσα σὲ ἄλλα: «Δὲν πιστεύω ὅτι μποροῦμε νὰ σκεφθοῦμε ἕνα σύστημα συμμαχίας χωρὶς τὴ Γαλλία, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ συμμαχία αὐτὴ συνδέεται μετὰ μιὰ εἰδική συμφωνία μετὰ τὴ Γαλλία».

Μιὰ τέτοια «πικρὴ» διαπίστωση ἀπὸ μέρους τοῦ «συντονιστῆ» τῆς σύγχρονης αὐτῆς «Ἱερῆς Συμμαχίας» εἶναι ἀρκετὰ ἀποκαλυπτική γιὰ τὴν κρίση τῆς «Βορειοατλαντικῆς Συμμαχίας».

Ἀλλὰ ἡ συνέντευξη αὐτὴ εἶναι ἀποκαλυπτική καὶ σὲ ἄλλα σημεία - προβλήματα τοῦ ΝΑΤΟ. Σὲ ἐρώτηση τοῦ συνεργάτη τοῦ περιοδικοῦ: «Μήπως ἡ συμμαχία θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπεκταίνεται τίς ὑπευθυνότητές της καὶ σὲ ἄλλες περιοχές, ὅπως π.χ. στὴν Ἀσία;» ὁ Μπρότζιο ἀπάντησε: «Θεωρητικὰ ἡ συνθήκη ἐπιβάλλει μιὰ ἀμοιβαία ὑποχρέωση ἀμύνης μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Βορείου Ἀμερικῆς... Τὸ πρόβλημα τῶν πρακτικῶν συνεπειῶν τῆς συμμαχίας θὰ μπορούσε νὰ τεθῇ σὲ διαφορετικούς ὅρους καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ συνέπειές του. Δὲν βλέπω ὅμως πῶς θὰ μπορούσε σήμερα ἡ συμφωνία νὰ μετατραπῇ καὶ νὰ γίνῃ ἄλλο πράγμα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, δηλαδὴ, ὅπως τὸ θεωροῦν δυνατὸ μερικοί, νὰ ἐπεκταθῇ πρὸς τὴν Ἀσία καὶ νὰ ἀναλάβῃ καινούργιες εὐθύνες σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἀσία ἢ ἄλλες περιοχές, μετὰ τὴν δικαιολογία ὅτι θὰ εἶχαμε ἐκεῖ καινούργιους ἐχθρούς».

Εἶναι γνωστὸ ὅτι στὴν τελευταία σύνοδο τοῦ ΝΑΤΟ, τὸν τελευταῖο Δεκέμβριο, ὁ Μακναμάρα εἶχε θέσει καθαρὰ τὸ θέμα τῆς ἀντιμετώπισης «τῆς ἀπειλῆς ἐκ μέρους τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας». Καὶ φυσικὰ οἱ «σύμμαχοι» τῶν ΗΠΑ στὴν Εὐρώπη εἶχαν καὶ ἔχουν τίς «ἀντιρρήσεις» τους γιὰ τοὺς δικούς του λόγους φυσικὰ ὁ καθένας, στὸ νὰ ἀναλάβουν ὑποχρεώσεις καὶ «ἀνατολικώτερον». Ἐπομένως, ἡ δήλωση αὐτὴ τοῦ Μπρότζιο ἀποκαλύπτει καὶ αὐτὴ τὴν πλευρὰ πού δὲν εἶναι καθόλου ἀσήμαντη.

Ἔτσι τὰ πράγματα στὸ ΝΑΤΟ «δὲν πᾶνε καλά».

Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ ἡ προσπάθεια τῶν ΗΠΑ νὰ κατευθύνουν τὸ ΝΑΤΟ μετὰ τὸν τρόπο πού τοὺς εὐκολύνει καὶ στὸ στόχο πού τοὺς ἐνδιαφέρει κάθε φορά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ προσπάθεια τοῦ Ντέ Γκὼλ καὶ ἐνὸς τμήματος τῆς γαλλικῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ ἄσκησιν μιᾶς πολιτικῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κηδεμονία, μετὰ τὴν ὁποία συναντιοῦνται, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ κ. Μπρότζιο, «μερικὲς γνώμες πολὺ σταθερές... στὴ Γερμανία, στὸ Βέλγιο, στὴν Ἰταλία». Ὅλες οἱ προσπάθειες, οἱ ἀπειλές καὶ οἱ «ἐλιγμοὶ» τοῦ Τζόνσον τὸ τελευταῖο διάστημα δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Τὰ ταξίδια τοῦ κ. Μπρότζιο τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ διάφορες χώρες — ἀνάμεσα στίς ὁποῖες καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκία — δὲν ἀπέδωσαν τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πού οἱ γνωστὲς δηλώσεις τοῦ κ. Τσιριμώκου ἀποσαφήνισαν τὴ θέση «προσέλωσης» πρὸς τὸ ΝΑΤΟ πού ἀκολουθοῦν οἱ ἀποστάτες τῆς Ε.Κ.

Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς κατάστασης πού ὑπάρχει στὸ ΝΑΤΟ, οἱ πολιτικὲς δυνάμεις στὴν Ἑλλάδα, ὁ τύπος καθὼς καὶ ἄλλοι παράγοντες ἀσχολήθηκαν μετὰ τὸ θέμα. Φυσικὰ, ὑπῆρξε ἑξάρση τῆς σημασίας τῆς ὑπογραφῆς ἀπὸ μέρους τῆς κυβέρνησης τῶν ἀποστατῶν τῆς Ε.Κ. τῆς κοινῆς δήλωσης τῶν κυβερνήσεων τῶν δεκατέσσερων χωρῶν.

Συγκεκριμένα, ἡ «Καθημερινή» ἔγραψε στίς 20) 3 ἀνάμεσα σὲ ἄλλα: «Ἀλλὰ ἐνῶ ὅλοι αἱ εὐρωπαϊκαὶ χώραι καὶ περισσότερο πασὼν ἐκείναι αἱ ὁποῖαι, ὡς ἡ Ἑλλάς, εἰς τοὺς δύο μεγάλους πολέμους, εὐρέθησαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, λυποῦνται ἐπειδὴ ἡ Γαλλία ἀρνεῖται τὸν ἐντὸς τῆς Συμμαχίας ἡγετικὸν τῆς ρόλου (sic), ὁ πρόεδρος Ντέ Γκὼλ πρέπει νὰ κατανοήσῃ, ὅτι τὸ προέχον σήμερα εἶναι ἡ διατήρησις τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ τῆς κοινῆς ἀμύνης. Ἐλπίζεται, ἐν τούτοις, ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις θὰ πεισθῇ ὅτι ἀκολουθεῖ ἐντελῶς ἐσφαλμένην πορείαν».

Ἐπίσης ὁ Π. Πιπινέλης σὲ ἄρθρο του στὴν «Καθημερινή» τῆς 18 Μαρτίου, ἀφοῦ κατακρίνει τὴν κυβέρνησιν τῶν ἀποστατῶν τῆς Ε.Κ. γιὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς 13) 3 «παρενεβλήθησαν ἄσχετοι πρὸς τὸ προκείμενον θέμα ἐπικρίσεις κατὰ τοῦ σημερινοῦ μηχανισμοῦ τῆς συμμαχίας», καὶ ἀφοῦ ἐπιδείχνει τίς γνώσεις του περὶ

τὸ ΝΑΤΟ, καταλήγει: «... Ἐπὶ τοιούτων θεμάτων ἡ πολιτικὴ τῶν ἐπιφυλάξεων καὶ τῆς ἀοριστίας ἢ καὶ αὐτῆς τῆς παρῆς ἡγεσίας τῶν προθέσεων μᾶς (σικ) δύναται νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος»!!

Πιὸ μεγαλύτερη ξενοδολεῖα! Πρὸς Θεοῦ μὴ «παρεξηγηθῶμεν»! Ὁλόκληρος ὁ ξενοδόλος χατζηαἰδοτισμὸς τῆς Δεξιᾶς ἀπεικονίζεται σ' αὐτὲς τὲς φράσεις τοῦ «θεωρητικοῦ» τῆς ὑποτελείας.

Ἀπὸ πλευρᾶς Ε.Κ., ὁ στρατηγὸς Ἰορδανίδης, σὲ ἄρθρο του στὸ «Βῆμα» τῆς 6 Μαρτίου μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἐκσυγχρονισμὸς», ἀφοῦ «περιγράφει» τὲς ἐπιδιώξεις τῶν ἀμερικανῶν γιὰ ἐνίσχυση τοῦ ΝΑΤΟ ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς στάσης τοῦ ΝτὲΓκὼλ, ἀναφέρει: «Ἡ συνεκτίμηση τῶν παραπάνω δεδομένων γιὰ τὴν ἐξασθένιση τοῦ ΝΑΤΟ εἶναι πολὺ λογικὴ νὰ ὁδηγήσει τὲς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, σὰν ἡγετικὴ δύναμη τῆς Συμμασίας, στὴν ἀπόφαση νὰ βοηθήσει τὴν ἐκσυγχρονισμὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, μὲ αἰσιόδοξη πρόβλεψη γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν φιλικῶν τῶν σχέσεων». Καὶ παρακάτω: «Ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια εἶναι πραγματικὰ ἀπαραίτητη καὶ πάντοτε πολὺτιμη. Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως τὸ πᾶν. Πρέπει νὰ συνδυασθῇ μὲ παράλληλες ἐλληνικὲς προσπάθειες, ζωτικῆς σημασίας, σὲ ἄλλους τομεῖς. Αὐτὴ εἶναι ἡ «θέση» τῆς Ε.Κ. Μὴ προβολὴ τῆς σημασίας τῆς στάσης τοῦ Ντὲ Γκὼλ, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονη διωδὴλωση τῆς προσήλωσής τῆς πρὸς τὸ ΝΑΤΟ, πρὸς τὴν ἀμερικανικὴ βοήθεια.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ΕΔΑ, φυσικὰ τὰ πράγματα εἶναι γνωστά. Ἡ ΕΔΑ ἔχει ἀπὸ καιρὸ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ αἰτήματος τῆς ἀποχώρησής ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ. Καὶ ἤδη στὸ προηγούμενο τεῦχος μᾶς ἀναφερθήκαμε στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα αὐτὸ σήμερα, σὲ στιγμὲς ὀξυγόνου τῆς κρίσης στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τοῦ «βορειοατλαντικοῦ» συνασπισμοῦ. Ἀναφερθήκαμε σὲ τοποθετήσεις τῶν κεντρικῶν δημοσιογραφικῶν τῆς ὁργάνου καὶ σὲ ἀνακοίνωση τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Α. Κύρκος, μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, σὲ συγκέντρωση... στὸ Βοτανικὸ ψέλλισε κάτι περὶ «ἀπαγκίστρωσης τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ». Αὐτὸ φυσικὰ γίνεται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ χωρὶς π ο τ ῆ νὰ ἔχει γίνῃ σὺνθημα πρακτικῆς ἀμεσης δράσης. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ στάση τῆς ἡγεσίας

τῆς ΕΔΑ τὸ τελευταῖο διάστημα σὲ συνελεύσεις καὶ ἄλλα σώματα μαζικῶν καὶ δημοκρατικῶν ὁργανώσεων, ὅπου ὄχι μόνον ἀποφεύγει ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιθάνι νὰ θέσει ἓνα τέτοιο αἶτημα, ἀλλὰ καὶ καταπολεμᾷ κάθε σχετικὴ πρωτοβουλία καὶ τάση.

Ποσόφρατα, στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς ΕΦΕΕ ἀποπειράθηκε νὰ ἀσκήσει «πίεση» πρὸς τὴν κατεύθυνση συνεπῶν ἀριστερῶν φοιτητῶν νὰ μὴ ὑποβάλουν πρόταση σχετικὴ μὲ τὸ ΝΑΤΟ, ἀπειλώντας νὰ δώσει ἐντολὴ στοὺς ὁπαδούς της νὰ κάνουν ἀποχή. Σὲ συνέχεια, ἀνώτερο στέλεχος τῆς Νεολαίας Λαμπράκη ζήτησε ἀπὸ συνεπῇ ἀριστερὸ φοιτητὴ νὰ «συνεργασθῶν» γιὰ τὴ σύνταξη κοινῆς πρότασης. Δὲν ξέρομε φυσικὰ ἀν ἐξακολουθοῦν οἱ «ἐχθροὶ τοῦ κινήματος» συνεπεῖς ἀριστεροὶ φοιτητὲς (κατὰ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς ΔΝΑ) νὰ εἶναι «ἐχθροὶ τοῦ κινήματος». Ἡ πρόταση φυσικὰ ἀπέβλεπε στὸ νὰ ἀπαλειφθοῦν οὐσιαστικὰ στοιχεῖα τοῦ σχεδίου ἀπόφασης καὶ γι' αὐτὸ ἀπορρίφθηκε. Σὲ συνέχεια ἡ ἀντινατοϊκὴ αὐτὴ πρόταση ὑπερφηφίσθηκε μὲ ἄθροα συμμετοχὴ κεντρῶν ἀντιπροσώπων φοιτητῶν. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴ συνέλευση τῶν σπουδαστῶν τῆς Παντείου καὶ στὴ συνέλευση τῶν φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς. Ἡ ἡγεσία ὅμως τῆς ΕΔΑ, πέρα ἀπὸ τὸ φραστικὸ «πυροτέχνημα» τοῦ ἐκπροσώπου της... στὸ Βοτανικὸ, ξόφλησε καὶ φραστικὰ ἀκόμα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοεῖ τὸ αἶτημα.

Σήμερα ὅμως ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξόδου τῆς χώρας μᾶς ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ ἔχει γίνῃ πίστη σὲ πλατειὰ στρώματα τοῦ λαοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται σὲ συνθήκες, πού ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ ἔκανε καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ἀποτρέψει ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο. Συντελέσθηκε καὶ συντελεῖται δηλαδὴ, παρὰ καὶ ἐναντίον τῆς θέλησής τῆς ὁπορευομενιστικῆς ἡγεσίας, ἡ ἀνάπτυξη ἐνὸς ἰσχυροῦ ἀντινατοϊκοῦ κινήματος.

Αὐτὸ ἐπιβάλλει σὲ ὅλους τοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστές, σὲ ὅλους τοὺς τίμιους ἐργαζόμενους, σὲ ὅλους τοὺς πραγματικὸς δημοκράτες καὶ πατριῶτες νὰ σηκώσουν ψηλά τὴ σημαία τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ νὰ ἐντείνουν τὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴν ἐξόδου τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ, γιὰ τὴν κατάρριψη κάθε δέσμευσης τῆς χώρας μᾶς μὲ κάθε εἶδους συμφωνίας, πού δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν ἔννοια μιᾶς πραγματικῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐξυπηρετοῦν ἱμπεριαλιστικὰ συμφέροντα.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ!

«Αφήστε τους ιμπεριαλιστές, αντιδραστικούς και προδότες να περιγελούν την επανάσταση!
'Η Ιστορία θα αποδείξει ότι η ώρα που οι δυνάμεις της αντίδρασης είναι εκτός εαυτού από
χαρά και έπαρση, είναι η ώρα που η πλημμυρίδα αρχίζει να στρέφεται εναντίον τους.»

«ΛΑΤΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ»

Σοβαρά γεγονότα εκτυλίσσονται στην 'Ινδονησία στο τελευταίο διάστημα. 'Ο ιμπεριαλισμός και οι αντιδραστικοί εξαπέλυσαν και συνεχίζουν μια γεμάτη ψεύδη και συκοφαντίες αντικομμουνιστική - άντεπαναστατική έκστρατεία γύρω από τα γεγονότα αυτά. Μαζί τους συνενώθηκαν ουσιαστικά και οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές. 'Ο κοινός σκοπός τους είναι να σκορπίσουν τη σύγχυση σχετικά με την πραγματική ουσία των εξελίξεων στην 'Ινδονησία, να συκοφαντήσουν «και να χτυπήσουν το μεγάλο Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ινδονησίας και τον έξοχο ηγέτη του 'Αϊντίτ, που στέκεται σταθερά στη γραμμή της συνεπούς πάλης εναντίον του ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονισμού, και να προωθήσουν τα γενικότερα σχέδιά τους εναντίον των εθνικοαπελευθερωτικών και προοδευτικών κινήματων των διαφόρων χωρών του κόσμου.

Ποιά είναι η πραγματική ουσία των εξελίξεων που σημειώνονται στην 'Ινδονησία; Μια αναλυτική, λεπτομερειακή απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν είναι δυνατό να δοθεί τη στιγμή αυτή, γιατί λείπουν τα αντίστοιχα απαραίτητα υπεύθυνα στοιχεία. Είναι όμως και δυνατό και αναγκαίο να γίνει μια γενική τοποθέτηση του προβλήματος. 'Εμείς, στο άρθρο μας αυτό, θα σταθούμε ακριβώς σε μερικές βασικές πλευρές του προβλήματος, με σκοπό να βοηθήσουμε τους αγωνιστές της χώρας μας να προσανατολισθούν σωστά και να υιοθετήσουν μια σωστή στάση απέναντι στα γεγονότα της 'Ινδονησίας, αποκρούοντας αποτελεσματικά τη συκοφαντική έκστρατεία της αντίδρασης και των ρεβιζιονιστών και ταυτόχρονα να αντλήσουν απ' αυτά τα γεγονότα τα αναγκαία διδάγματα για το δικό τους αγώνα.

Σύμφωνα με όσα έγιναν γνωστά από τον τύπο ως αυτή τη στιγμή, η εξέλιξη των γεγονότων στην 'Ινδονησία παρουσάζεται σε γενικές γραμμές έτσι:

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1965, στην πρωτεύουσα της 'Ινδονησίας Τζακάρτα εκδηλώθηκε ένα κίνημα, που επικεφαλής του ήταν ο αντισυνταγματάρχης Ουτάνγκ, διοικητής της προσωπικής φρουράς του Προέδρου της 'Ινδονησίας Σοεκάρνο. Σύμφωνα με το ανακοινωθέν, που εξέδωκαν αμέσως οι οργανωτές του κινήματος, ο σκοπός του κινήματος αυτού ήταν η προστασία της ασφάλειας του Προέδρου και της 'Ινδονησιακής Δημοκρατίας και το χτύπημα ενός άποκαλούμενου «Συμβουλίου Στρατηγών», που είχε σχηματισθεί από αντιδραστικούς στους κόλπους των χερσαίων δυνάμεων του στρατού, κάτω από την καθοδήγηση της αμερικάνικης ΙΚ.Υ.Π. και σχεδίαζε να πραγματοποιήσει πραξικόπημα εναντίον της 'Ινδονησιακής επανάστασης στις 5 'Οκτωβρίου, με την ευκαιρία της 'Ημέρας του Στρατού.

Την 1η 'Οκτωβρίου 1965, οι αντιδραστικοί στρατηγοί με επικεφαλής το στρατηγό Σουχάτρο (ουσιαστικά τον ύπουρο 'Αμύνες Νατουσιόν) πραγματοποίησαν πραξικόπημα, άρρηκτοντας τον Πρόεδρο Σοεκάρνο, θέσαν κάτω από το στρατιωτικό έλεγχό τους τη Τζακάρτα και εξα-

πέλυσαν σε όλη τη χώρα ένα αληθινό πογκρόμ εναντίον των κομμουνιστών και όλων των πατριωτικών στοιχείων. 'Εθεσαν εκτός νόμου το Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ινδονησίας και όλες τις άλλες προοδευτικές και πατριωτικές οργανώσεις και εξαπέλυσαν εναντίον τους τα άποθηριωμένα φασιστικά κτήνη, που άρχισαν να καταστρέφουν τα γραφεία τους, να καίνε τις εγκαταστάσεις των εφημερίδων τους και να σφάζουν άγρια τα μέλη και τους όπαδούς τους. Ταυτόχρονα, εξαπέλυσαν βίαιες επιθέσεις εναντίον του προσωπικού και των κτιρίων των διπλωματικών, εμπορικών και δημοσιογραφικών υπηρεσιών της Λαϊκής Δημοκρατίας Κίνας στην 'Ινδονησία, κακοποιώντας θάνασσα τους Κινέζους εκπροσώπους και υπαλλήλους και καταστρέφοντας τα κτίρια όπου στεγάζονταν. «Κρεμάλα στους κομμουνιστές!», «κρεμάλα στον 'Αϊντίτ!», «κρεμάλα στους κινέζους!», μ' αυτές τις κραυγές εξομούσαν τα στήθη των φασιστών - δολοφόνων. 'Η 'Ινδονησία μετατράπηκε σε μια λίμνη αίματος. 'Ορισμένες πληροφορίες ανεβάζουν τους εκτελεσμένους κομμουνιστές και άλλους πατριώτες σε εκατό χιλιάδες κι' άλλες μιλούν για τριακόσιες χιλιάδες, ενώ σύμφωνα με τις ίδιες πηγές εκατοντάδες χιλιάδες έχουν κλεισθεί στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. 'Αναπτύσσοντας συνεχώς την επίθεσή τους οι αντιδραστικοί στρατηγοί θαρραλέα άφαιραν από το Σοεκάρνο όλες τις ουσιαστικές εξουσίες (του άφησαν μόνο την «έξουσία» να «έγκρινει» εκ των υστέρων ή εκ των προτέρων τις αποφάσεις και ενέργειές τους), κατέλυσαν την κυβέρνησή του και συνέλαβαν 15 ύπουλους, μεταξύ των οποίων και τον ύπουρο 'Εξωτερικών Σομπάτριο, και εγκατέστησαν μια δική τους «κυβέρνηση», που ενεργεί σήμερα «στο όνομα του Προέδρου Σοεκάρνο». Σύμφωνα με πρόσφατη δήλωση του Σουχάτρο, αυτά αποτελούν μόνο «την πρώτη φάση» της αιματηρής εξόρμησης των αντιδραστικών στρατηγών της 'Ινδονησίας. Τέτοιο είναι το γενικό πλαίσιο των τελευταίων εξελίξεων στην 'Ινδονησία, που σχηματίζουν οι πληροφορίες του τύπου.

Χωρίς να υποτιμούμε τη σημασία της λεπτομερειακής γνώσης της κατάστασης, που θα επέτρεπε μια πιο αναλυτική και εφαρμοσμένη άκμα και σε ειδικές πλευρές, τοποθέτηση, θεωρούμε ωστόσο ότι με βάση αυτό το γενικό πλαίσιο των εξελίξεων στην 'Ινδονησία, μπορούμε και πρέπει να προβούμε σε μια βασική έκτιμηση του προβλήματος. Και πρώτα-πρώτα, οφείλουμε να απαντήσουμε στο ερώτημα: Πώς έφτασε η κατάσταση στην 'Ινδονησία στο σημερινό σημείο; Ποιοι είναι οι υπεύθυνοι γι' αυτό;

«Ένας κρίκος στην παγκόσμια επίθεση του ιμπεριαλισμού»

Οι κύριοι και αποκλειστικοί υπεύθυνοι της σημερινής κατάστασης στην 'Ινδονησία είναι οι αμερικανοάγγλοι ιμπεριαλιστές και οι πράκτορές τους αντιδραστικοί στρατη-

γοί και τα άλλα φασιστικά στοιχεία που δρουν στο έσω-τερικό της 'Ινδονησίας. Η δραστηρία ανάμιξη ή, πιο σωστά, ο καθοδηγητικός ρόλος της αμερικάνικης ΙΚΥΠ, τόσο στην προετοιμασία του αντιδραστικού πραξικοπήματος, όσο και στην πρώτη εκδήλωσή του την 1η 'Οκτωβρίου 1965 και στην κατοπινή του ανάπτυξη, είναι τόσο αποδεδειγμένος, ώστε η αμερικάνικη κυβέρνηση δεν τόλμησε ούτε καν μια τυπική διάψευση των σχετικών επίσημων καταγγελιών να κάμει. Και κάτι παραπάνω ακόμα: 'Ο ανταποκριτής του Γιουνάιτεντ Πρές της Ουάσιγκτων ανέφερε στις 12 'Οκτωβρίου μια αγγλική πηγή που είχε δηλώσει, πως ο Ντάν Ράσκ, αμερικάνος ύπουργός των 'Εξωτερικών, και ο Μίκαελ Στιούαρτ, άγγλος ύπουργός των 'Εξωτερικών, «θεωρούσαν, στη διάρκεια των τελευταίων συνομιλιών τους στην Ουάσιγκτων, πως η κατάσταση στην 'Ινδονησία, όπου οι δυνάμεις του στρατού της ξηράς έχουν περάσει σε δράση έναντι των κομμουνιστών που τους θεωρούν κύπελθυνους για το πραξικόπημα», εξελίσσεται υπό όριμένη έννοια κατά πολύ ικανοποιητικό τρόπο για την Ουάσιγκτων και το Λονδίνο». Αυτό αποτελεί μια πολύ εύγλωττη μαρτυρία σχετικά με το ρόλο των ιμπεριαλιστών στις τελευταίες εξελίξεις στην 'Ινδονησία.

'Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε το πραξικόπημα στην 'Ινδονησία, τόσο για λόγους που καθορίζονται από την εξέλιξη της έσωτερικής κατάστασης στη χώρα αυτή, όσο και για λόγους που ανάγονται στις δικές του παγκόσμιες ανάγκες.

Πριν από τα τελευταία γεγονότα, η κατάσταση στην 'Ινδονησία εξελισσόταν προς την κατεύθυνση της συνεχούς και σταθερής προόδου της ινδονησιακής επανάστασης. Κάτω από την καθοδήγηση του μεγάλου Κομμουνιστικού Κόμματος της 'Ινδονησίας, ο λαός σφυρηλατούσε μια πλατείνη πατριωτική - αντιιμπεριαλιστική ένότητα και άνοιγε επίμονα και αποφασιστικά το δρόμο προς τα εμπρός, παρά τα παντοειδή εμπόδια και τη λυσσασμένη αντίδραση των ιμπεριαλιστών και των τόπιων λακέδων τους. Αυτή η επιτυχής ανάπτυξη της ινδονησιακής επανάστασης είχε και τη διεθνή της έκφραση. 'Από τη μια πλευρά, οι έσωτερικές επιτυχίες του ινδονησιακού λαού αποταλούσαν ένα λαμπρό παράδειγμα και πρόσφεραν μια πολύτιμη πείρα στους άλλους λαούς που αγωνίζονται έναντι του ιμπεριαλισμού, του αποικισμού και του νεοαποικισμού, τους έμπύχωναν και τους ενθάρρυναν στον αγώνα τους αυτό. Και από την άλλη πλευρά, πάνω στη βάση ακριβώς της έσωτερικής ανάπτυξης και προόδου της επανάστασης ισχυροποιούνταν συνεχώς και ο άμεσος διεθνής ρόλος της 'Ινδονησίας. 'Ο σταθερός αγώνας έναντι των άλλωνδών αποικιστών, έναντι των άγγλων και άλλων αμερικάνων ιμπεριαλιστών, για την απελευθέρωση του Δ. 'Ιριάν, έναντι του κατασκευάσματος της «Μεγάλης Μαλαισίας», η αποχώρηση από τον ΟΗΕ και η καταγγελία του σαν όργανο των ιμπεριαλιστών, οι συνεχείς πρωτοβουλίες για τη σύγκληση διεθνών, άφροασιατικών διασκέψεων και η ύποστήριξη μιάς σταθερής αντιιμπεριαλιστικής γραμμής. σ' αυτές από την πλευρά της 'Ινδονησίας, την ανέβασαν στη θέση ενός σημαντικώτατου παράγοντα της παγκόσμιας απελευθερωτικής πάλης των λαών έναντι του ιμπεριαλισμού. Για να διατηρήσει και ανακτήσει τα συμφέρόντά του στην 'Ινδονησία, για να προωθήσει την παγκόσμια αντεπαναστατική στρατηγική του, ο ιμπεριαλισμός έπρεπε να χτυπήσει στην 'Ινδονησία. 'Η στενή σύνδεση των δυο αυτών απόψεων φαίνεται καθαρά αν δούμε τη σημερινή παγκόσμια θέση του.

Μπροστά στη συνεχώς αναπτυσσόμενη απελευθερωτική πάλη των λαών της 'Ασίας, της 'Αφρικής και της Λατινικής 'Αμερικής, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αντιδρά σά λυσσασμένος σκύλος. 'Η ένοπλη επέμβασή του στον 'Αγιο Δαμίνιο (σε μια χώρα 3 εκατομμυρίων κατοίκων απέστειλε 30.000 πεζοναύτες) και στο Κογκό, οι έντατικές και επίμονες προσπάθειές του να έπτεκτείνει τον πόλεμο στην 'Ινδοκίνα, τα άπανωτά πραξικοπήματα που όργάνωσε στην 'Αφρική και τη Λ. 'Αμερική αποτελούν την απόδειξη γι' αυτό. Σήμερα, συγκεντρώνει ιδιαίτερα τις προσπάθειές του στην 'Ασία. 'Εδώ ο ήρωικός αγώνας του βιετναμέζι-

κου λαού έχει κονιορτοποιήσει όλα τα σχέδιά του και τον όδηγησε σε ένα χωρίς προηγούμενο αδιέξοδο. 'Ωστόσο, δε θέλει να παραδεχθεί την ήττα του, και ενεργώντας με τον τρόπο του πνιγμένου που πιάνεται από τα μαλλιά του, αúξάνει τους τυχοδιωκτισμούς του, έπιταχύνοντας έτσι την όριστική του κατάρρευση. Με τον πόλεμο που διεξάγει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο Βιετνάμ επιδιώκει δυο στόχους: 'Θέλει, από τη μια πλευρά, να ύψοδουλώσει το λαό του Βιετνάμ και να μετατρέψει τη χώρα αυτή σε μια ύπάκουη άποικία του. Και από την άλλη, να χρησιμοποιήσει το Βιετνάμ σά μια στρατιωτικο-πολεμική βάση εξόρμησης έναντι των άλλων άσιατικών λαών και χωρών που αντίτάσσονται στον ιμπεριαλισμό και ιδιαίτερα έναντι της Λαϊκής Δημοκρατίας Κίνας. Αυτός ο τελευταίος στόχος έχει για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό μια πρωταρχική σημασία. Σήμερα, το ύπ' άριθ. 1 πρόβλημα της παγκόσμιας στρατηγικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι η λεγόμενη «συγκράτηση» της Λ. Κίνας. Σ' αυτή την επιδίωξη συγκεντρώνει και τις κύριες προσπάθειές του. 'Η ύπογραφή της άπανο-νοτιοκορεάτικης συνθήκης, η προσπάθεια διεύρυνσής της σε μια νέα στρατιωτική αντιδραστική συμμαχία στη Β. 'Ανατολική 'Ασία με τη συμμετοχή και άλλων χωρών, η όλοπλευρη ένίσχυση της έπιθετικής δραστηριότητας των 'Ινδών αντιδραστικών και άλλες παρόμοιες ενέργειες στον άσιατικό χώρο, άποτελούν μια συγκεκριμένη έκφραση των προσπαθειών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να «περιζώσει» τη Λ. Κίνα με ένα «κλοιό», προετοιμάζοντας έτσι την άνοιξη ένοπλη έπιθεση έναντι της.

Στην επιδίωξη αυτή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σοβαρό έμπόδιο έστεκε η 'Ινδονησία, που όχι μόνο άρνούταν να συμμετάσχει στο άντικινέζικο μέτωπο, αλλά, αντίθετα, διατηρούσε και ανέπτυσσε στενές σχέσεις φιλίας και συνεργασίας με τη Λ. Κίνα και γι' αυτό χαρακτηριζόταν από τους αντιδραστικούς σά «φιλοκινεζικός». Νά πως άποδεικνύεται ότι το κτύπημα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην 'Ινδονησία ύπαγορεύθηκε και από τις ανάγκες της παγκόσμιας στρατηγικής του, ότι είναι ένας κρίκος στην παγκόσμια έπίθεση του ιμπεριαλισμού έναντι των προοδευτικών και έθνικοαπελευθερωτικών λαών. 'Η άντικινέζικη - αντικομμουνιστική στρατηγική άπαιτούσε την «έκκαθάριση» της 'Ινδονησίας και την μετατροπή της σε μια νέα βάση στήριξης των έπιθετικών ενεργειών του ιμπεριαλισμού στην 'Ασία (1). Είναι πολύ άποκαλυπτικό, από την άποψη αυτή, το γεγονός ότι το πραξικόπημα των αντιδραστικών στρατηγών στην 'Ινδονησία πραγματοποιήθηκε ακριβώς κάτω από τη σημαία του άντικινεζισμού. «Συντριβή του φιλοκινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος!», «θάνατος στον φιλοκινέζο Σοβιετικό!», «διακοπή των σχέσεων με την Κίνα - κρημάλα στους Κινέζους!», αυτά ήταν τα συνθήματά τους και οι στόχοι τους.

'Ο ιμπεριαλισμός και τα όργανά του χρησιμοποίησαν τα γεγονότα της 'Ινδονησίας για να προωθήσουν τα σχέδιά τους στις διάφορες χώρες. Μια γεμάτη ψεύδη και συκοφαντίες άντικινέζικη - άντικομμουνιστική καμπάνια άπλώθηκε παντού. Οι αντιδραστικοί στις διάφορες χώρες θέλουν «να σηκώσουν κεφάλι», να πάρουν «θάρρος» από την «έπιτυχία» του ιμπεριαλισμού στην 'Ινδονησία και άπειλούν να μετατρέψουν την κάθε χώρα σε «μια άλλη 'Ινδονησία», δηλ. να έξαπολύσουν τη σφαγή έναντι του αγωνιζόμενου λαού. Το ίδιο κάνουν και οι 'Ελληνες αντιδραστικοί. 'Ο τύπος τους κυριολεκτικά όργιάζει στη συκοφαντική άντικινέζικη - αντι-

(1) 'Η έλληνική «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» έγραφε χαρακτηριστικά στις 20/3/66: «'Η ραγδαία άνοδος του Κ.Κ. — τα μέλη του ήταν 3.000.000 και οι «συμπαθούντες» σχεδόν 10 εκατομμύρια — και η έπιρροή του στην κυβέρνηση, πρό πάντων στη στροφή προς την Κίνα, είχαν άρχίσει από το 1964 να άντιστοιχούν τη στρατιωτική ήγεσία, που ήταν άδιώλακτα άντικομμουνιστική και διατηρούσε πάντοτε μυστική έπαφή με την αμερικανική ΚΥΠ».

κομμουνιστική του εξέδραση ύστερα από τα τελευταία γεγονότα στην 'Ινδονησία. «Πλήγμα κατά του Πεκίνου», «Η Κομμουνιστική Κίνα απομονούται», με τέτοιους και παρόμοιους χτυπητούς τίτλους οι αντιδραστικές εφημερίδες γεμίζουν κάθε μέρα και «πληροφορούν» τους αναγνώστες τους για τις εξελίξεις στην 'Ινδονησία. 'Αλλά, φυσικά, δεν «πληροφορούν» απλώς. Ταυτόχρονα καλούν τους «εθνικόφρονες» σε δράση! Στο Πανεπιστήμιο της 'Αθήνας τα μέλη της φασιστικής οργάνωσης ΙΕ.Κ.Ο.Φ. κραυγάζουν (στη διάρκεια των τελευταίων άρχαιρεσιών στους φοιτητικούς συλλόγους), έναντι των συνεπών άριστερών φοιτητών, ρυθμικά: «'Εξω οι Κινέζοι!» και η φασιστική «Βραδυνη» διακηρύσσει άπρόκαλπτα και προκλητικά: «'Εναντι ττοιούτων έχθρών μία λύσις υπάρχει: 'Η έγκαιρος κατάργησις, δια να μη συμβή δ,τι και εις την 'Ινδονησίαν. 'Η κατάργησις πριν ή η διείσδυσις εις τόν κρατικόν μηχανισμόν, τήν νεολαίαν, τὰ συνδικάτα, καταστή τοιαύτη, ώστε μόνον ή Ινδονησιακή διαδικασία να άποτελή λύσιν» (29.3.66). 'Η φασιστική αντίδραση, λοιπόν, άπειλεί άνοιχτά με λουτρό αίματος τó λαό και τούς άγωνιστές του, γιά να συντρίψει τήν αντίσταση και πάλη τους και να περάσει άνεμπόδιστα τήν άμερικανόπνευστη πολιτική της πείνας, της κρεμάλας και του πολέμου.

Ο ρόλος τών ρεβιζιονιστών στα γεγονότα της 'Ινδονησίας

Τόν τελευταίο καιρό οι καθοδηγητές της ΕΣΣΣΔ προβάλλουν θορυβώδως τó σύνθημα της λεγόμενης «ένότητας δράσης» όλων τών προοδευτικών δυνάμεων στόν άγώνα έναντιόν του Ιμπεριαλισμού. 'Αλλά, ποιά είναι στην πράξη ή στάση τους άπέναντι στη σημερινή επίθεση του Ιμπεριαλισμού και ειδικά άπέναντι στην επίθεσή του στην 'Ινδονησία;

Τή στιγμή που οι δυνάμεις της παγκόσμιας αντίδρασης δραστηριοποιούνται σε μία άπεγνωσμένη προσπάθεια να άναχαϊτήσουν τήν άγωνιστική πλημμυρίδα τών καταπιεζόμενων λαών, που έπεμβαίνουν ένοπλα στίς διάφορες χώρες έναντιόν τών εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, οργανώνουν στρατιωτικά φασιστικά πραξικοπήματα, έξαπολούν άγριες σφαγές τών κομμουνιστών και τών άλλων πατριωτικών στοιχείων, τήν ίδια στιγμή οι καθοδηγητές της ΕΣΣΔ έντείνουν τίς προσπάθειές τους γιά τή «σύσφιξη» τών σχέσεών τους με τούς Ιμπεριαλιστές και άνταλλάσσουν «φιλοφρονήσεις» με τούς χειρότερους έχθρους του κομμουνισμού και όλων τών λαών.

Στίς 26)3)66 τó «Βήμα» πληροφορείται άπό τήν Ουάσιγκτων: «Αί 'Ηνωμέναί Πολιτείαί έξετάζουν άναγνώρισιν τής 'Εξωτερικής Μογγολίας, συμμάχου τής Σοβιετικής 'Ενώσεως εις τήν διαμάχην με τήν Κομμουνιστικήν Κίναν. Είς σχετικήν δήλωσιν προέβη εις Ουάσιγκτων ό 'Αμερικανός ύπουργός 'Εξωτερικών κ. Ράσκ, ό όποιος κατα τήν διάρκειαν συνεντεύξεως πρός δημοσιογράφους, ανέφέρθη και εις τήν σινοσοβιετικήν διένεξιν. «Οί Κινέζοι —είπεν ό κ. Ράσκ, άναφερόμενος εις τήν άπάφασίν των να μη παραστούν εις τó σοβιετικόν συνέδριον — κατέδειξαν και πάλιν τó μίσος και τήν άδιαλλαξίαν που τρέφουν. Με τας προσφάτους επιθέσεις κατά τών Σοβιετικών άποδεικνύουν έκ νέου ότι δεν είναι εύκολος ή συμβίωσις με αυτούς εις τόν κόσμον». 'Οσον άφορά τήν κατηγορίαν των ότι 'Αμερική και Ρωσία συνεργάζονται δια να περικυκλώσουν τήν Κίναν, ό κ. Ράσκ είπεν ότι, άπλώς αι δύο χώραι φροντίζουν να θέτουν ύπό έλεγχον τας ίσχυράς δυνάμεις δίας άνά τόν κόσμον και άντίτιθενται εις τόν πόλεμον».

Ίπως άντέδρασαν οι καθοδηγητές της ΕΣΣΔ στίς δηλώσεις αυτές του έκπροσώπου του άμερικάνικου Ιμπεριαλισμού; Μήπως έσπευσαν να τίς καταγγείλουν και να διαπεύουν τίς όμολογίες που περιλαμβάνουν; 'Οχι βέβαια. Δεν έκριναν σκόπιμο να κάνουν κάτι τέτοιο ούτε γιά τὰ προσήματα. Γιατί, άπλόυστα, αυτή είναι ή πραγματικότητα όσον άφορά τίς σημερινές σχέσεις ΗΠΑ—ήγεσίας ΕΣΣΔ. 'Ο κοινός και κύριος σκοπός τους είναι «να θέσουν ύπό έλεγχον», ή «να συγκρατήσουν» τή Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Και γιά τó σκοπό αυτό επιδιίδονται σε συντονισμένες ένέργειες.

Σχετικά με αυτό, τó «Βήμα», πάλι, τής 29.3.66 έγραφε: «'Η Σοβιετική 'Ενωσις έν τώ μεταξύ διδίδε τήν έντύπωσιν—ώς πιστεύεται εις Τόκιο — ότι ήλλαξε τας συμμαχίας της εις τήν 'Απω 'Ανατολήν, πραγματοποιούσα ένα νέο θήμα εις τήν όδόν τής προσεγγίσεως με τήν 'Ιαπωνίαν, καθ' όν χρόνον επιδεινούνται αι σινοσοβιετικαί σχέσεις. 'Η εξέλιξις αυτή, συμφώνως πρός τó Γαλλικόν Πρακτορείον, καθίσταται περισσότερο άξιόλογος, δεδομένου ότι ή Ιαπωνική κυδέρνησις είναι συντηρητική και σύμμαχος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Η Ουάσιγκτων όχι μόνον δεν φαίνεται να άνησυχή, αλλά ένδέχεται να συμβάλη έμμέσως εις ένίσχυσιν τής προσπάθειάς αυτής, δια τής οικονομικής βοηθείας της». Πραγματικά, οι καθοδηγητές της Σ.Ε. «άλλάσσουν τας συμμαχίας των», όχι μόνο στην 'Απω 'Ανατολή, αλλά και σε όλόκληρο τόν κόσμο. Συμμαχούν με τόν άμερικάνικο Ιμπεριαλισμό και τούς πράκτορές του και στρέφονται έναντιόν τών άγωνιζόμενων γιά τήν έλευθερία τους λαών

Τα γεγονότα, λοιπόν, είναι πολύ εύγλωττα, πολύ άποκαλυπτικά. 'Η σημερινή επίθεση του παγκόσμιου Ιμπεριαλισμού έναντιόν του κομμουνισμού, έναντιόν τών λαϊκών κινημάτων τών διαφόρων χωρών, έχει τήν ύποστήριξη τών καθοδηγητών της Σ.Ε. και άναπτύσσεται σε συνεργασία και συντονισμό μαζί τους. 'Η πρακτική τών καθοδηγητών της Σ.Ε. στίς σχέσεις τους με τίς Ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και ειδικότερα ή πολιτική που εφαρμόζουν στην 'Ασία, όπου «άλλάσσουν συμμαχίας» και άντιμετωπίζουν σήμερα τούς χθεσινούς έχθρους σαν φίλους και τούς χθεσινούς φίλους σαν έχθρους, είναι αυτή άκριβώς που διαμόρφωσε τó «εύνοϊκό» πλαίσιο γιά να έξαπολύσουν οι Ιμπεριαλιστές τó φασιστικό πραξικόπημά τους στην 'Ινδονησία. Είναι αυτή άκριβώς που έπέτρεψε στούς Ινδονήσιους αντιδραστικούς να έξαπολύσουν τή σφαγή τών κομμουνιστών και τών άλλων πατριωτικών στοιχείων τής μεγάλης αυτής άσιατικής χώρας. 'Αλλά ή βοήθεια τών καθοδηγητών της Σ.Ε. προς τόν Ιμπεριαλισμό και τήν αντίδραση στο πρόβλημα της 'Ινδοκίνας δεν ήταν και δεν είναι μόνο έμμεση.

'Η σημερινή όξύτατη ταξική σύγκρουση στο πεδίο της 'Ινδονησίας δεν είναι κάτι τó αϊφνίδιο. Προετοιμαζόταν άπό τήν όλη προηγούμενη εξέλιξη της κατάστασης στην 'Ινδονησία. 'Η έπιτυχής άνάπτυξη της Ινδονησιακής επανάστασης δεν ήταν μία θριαμβευτική πορεία σε έλεύθερη άπό έμπόδια πλατεία λεωφόρο. 'Αντίθετα, ή άνάπτυξη αυτή συντελούνταν μέσα άπό σκληρούς και όξεις άγώνες κάθε μορφής έναντιόν του Ιμπεριαλισμού και τών πρακτόρων του Ινδονησιών αντιδραστικών. Ποιά ήταν ή στάση τών καθοδηγητών της Σ.Ε. σ' όλη αυτή τήν πορεία;

Οι καθοδηγητές της Σ.Ε. δεν «χώνεψαν» ποτέ τή συνεπή αντιϊμπεριαλιστική («φιλοϊνδική») στάση της 'Ινδονησίας, τή σταθερή μαρξιστικο-λενινιστική θέση του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας. 'Αντί να ένίσχυσουν τίς θετικές αντιϊμπεριαλιστικές πρωτοβουλίες της 'Ινδονησίας στο διεθνές πεδίο, έκαναν τó κάθε τι γιά να τίς ύπονομεύσουν, ένισχύοντας ταυτόχρονα όλόπλευρα τούς δεξιούς έθνικιστές-Ινδούς και άλλους αντιδραστικούς και ύποστηρίζοντας τίς προσπάθειες τών τελευταίων να έκτρέψουν άπό τή σωστή κατεύθυνσή της τήν πάλη τών άφρικανοασιατικών λαών έναντιόν του Ιμπεριαλισμού. Συκοφάντησαν τήν 'Ινδονησία γιά τήν άποχώρησή της άπό τόν ΟΗΕ. Τήρησαν μία παθητική στάση και ούσιαστικά προσπάθησαν να ύπονομεύσουν τó σταθερό άγώνα της 'Ινδονησίας έναντιόν του Ιμπεριαλιστικού κατασκευάσματος της «Μεγάλης Μαλαισίας». Και δεν έδίστασαν μπροστά σε κανένα μέσο, προκειμένου να ύποσκάψουν και χτυπήσουν τή φιλία και συνεργασία που άναπτυσσόταν όλο και πιό βαθιά, πιό πλατειά, άνάμεσα στην 'Ινδονησία και στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Με άκόμα μεγαλύτερη λύσσα στράφηκαν έναντιόν του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας και του άρχηγού του 'Αϊντίτ, που είναι ή ψυχή της Ινδονησιακής επανάστασης και τής μεγάλης φιλίας τών λαών τής 'Ινδονησίας και τής Λ. Κίνας. Δεν μπορούσαν να «συγκυρλήσουν» τó Κ.Κ. 'Ινδονησίας γιά τόν άδιάλλακτο άγώνα του κατά του Ιμπεριαλισμού και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. 'Επειδή τó Κ.Κ. 'Ινδονησίας διαθέτει πολύ μεγάλο γόητρο στο διεθνές κομ-

μουνιστικά κίνημα, προσπάθησαν να το κτυπήσουν κυρίως με τις ύπονομευτικές ενέργειες, ενισχύοντας οργανά τους στην 'Ινδονησία, ενώ ταυτόχρονα απλώναν παντού τους συκοφαντικούς ψιθύρους τους περί «δογματισμού» και «έξτρεμισμού» του Κ.Κ. 'Ινδονησίας. 'Αλλά οι απόπειρές τους κατέρρευσαν. 'Όπως είχε δηλώσει ο 'Αϊντίτ: «Οι ψευτομαρξιστές που καλύπτονταν στο σοσιαλιστικό, έργατικό και άλλα κόμματα της 'Ινδονησίας, έξαφανίσθηκαν ό ένας μετά τον άλλον από το προσκήνιο της ιστορίας της 'Ινδονησίας και οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές χρεωκόπησαν επίσης έλλείψει πελατείας» (1). Αυτή η πρακτική των καθοδηγητών της Σ.Ε. άποτελούσε μια άμεση πρακτική βοήθεια προς τον ιμπεριαλισμό και τους αντιδραστικούς για να προωθήσουν τα σχέδιά τους έναντι της 'Ινδονησιακής επανάστασης και της πρωτοπορίας της, του Κ.Κ. 'Ινδονησίας. 'Ακόμα πιο έκδηλη όμως ήταν και είναι η τέτοια στάση τους ύστερα από τα τελευταία γεγονότα. Αυτό αποδεικνύεται από ότ'ις έπίσημες ενέργειες και θέσεις τους.

Στην «Αύγη» της 27/10/65 αναδημοσιεύθηκε, σε πλήρεις κείμενο, άρθρο της «Πράβδα» (26.10.65), που παρουσίαζε την έπίσημη θέση των καθοδηγητών της Σ.Ε. πάνω στα γεγονότα της 'Ινδονησίας. Με το άρθρο αυτό γίνεται προσπάθεια να δημιουργηθεί ή έντύπωση πως οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ καταδικάζουν την «αντικομμουνιστική ύστερία» στην 'Ινδονησία και εκφράζουν τη συμπάράστασή τους στον 'Ινδονησιακό λαό. Μια σύντομη ματιά όμως στο άρθρο άρκεί για να πεισθεί κανείς πως άλλοι είναι οι πραγματικοί σκοποί των έμπνευστών και των συντακτών του.

Το σημείο άφετηρίας για τη σωστή έκτίμηση των τελευταίων εξέλιξεων στην 'Ινδονησία είναι ή παραδοχή της διαπίστωσης ότι στην 'Ινδονησία, με την έμπνευση και καθοδήγηση των ξένων ιμπεριαλιστών, οργανώθηκε από τους αντιδραστικούς στρατηγούς και τα άλλα φασιστικά στοιχεία της χώρας πραξικόπημα, που στρέφεται έναντι της 'Ινδονησιακής επανάστασης και της πρωτοπορίας της, του Κ.Κ.Ι. Μια τέτοια διαπίστωση δεν υπάρχει στο άρθρο της «Πράβδα». 'Η έφημερίδα αυτή, όχι μόνο άποφεύγει συστηματικά να καταγγείλει το ρόλο των αντιδραστικών στρατηγών και των άφεντικών τους ξένων ιμπεριαλιστών, αλλά και στρέφει τα κύρια πυρά της έναντι του συνταγματάρχη Ουτόνγκ, που έπικεφαλής «...μιάς ομάδας συνωμοτών, μεταξύ των όποιων και 'Ινδονησιοί άξιωματικοί...» «... έπιχείρησαν να κάνουν στρατιωτικό πραξικόπημα...». 'Η θέση της «Πράβδα» είναι σαφής: στην 'Ινδονησία δεν υπήρξε, κι' ούτε υπάρχει ιμπεριαλιστικό πραξικόπημα, αλλά μια «συνωμοσία» του Ουτόνγκ και άλλων, από την όποία «έπωφελείται ή έσωτερική αντίδραση», δηλ. «τα στοιχεία της άκρας δεξιάς και των έξτρεμιστών», «για να κανονίσει τους λογαριασμούς της με τους πολιτικούς της αντιπάλους». Αυτή ή θέση άποτελεί πλήρη παραμόρφωση της πραγματικής ουσίας των τελευταίων εξέλιξεων στην 'Ινδονησία, άνοιχτη συγκάλυψη του ρόλου του ιμπεριαλισμού και των όργάνων του στρατηγών (αυτοί, σύμφωνα με την «Πράβδα», δεν άνήκουν στην αντίδραση) και ούσιαστική δικαίωση των ενεργειών τους. Είναι έπίσης άποκαλυπτικό από την άποψη αυτή το γεγονός ότι ή «'Ισθόστια» (δηλ. οι καθοδηγητές της Σ.Ε.) πεντέμισι μήνες μετά το ξέσπασμα των γεγονότων στην 'Ινδονησία δεν έχει ακόμα «άνακαλύψει» τους ύπευθύνους γι' αυτά και έτσι γράφει: «Είναι ακόμα δύσκολο να άποφανθεί κανείς ποιές δυνάμεις είναι ύπευθύνες για τις μεταβολές που γίνονται» (6λ. «Αύγη» 16.3.66) 'Όταν κι' αυτός ακόμα ό άστικός ύπτος άναγνωρίζει τον καθοδηγητικό ρόλο της άμερικάνικης ΚΥΠ στα 'Ινδονησιακά γεγονότα, όταν και οι πέτρες ακόμα του φωνάζουν πως έπικεφαλής του αντικομμουνιστικού πογκρόμ βρίσκονται οι αντιδραστικοί στρατηγοί Νατουσιόν, Σουχάτρο και Σία, οι καθοδηγητές

της Σ.Ε. και του ΚΚΣΕ «δυσκολεύονται» να άποφανθούν για το ποιές δυνάμεις είναι ύπευθύνες για τις μεταβολές που γίνονται! Είναι φανερό, έπομένως, ότι θέλουν να ρίξουν άλλοι την εθύνη.

Πραγματικά, ή «Πράβδα», στο ίδιο αυτό άρθρο της σημειώνει: «Οι πιο άντιφατικές ύποθέσεις έγιναν σχετικά με τις δυνάμεις που παρασκεύασαν αυτό το πραξικόπημα και τους πραγματικούς του σκοπούς. Μόνο ένα συγκεκριμένο γεγονός ύπάρχει: ότι μια ομάδα συνωμοτών, μεταξύ των όποιων και 'Ινδονησιοί άξιωματικοί, με έπικεφαλής τον συνταγματάρχη Ουτόνγκ, έπιχείρησαν να κάνουν στρατιωτικό πραξικόπημα». Για την «Πράβδα», λοιπόν, ή άφετηρία όλου του κακού είναι το κίνημα της 30ής Σεπτεμβρίου και εκείνο που την άπασχολεί είναι μόνο να βρεί το ύς ά λ ο υ ς «συνωμότες», εκτός από τους άξιωματικούς, «που παρασκεύασαν το πραξικόπημα» και να άνακαλύψει τους «πραγματικούς σκοπούς τους». Και το έπίσημο διενθές όργανο των ρεβιζιονιστικών «κομμουνιστικών» κομμάτων «Προβλήματα Ειρήνης και Σοσιαλισμού» συμπληρώνει: «... όσοι ήταν πίσω από το πραξικόπημα θέλησαν να χρησιμοποιήσουν το βολουταρισμό και τα πολιτικά ζήζακ, που άποτελούν τυπικά χαρακτηριστικά της μικροαστικής έδεολογίας. 'Όστόσο ό ύπολογισμός αυτός δεν διακαίωθηκε» (6λ. «Ελληνική 'Αριστερά» Νο. 30, 'Ιανουάριος 1966, σελ. 92). Με τις διατυπώσεις αυτές ήδη στρέφεται καθαρά ό ύπαινιγμός προς όρισμένη κατεύθυνση. 'Αλλά οι ρεβιζιονιστές θέλουν να είναι έντελώς σαφείς. Γι' αυτό ή «Πράβδα», ενώ άναφέρεται στην έπίσημη δήλωση του Κ.Κ. 'Ινδονησίας της 5/10/65, σύμφωνα με την όποια το Κ.Κ.Ι. δεν άναμίχθηκε στο κίνημα της 30ής Σεπτεμβρίου και το θεωρεί «έσωτερική ύπόθεση των χερσαίων δυνάμεων», ταυτόχρονα ύπογραμμίζει: «Οι προοδευτικοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο γνωρίζουν πολύ καλά την έδεολογία, τις στρατηγικές και τακτικές άρχές των μαρξιστικών-λενινιστικών κομμάτων. Το πνεύμα του πολιτικού τυχοδιωκτισμού, των πραξικοπημάτων και της διάσπασης είναι ξένα προς το μαρξισμό-λενινισμό. Σε ποιούς άναφέρεται ό ύπαινιγμός αυτός; Φυσικά, στο Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ινδονησίας, που κατηγορείται άπροκάλυπτα ότι ενεργώντας με «πνεύμα πολιτικού τυχοδιωκτισμού» όργάνωσε το «πραξικόπημα» και «διέσπασε» τις έπαναστατικές (άσφαλώς) δυνάμεις! Γι' αυτό και το περιοδικό «Προβλήματα Ειρήνης και Σοσιαλισμού» διακηρύσσει: «Τά γεγονότα στην 'Ινδονησία άπέδειξαν ότι στη χώρα αυτή δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθούν ριζικές άλλαγές χωρίς την ενεργό και συνειδητή συμμετοχή των λαϊκών μαζών. Είναι έξαιρετικά δύσκολο να άντικαθιστάς αυτή τη διαδικασία με την άιαιη άναδιάταξη των 'Ιθνουςών ομάδων. Αυτό είναι το κύριο προκαταρκτικό συμπέρασμα». (6λ. «Ελλ. 'Αριστερά» Νο. 30). 'Όστε, το «κύριο συμπέρασμα» που έβγαλαν οι ρεβιζιονιστές από τα γεγονότα της 'Ινδονησίας είναι έναντι του Κομμουνιστικού Κόμματος της 'Ινδονησίας! Γι' αυτό και οι αντιδραστικοί της 'Ινδονησίας τους περιβάλλουν με «έξαιρετικές τιμές». Την ίδια στιγμή που κορυφώνουν την αντικομμουνιστική και άντικινεζική έκστρατεία τους στην 'Ινδονησία, στέλνουν (10.2.66) τον νεοδιορισμένο ύπαρχηγό των άεροπορικών τους δυνάμεων Ρασμίν Νουρτζατίν στη Μόσχα. Σύμφωνα με το έπίσημο 'Ινδονησιακό πρακτορείο «'Αντάρα», ό Νουρτζατίν έπέδωσε στον Μαλινόφσκυ έπιστολή του ύπουργού 'Αμυνας και 'Ασφάλειας της 'Ινδονησίας Νατουσιόν, στην όποια ό τελευταίος «έξέφρασε την έλπίδα για στενή συνεργασία άνάμεσα στις δυό χώρες γενικά και άνάμεσα στις 'Ινδονησιακές και σοβιετικές ένοπλες δυνάμεις ειδικώτερα». Και ή άνακοίνωση του πρακτορείου καταλήγει: «'Στη συνάντηση, που έγινε σε έγκάρδια άτμόσφαιρα, ό στρατάρχης Μαλινόφσκυ εξέφρασε την έλπίδα ότι τα πάντα στην 'Ινδονησία θα βαδίσουν γρήγορα προς την όμαλότητα». 'Ετσι εκφράζουν την «ύποστήριξη» τους προς την 'Ινδονησιακή επανάσταση ό ρεβιζιονιστές. Με τη σύσφιγξη των δεσμών και των σχέσών τους με τους πραξικοπηματίες αντιδραστικούς στρατηγούς, που από τα βρώμικα χέρια τους στάζει το τίμιο αίμα των κομμουνιστών και των άλλων πατριωτών της 'Ινδονησίας, και με άναί-

(1) Βλ. «Έναντίον του σύγχρονου ρεβιζιονισμού», «ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ», 'Αθήνα, 1964.

σχυρες, συκοφαντικές επιθέσεις εναντίον του κομμουνιστικού Κόμματος της 'Ινδονησίας. Τα γεγονότα, λοιπόν, προβάλλουν ένα «κύριο προκαταρκτικό συμπέρασμα». Και το συμπέρασμα αυτό είναι ότι οι ρεβιζιονιστές, παρά τις ψεύτικες «διαμαρτυρίες» τους (για «άνθρωπιστικούς λόγους»!) κατά των διωγμών των κομμουνιστών, παρά τις υποκριτικές εκκλήσεις τους για «ένότητα δράσης» κατά του ιμπεριαλισμού, στην πραγματικότητα έχουν συνενωθεί με τους ιμπεριαλιστές και αντιδραστικούς στην αντικομμουνιστική-αντιλαϊκή τους εξόρμηση και πραγματοποιούν άκριβώς μ' αυτούς την ένότητα δράσης!

Σ' αυτή την έκστρατεια δίνουν τη δική τους «συμβολή» και οι «Έλληνες ρεβιζιονιστές». Όλες οι συκοφαντικές επιθέσεις και έπινοήσεις του ιμπεριαλισμού και της αντίδρασης σε βάρος του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας και της Λαϊκής Κίνας βρήκαν και εξακολουθούν να βρίσκουν «φιλόξενη» θέση στις στήλες των εφημερίδων τους. Με ιδιαίτερη επιμέλεια ξεδιάλεγαν και ξεδιάλεγουν κάθε «είδηση»-έπινοή για «ευθύνες» των Κινέζων στα γεγονότα της 'Ινδονησίας, για να την προβάλλουν από τις στήλες της «Αύγης» και της «Δημ. 'Αλλαγής». Στις 20)3)66 η «Αύγη», σε σημείωμά της ανέφερε: «Οι πληροφορίες που διοχετεύθηκαν από το Πεκίνο για την κατάσταση της υγείας του Σοεκάρνο.... και ο ανταγωνισμός που εκδηλώθηκε (Σημ. «'Αναγ.» ύστερα απ' αυτό) στους κόλπους του ΝΑΣΑΚΟΜ για την αντικατάστασή του βοήθησε την αναταραχή....», και ταυτόχρονα πρόβαλε «πληροφοριακά» τον συκοφαντικό ισχυρισμό των αντιδραστικών στρατηγών της 'Ινδονησίας ότι ο Σουμπάτριο, υπουργός 'Εξωτερικών της 'Ινδονησίας «από συμφώνου με τον Κινέζο υπουργό των 'Εξωτερικών Τσέν Γη, είχε οργανώσει την εξέγερση της 30ης Σεπτεμβρίου...». 'Η πιο δρωμερή όμως και αναισχυνη ενέργεια των 'Ελλήνων ρεβιζιονιστών ήταν η προσπάθειά τους να σπιλώσουν τον έξοχο ήγέτη του Κ.Κ. 'Ινδονησίας 'Αϊντίτ. Στις 18)2)66, η «Αύγη» δημοσίευσε σε περίοπτη θέση και με μεγάλα στοιχεία την «πληροφορία» της Ιαπωνικής αντιδραστικής εφημερίδας «'Ασάχι Σιμπούν», σύμφωνα με την οποία ο 'Αϊντίτ «τουφεκίσθηκε το περασμένο φθινόπωρο σε μια απομακρυσμένη περιοχή της 'Ιάβας, αφού πρώτα υποχρεώθηκε να υπογράψει μια «έξομολόγηση» πενήντα σελίδων». 'Η «Αύγη» πρόβαλε έντυπωσιακά, με κεφαλαία γράμματα, στον υπότιτλο, τον ισχυρισμό της Ιαπωνικής αντιδραστικής εφημερίδας: «Πριν τον έκτελέσουν τον άναγκα-σαν να υπογράψει μια «έξομολόγηση», και πρόσθετε στο δικό της σχόλιο: «'Η περιγραφή του θανάτου του άρχηγού του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας από τη γι�πωνέζικη εφημερίδα είναι κατά ένα τρόπο επιβεβαίωση των φημών που κυκλοφορούν στην Τζακάρτα...». Μπαίνει εδώ το ερώτημα: Γ ι α τ ί η «Αύγη» δημοσίευσε την «είδηση» της αντιδραστικής Ιαπωνικής εφημερίδας και τί θέλησε να προβάλει περισσότερο από την «είδηση» αυτή, το θάνατο ή την «έξομολόγηση» του 'Αϊντίτ; 'Ο καθένας καταλαβαίνει, δέβαια, πώς η «Αύγη» ήθελε να προβάλει αυτό το τελευταίο, κι' αυτό ίσα-ίσα είναι που δείχνει πόσο βρώμικα σκέφτονται και ενεργούν οι ρεβιζιονιστές. Σ τ η ν π ρ ο σ π ά θ ε ι ά τ ο υ ς ν α σ π ι λ ώ σ ο υ ν τ ο ν σ τ α θ ε ρ ό μ α ρ ξ ι σ τ ή - λ ε ν ι ν ι σ τ ή ή γ έ τ η ' Α ι ν τ ι τ και τ ο κ ό μ μ α τ ο υ, τ ο μ ε γ α λ ύ τ ε ρ ο κ ο μ μ ο ν ι σ τ ι κ ό κ ό μ μ α τ ο υ κ α π ι τ α λ ι σ τ ι κ ο υ κ ό σ μ ο υ, κ α τ α φ ε ύ γ ο υ ν σ ε κ α θ α ρ ά ά ν τ ι κ ο μ μ ο ν ι σ τ ι κ έ ς έ ν ε ρ γ ε ι ε ς, μ ε δ π λ α π α ρ μ é ν α ά π ο τ ο ό π λ ο σ τ á σ ι ο τ η ς φ α σ ι σ τ ι κ ή ς á ν τ í δ ρ α σ η ς. 'Αλλά μάταιος ο κόπος τους. Οι αίσχρες συκοφαντίες τους δεν μπορούν καθόλου να θίξουν τον 'Αϊντίτ, που παραμένει ένας άετος της 'Ασίας και του παγκόσμιου προοδευτικού κινήματος, απλώς αποκαλύπτουν πιο καθαρά το αντικομμουνιστικό τους καταρακώλισμα.

«Πιο πολύ απ' όλους», «κλαίνε και δδύρονται» για τα θύματα της αντικομμουνιστικής τρομοκρατίας στην 'Ινδονησία, οι ρεβιζιονιστές, και στις άλλες χώρες και στη δική μας. Τα δάκρυα που χύνουν όμως είναι υποκριτικά. 'Αν οι

φασιστικές θηριωδίες ξυπνούσαν μέσα τους το πνεύμα της διεθμιστικής αλληλεγγύης, θα ξεσήκωναν μια άληθινή έκστρατεια υποστήριξης των 'Ινδονησίων αγωνιστών και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης τους. Αύτοί όμως κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Στην πραγματικότητα, οι ρεβιζιονιστές χαίρονται γι' αυτά που γίνονται στην 'Ινδονησία, ελπίζοντας να συντριβεί το Κομμουνιστικό Κόμμα της 'Ινδονησίας, που στέκεται καρφί στο μάτι τους, εξαιτίας της συνεπούς αντιιμπεριαλιστικής και αντιρεβιζιονιστικής θέσης του. Οι ρεβιζιονιστές καπνλεύονται τα θύματα της φασιστικής θηριωδίας, για να προβάλλουν με χαιρεκάκια τον ισχυρισμό ότι «χρεωκόπησε ή κινεζική γραμμή» (δηλ. ή συνεπής γραμμή του προοδευτικού κινήματος), «που άδηγεί μόνο σε άνώφελες θυσίες», και «έπιβεβαιώθηκε ή σοβιετική γραμμή», δηλ. ή ρεβιζιονιστική γραμμή. Αυτός είναι τελικά ο σκοπός τους, να εξυμνήσουν την όππορτουμιστική γραμμή τους της συνθηκολόγησης. Γι' αυτό και ή «Αύγη» γράφει στις 20)3)66: «Είμαι, έπομένως, δυνατό ο Σοεκάρνο, του όποιου ή έξαιρετική ικανότητα για συμβιβασμούς άναγνωρίζεται γενικά, να έπιτύχει και αυτή τη φορά κάποια λύση που θα σώσει τη χώρα από τους κινδύνους που την άπειλούν. Τη στιγμή αυτή, στο σημείο που έφθασαν τα πράγματα, οι έλπίδες του 'Ινδονησιακού λαού είναι έστραμμένες προς τον «μεγάλο άδελφό», αλλά και προς τις επαναστατικές του δυνάμεις». 'Ετσι, μέσο των «έλπίδων» του 'Ινδονησιακού λαού εντάσσονται και οι επαναστατικές τους δυνάμεις στην τροχιά των συμβιβασμών. Φυσικά, ο 'Ινδονησιακός λαός δεν στηρίζει τις έλπίδες του στις συμβιβαστικές ικανότητες του Σοεκάρνο, αλλά στο δικό του σταθερό άγώνα. Και το δίδαγμα που βγάζουν οι άγωνιστές της 'Ελλάδας από τα γεγονότα της 'Ινδονησίας δεν είναι το δίδαγμα του συμβιβασμού και της συνθηκολόγησης μπροστά στον ιμπεριαλισμό και τους ύποτακτικούς του, αλλά το δίδαγμα του άνυποχώρητου, άταλάντευτου, άποφασιστικού άγώνα εναντίον του ως την όριστική νίκη!

Ποιά στάση όφείλουν γά υίοθετήσουν οι άγωνιστές της 'Ελλάδας άπέναντι στα γεγονότα της 'Ινδονησίας και πώς να άξιοποιήσουν τα διδάγματα που βγαίνουν άπ' αυτά στο δικό τους άγώνα

Το πρώτο και κύριο καθήκον των λαϊκών άγωνιστών, μπροστά στα γεγονότα της 'Ινδονησίας, είναι να καταγγείλουν τον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν τον μεγάλο ένοχο του φασιστικού πραξικοπήματος, των αιματηρών έξελίξεων στην 'Ινδονησία, να αποκαλύψουν το έγκληματικό πρόσωπο και τον θηριώδη χαρακτήρα του, να άποκρούσουν τα ψεύδη και τις συκοφαντίες τους, να ξεσκεπάσουν τοις πραγματικούς σκοπούς της σημερινής έπίθεσής του στην 'Ινδονησία, και να σταθούν άποφασιστικά στο πλευρό του 'Ινδονησιακού λαού και των πρωτοπόρων άγωνιστών του.

Την ώρα αυτή της μεγάλης δοκιμασίας του 'Ινδονησιακού προοδευτικού και δημοκρατικού κινήματος, ή άποφασιστική υπεράσπιση της τιμής και της άγωνιστικής οημείας του, ή δραστήρια ύποστήριξή του, είναι ύψιστο χρέος όλων των λαϊκών άγωνιστών, όλων των όπαδών της δημοκρατίας και της προόδου.

Το κριτήριο της σωστής στάσης των άγωνιστών άπέναντι στα γεγονότα της 'Ινδονησίας, ή διαχωριστική γραμμή άνάμεσα σ' αυτούς και τοις ψευτοαγωνιστές - ρεβιζιονιστές, βρίσκεται στο άν κλαψουρίζουν για τα θύματα της φασιστικής τρομοκρατίας και θρουν τον να θρουν τοις «υπεύθυνους» γι' αυτά στο Κ.Κ. 'Ινδονησίας και στο Κ.Κ. Κίνας, κηρύσσοντας την έγκατάλειψη του άγωνιστικού δρόμου και τη συνθηκολόγηση μπροστά στην αντίδραση και τον ιμπεριαλισμό για την «άποφυγή των άνώφελων θυσιών», ή καταγγέλλουν άποφασιστικά τοις έγκληματικούς σκοπούς και τις άγριότητες των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους

και ξεσηκώνουν τις μάξες σε ενεργητικό αγώνα εναντίον τους.

“Ολοι οι πραγματικά συνειδητοί λαϊκοί αγωνιστές έχουν βαθύτατα συγκινηθεί από τα αποτελέσματα της τρομοκρατικής - δολοφονικής αποχαλίνωσης των φασιστών στην Ίνδονησία. Άλλα μπροστά στην κατάσταση αυτή υιοθετούν μια αγωνιστική στάση. Μόνο οι πανικόβλητοι μικροαστοί συνθηκολόγοι κλαψουρίζουν και μουρμουρίζουν: «πάει, χάθηκε το κίνημα!». Η στάση των πραγματικά συνειδητών, πιστών αγωνιστών του προοδευτικού μας κινήματος είναι ριζικά διαφορετική. Αυτοί έχουν πλήρη συνείδηση ότι ο ίδιος ο λαός είναι άναπόφευκτο στοιχείο της πάλης και την ώρα των μεγάλων δοκιμασιών δεν χάνουν τα νερά τους, δε θυδίζουν στην απελπισία και την απόγνωση, αλλά διατηρώντας σταθερή την πίστη τους, άσφαλώνονται μέσα στις δυσκολίες, άντλούν τα αναγκαία διδάγματα απ’ αυτές και τελειοποιώντας και αναπτύσσοντας συνεχώς τον αγώνα τους προετοιμάζουν τους αναγκαίους όρους της μελλοντικής νίκης τους. Η ιστορική πείρα δείχνει πως το λαϊκό κίνημα, ποτέ και πουθενά δεν αναπτύχθηκε και ούτε πρόκειται να άναπτυχθεί, σε εύθεια άνοδική γραμμή, αλλά άναγκαστικά πέρασε και θα περνάει από περιόδους προσωρινών ύποχωρήσεων, που όφείλονται είτε σε άντικειμενικούς είτε σε ύποκειμενικούς λόγους. Η κύρια κατεύθυνση όμως στην εξέλιξη του είναι η πρόοδος προς τους τελικούς σκοπούς του κι’ αυτή διαγράφεται μέσα από μια πορεία σκληρών αγώνων, όπου τις προσωρινές ύποχωρήσεις διαδέχεται η δομική άνοδος του κινήματος. Αυτός είναι ένας γενικός νόμος της ταξικής πάλης και η Ίνδονησία δεν μπορεί να εξαιρεθεί απ’ αυτόν.

Όρισμένοι αγωνιστές θέτουν το ερώτημα: Πώς άντιμετώπισε το προοδευτικό κίνημα της Ίνδονησίας την έπίθεση της αντίδρασης, που προετοιμαζόταν από καιρό; Μήπως βρέθηκε άπροετοίμαστο; Στο βαθμό που τα ερωτήματα αυτά εκφράζουν μια όγια άνησυχία, —και δεν άποτελούν άντανάκλαση της ρεβιζιονιστικής προπαγάνδας, —άντιπροσωπεύουν μια θετική στάση άγωνιστικού προβληματισμού και μπορούν να οδηγήσουν στο άγωνιστικό συμπέρασμα ότι το λαϊκό κίνημα όφείλει πάντα να έπαγρυπνει και να είναι έτοιμο να άντιμετωπίσει όλα τα ένδεχόμενα. Άλλα πρέπει να προφυλαχτούμε από την άδηνονία και την προχειρότητα στις κρίσεις μας. Να μελετούμε τα γεγονότα προσεκτικά, με βάση συγκεκριμένα στοιχεία. Και να μη ξεχνάμε ποτέ, ότι η μελέτη της θετικής και άρητικής πείρας ένός κινήματος, είναι έργο, πριν άπ’ όλα, των ίδιων των άγωνιστών του κινήματος αυτού, που έχουν και όλα τα άναγκαία στοιχεία για να καταλήξουν σε άντικειμενικά συμπεράσματα. Το προοδευτικό κίνημα της Ίνδονησίας διαθέτει μια πλούσια 46χρονη ιστορία άδιάλλακτων και ένδοξων αγώνων, εναντίον του ξένου ίμπεριαλισμού και της έσωτερικής αντίδρασης, για το καλό του ίνδονησιακού λαού, για το θρίαμβο των προοδευτικών ιδανικών σε παγκόσμια κλίμακα. Και γι’ αυτό κατέκτησε μια τόσο ύψηλή θέση όχι μόνο στη συνείδηση του ίνδονησιακού λαού, αλλά και των άγωνιστών και των λαών όλων των άλλων χωρών. Πρέπει να είμαστε άπόλυτα βέβαιοι, πως θα άντιμετωπίσει και τώρα τα πράγματα με τρόπο τέτοιο, που θα δικαιώσει για άλλη μια φορά το ρόλο του της άγωνιστικής πρωτοπορίας του ίνδονησιακού λαού. Άν υπήρξαν λάθη ή παραλείψεις, οι ίνδονησιοί άγωνιστές θα τα έπισημάνουν όπωσδήποτε, θα τα διορθώσουν άποφασιστικά και θα προχωρήσουν σταθερά στο δρόμο της πάλης, έχοντας στο πλευρό τους τις προοδευτικές δυνάμεις και τους άγωνιζόμενους λαούς όλου του κόσμου. “Όσες προσπάθειες κι’ άν καταβάλουν οι ίμπεριαλιστές, οι άντιδραστικοί και οι πράκτορές τους ρεβιζιονιστές, δεν θα μπορούσαν να σταματήσουν το ιστορικό ρεύμα. Τα δνειρά τους να διαλύσουν και συντρίβουν το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ίνδονησίας και τις άλλες πατριωτικές και δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας, γρήγορα θα διαλυθούν. Η τε-

λική νίκη της ίνδονησιακής επανάστασης είναι άναπόφευκτη!

Έμεις, οι άγωνιστές της Ελλάδας, όφείλουμε έπίσης να άντλήσουμε από τα γεγονότα της Ίνδονησίας όρισμένα χρήσιμα για τον αγώνα μας διδάγματα.

Το βασικό μας δίδαγμα πρέπει να είναι ότι ο άμερικάνικος ίμπεριαλισμός, αυτός ο ύπ’ αριθ. 1 έχθρος των λαών όλου του κόσμου, είναι άδίσταχτος και ότι ο ύόνος τρόπος άποτελεσματικής άντιμετώπισής του είναι ο άδιάλλακτος και άποφασιστικός αγώνας, στη βάση της πιο ενεργητικής συνένωσης και κινητοποίησης των πιο πλατειών λαϊκών μαζών εναντίον του.

Οι συμβιβασμοί και οι ύποχωρήσεις του Σοεκάρνο άπέναντι στους άντιδραστικούς, μάς προσφέρουν έπίσης ένα σοβαρό δίδαγμα. “Ότι έπιμένοντας σταθερά στη γραμμή της ένότητας με όλα τα πατριωτικά - άντιίμπεριαλιστικά στοιχεία, δεν πρέπει όστόσο να στηρίζουμε ύπέρομετες έλπίδες όσον άφορά την ως το τέλος συνέπεια των συμμάχων μας. Θα άποτελούσε μικροαστική εκδήλωση, λάθος «άριστοτερόν σεκταρισμού, άν από την σημερινή στάση του Σοεκάρνο βγάλαμε το συμπέρασμα ότι δεν είναι χρήσιμη και άναγκαία η συνεργασία άκόμα και με τα προοδευτικά στοιχεία της άστικής τάξης. Άλλα και θα ήταν δεξιάς όππορτουνομός, άν, έπιμένοντας στη γραμμή της ένότητας, δεν συνειδητοποιούσαμε τις έπιζήμιες συνέπειες μιας άνεπιφύλακτης έμπιστοσύνης στους από την κοινωνική τους φύση, σ’ αυτό ή τον άλλο βαθμό, άσταθείς συμμάχους μας.

Ο έπαισχυντος ρόλος των ρεβιζιονιστών στα γεγονότα της Ίνδονησίας, πρέπει να μάς δώσει ένα άλλο, πολύ σημαντικό δίδαγμα. “Ότι πίσω από τις «μαρξιστικές» «άντιίμπεριαλιστικές» διακηρύξεις τους κρύβεται το άρόσωπο των συνενόχων, του «Δούρειου ίππου» του ίμπεριαλισμού. Κι’ ότι, έπομένως ο αγώνας εναντίον του ίμπεριαλισμού πρέπει να συνδεθεί στενά με τον πιο άποφασιστικό αγώνα κατά των πρακτόρων του ρεβιζιονιστών.

Όφείλουμε να διαφυλάξουμε και να αξιοποιήσουμε τα διδάγματα αυτά, που άποκτούν για μάς μια ξεχωριστή σημασία, σήμερα ιδιαίτερα, που η χώρα και ο λαός μας δεχεται την όλοένα έντεινόμενη πίεση και έπίθεση του άμερικάνικου ίμπεριαλισμού, όλων των δυνάμεων του φασιστικού παραξικοπήματος. Και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, πως άν τα αξιοποιήσουμε σωστά, θα οδηγήσουμε νίγoura την ύπόθεσή μας στη νίκη.

Η αντίδραση άπειλεί άποκάλυπτα το λαϊκό μας κίνημα με «ίνδονησιακή διαδικασία». Άλλα φαίνεται πως ξεχνάει τα διδάγματα της ελληνικής ιστορίας. Την «ίνδονησιακή διαδικασία» την πέρασε το κίνημα μας ήδη μετά τη Βάρκιζα, όταν η δεξιά έξαπέλυσε τον μονόπλευρο έμφύλιο πόλεμο εναντίον του και γέμισε τη χώρα με δεκάδες χιλιάδες δολοφονημένους άγωνιστές, με εκατοντάδες χιλιάδες φυλακισμένους και έξόριστους (μια άναλογία παρόμοια άν όχι και μεγαλύτερη σε σύγκριση με τα σημερινά έγκλήματα του φασισμού στην Ίνδονησία). Δεν ύπόρεσε όμως να συντρίψει το λαϊκό μας κίνημα, που βγήκε τελικά ίσχυρό από τη μεγάλη δοκιμασία και ύστερα από μια προσωρινή ύποχώρηση μπήκε ξανά στο δρόμο της άνόδου. Κι’ άν δεν υπήρχαν τα λάθη της ήγειςίας του θα είχε φτιάσει κιόλας στη νίκη.

Σήμερα, η ελληνική αντίδραση έκμεταλλεύεται την άποστασία των ρεβιζιονιστών ήγειών και άπειλεί με συντριβή το συνεπές κίνημα. Άλλα οι έλπίδες της είναι μάταιες. Οι κραυγές της θα πνιγούν μέσα στα κύματα του συνεχώς άνερχόμενου συνεπούς μαζικού άντιίμπεριαλιστικού κινήματος της χώρας μας. “Όπως πολύ σωστά ύπογραμμίζει η «Λαϊκή Ήμερησία»: «Άφήστε τους ίμπεριαλιστές, άντιδραστικούς και προδότες να περιμελούν την επανάσταση! Η ιστορία θα άποδείξει ότι η ώρα που οι δυνάμεις της αντίδρασης είναι εκτός έαυτού από χαρά και έπαρση, είναι η ώρα που η πλημμυρίδα άρχίζει να στρέφεται εναντίον τους».

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τις τελευταίες ημέρες, οι συνεπείς συνδικαλιστές, που αποτελούν τη «Συνεπή Προοδευτική Συνδικαλιστική Παράταξη σεργιτόρων κ.λ.π. Ἀθηνῶν - Περιχώρων», κυκλοφόρησαν στην Ἀθήνα τὸ «Πρόγραμμα» τῆς παράταξής τους. Τὸ «Πρόγραμμα» αὐτὸ ὄχι μόνο ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸν κλάδο τῶν σεργιτόρων κ.λ.π. ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀληθινὸ ντοκουμέντο γιὰ τὸ ἐργατικό-συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς χώρας μας. Μὲ τὶς θέσεις πὺν διατυπώνει γιὰ τὴ γενικώτερη κατάσταση τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς χώρας μας καὶ τὰ ἀντιστοιχα γενικά καθήκοντα τοῦ ἐργατικοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος, μὲ τὸν τρόπο πὺν ἀναλύει τὰ κλαδικὰ προβλήματα καὶ τὰ συνδέει μὲ τὰ γενικώτερα προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλου τοῦ τοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ ἕνα χρήσιμο βοήθημα ὄχι μόνο γιὰ τοὺς σεργιτόρους ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἐργαζόμενο. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἡ «Ἀναγέννηση» κρίνει σκόπιμο νὰ δώσει σήμερα στοὺς ἀναγνώστες τῆς μερικὰ βασικά ἀποσπάσματα τοῦ «Προγράμματος» αὐτοῦ. Δημοσιεύουμε παρακάτω τὰ σημεία, κυρίως, ἐκεῖνα τοῦ «Προγράμματος», πὺν παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ εὐρύτερο ἐνδιαφέρον.

Τὸ «Πρόγραμμα» ἀρχίζει μὲ μιὰ γενικὴ τοποθέτηση τῆς σημερινῆς κατάστασης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν γενικῶν καθηκόντων τῆς :

Στὴν ὀλομέτωπη ἐπίθεση τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν κυβερνήσεων του, οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ ἀντιτάξουν τὴν ἐνιαίαν ὀργάνωση καὶ πάλη τους.

Κρίσιμη κατάσταση περνοῦν σήμερα οἱ ἐργαζόμενοι τῆς χώρας μας. Οἱ διάφορες κυβερνήσεις ὄργανα τοῦ κεφαλαίου, εἶχαν πάντα γιὰ κύρια ἐπιδίωξή τους τὸ χτύπημα τῶν ἐργαζομένων, τὴν ἐξασφάλιση εὐνοϊκῶν συνθηκῶν γιὰ τὴν ὄλο καὶ πὺδ ἄγρια ἐκμετάλλευση τῶν ἐργαζομένων καὶ τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἀδηφάγων ἐλπίσεων τῆς ὀλιγαρχίας τοῦ πλούτου. Αὐτὴ ἡ ἐπιδίωξη καὶ προσπάθεια γίνεται ἀκόμα πὺδ ἔντονη καὶ πὺδ ἐκδηλη ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀμερικανόπνευστο πραξικόπημα τῆς 15ης Ἰουλίου 1965. Μὲ ὄργανο τὴ σημερινὴ κυβέρνησις Στεφανοπούλου, ἡ πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία ἔχει ἐξαπολύσει, καὶ συνεχῶς δυναμώνει, μιὰ ὀλομέτωπη ἐπίθεση ἐναντίον τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας μας. Ἐναντίον τοῦ βιοτικοῦ τους ἐπιπέδου καὶ τῶν πὺδ στοιχειωδῶν οικονομικῶν τους δικαιωμάτων. Ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν τους κατακτήσεων καὶ τῶν πὺδ στοιχειωδῶν πολιτικῶν τους δικαιωμάτων.

Τὰ ἀμείλικτα γεγονότα ἔξοικισαν γρήγορα τὸ «φιλεργατικό» προσωπεῖο πὺδ θέλησε νὰ φορέσει ἡ κυβέρνηση Στεφανοπούλου καὶ ἀπεκάλυψαν τὴν πραγματικὰ ἀντεργατικὴ φυσιογνωμία τῆς.

Ἡ περιδότηση «αὐξησης» στὰ κατώτατα ἡμερομίσθια, ἐκτὸς πὺδ ἀφοροῦσε μιὰ ἐλάχιστη μερίδα ἐργαζομένων, ἀποδείχθηκε καθαρὴ ἀπάτη. Ἐνῶ τὰ μεροκάματα καὶ

οἱ μισθοὶ παραμένουν καθηλωμένα στὰ ἴδια χαμηλὰ ἐπίπεδα, ὁ τιμάρριθμος ἀνεβαίνει συνεχῶς, ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς γίνεται ἕνα ἀληθινὸ ἄγχος γιὰ τοὺς ἐργαζόμενους. Μὲ τὰ νέα φορολογικὰ μέτρα, ἡ Κυβέρνησις πλήττει ἄμεσας τὶς ἐργαζόμενες μάζες, πὺν καλοῦνται νὰ πληρώσουν τὰ ἐξῶδα τῆς ἀντιλαϊκῆς πολιτικῆς τῆς. Νέοι, σοβαρώτατοι κίνδυνοι ἀπειλοῦν τοὺς ἀσφαλιστικούς ὄργανισμούς μας μὲ τὴν διατυμπανιζόμενη ἀπὸ τὴν κυβέρνηση «ἀναδιοργάνωσή» τους. Κανένα μέτρο δὲν παίρνεται γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ὑπάρχουσας ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ προετοιμάζονται νέοι ἀντεργατικοὶ νόμοι. Οἱ συνθήκες ζωῆς καὶ δουλειᾶς τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἀφόρητες, καταθλιπτικές, καὶ κάθε μέρα πὺδ περνᾷ γίνονται ἀκόμα χειρότερες. Ταυτόχρονα, ἡ κυβέρνηση Στεφανοπούλου, πιστὴ στὶς ἐντολὰς τῶν ἀφεντικῶν τῆς - ἐργοδοτῶν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὸ πέρασμα τῆς ἀντεργατικῆς αὐτῆς πολιτικῆς τῆς ἐξαπόλυσε μιὰ συνδυασμένη ἐπίθεση ἐναντίον τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν καὶ δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων. Τὰ δικαιώματα τῆς ἀπεργίας, τῆς συγκέντρωσης, τῆς διαδήλωσης, πὺν καὶ αὐτὸ τὸ σημερινὸ Σύνταγμα τῆς χώρας ἀναγνωρίζει, καταπατοῦνται μὲ τὸν πὺδ ὀμὸ τρόπο. Οἱ ἐπιστρατεύσεις ἀπεργῶν καὶ τὸ χτύπημα τῶν ἀγωνιστικῶν ἐκδηλώσεων μὲ τὴν ἀστυνομικὴ βία, οἱ συλλήψεις, παραπομπές σὲ δικαστήρια, ἡ παντοειδὴς δραστηριότητα τοῦ «συνδικαλιστικοῦ» τῆς ἀσφάλειας καὶ κάθε λογῆς διώξεις τῶν προοδευτικῶν καὶ δημοκρατικῶν συνδικαλιστῶν θρῖσκονται στὴν ἡμερησίαν διάταξη. Αὐτὴ ἡ ἐπίθεση θρῖσκεται, ἐξάλλου, σὲ

αρμονία και εκφράζει τη βασική προσπάθεια των αντιδραστικών δυνάμεων να σταθεροποιήσουν το ιμπεριαλιστικό πραξικόπημα και να προωθήσουν τους σκοπούς του, έναντι του οποίου πρωτοστατεί με την αντίσταση και πάλη της ή εργατική τάξη.

Μπροστά στην όλομέτωπη αυτή επίθεση της κυβέρνησης και των εργοδοτών, το χρέος των εργαζομένων είναι να ενώθούν, να οργανωθούν και να παλαίψουν σταθερά για τη ματαίωση των σχεδίων τους. Μόνο με την ενιαία δράση και πάλη μπορούμε να κατακτήσουμε τα δικαιώματά τους. Και βασικό μέσο για την ενιαία δράση και πάλη των εργαζομένων είναι τα σωματεία τους, τα εργατικά συνδικάτα.

Να αγωνιστούμε αποφασιστικά έναντι της μετατροπής των εργατικών συνδικάτων σε εξάρτημα της άστικής πολιτικής, για το σωστό προσανατολισμό του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στη βάση της ταξικής πάλης

Η πλουτοκρατική ολιγαρχία και οι διάφορες κυβερνήσεις της αντιλαμβάνονται πολύ καλά τη σημασία των συνδικάτων σε βασικών οργάνων διεξαγωγής της ταξικής πάλης των εργαζομένων μαζών. Γι' αυτό κατέβαλλαν πάντα παντοειδείς προσπάθειες για το χτύπημα και τη διάλυση τους ή τον ευνουχισμό του αγωνιστικού χαρακτήρα τους και τη μετατροπή τους σε άμεσα όργανα εξυπηρέτησης της δικής τους πολιτικής. Έτσι από δω και άρκετα χρόνια, με την άμεση επέμβαση του άστικού κράτους, καταργήθηκε ή δημοκρατική λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανισμών και διορίστηκαν - εγκαταστάθηκαν επικεφαλής των οργανισμών αυτών (ΓΣΕΕ, Όμοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα κλπ.) άνθρωποι του κεφαλαίου - οι μακρήδες, θεοδωρικοί κ.ά. Σήμερα, οι μακροθεοδωρικοί ενεργούν ξετσιπίττα σαν ανοιχτοί πράκτορες της ολιγαρχίας του πλούτου. Έξυμνούν το «φιλεργατικό» έργο των άστικών κυβερνήσεων. Κηρύσσουν και εφαρμόζουν τη θεωρία της «συνεργασίας των τάξεων». Ευνουχίζουν και καταπνίγουν τις αγωνιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Πρωτοστατούν στην αντικομμουνιστική, αντιλαϊκή εκστρατεία των αντιδραστικών δυνάμεων, επιδιώκοντας να μετατρέψουν τα εργατικά συνδικάτα σε όργανα αντικομμουνιστικού αγώνα. Οι «όρκοι πίστωσης» - δηλώσεις ύποταξης, που ζητούν από τους εργαζόμενους, οι μαζικές διαγραφές συνδικαλιστικών οργανώσεων από τα Κέντρα και τις Όμοσπονδίες, ή λύσσα τους γενικά έναντι των προοδευτικών και δημοκρατικών συνδικαλιστών, μαρτυρούν άκριτος την επιδίωξή τους αυτή. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, η πάλη έναντι των μακροθεοδωρικών πρακτόρων της ολιγαρχίας, έναντι της μετατροπής των εργατικών συνδικάτων σε εξάρτημα της άστικής πολιτικής, για το σωστό προσανα-

τολισμό του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στη βάση της ταξικής πάλης, αποτελεί βασικό καθήκον των εργαζομένων. Μόνο με ένα τέτοιο προσανατολισμό του συνδικαλιστικού της κινήματος μπορεί η εργατική τάξη να αντιμετωπίσει νικηφόρα την όλομέτωπη επίθεση της ολιγαρχίας του πλούτου.

Αντιμέτωπη στο σωστό ταξικό προσανατολισμό του συνδικαλιστικού μας κινήματος στέκεται και η «Δημοκρατική Συνδικαλιστική Άλλαγή», που αποτελεί την κεντρική παραλλαγή του ρεφορμισμού στη χώρα μας. Στρέφοντας σήμερα τα κύρια πυρά τους έναντι των μακροθεοδωρικών, οι προοδευτικοί εργαζόμενοι όφειλουν ταυτόχρονα να αντιμετωπίσουν σωστά το ζήτημα της στάσης τους απέναντι στην «Άλλαγή». Η επιδίωξη για μια από κοινού δράση πάνω σε άμεσα ζητήματα, οικονομικού ή πολιτικού χαρακτήρα, δεν επιτρέπεται σε καμιά περίπτωση να οδηγεί σε ιδεολογική «συγχώνευση» στο κεντρικό ρεφορμισμό ή σε ύποταξη στις μανούβρες της πολιτικής ήγερσίας του. Οι προοδευτικοί εργαζόμενοι πρέπει να χαράξουν μια σαφή διαχωριστική γραμμή στον ιδεολογικό και πολιτικό τομέα, ανάμεσα στην κεντρική παραλλαγή του ρεφορμισμού και στη δική τους, ανεξάρτητη, συνεπή ταξική γραμμή. Πρέπει να θυμούνται πάντα ότι ο τελικός σκοπός της ρεφορμιστικής «Δ.Σ. Άλ.» είναι να υποκαταστήσει τους μακροθεοδωρικούς και να εκπληρώσει τη ρεφορμιστική αποστολή της με «δημοκρατικά» μέσα, συνδυασμένα όταν χρειαστεί και με ξεκάθαρα άντεργατικές μέθοδες, όπως απέδειξε η απαίτηση που πρόβαλε ο κεντρικός Παπαγεωργίου, όταν είχε διοριστεί Γ. Γραμματέας της ΓΣΕΕ, να δώσουν οι εργαζόμενοι τους περιβόητους φασιστικούς «όρκους πίστωσης». Για τους προοδευτικούς εργαζόμενους το βασικό είναι να οικοδομούν τη συνεργασία και ενότητα βάση, με τους τίμιους εργαζόμενους, που στέκονται σήμερα στη θέση της «Άλλαγής» περισσότερο από πολιτική σύγχυση παρά από ρεφορμιστική νοοτροπία. Και μέσα στον καθημερινό αγώνα, με το πρωτοποριακό παράδειγμα και την αγωνιστική τους συνέπεια, να ασκούν μια θετική επίδραση πάνω στους τελευταίους, να τους διαφοροποιούν, να τους τραβούν όλο και πιο πλατεία, όλο και πιο αποφασιστικά στο δρόμο του συνεπούς ταξικού αγώνα, να καταπολεμούν αποφασιστικά τη θεωρία και την πρακτική του ρεφορμισμού.

Σοβαρό εμπόδιο στον τέτοιο προσανατολισμό του εργατικού συνδικαλιστικού μας κινήματος στέκεται επίσης η θεωρία και η πρακτική των σύγχρονων ρεζιζιονιστών. Έχοντας συνθηκολογήσει μπροστά στην πίεση των αντιδραστικών δυνάμεων, οι άνθρωποι αυτοί εγκατέλειψαν τη γραμμή της ταξικής πάλης και κύλισαν στο δρόμο του συμβιβασμού. Αντί να εμπνεύσουν στις εργαζόμενες μάζες την πίστη στις δυνάμεις τους και στην αποτελεσματικότητα του αγώνα τους, να εμπνεύσουν σ' αυτές τη συνείδηση για την ανάγκη να διαδραματίσουν έναν συνεπή, ανεξάρτητο ταξικό ρόλο και να τις κινητοποιήσουν σε αποφασιστική πάλη κατά των εργοδοτών και της κυβέρνησής τους, αξιοποιώντας τις εξαιρετικά ευνοϊ-

κὲς ἀντικειμενικὲς συνθήκες ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὴ χώρα, σπέρνουν τὴν ἡττοπάθεια καὶ τὴν ἀπαισιοδοξία, σδύνουν τὰ ὅρια ἀνάμεσα στὴν ἀγωνιστικὴ καὶ τὴ ρεφορμιστικὴ κατεύθυνση, ἀκίνητοποιοῦν τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ εὐνουχῶν τὸς ἀγῶνες τῆς. Αὐτὸ δημιουργεῖ, ἀναμφίβολα, σοβαρὲς δυσκολίες στὸ ἐργατικὸ συνδικαλιστικὸ μας κίνημα. Ἀλλὰ σὲ καμμιά περίπτωση δὲν ἔπρεπε νὰ σταματῇ τὴν πορεία του πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς χώρας μας κλείνει στοὺς κόλπους τῆς ἀνεξάντλητης δυνάμεις, ἐμπειρά καὶ συνεπῇ συνδικαλιστικὰ στελέχη, πιστὰ στὰ μεγάλα ἰδανικά τῆς ἐργατίας. Αὐτὰ τὰ στελέχη μαζί με τοὺς τοὺς προοδευτικοὺς ἐργαζομένους, ὀφείλουν νὰ σηκώσουν τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γιὰ μιὰ σωστὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ καθοδήγηση τῶν ἀγῶνων τῆς ἐργατικῆς τάξης. Νὰ ἀναλάβουν πρῶτα-πρῶτα ἀποφασιστικὸ ἀγῶνα ἐνάντια σὲ κάθε μορφῆς ἀνοιχτὸ ἢ σκεπασμὲνο, παλιὸ ἢ νέο ρεφορμισμό. Νὰ ἀντιπαραταχθοῦν ὀργανωμένα στοὺς κάθε εἶδους ἐκπροσώπους καὶ ἐκφραστές τῆς θεωρίας τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων. Νὰ δουλέψουν γιὰ τὴ δημιουργία συνεισπῶν, πραγματικὰ προοδευτικῶν παρὰ τὰ κῶν. Μόνο ἔτσι εἶναι δυνατό νὰ ξεδιπλωθεῖ ἕνα πραγματικὰ συνεπές, πραγματικὰ προοδευτικὸ κίνημα ποὺ θὰ ξεκαθαρίσει τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα ἀπὸ τοὺς κάθε λογῆς πράκτορες τοῦ κεφαλαίου, θὰ τὰ μετατρέψει σὲ πραγματικὰ ὅργανα μαζικῆς ταξικῆς πάλης τῶν ἐργαζομένων, ἱκανὰ νὰ τοὺς οδηγήσουν με ἐπιτυχία στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ταξικοῦ ἀντιπάλου, γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν δικαιομάτων τους. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη προέκυψε καὶ προκύπτει καὶ στὸ δικὸ μας κλάδο.

Ἡ Συνεπὴς Προοδευτικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξη τῆς Ἑνώσεως ὑπαλλήλων ἐστιατορίων κλπ. Ἀθηνῶν - Περιχώρων, — τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ τακτικὴ τῆς.

Μαζί με ὅλη τὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς χώρας δέχονται τὴν ἐπίθεση τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῆς κυβέرنήσῃς τους καὶ οἱ ἐργαζόμενοι τοῦ δικοῦ μας κλάδου.

Σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ἐπίθεσης αὐτῆς στὸν κλάδο μας στέκεται ἡ πρακτικὴ τῆς λεγόμενης «Προοδευτικῆς Συνδικαλιστικῆς Παράταξης». Στὰ τελευταῖα χρόνια τὰ ἡγετικά στελέχη τῆς παράταξης αὐτῆς ἐγκατέλειψαν βαθμιαῖα τὸ δρόμο τοῦ ἀγῶνα καὶ υἱοθέτησαν τὴν τακτικὴ τῶν συμβιβασμῶν καὶ τῶν μικροπολιτικάντικων παζαρευμάτων, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐξαπέλυσαν ἕναν ἄγριο διωγμὸ ἐναντίον τῶν συνεπῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, οδηγώντας τὰ πράγματα σὲ οὐσιαστικὴ διάσπαση τῆς παράταξης.

Μπροστὰ στὴν κατάσταση αὐτή, πήραμε τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν ἀνασύνταξη τῶν προοδευτικῶν δυνάμεων τοῦ κλάδου μας καὶ τὴν ἐπαναφορά του στὸ δρόμο τῆς συνεποῦς ἀγωνιστικῆς διεκδίκησης τῶν αἰτημάτων

των του, συγκροτήσαμε τὴ «Συνεπὴ Προοδευτικὴ Συνασπιστικὴ Παράταξη» τοῦ σωματείου μας καὶ κατεβήκαμε σὲ συνέχεια στὶς ἀρχαιρεσίες τῆς 7—8) 12) 65. Παρὰ τὶς ἀγριεὲς πιέσεις, τὰ παντοειδῆ μέσα ἐπηρεασμοῦ τῶν ἐργαζομένων ποὺ χρησιμοποιοῦνταν, τὶς ὅρωμερὲς συκοφαντίες καὶ ψευτιὲς ποὺ τέθηκαν σὲ κυκλοφορία με σκοπὸ τὴν «ἀπομόνωσή» μας, οἱ ἐργαζόμενοι τοῦ κλάδου μας μᾶς ἐτίμησαν με τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ με τὴν ψῆφο τους ἐπέβαλαν τὴν ἐκπροσώπηση τῆς Παράταξῆς μας στὸ Δ.Σ. τοῦ σωματείου μας. Ὀφείλουμε ἐδῶ νὰ τοὺς ἐκφράσουμε τὰ ἀγωνιστικά μας συγχαρητήρια καὶ νὰ τοὺς δηλώσουμε με τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο πὼς θὰ παραμείνουμε πιστοὶ ὥς τὸ τέλος στὴν ἐντολή τους. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ συγκροτήθηκε σὲ σῶμα τὸ νέο Δ.Σ., ἡ Συνεπὴς Προοδευτικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξη ἔθεσε συγκεκριμένα στὸ Δ.Σ. τὰ καὶτὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν κλάδο μας καὶ ὑπέδειξε συγκεκριμένους τρόπους καὶ μορφὲς πάλης γιὰ τὴν διεκδίκηση καὶ λύση τους. Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Παράταξῆς μας στὸ Δ.Σ. ὑπέβαλε μιὰ σειρά ἀπὸ σχετικὲς προτάσεις, ὅπως:

**(Ἐδῶ ἀναφέρονται 9 σημαντικὲς προτάσεις)
Σὲ συνέχεια τὸ «Πρόγραμμα» ἀναφέρει :**

Μερικὲς ἀπὸ τὶς προτάσεις αὐτὲς υἱοθετήθηκαν ἀπὸ τὸ Δ.Σ. καὶ ἐγιναν ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ. Παρ' ὅλο ὅμως ὅτι οἱ προτάσεις αὐτὲς ἐγιναν ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ., ὥστόσο οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς παραμένουν ὡς τὴν ὥρα στὰ χαρτιά, δὲν ἐφαρμόστηκαν.

Πραγματικὰ, τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἀδράνεια καὶ ἡ παραμέληση τῶν καὶτῶν προβλημάτων τοῦ κλάδου. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὸ γεγονός ὅτι ἀν καὶ πέρασαν 3 μῆνες, δὲν ἐγινε σχεδὸν τίποτα ἀκόμα γιὰ τὸ χριστουγεννιάτικο βοήθημα τῶν ἀνέργων καὶ γιὰ τὸν ἐλεγχὸ στὶς ἐπιχειρήσεις σὲ 8, τι ἀφορὰ τὴν τήρηση τῆς νομοθεσίας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἐνῶ ἔχει προγραμματισθεῖ ἀπεργιακὸς ἀγῶνας γιὰ τὶς 27) 4) 66, καμμιά προετοιμασία δὲν γίνεται πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή, οὔτε μιὰ σύσκεψη ἐκπροσώπων ἐπιχειρήσεων καὶ στελεχῶν τοῦ κλάδου συγκαλεῖται. Ταυτόχρονα ἔχει ἐπιβληθεῖ καὶ συνεχῶς ἐπιτείνεται ἕνα ἀπαράδεκτο, ἀντιδημοκρατικὸ καθεστῶς στὴ λειτουργία τοῦ Δ.Σ. Στὸ ὄνομα δῆθεν τοῦ Δ.Σ. καὶ χωρὶς νὰ συνέρχεται τὸ Δ.Σ., παίρνονται ἀποφάσεις ἀπὸ ὀρισμένα ἄτομα καὶ ἀνακοινώνονται σὰν ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ. Μερικὲς ὁμιλίες τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Παράταξῆς μας ἔχουν καταγραφεῖ στὰ πρακτικὰ κατὰ τρόπο διαστρεβλωμένο, παρὰ τὶς ἐντονες διαμαρτυρίες του καὶ τὴν ἀρνήσή του νὰ τὰ προσυπογράψει, ἐνῶ οἱ προτάσεις ποὺ κάνει πρὸς τὸ Δ.Σ. δὲν ἀναγράφονται ἐν ὅλῃς στὰ πρακτικά. Κι' ἀκόμα, ἀρνοῦνται στὸν ἐκπρόσωπό μας στὸ Δ.Σ. τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Σωματείου, μετὰ διάφορα ἀστηρίχτα «ἐπιχειρήματα». Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Παράταξῆς μας στὸ Δ.Σ. καὶ τὰ ἄλλα στελέχη τῆς ἔχουν ἀποκλησθεῖ ἀπὸ κάθε δουλειά, ἀπὸ τὰ συνεργεῖα περιοχῶν, διανομῆς ὕλικου, προετοιμασίας χοροῦ κλπ. Ἡ τακτικὴ ποὺ ἀκολουθοῦν ἀπέναντί τους

οι εκπρόσωποι της «Προοδευτικής Παράταξης» στο Δ. Συμβούλιο είναι τακτική απομόνωσής τους από τον Κλάδο και κατάπνιξης της φωνής και των απόψεών τους. Έφτασαν στο σημείο μάλιστα να απαιτούν από τον εκπρόσωπό μας στο Δ.Σ., στο όνομα της «πειθαρχίας», να μη ανακοινώνει τις διαφωνίες του έξω από το Δ.Σ., αλλά να προπαγανδίζει τις δικές τους απόψεις! Είναι φανερό ότι οι άνθρωποι αυτοί εξακολουθούν να ταυτίζονται με το Δ.Σ. του Σωματείου με την παράταξή τους και θέλουν να αποκρύψουν από τους εργαζόμενους αυτά που γίνονται και λέγονται στο Δ.Σ. Παρά τις προσπάθειές τους όμως, να μάς απομονώσουν και να μάς αποκλείσουν από κάθε δραστηριότητα του Σωματείου, οι σκοποί τους απέτυχαν παταγωδώς. Η Παράταξή μας δέθηκε ακόμα πιο στενά με τους εργαζόμενους και με τα προβλήματα του Κλάδου. Τόσο ο εκπρόσωπός της στο Δ.Σ. όσο και τα άλλα στελέχη της Παράταξης μας ανέπτυξαν μια έντονη δραστηριότητα, επισκέφθηκαν δεκάδες επιχειρήσεων και κάναν έλεγχο σε ό,τι αφορά την εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας, εκλαίκευσαν και ανέπτυξαν τα αιτήματα του κλάδου και την ανάγκη της πάλης για την επίλυσή τους, καλώντας τους εργαζόμενους να σταθούν ακόμα πιο κοντά στο Σωματείο, να δουλέψουν δραστήρια για τη μαζικοποίηση και το δυνάμωμά του. Ό,τι κι αν κάνουν οι εκπρόσωποι της «Προοδευτικής Παράταξης», έμεις δεν πρόκειται ποτέ να σταματήσουμε την πάλη μας, να παραδεχθούμε την ανώμαλη κατάσταση που αυτοί δημιούργησαν στον Κλάδο μας και το λαθεμένο δρόμο όπου τον οδηγούν. Σήμερα απευθυνόμαστε και πάλι ανοιχτά στους εργαζόμενους του Κλάδου μας και διακηρύσσουμε: Μπροστά στην κρίσιμη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, μπροστά στην δλομέτωπη επίθεση Κράτους και εργοδοτών έναντίον μας, οφείλουμε να αναλάβουμε σταθερό αγώνα.

Η «Συνεπής Προοδευτική Συνδικαλιστική Παράταξη» θεωρεί πως για την αποτελεσματική διεξαγωγή του αγώνα μας απαιτείται ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα διεκδικήσεων και μίας σωστή τακτική. Ξεκινώντας από τη βάση αυτή, επεξεργάστηκε και παρουσιάζει σήμερα στους εργαζόμενους ένα τέτοιο πρόγραμμα και τις βασικές θέσεις μιας τέτοιας τακτικής. Αυτό το πρόγραμμα κι αυτή η τακτική, νομίζουμε, πρέπει να γίνουν πρόγραμμα και τακτική του Σωματείου μας και του Δ.Σ. του. Με την επιδίωξη αυτή το παρουσιάζουμε και με την έννοια αυτή καλούμε όλους τους εργαζόμενους να το μελετήσουν, να συμβάλουν με τις προτάσεις και παρατηρήσεις τους στην ολοκλήρωσή του και να παλαίψουν για την επίσημη υιοθέτησή του από το Σωματείο μας και το Δ. Συμβούλιό του.

Το πρόγραμμα διεκδικήσεων

Η «Συνεπής Προοδευτική Συνδικαλιστική Παράταξη» θεωρεί πως το πρόγραμμα Διεκδικήσεων του κλάδου μας πρέπει να περιλαμβάνει τα ακόλουθα προβλήματα - αιτήματα:

(Έδώ, αναλύονται διεξοδικά 15 προβλήματα του κλάδου και προβάλλονται οι αντίστοιχες διεκδικήσεις για τη λύση τους.)

Σε συνέχεια το «Πρόγραμμα» περνάει στα γενικότερα προβλήματα - αιτήματα:

Να συνδυάσουμε τον αγώνα για τα κλαδικά μας προβλήματα με τον αγώνα για τα γενικότερα προβλήματα της εργατικής τάξης και όλου του λαού.

Έκτός από τα παραπάνω κλαδικά προβλήματα, με όξυνση μπαίνουν και τα γενικότερα προβλήματα της εργατικής τάξης και όλου του λαού, όπως είναι άμεσα το πρόβλημα της κωδικοποίησης της εργατικής νομοθεσίας σε συνδυασμό με την κατάργηση των αντεργατικών νόμων και διατάξεων και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, το πρόβλημα του εκδημοκρατισμού του συνδικαλιστικού μας κινήματος και της εκκαθάρισής του από τους πράκτορες της ολιγαρχίας του πλούτου, το πρόβλημα της αποκατάστασης και εξασφάλισης των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, το πρόβλημα της ματαίωσης της ανοιχτής φασιστικής δικτατορίας, της ανατροπής του αμερικανόπνευστου παλατιανού πραξικοπήματος και της εξασφάλισης δηλαδή δημοκρατικής πορείας, με την άμεση προσφυγή σε ελεύθερες εκλογές διενεργούμενες από ύπηρεσιακή κυβέρνηση και με το σύστημα της απλής αναλογικής, το πρόβλημα της συμπαράστασης στον ήρωικό Κυπριακό λαό, που αγωνίζεται ενάντια στους αμερικανοάγγλους ιμπεριαλιστές, για την ανεξαρτησία και την αυτοδιάθεσή του.

Όλα αυτά τα προβλήματα είναι ταυτόχρονα και δικά μας προβλήματα, γιατί αποτελούμε κι' έμεις ένα κομμάτι, και μάλιστα από τα πιο δραστήρια, της εργατικής τάξης της χώρας μας και όλου του λαού. Οφείλουμε γι' αυτό να αγωνισθούμε δραστήρια μαζί με όλη την εργατική τάξη και το λαό για τη λύση τους. Και οφείλουμε να αγωνισθούμε γι' αυτά, για τον εξίσου σημαντικό λόγο ότι, σε τελευταία ανάλυση, η λύση, ή πιο ουσιαστική, των κλαδικών μας προβλημάτων συνδέεται με τη λύση αυτών των γενικότερων προβλημάτων. Μόνο μέσα σε ένα καθεστώς πραγματικής εσωτερικής Δημοκρατίας θα βρουν και τα ειδικά προβλήματα του κλάδου μας τη ριζική λύση τους. Ο συνδυασμός, επομένως, της πάλης για τα επί μέρους κλαδικά καθημερινά μας προβλήματα με την πάλη για τα γενικότερα λαϊκά και εθνικά προβλήματα αποτελεί βασική μας υποχρέωση.

Οφείλουμε να πετύχουμε έτσι το συνδυασμό αυτό, ώστε να καταφέρουμε καίριο πλήγμα έναντίον του κύριου αντιπάλου μας. Αυτή τη στιγμή ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος εκμεταλλευτής και καταπιεστής της εργατικής τάξης και όλου του εργαζόμενου λαού μας είναι ο ξένος και πριν απ' όλα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι ντόπιοι συνεργάτες του — κηφήνες της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας. Πρέπει, επομένως, έναντίον του στόχου αυτού να στρέψουμε τον κύριο αγώνα μας. Και να συνδέσουμε αυτόν τον αγώνα μας έναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με τον αντιιμπεριαλιστικό - αντιαμερικάνικο αγώνα όλων των κα-

ταπεινόμενων λαών. Νά εκφράσουμε, πρώτα-πρώτα, τή διεθνιστική αλληλεγγύη και συμπαράστασή μας στὸν ἀνδρείο λαὸ τοῦ Βιετνάμ, ποὺ ἀγωνίζεται σήμερα ἡρωϊκὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία του, ἐναντίον τῶν ἀμερικάνων ἐπιδρομέων. Κοινὸς ἐχθρὸς ὅλων τῶν λαῶν εἶναι ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός. Κοινὸς καὶ ἐνιαῖος πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ ἀγώνας τους ἐναντίον του. Στὸν ἱερὸ αὐτὸ ἀγώνα, ἐμεῖς οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ σταθοῦμε στὴν πρώτη γραμμῇ.

Ἡ τακτικὴ τῆς πάλης μας

Γιὰ τὴν ἐπιτυχή προώθηση τῆς πάλης μας στὴν κατεύθυνση τῆς πραγματοποίησης τοῦ Προγράμματος Διεκδικήσεων, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ υἱοθετηθοῦν σὰν κατευθυντήριες γραμμὲς στὴν τακτικὴ τῆς πάλης μας ὁρισμένες θέσεις. Ἡ «Συνεπὴς Προοδευτικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξη» θεωρεῖ ὅτι οἱ θέσεις αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1. Ἡ πάλη μας πρέπει νὰ διεξαγεται καὶ νὰ ἀναπτύσσεται σὰν ταξικὴ ἀντιπαράθεση στοὺς ἐργοδότες καὶ τὴν κυβέρνηση ποὺ τοὺς ἐκπροσωπεῖ. Ὅφειλουμε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ κάθε φορὰ ἀστική κυβέρνηση ἐκφράζει καὶ ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ κεφαλαίου, τῶν ἐργοδοτῶν συνολικά, καὶ νὰ καταπολεμήσουμε τὴ θεωρία τῶν ὑπεράνω τάξεων κυβερνήσεων. Διεκδικοῦμε τὰ αἰτήματά μας ἀπὸ τοὺς ἐργοδότες καὶ ἐξασφαλίζουμε τὴν ἱκανοποίησή τους μὲ τὸν ἀγώνα κατὰ τῆς κυβέρνησης τῶν ἐργοδοτῶν. Αὐτὸς εἶναι ἀγώνας ταξικός. Καὶ πρέπει τὸν ἀγώνα αὐτὸ νὰ τὸν στρέφουμε ἐναντίον τῆς κυβέρνησης συνολικά καὶ ὅχι ἀπλῶς ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁπότε ἐκφυλίζουμε τὸν ἀγώνα καὶ ἀπαλλάσσουμε ἀπὸ τὴν εὐθύνη της τὴν κυβέρνηση, δηλ. τὴν τάξιν τῶν ἐργοδοτῶν, σπέρνοντας συγχύσεις καὶ αὐταπάτες ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζόμενους.

2. Νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλες τὶς ἀναγκαῖες μορφὲς πάλης καὶ νὰ πετυχαίνομε τὸν καλὺτερό κάθε φορὰ συνδυασμό τους. Ὅλες οἱ μορφὲς πάλης εἶναι χρήσιμες. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑποτιμήσουμε καμμιά. Ἀλλὰ πρέπει σωστὰ νὰ ἀξιολογήσουμε τὴν κάθε μιὰ καὶ σωστὰ, μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο καὶ στὸν κατάλληλο χρόνο, νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε. Τὰ διαδήματα στοὺς ἀρμοδίους, τὰ ὑπομνήματα κλπ. ἀποτελοῦν στοιχειώδη μορφή πάλης καὶ σὲ καμμιά περίπτωση δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀνάγονται σὲ βασικὸ μέσο. Ὅταν ὅμως συνδυασθοῦν μὲ τέτοιες βασικὲς μορφὲς πάλης, ὅπως εἶναι ἡ ἀπεργία, συνδυασμένη καὶ αὐτὴ καὶ μὲ ἄλλες ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως π.χ. συγκεντρώσεις κλπ., ἀποκτοῦν καὶ σὰν τέτοιες μεγαλύτερη, εἰδικὴ σημασία. Τὸ βασικὸ εἶναι νὰ στηριζόμεστε στὸν ἀγώνα καὶ ὅχι στὶς διαπραγματεύσεις.

3. Νὰ συντονίζουμε καὶ νὰ συνδυάζουμε τοὺς ἀγῶνες μας μὲ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἄλλων ἐργαζο-

μένων, καὶ νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴν συμπαράστασή τους. Αὐτὸ ἀφορᾷ, πρὶν ἀπ' ὅλα, τὶς ἄλλες ἐπισιτιστικὲς ὁργανώσεις, μὲ τὶς ὁποῖες μπορούμε νὰ ἀναπτύξουμε κοινούς ἀγῶνες, στηρίζοντας ὅμως τὴ συνεργασία μας πάνω σὲ μιὰ σωστή, γερὴ βάση. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς ἄλλες κατηγορίες ἐργαζομένων. Αὐτὰ πράγματα ἔχουν ἐδῶ σημασία: Πρῶτο, ὅταν ξεκινοῦμε ἕναν ἀγώνα θὰ πρέπει νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴν ἐπιδιοκίμασίαν (καὶ τὴν συμπαράστασιν) ὅσο γίνεται περισσότερων δυνάμεων, ἂν εἶναι δυνατό κι' ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ δεύτερο, νὰ στηριζόμεστε κυρίως στὶς δικές μας δυνάμεις.

4. Νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν πιὸ πλατειὰ ἐνότητα τῶν ἐργαζομένων στὴ βάση τῆς ταξικῆς πάλης καὶ τῆς δημοκρατίας στὰ συνδικάτα. Ἡ ἐπιδίωξη τῆς τέτοιας ἐνότητας ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχία ὁποιοῦδήποτε ἀγῶνα μας. Καὶ ὅσο πιὸ ἰσχυρὴ γίνεται ἡ τέτοια ἐνότητα τόσο πιὸ σίγουρη εἶναι καὶ ἡ ἐπιτυχία μας.

Μερικὰ ὁργανωτικὰ μέτρα γιὰ νὰ μετατρέψουμε τὸ σωματεῖο μας σὲ πραγματικὸ ὄργανο ἀγωνιστικῆς διεκδίκησης τῶν αἰτημάτων μας.

Ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνα μας εἶναι ἡ σωστὴ ὁργανωτικὴ λειτουργία τοῦ Σωματείου μας. Ἡ «Συνεπὴς Προοδευτικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξη» θεωρεῖ ὅτι ἡ λειτουργία αὐτὴ πρέπει νὰ στηρίζεται στὶς ἀκόλουθες βάσεις:

1. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο, σὰν καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ κλάδου, νὰ πραγματοποιεῖ τὶς τακτὲς του συνεδριάσεις — ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἔκτακτες. Νὰ καθορίζει τὸν προγραμματισμὸ δράσης του γιὰ ὅλο τὸ χρόνο τῆς θητείας του καὶ νὰ καθορίζει τὴν πορεία τὴν κλιμάκωση αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, μελετημένα χωρὶς νὰ τὸ διακρίνει ἢ προχειρότητα. Νὰ γίνεται ὁ καταμερισμὸς ἀνάμεσα στοὺς Διοικητικοὺς Συμβούλους μὲ βάση τὶς ἱκανότητες τοῦ καθενὸς καὶ ὅχι μὲ βάση τὴν παραταξιακὴ τους τοποθέτηση.

Οἱ ἀποφάσεις του νὰ παίρνονται ὕστερα ἀπὸ μιὰ συλλογικὴ ἐπεξεργασία ὁλόκληρου τοῦ Δ.Σ. Τὸ Προεδρεῖο τοῦ Δ.Σ. νὰ μὴ πέρνει ἀποφάσεις μόνο του καὶ ἐνεργεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Δ.Σ., διότι αὐτὸ ὁδηγεῖ στὸν παραμερισμὸ τοῦ Δ.Σ. καὶ στὴν παραδίωξη τοῦ Καταστατικοῦ.

2. Νὰ συγκροτήσῃ τὸ Δ. Συμβούλιο Συμβούλων ἐπιτελικῶν Σώμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ στελέχη τοῦ κλάδου καὶ ἀπὸ ἐκπροσώπους ἐπιχειρήσεων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ παραταξιακὴ τοποθέτηση γιὰ νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἔτσι μιὰ πιὸ πλατεῖα συμμετοχὴ στὴν ἐπεξεργασία τῶν προβλημάτων μας καὶ γιὰ νὰ κατεδάξῃ τὴν γραμμὴν στοὺς ἐργαζομένους.

3. Γιὰ τὴν καλύτερη καὶ ἀποτελεσματικώτερη ὁργανωτικὴ λειτουργία καὶ τὴν πιὸ στενὴν του σύνδεση μὲ

τοὺς ἐργαζόμενους, νὰ δημιουργήσῃ Σωματεία καὶ παρρησιαστικὰ κατὰ περιοχὰς καὶ ἐπιτροπὰς ἐπιχειρήσεων. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ βοηθήσῃ στὴν ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων τῶν ἐργαζομένων, στὴ λύση τῶν προβλημάτων ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν στὴν κάθε ἐπιχείρηση καὶ θὰ διευκολύνει ἀποφασιστικὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀγωνιστικῶν μας ἐκδηλώσεων, ἰδίως ἀπεργιακῶν.

4. Νὰ δημιουργήσῃ ἄλλα βοηθητικὰ ὄργανα - ἐπιτροπὲς Νεολαίας, Ἀνέργων, Ὑπερηλίκων, Τεχνικοῦ προσωπικοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέγονται ἀπὸ εἰδικὲς συνελεύσεις.

Οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς νὰ συνεδριάζουν τακτικά, νὰ δίνεται σὲ αὐτὲς τὸ ἀνάλογο περιεχόμενο, νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἰδιαίτερα ζητήματα τῆς εἰδικότητος τῶν ἐργαζομένων ποὺ ἐκπροσωποῦν καὶ νὰ πέρνουν μέρος στὶς κινητοποιήσεις τοῦ Σωματείου, νὰ γίνονται ζωντανὰ ὄργανα καὶ νὰ μὴ νεκρώνουν.

5. Νὰ πραγματοποιοῦνται συσκέψεις τῶν ἐργαζομένων στὸ Σωματεῖο, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ ἐκδήλωση ἀπεργιακοῦ ἀγώνα ἢ μεμονωμένων ἐπιχειρήσεων ἢ κατὰ περιοχὰς.

6) Νὰ ἐξασφαλίζει τὰ ἴδια δικαιώματα σὲ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους, νὰ μὴ τοὺς κρίνει μὲ βάση τὴν πολιτική, ἰδεολογική ἢ παραταξιακή τους τοποθέτηση.

Καλοῦμε ὅλους τοὺς προοδευτικοὺς ἐργαζομένους νὰ ἐνταχθοῦν στὴν παράταξή μας

Ἡ δημιουργία τῆς «Συνεποῦς Προοδευτικῆς Συνδικαλιστικῆς Παράταξης» τοῦ Σωματείου μας ὑπῆρξε τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα, ἡ ἀναγκασία συνέπεια τῆς ἀσυμφιλίωτης ἀντίθεσης καὶ ὀξείας σύγκρουσης ἀνάμε-

σα στὴ συμβιβαστική καὶ τὴν ἀγωνιστική κατεύθυνση στὸν κλάδο μας.

Στοὺς λίγους μῆνες ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ δημιουργήθηκε ἡ Παράταξή μας δικαίωσε τὸν τίτλο της καὶ ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς της. Μὲ τὴ θαρραλέα προβολὴ τῆς ἀγωνιστικῆς γραμμῆς ἔθεσε τὶς βάσεις γιὰ τὴν ἀνασύνταξη τῶν προοδευτικῶν δυνάμεων τοῦ κλάδου μας καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ Σωματείου μας στὸν ἀγωνιστικὸ δρόμο. Μὲ τὴν καθοδὸ της στὶς ἀρχαιρεσίες τοῦ Σωματείου συσπείρωσε γύρω της μὴ σημαντικὴ δύναμη ἐργαζομένων. Καὶ ἀπὸ τότε ὡς τὰ σήμερα ἡ ἐπιρροή της αὐξήθηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ. Κάθε μέρα καὶ νέοι ἐργαζόμενοι προσχωροῦν στὴ γραμμὴ της. Οἱ ἀντίπαλοί μας προσπάθησαν νὰ μᾶς «ἀπομονώσουν», καὶ χρησιμοποίησαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὅλα τὰ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα — πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ φέμματα καὶ τὴ συκοφαντία. Ἀλλὰ οἱ προσπάθειές τους ἀπέτυχαν ὅπως θὰ ἀποτύχουν καὶ στὸ μέλλον.

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει τὴν κίνησή μας. Προχωροῦμε πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀνοίγοντας τὸν ἀγωνιστικὸ δρόμο γιὰ τὸν κλάδο μας. Τὸ δρόμο τῆς πάλης καὶ τῆς νίκης. Καὶ τὸν φωτίζουμε σήμερα μὲ τὸ Πρόγραμμα καὶ τὶς βασικὲς θέσεις τακτικῆς τῆς Παράταξής μας. Κάτω ἀπὸ τὸ Πρόγραμμα καὶ τὴν τακτική αὐτὴ καλοῦμε ὅλους τοὺς προοδευτικοὺς ἐργαζομένους τοῦ κλάδου μας νὰ συσπειρωθοῦν. Νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Παράταξή μας, γιὰ νὰ παλαίψουμε μαζὶ καὶ νὰ φέρουμε πιὸ γρήγορα τὴν μέρα τῆς Νίκης. Ἐκφράζουμε τὸ δικίωμα καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιπροσωπεύουμε ἓνα κομμάτι τοῦ μεγάλου κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καὶ βαδίζουμε, γεμάτοι πίστη στὶς δυνάμεις μας καὶ αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον, κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τῶν μεγάλων ἰδανικῶν της. Νὰ γιατί εἴμαστε ἀκατανίκητοι!

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΧΗΜΑ

«ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ - ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ»

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

«Θεωρούμε ότι Δημοκρατία στη χώρα μας, Αναγέννηση της Παιδείας, δεν δύναται να επιτευχθεί με οικονομικά εξαρτημένη τη χώρα μας από τα ξένα μονοπώλια, με στέρηση των πολιτικών ελευθεριών που είναι συνέπεια της ύποταξης μας στο ΝΑΤΟ».

(Από τις αποφάσεις του Έθνικού Συμβουλίου της Ε.Φ.Ε.Ε.)

Σήμερα, μπροστά στην επίθεση που υφίσταται το Φοιτητικό κίνημα από τις δυνάμεις του πραξικοπήματος, καταβάλλεται προσπάθεια από μέρους της Κεντρικής Παράταξης και της ΔΝΑ, να μετατοπισθεί ή ουσία της πάλης ανάμεσα στις δυνάμεις του πραξικοπήματος και στη μεγάλη μάζα των φοιτητών σε ζήτημα πάλης ανάμεσα στις δυνάμεις της «μεταρρύθμισης» και στις δυνάμεις της «αντιμεταρρύθμισης». Η αποδοχή του «σχήματος» αυτού αποτελεί μια παραμόρφωση της πραγματικότητας και έχει σα συνέπεια να στενεύει τις προοπτικές του φοιτητικού κινήματος και να το μετατρέπει σε όργανο της πολιτικής της Ε.Κ. Γι' αυτό το λόγο καθίσταται αναγκαία μια τοποθέτηση του ζητήματος της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης» και του προβλήματος της Παιδείας στη χώρα μας.

Το σημείωμα αυτό δεν έχει την πρόθεση να εξαντλήσει το ζήτημα αλλά αποσκοπεί στο να θέσει όρι- σμένες πλευρές του.

Για να τοποθετηθούμε σωστά στα μέτρα που πήρε πριν 2½ χρόνια η Κυβέρνηση Κέντρου μόλις ανέβηκε στην εξουσία μετά τις εκλογές του Νοέμβρη 1963, και για να βοηθήσουμε ή τοποθέτηση αυτή να γίνει κατανοητή, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν την οικονομική κατάσταση της χώρας μας, τις προοπτικές που διαγράφονται γι' αυτήν σήμερα, όπως, και τον ρόλο των άστικων κομμάτων και της οργάνωσης της πρωτοπορείας στην όλη υπόθεση της Παιδείας.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα εξαρτημένη άμεσα και υποδουλωμένη οικονομικά στο ξένο κεφάλαιο, το Δυτικοευρωπαϊκό και κυρίως το Αμερικάνικο.

Τον ρόλο του τοποτηρητή του ξένου οικονομικού ελέγχου παίζει ή ιθύνουσα μεγαλοαστική τάξη της χώρας μας, που εξυπηρετεί την ιμπεριαλιστική πολιτική των ξένων στην Ελλάδα μια και τα συμφέροντά τους είναι δεμένα άρρηχτα με τα συμφέροντα των ξένων εκμεταλλευτών της χώρας μας.

Η Παιδεία μέσα σε μια χώρα παίζει διπλό ρόλο. Από τη μια δίνει μια ορισμένη μορφωση με βάση τη δοσμένη κοινωνικο-οικονομική φυσιογνωμία της χώρας αυτής και από την άλλη προετοιμάζει επιστήμονες, μηχανικούς, εφαρμογής, βοηθούς, τεχνίτες και ειδικευμένους εργάτες που καταλαμβάνουν συγκεκριμένη θέση μέσα στη διαδικασία της παραγωγής, δηλαδή εξοπλίζει με υλικό έμφυχο την παραγωγή της χώρας, στη βάση θέβαια των επιδιώξεων που καθορίζονται από τις συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις που κυριαρχούν στη δοσμένη χώρα.

Το περιεχόμενο και το επίπεδο της Παιδείας στη χώρα μας, καθορίζεται με βάση τα συμφέροντα της ιθύνουσας τάξης της χώρας. Επειδή ή παροχή μόρφωσης σ' όλο το λαό με εκσυγχρονισμένο περιεχόμενο και σωστές γενικές κατευθύνσεις θαχε σαν συνέπεια το ανέδασμα του πολιτιστικού επιπέδου του λαού, θα συντελούσε στη συνειδητοποίησή του και τελικά στη στροφή του ενάντια στην τάξη που τον εκμεταλλεύεται και στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, τα πλαίσια των κάθε φορά «εκσυγχρονισμών» και «μεταρρυθμίσεων» που γίνονται δεν συντελούν στο ουσιαστικό ανέδασμα της Παιδείας, με βάση τις ανάγκες της ιστορικής εξέλιξης.

Η αντίθεση των συμφερόντων της ιθύνουσας τάξης

στη χώρα μας με τα λαϊκά συμφέροντα οδήγησε στην πολιτική των εκφραστών της τάξης αυτής στο χώρο της παιδείας που ήταν έμμονή σε αναχρονιστικό περιεχόμενο σπουδών και άρνηση παροχής κεφαλαίων για τεχνικό εξοπλισμό και βελτίωση των συνθηκών σπουδής και διαβίωσης μαθητών και σπουδαστών. Αυτά, μαζί με την οικονομική πολιτική των εκφραστών των συμφερόντων μεγαλοαστικής τάξης και ξένων, πολιτική που οδηγεί στο χαντάκιμα της Ελλάδας (ξένες συμβάσεις, Ε.Ο.Κ., αντίδραση στο ανέδασμά της Ελληνικής βιομηχανίας) προδιαγράφουν και το μέλλον που επιφυλάσσει για την Ελλάδα ή αντίδραση της χώρας που κρατάει στα χέρια της την εξουσία.

Η ανεπάρκεια του αριθμού των σχολείων, ή κακή κτιριακή κατάσταση, οι ελλείψεις σε τεχνικό εξοπλισμό, το μεγάλο κόστος σπουδής, το χαμηλό επίπεδο και αναχρονιστικό περιεχόμενο σπουδών, ή ανεπάρκεια σε μέσα, περιεχόμενο και γενικές κατευθύνσεις στα ανώτερα ιδρύματα, ή ανεπάρκεια του αριθμού και ή πλημμελής κατάρτιση των υπαρχόντων δασκάλων και καθηγητών είναι κοινές διαπιστώσεις. Όταν στον κόσμο και πρώτ' απ' όλους στους φοιτητές ώριμωσε το αίτημα για καλλίτερους όρους σπουδής και για αναδιάρθρωση του περιεχομένου σπουδών, το αίτημα της «Αναγέννησης της Παιδείας», ξεκίνησαν και οι αγώνες προς την κατεύθυνση αυτή δεινέοι βέβαια αλλά γενικά και άριστοι με το πρόβλημα του εκδημοκρατισμού της χώρας. Το φοιτητικό κίνημα την εποχή των αγώνων του 15% ήταν μαζικώτατο, πράγμα που αποδεικνύει πόσο ώριμο ήταν την εποχή εκείνη (και είναι ακόμη και σήμερα, άσχετα από την προσπάθεια που γίνεται για να φιμωθεί το φοιτητικό κίνημα), το αίτημα για «Αναγέννηση της Παιδείας» στην Ελλάδα.

Η προσπάθεια για τη φήμωση του φοιτητικού κινήματος ξεκινάει λίγο μετά την εποχή εκείνη και είναι συνέπεια της πολιτικής της ΕΔΑ και της Ε.Κ. στο θέμα της παιδείας.

Το σύνθημα «15% του κρατικού προϋπολογισμού για την παιδεία» για δύο λόγους δεν έδωσε σωστά το πρόβλημα της αναγέννησης της παιδείας, έτσι, που κάτω από την πίεση που ασκήθηκε να γίνουν μεγάλες και σοβαρές παραχωρήσεις. Πρώτ' απ' όλα το πρόβλημα της παιδείας μας δεν είναι πρόβλημα κυρίως οικονομικό, αλλά πρόβλημα προσαρμογής της στις απαιτήσεις που υπάρχουν για να αναπτυχθεί οικονομικά η χώρα. Ύστερα και στο οικονομικό του μέρος από τα πράγματα δείχτηκε πως το 15% του προϋπολογισμού καλύπτει μέρος μόνο και μάλιστα μικρό των αναγκών που υπάρχουν.

Έτσι όπως μπήκε το πρόβλημα της παιδείας την εποχή εκείνη, εύκολα ή Ε.Κ. το υιοθέτησε μέσω το πρόγραμμά της, μια και δεν τη δέσμευε απέναντι στο κόσμο για σοβαρές παραχωρήσεις στο χώρο της παιδείας μετά το ανέδασμά της στην εξουσία. Σύγχρονα, εκείνη την εποχή, επειδή είχε ανάγκη των αγώ-

νων των φοιτητών όχι μόνο υιοθέτησε το 15%, αλλά και προωθούσε όσο μπορούσε τους αγώνες προς την κατεύθυνση αυτή.

Μόλις ανέβηκε ή Ε.Κ. στην εξουσία, κάτω απ' την πίεση του κόσμου και ιδιαίτερα των φοιτητών για αναγέννηση της παιδείας αναγκάστηκε να πάρει τα γνωστά μέτρα, που θα τα δούμε παρακάτω. Η ΕΔΑ την εποχή εκείνη που για ένα παραπάνω λόγο (μια και έλεγχε την ήγηση του φοιτητικού κινήματος) είχε την δυνατότητα να καθοδηγήσει σωστά τους σπουδαστές στη διεκδίκηση και κατάκτηση σοβαρών παραχωρήσεων από την πλευρά της κυβέρνησης, εξακολούθησε την ίδια λανθασμένη πολιτική που είχε χαράξει από την εποχή του 15%, υιοθέτησε τα μέτρα που πάρθηκαν σαν θετικά δόγματα στο χώρο της παιδείας και δεν προέβαλε δικές της σωστές θέσεις στήνοντας μ' αυτό τον τρόπο τη βάση νέων αγώνων για την προώθηση σ ο ρ ω ν κατακτήσεων. Σύγχρονα, ή Ε.Κ. μια και τους αγώνες των φοιτητών όχι μόνο δεν τους είχε ανάγκη, αλλά δεν τους ήθελε κιόλας επειδή στρέφονταν τώρα πια εναντίον της, προσπάθησε, εκμεταλλευόμενη τη στάση της άριστερας, και πέτυχε σ' ένα βαθμό να παρασύρει τους φοιτητές σε ύμνολογίες για τα εκπαιδευτικά της μέτρα, να τους αποπροσανατολίσει, να αναστείλει τη διεκδικητικότητά τους.

Η μόνιμη απάντηση των ήγετικών στελεχών της ΕΔΗΝ όταν τους έμπαινε ή έρώτηση «γιατί δεν καθοδηγείτε τους φοιτητές προς τους τάδε αγώνες και την κατάκτηση των τάδε στόχων» ήταν πως το Φοιτητικό κίνημα είναι πεσμένο. Το Φοιτητικό κίνημα είναι πεσμένο όταν είναι λυμένα τα προβλήματα των φοιτητών. Όταν τα προβλήματα αυτά υπάρχουν και εξυπνούνται, όπως συμβαίνει και τώρα ιδιαίτερα και παλιότερα, τότε το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να είναι πεσμένο. Είναι φημωμένο και αποπροσανατολισμένο με έντεχνο τρόπο.

Το πρόβλημα της αναγέννησης της παιδείας μας, όπως είπαμε παραπάνω, έπρεπε να συνδεθεί με το πρόβλημα της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας μας που σαν πρώτο στόχο θα έπρεπε να έχει την αποδέσμευση της χώρας από τον ξένο οικονομικό έλεγχο. Δηλαδή το πρόβλημα της παιδείας έπρεπε να ένταχθει μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της αντιμπεριαλιστικής πάλης στην Ελλάδα.

Αυτή ή τοποθέτηση θα καθόριζε και τους γενικώτερους στόχους του Φοιτητικού κινήματος, τη βάση πάνω στην οποία έπρεπε να κινηθεί και να στηρίξει τους άμεσους στόχους του.

Ο αγώνας του 15% καθοδηγήθηκε από την ΕΔΑ και σ' αυτό θα δούμε τις αιτίες του λαθαιμένου προσανατολισμού του. Έδω ξεκαθαρίζεται και ποιός πρέπει να είναι ο ρόλος της πρωτοπόρας οργάνωσης του λαού (στην περίπτωσή μας της πρωτοπόρας οργάνωσης της σπουδάζουσας νεολαίας), και πως πρέπει να καθοδηγεί ανάλογους αγώνες.

Μέσα στα πλαίσια μιας αστικής οικονομίας, αλλά

ακόμη και μέσα στα πλαίσια της δοσμένης οικονομίας της χώρας μας κάτω από σωστή πίεση για συγκεκριμένους στόχους μπορούμε να πετύχουμε ορισμένες παραχωρήσεις από την ιθύνουσα τάξη. Το μέγεθος των παραχωρήσεων αυτών το καθορίζει η οργάνωση της πρωτοπορείας που σαν τέτοια έχει την δυνατότητα να το επιβάλλει στη μεγάλη μάζα. Άρα ο ρόλος της οργάνωσης της πρωτοπορείας είναι απ' τη μια να καθορίζει τους συγκεκριμένους στόχους του κινήματος με βάση τις μεγαλύτερες δυνατές παραχωρήσεις που μπορεί να κερδίσει και ύστερα πάνω σ' αυτή τη βάση να προσδιορίζει τις μορφές του αγώνα που θα γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή.

Η καθοδήγηση του αγώνα του 15% έγινε με βάση το εκπαιδευτικό πρόγραμμα της ΕΔΑ (Αύγη 14) 3) 1963). Το πρόγραμμα αυτό υιοθετήθηκε πέρα για πέρα σαν θέση του φοιτητικού κινήματος για το πρόβλημα της παιδείας (βλέπε «Πανσπουδαστική» Τεύχος 43—44 Ιανουαρίου—Φεβρουαρίου 1963, Α. Ζαδορίτη «Απόψεις για το Έκπαιδευτικό μας πρόβλημα» όπου υπάρχει πλήρης ταύτιση με το πρόγραμμα της ΕΔΑ). Το πρόγραμμα αυτό της ΕΔΑ ταυτίζεται πλήρως ακόμη και στα τελευταία νούμερα με απόψεις του Ε. Παπανούτσου για το ίδιο πρόβλημα που δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα του συλλόγου αποφοίτων της ΑΣΟΕΕ της προηγούμενης χρονιάς. Τελικά το πρόγραμμα της Ε.Δ.Α. καλύφθηκε πλήρως από τα μέτρα για την Παιδεία της Κυβέρνησης Κέντρου και σε ορισμένα σημεία μάλιστα ξεπεράστηκε (για παράδειγμα η Ε.Δ.Α. ζητούσε μείωση των διδάκτρων στα ακρότερα ιδρύματα κατά 50%, ενώ η Κυβέρνηση Κέντρου κατάργησε τελείως τα δίδακτρα. Άκόμη, ζητούσε οκτάχρονο βασικό υποχρεωτικό σχολείο ενώ η Κυβέρνηση Κέντρου το έκανε εννιάχρονο).

Το παραπάνω γεγονός, ότι δηλαδή το πρόγραμμα της ΕΔΑ καλύφθηκε από τα μέτρα της Κυβέρνησης Κέντρου επιβεβαιώνεται και από το λόγο του μέλους της Ε.Ε. της Ε.Δ.Α. Ι. Ίμβριώτη στο περυσινό πανσπουδαστικό συνέδριο που το μόνο πρόβλημα που έθιγε ύστερα από τα μέτρα που είχαν παρθεί ήταν το πρόβλημα της αύξησης του αριθμού των υποτροφιών!!!

Γενικά χαρακτηριστικά των θέσεων αυτών της ΕΔΑ για την παιδεία:

Το πρόβλημα της αναγέννησης της παιδείας δεν συνδεόταν με το πρόβλημα της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας, πράγμα που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τον καθορισμό των στόχων και για την επίλυση των προβλημάτων.

Οι θέσεις που προβάλλονταν άφορουσαν κυρίως το πρόβλημα παροχής κονδυλίων στην παιδεία και όχι το πρόβλημα της αναδιάρθρωσης του περιεχομένου σπουδών, των γενικών κατευθύνσεων και του συστήματος της παιδείας.

Η ΕΔΑ ζητούσε λαϊκή παιδεία γενικά και άοριστα χωρίς να έχει ή ίδια μελετήσει το πρόβλημα έτσι που να μπορεί σωστά να θέσει στόχους και να καθοδηγήσει τους φοιτητές σε αγώνες για την κατάκτηση

των στόχων αυτών. Άκόμη δεν έλαβε υπ' όψη της πληθώρα σοβαρώτατων και μελετημένων προγραμμάτων που ήδη υπήρχαν.

Έτσι, χωρίς καμιά ουσιαστική δέσμευση και σύγχρονα με παραχώρηση δυνάμεων με τους έλιγμους του 63 και 64 για παραπέρα ισχυροποίησή της, ανέδηκε στην εξουσία ή κυβέρνηση του Κέντρου με τις γνωστές εξαρτήσεις της από τα ξένα συμφέροντα και με συνέπεια τις επίσης γνωστές παραχωρήσεις της προς το παλάτι και την Δεξιά, και σύγχρονα την άρνησή της να προχωρήσει σε σοβαρές παραχωρήσεις προς τον λαό.

Παρ' όλα αυτά, μια και το κίνημα για αλλαγή στην Παιδεία ήταν ώριμο στο λαό, ή Κυβέρνηση Κέντρου αναγκάστηκε να πάρει τα γνωστά μέτρα για την Παιδεία. Αυτό ήταν απαραίτητος όρος για την σταθεροποίησή της στην εξουσία γιατί το πρόβλημα της γενικότερης πολιτικής αλλαγής ήταν άμεσα δεδομένο στον κόσμο με το πρόβλημα της αλλαγής στην Παιδεία και έτσι εξηγείται ή έμμονή επί 2½ τώρα χρόνια της Ε.Κ. στη δημαγωγία της σχετικά με τα μέτρα αυτά. Σύγχρονα αυτό χρησίμευε για να κλείσει τα μάτια του κόσμου, να τον αποπροσανατολίσει και να άναστέλλει τις διεκδικήσεις του με τη γνωστή πιά συνέπεια την σημερινή κατάσταση στο Φοιτητικό κίνημα.

Τα μέτρα αυτά της κυβέρνησης Κέντρου για την Παιδεία περιλαμβάνουν τα παρακάτω κύρια σημεία:

1. Μείωση του κόστους σπουδής (κατ' άλλη εκδοχή «δωρεάν παιδεία»).
2. Έννιάχρονο υποχρεωτικό σχολείο.
3. Νέο σύστημα εισαγωγικών εξετάσεων (άκαδημαϊκό απολυτήριο).
4. Η καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας.

Εκαθαρίσαμε παραπάνω πώς το πρόβλημα της παιδείας στη χώρα μας δεν είναι πρόβλημα κυρίως οικονομικό. Άλλά πέρα απ' αυτό ή οικονομική ένισχυση που δόθηκε δεν καλύπτει παρά ένα μικρό ποσοστό των συνολικών εξόδων σπουδής και διαβίωσης μαθητών και σπουδαστών. Για παράδειγμα, στις ανώτερες σχολές το ετήσιο κόστος σπουδής και διαβίωσης είναι 20.000—25.000 δρχ. (εκτός του ποσού των διδάκτρων που καταργήθηκαν). Ανάλογα, αλλά μικρότερα κάπως ποσά ισχύουν για την στοιχειώδη και μέση παιδεία. Το άλλο σκέλος του οικονομικού προβλήματος, ή ικανοποίηση των κτιριακών αναγκών και ή εξοπλισμός σε τεχνικά μέσα έμεινε στα ίδια δεδομένα που είχαμε από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Τα παραπάνω στοιχεία καμιά απόλυτα «δωρεάν παιδεία» δεν συνιστούν και το οικονομικό πρόβλημα της Παιδείας μας μένει άλυτο και δξύτατο παρ' όλο που το 15% δόθηκε.

Το δεύτερο μέτρο της κυβέρνησης Κέντρου ήταν το εννιάχρονο υποχρεωτικό σχολείο, πράγμα που έχει κυρίως σχέση με το πολιτιστικό ανέδασμα του λαού.

Γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴ σημασία τοῦ μέτρου αὐτοῦ (ἂν ὑπάρχει) πρέπει νὰ δοῦμε ποῖο εἶναι τὸ βασικὸ πρόβλημα τῆς παιδείας στὴ χώρα μας καὶ πῶς τελικὰ τὸ μέτρο αὐτὸ βοηθεῖ στὴν προώθησή του.

Ἡ διάρθρωση καὶ ἡ γενικὴ κατεύθυνση σπουδῶν παραμένουν ἴδιες ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκάδες χρόνια. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Κ. καὶ τότε ὑπουργὸς Παιδείας διακήρυξε πῶς οἱ θάσεις καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς παιδείας μας εἶναι ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς. Ἀπ' τὴ μιὰ τὸ ἀντιδραστικὸ περιεχόμενο τῶν θεολογικῶν ὁλικῶν πού με τόσο πείσμα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιβάλλεται μέσῳ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἄλλων εὐκαιριακῶν κηρυγμάτων καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας πού μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ περισσότερο σήμερα ἀποτελοῦσε καὶ ἀποτελεῖ μόνιμο φορέα τῆς ἀντίδρασης στὴ χώρα μας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ διδάγματα περὶ μεγάλης ιδέας καὶ ἀνάλογες σωθινιστικῆς θεωρίας περὶ ἐπεκτάσεως τῆς χώρας μας πρὸς βορρᾶν πού με κατάλληλο τρόπο ὑποβάλλονται στοὺς μαθητὲς. Ἀκόμη ἡ προγονολατρεία με τὴν κακιά της ἔννοια (γιατὶ οὔτε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες δὲν τόλμησαν νὰ διδάξουν ὅπως θάπρεπε). Πάνω σ' αὐτὰ βασίζεται τὸ πρόγραμμα σπουδῶν στὰ σχολεῖα, σ' ὅ,τι πὺ ἀντιδραστικὸ καὶ σκοτεινὸ μπόρεσαν νὰ προσκολληθοῦν αὐτοὶ πούχουν ἀνάλογα συμφέροντα. Ἔτσι, τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέτρο εἶναι μέτρο χωρὶς νόημα καὶ οὐσιαστικὴ σημασία, μιὰ κι' αὐτὸ πού ἔχει σημασία τελικὰ εἶναι τί διδάσκονται τὰ παιδιὰ καὶ ὄχι γιὰ πόσο διάστημα τὸ διδάσκονται.

Τὸ ἐννιάχρονο σχολεῖο ἔπρεπε νὰ συνδυασθεῖ με τὴν ριζικὴ ἀλλαγὴ στὶς γενικὲς κατευθύνσεις τῆς παιδείας καὶ στὸ περιεχόμενο σπουδῶν ἔτσι πού νὰ ἀποτελεῖ μέτρο, ὄχι ἀπλᾶ θετικὸ ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητο γιὰ τὸ ἀνέδασμα τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ μας.

Μπρὸς στὴν ἀπαίτηση τοῦ κόσμου γιὰ ἀλλαγὲς στὴν παιδεία, ἐκτὸς ἀπ' τὸ παραπάνω πάρθηκαν καὶ τὰ δύο παρακάτω ἀνῶνα γιὰ τὴν Ε.Κ. καὶ τὰ συμφέροντα πού ἐκφράζει μέτρα με διαφορά ὅτι οἱ ἐπιπτώσεις τους (ἰδίως τοῦ πρώτου) παραπέρα θὰ εἶναι ὁλέθριες. Σὰν μέσο γιὰ τὴν διασφάλιση τῆς τιμότητος καὶ τοῦ ἀδιάβλητου τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων μπῆκε σ' ἐφαρμογὴ τὸ νέο σύστημα εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων (ἄσχετο ἂν οὔτε κἂν τὸ ἀδιάβλητο τῶν ἐξετάσεων δὲν ἐξασφαλιστῆκε κι' αὐτὸ ἀποδείχτηκε με τὰ γνωστὰ φετεινὰ ἐπιεσόδια). Ἀλλὰ στὸ σπασμωδικὸ αὐτὸ μέτρο δὲν πάρθηκαν ἀπὸ πρὶν ὅπ' ὅψη τὰ ἐξῆς: Ἀπ' τὴ μιὰ, τὸ γυμνάσιο ἀκόμα δὲ φτιάχτηκε ἔτσι πού νὰ προετοιμάζει τοὺς μαθητὲς γιὰ νὰ ἐξετασθοῦν σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαθήματα καὶ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὕλη. Ἔτσι ὁ παρασιτικὸς θεσμὸς τῶν φροντιστηρίων ὄχι μόνον δὲν ἐλαττώθηκε, ἀλλὰ ἐπεκτάθηκε ἐπικίνδυνα με τίς γνωστὲς γιὰ τοὺς ὑποψήφιους σπουδαστὲς συνέπειες. Ἀκόμη με τὸ σύστημα αὐτὸ εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων ἄσχετοι ἄνθρωποι μπαίνουν σὲ κάθε σχολὴ καὶ τελικὰ δὲν λαμβάνεται ὅπ' ὅψη γιὰ τὸν προσανατολισμὸ τῶν σπουδαστῶν οὔτε ἡ ὑποκειμενικὴ τους

κρίση, πού ἦταν καὶ τὸ μόνον κριτήριον πού ἀπέμενε μιὰ καὶ τὸ κράτος δὲν προσανατολίζει σύμφωνα με τίς ἀνάγκες τῆς παραγωγῆς καὶ σύμφωνα με τίς δυνατότητες τοῦ καθενὸς τοῦς ὑποψήφιους σπουδαστὲς στὴ σωστὴ γιὰ τὸν καθένα σχολή. Ἐκεῖνο πού παραμένει τὸ ἴδιο εἶναι ἡ γενικώτερη κατεύθυνση τῶν σπουδῶν. Πάνω ἀπὸ 50% τῶν ἀποφοίτων τῶν ἀνωτάτων σχολῶν ἔχουν νομικὴ κατάρτιση καὶ ἀπ' αὐτὴ τους τὴν ιδιότητα καταλαμβάνουν παρασιτικὲς θέσεις μέσα στὴν οἰκονομία τῆς χώρας. Σύγχρονα τὸ ποσοστὸ τεχνικῶν Βιομηχανίας στὸ σύνολο τῶν σπουδαστῶν εἶναι μόνον 2% καὶ οἱ ὑπόλοιποι τεχνικοὶ 3%.

Τελευταῖο μέτρο πού ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη ἐξάπτηση καὶ πού πάρθηκε κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ λαοῦ πού θέλει νὰ χρησιμοποιοῖ τὴ γλῶσσα πού μιλάει καὶ νοιώθει, εἶναι ἡ καθιέρωση τῆς δημοτικῆς γλώσσας σὰν ἰσότητος πρὸς τὴν καθαρῆς. Τυπικὰ, τὸ μέτρο αὐτὸ σημαίνει καθιέρωση τῆς διγλωσσίας. Οὐσιαστικά, στὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, στὶς ἀνώτερες σχολὲς χρησιμοποιεῖται κυρίως ἡ καθαρῆς ἐνῶ μέσ' στὰ σχολεῖα εἶναι ἡ γλῶσσα πού ἐπικρατεῖ.

Πέρα ἀπ' αὐτὰ καὶ σὰν γενικὲς διαπιστώσεις: Ἡ παιδεία ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σκοπὸ πού ἔχει νὰ ἀνεβάσει τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ, ἔχει σὰν πρῶτο σκοπὸ τῆς ὅπως εἴπαμε νὰ ἐπανδρώσει τὴν παραγωγὴ τῆς χώρας, ἔχει λοιπὸν ἀμεση σχέση με τὴν οἰκονομία τῆς χώρας. Ἡ τοποθέτηση πού ἔγινε στὰ μέτρα γιὰ τὴν παιδεία τῆς Ε.Κ. ἔχει σχέση καὶ με τὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῆς. Ἡ ἄρνησή της νὰ προχωρήσει σὲ σοβαρὲς ἀλλαγὲς στὸ χωρὸ τῆς παιδείας ἔχει ἀμεση σχέση με τὴν ἄρνησή της νὰ προχωρήσει σὲ ἀλλαγὲς στὴν διάρθρωση τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας μας μιὰ κι' αὐτὸ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση με τὰ συμφέροντα πού ἐκφράζει. Πῶς λοιπὸν τὰ μέτρα αὐτὰ ἀνάγκης με κύριο χαρακτηριστικὸ τὸν ἀλλοπροσαλλισμὸ καὶ τὴν δημαγωγικότητα σὲ βάρος τοῦ λαοῦ ὀνομάστηκαν μεταρρυθμιστικὰ μέτρα καὶ τί τὰ χαρακτηρίζε σὰν τέτοια; Μήπως τὸ γεγονός ὅτι δὲν στηρίχτηκαν σὲ καλὸν εἶδος προγραμματισμὸ ἀνεξάρτητης οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας, μιὰ καὶ τέτοιος δὲν ὑπάρχει.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ΕΔΑ πού θέλει νὰ λέγεται ὀργάνωση τῆς πρωτοπορείας τοῦ λαοῦ (παρ' ὅλο πού στὴν πράξη ἀπὸ καιρὸ ἔχει ἀπαρνηθεῖ τὸ ρόλο τῆς αὐτὴ) υἱοθέτησε τὰ μέτρα αὐτὰ σὰν μέτρα μεταρρυθμιστικὰ καὶ τὰ ὑποστήριξε, ἀντὶ νὰ ἀποκαλύψει στὸ λαὸ τίς προθέσεις τους καὶ νὰ τὸν οδηγήσει σὲ ἡγῶνες γιὰ σοβαρὲς καταχτήσεις στὸ χωρὸ τῆς παιδείας. Ἀπόδειξη ἡ ἀπουσία της σ' ὅλη τὴ συζήτηση στὴ Βουλὴ γιὰ τὰ νομοσχέδια τῆς παιδείας.

Στὰ μέτρα αὐτὰ ἡ Δεξιὰ ἀντέδρασε ὄχι γιὰ λόγους οὐσιαστικῶν διαφωνιῶν ἀλλὰ γιὰ λόγους διαφορετικῆς ἀντίληψης τῆς ὥς πρὸς τὸ ποῖός εἶναι ὁ καλλίτερος καὶ ἀσφαλέστερος τρόπος γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων πού ἐκφράζει.

Ἡ ἀνυπαρξία οὐσιαστικῆς διαφωνίας τῆς Δεξιᾶς στὰ μέτρα τῆς Ε.Κ. γιὰ τὴν Παιδεία ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν παραπάνω τοποθέτηση στὰ μέτρα αὐτὰ

πού σάν γενικό συμπέρασμα είχε ότι ούτε καν τους μεμονωμένους αυτούς στόχους δεν εξυπηρετούσαν και πολύ περισσότερο δεν έθεταν σε κίνδυνο συμφέροντα ταξικά που εκπροσωπεί ή δεξιά έτσι που να δικαιολογείται ουσιαστική της διαφωνία πάνω σ' αυτά. Σύγχρονα όμως, με το χαρακτήρα που δόθηκε στα μέτρα του Παπανδρέου, υποδοθηθήθηκε ή ΕΡΕ να παρουσιασθεί πρωταγωνιστής στις συζητήσεις στο θέμα της Παιδείας και να προβληθεί στο λαό σάν κόμμα που ενδιαφέρεται και αγωνίζεται για τα λαϊκά συμφέροντα ενώ σύγχρονα προωθούσε την αντικομμουνιστική της προπαγάνδα και τις σκοταδιστικές της απόψεις στο χώρο της Παιδείας.

Με βάση αυτό ή Ε. Κ. με την υποστήριξη της Ε.Δ.Α. μετέφερε την ουσία του προβλήματος της παιδείας μας στο σχήμα «μεταρρύθμιση — αντιμεταρρύθμιση» με αποτέλεσμα τον αποπροσανατολισμό και τη φήμωση του φοιτητικού κινήματος. Η κατάσταση που επιβλήθηκε είναι προσωρινή. Όσο με την τακτική αυτή που επιβάλλουν τα προβλήματα της Παιδείας θα παραμένουν άλυτα, τόσο θα έρχονται σε αντίθεση με το λαό και με τους σπουδαστές και θα απομονώνονται από αυτούς. Οι σπουδαστές νοιώθουν τα προβλήματά τους, τα ξεκαθαρίζουν, τα συγκεκριμενοποιούν και με επί κεφαλής τους πρωτοπόρους άριστους φοιτητές θα αγωνιστούν σε σωστή βάση για τη λύση τους.

Η απόφαση που υιοθέτησε το Έθνικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ στις 2 Μαρτίου, αποτελεί μια απόδειξη ότι ή φοιτητική μάζα συνειδητοποιεί την ουσία του προβλήματος και διανοίγει μια έλπιδοφόρα προοπτική για το φοιτητικό κίνημα της χώρας μας.

Πάνω στη βάση της απόφασης αυτής μπορούν να καθορισθούν οι άμεσοι στόχοι του φοιτητικού κινήματος ως εξής :

Παροχή ουσιαστικά δωρεάν παιδείας.

Πλήρης κτιριακός και τεχνικός εξοπλισμός κατώτατης, μέσης και ανώτατης εκπαίδευσης.

Προσαρμογή των γενικών κατευθύνσεων και του περιεχομένου σπουδών στις απαιτήσεις που δημιουργεί ή ανάγκη οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Ακόμη προγραμματισμός τεχνικής εκπαίδευσης που να εξυπηρετεί τις παραπάνω ανάγκες.

Έπαγγελματικός προσανατολισμός με βάση τις ανάγκες της παραγωγής και τις δυνατότητες των υποψηφίων σπουδαστών.

Παράλληλη κατάργηση του θεσμού των φροντιστηρίων.

Καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας σάν επίσημης γλώσσας του κράτους με σύγχρονη κατάργηση της καθαρεύουσας. Διδασκαλία της γραμματικής και του συντακτικού της δημοτικής στο δημοτικό και στο γυμνάσιο.

Έκδημοκρατισμός στα ανώτατα ιδρύματα. Άμεση άρση των αποβολών, κατάργηση του σπουδαστικού της ασφάλειας, διάλυση όλων των παρακρατικών οργανώσεων, κατάργηση του μέτρου των διοικητικών εκτοπίσεων, κατάργηση των πειθαρχικών κανονισμών.

Έκδημοκρατισμός στα σχολεία. Κατάργηση της έγκυκλιού 1010.

Οι άγωνες των φοιτητών πρέπει να στραφούν ενάντια σ' αυτούς που είναι δηλωμένοι έχθροί του λαού, που εξυπηρετούν συμφέροντα ξένα προς τα λαϊκά. Η δεξιά πρέπει να κτυπηθεί και να απομονωθεί, γιατί είναι αυτή που μόνιμα υπονομεύει τους φοιτητικούς άγωνες και τη λύση των φοιτητικών προβλημάτων. Να αποκαλυφθεί ή ψευδοδημοκρατική της στάση στην Αθήνα. Να καταγγελθούν οι τραμπουκισμοί της στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα.

Η ουσία των μέτρων της κυβέρνησης Κέντρου για την παιδεία ξεκαθαρίστηκε παραπάνω. Τα φοιτητικά προβλήματα παραμένουν άλυτα. Παρ' όλα αυτά το πρόβλημα της παιδείας οδηγείται από την Ε.Κ. και την Ε.Δ.Α στην υποστήριξη της «μεταρρύθμισης» και την άμυνα στην επίθεση της «αντιμεταρρύθμισης». Σα συνέπεια το φοιτητικό κίνημα δένεται με την υιοθέτηση της «μεταρρύθμισης» και εγκαταλείπει και τις θέσεις του για την παιδεία και τους άγωνες του για την κατάκτηση των θέσεων αυτών.

Ξεπερνώντας το φοιτητικό κίνημα τα κάθε είδους εμπόδια πρέπει να προσδιορίσει συγκεκριμένες μορφές πάλης για την διεκδίκηση των παραπάνω συγκεκριμένων στόχων, για την τελική κατάκτησή τους.

★ **Οι συνεπείς αριστεροί φοιτητές χαράζουν νέες κατευθύνσεις στο φοιτητικό κίνημα**

Με την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους 1965—66 άρχισε η προεκλογική και εκλογική κίνηση στους φοιτητικούς συλλόγους. Πρώτοι οι σύλλογοι της Γεωπονικής, ΑΣΚΤ (Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών) και σε συνέχεια ο Σ.Σ.Ε.Μ. Πολυτεχνείου προκήρυξαν εκλογές για την ανάδειξη των αντιπροσώπων των φοιτητών.

Η ανάγκη για μια ολοκληρωμένη παρουσία της Αριστεράς στις εκλογές ήταν πάρα πάνω από επιτακτική. Και τούτο για πολλούς λόγους, κυρίως όμως:

α) Γιατί μετά το πραξικόπημα φάνηκε ολοκάθαρα ο κίνδυνος υποταγής των μαζικών κινήσεων και του φοιτητικού συνεπώς στις επιδιώξεις της δεξιάς.

β) Γιατί η πολιτική και η τακτική της κεντρικής φοιτητικής ηγεσίας είχε αποδυναμώσει και έ ν μ έ ρ ε ι : αποπροσανατολίζει το φοιτητικό κίνημα.

γ) Γιατί υπήρχε προσπάθεια υποταγής του φοιτητικού κινήματος στους σκοπούς της κεντρικής παράταξης και μετατροπής του σε κλακαδόρο των καιροσκοπικών—δημαγωγικών συνημάτων του Κέντρου (μεταρρύθμιση—αντιμεταρρύθμιση).

δ) Γιατί η ΕΦΕΕ είχε αδρανήσει καθ' ολοκληρίαν και είχε μεταδληθεί σε παράρτημα της Ε.ΔΗ.Ν.

Όλοι οι παραπάνω λόγοι δείχνουν το πόσο μεγάλη ανάγκη ήταν εύθως έξ αρχής να γίνει διαχωρισμός της αριστερής παράταξης από τις άλλες παρατάξεις. Δείχνουν ακόμα ότι επιβάλλονταν να τεθούν ανοιχτά μπροστά στους φοιτητές τόσο οι διαθέσεις της δεξιάς όσο και η πολιτική της κεντρικής ηγεσίας, για να δοθεί η δυνατότητα στους φοιτητές να εκτιμήσουν και σωστά να απαντήσουν στο ερώτημα του ποιόν πρέπει να ψηφίσουν. Η ανάγκη για κάθοδο στις εκλογές με πρόγραμμα για όλα τα προβλήματα πολιτικά και φοιτητικά, για μια γενναία κριτική των παρασκηνιακών ενεργειών του παρελθόντος, και καταδίκης των πίσω από τις πλάτες των σπουδαστών συμφωνιών και μοιράσματος των κουκιών ήταν επιτακτική.

Αντί όλων αυτών όμως τί έγινε; Ας εξετάσουμε ξεχωριστά την κάθε σχολή.

Γεωπονική Α.Σ.Κ.Τ.

Στην Α.Σ.Κ.Τ. και στη Γεωπονική συνεχίστηκε η παράδοση των περασμένων ετών. Η ανυπακοή ούσιαστικά κεντρικής πολιτικής δύναμης στην Α.Σ.Κ.Τ. και η μικρή επιρροή της δεξιάς δεν επέτρεψαν βέβαια κομπίνες και συμφωνίες τύπου Ε.Μ.Π. αλλά όπωσδήποτε έγιναν «φιλότιμες» προσπάθειες για να δρούν οι κεντρικοί από την αφάνεια.

Στη Γεωπονική το πρόβλημα της εκλογικής μάχης αντιμετώπιστηκε όχι στη βάση της συσπείρωσης των φοιτητών πάνω σε ολοκληρωμένο πρόγραμμα και με αιτήματα διατυπωμένα κατά σαφή τρόπο, αλλά εν όνοματι του κινδύνου της απαλλοτρίωσης του συλλόγου από τη δεξιά, έγινε ένότητα για την ένότητα, και πάνω στη βάση των «κουκιών». Έτσι την επομένη των εκλογών η «Αύγή» διατυμπάνιζε τη «νίκη των δημοκρατικών φοιτητών» στη Γεωπονική (εξαιρείσει ενός ή δύο, όλοι οι άλλοι ήταν κεντρώοι).

Πολυτεχνείο

Φυσικά όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα μπροστά σε εκείνο που επακολούθησε στο Πολυτεχνείο, που απέδειξε το που είναι δυνατόν να οδηγηθεί η ηγεσία της Δ.Ν.Α. όταν έχει τάξει σα σκοπό της να υποτάξει το φοιτητικό κίνημα στις κεντρικές επιδιώξεις, να κατηγορεί και να ονομάζει «εχθρούς του κινήματος» τους συνεπείς αριστερούς φοιτητές και ταυτόχρονα να μιλάει για βάση συνεργασίας με τους Κεντρώους.

Με την έναρξη της προεκλογικής μάχης χαράχθηκε από μέρους της Δ.Ν.Α. η πολιτική της αντιμετώπισης των εκλογών, βασικά πολιτική «ένότητας» στη βάση «τόσα έμεις — τόσα έσείς» με τους κεντρώους, μακριά από κάθε προγραμματική δέσμευση και με παραχώ-

ρηση να μην άσκηθει κριτική για τὸ παρελθόν. Τί ἐσημειῖται ἄραγε ὅλα αὐτά; Ἡ κεντρώα πλειοψηφία στὸ Σ.Σ.Ε.Μ.Π. στὴν προσπάθειά της νὰ μονοπωλήσει — γιὰ νὰ ἀποπροσανατολίσει — τὸ σύλλογο, ἐπὶ ἑξῆς μῆνες καθυστεροῦσε τὴ σύγκληση τοῦ Δ.Σ., μὴ καὶ τότε — περίοδος πρὸ τοῦ ἱουλιανοῦ πραξικοπήματος — τὴν ἐξυπηρετοῦσε ἡ ἀδράνεια τῶν συλλόγων μὴ καὶ τοὺς ἤθελε ὑμνητὲς τῆς πολιτικῆς τοῦ Παπανδρέου. Συνέπεια ὅλων αὐτῶν ἦταν ἡ σχεδὸν ὀλοκληρωτικὴ ἀδράνεια τῶν συλλόγων τοῦ Ε.Μ.Π. Φυσικὰ μὲ τὸ ἱουλιανὸ πραξικόπημα καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἀναθρασμὸ τῶν σπουδαστῶν ἡ κεντρώα ἡγεσία ἐνέδωσε καὶ συμπληρώθηκε τὸ Δ.Σ. τὸ ὁποῖο συνέχισε τὴν πολιτικὴ τῆς ἀδράνειας μέχρι τὶς νέες ἐκλογὲς ὁπότε θυμῆθηκε νὰ ρωτήσῃ τοὺς φοιτητὲς γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν !!

Καὶ μπαίνει τὸ ἐρώτημα: Καλὰ. Οἱ κεντρώοι ἐξυπηρετοῦσαν τὴν πολιτικὴ τῆς ὑμολογίας ἄλλοτε καὶ τῶν σπασμωδικῶν καὶ καιροσκοπικῶν ἐνεργειῶν τῶρα, ἡ παράταξη ὅμως, ἐκείνη ποὺ ὀφείλει νὰ παίξει τὸ ρόλο τῆς πρωτοπορείας τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος τί ἔκανε; Αὐτὴ καὶ στὸ μέγεθος ποὺ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς ΔΝΑ βοηθοῦσε στὸ ρόλο τοῦ αὐτὸ τὸ Κέντρο. Στὴν ἀρχὴ δειλὰ βγήκε μὲ μὴ διακηρύξη ποὺ ἔλεγε ὅτι ὑπάρχουν θέματα, τὰ ὁνόμαζε μὲ «οὐδέτερους τίτλους», δὲν ἐπέδειχνε τίς λύσεις καὶ ἀκόμα ἔτρεπε νὰ πεῖ ποιοὶ φταῖνε γιὰ ὅλα αὐτά, ποιοὶ καθιέρωσαν τὴν ἐγκύκλιο 1010, ποιοὶ ὄχι μόνον δὲν κατήργησαν ἀλλὰ διατήρησαν τὸ σπουδαστικὸ τῆς Ἀσφάλειας κλπ. Ἡ διακηρύξη αὐτὴ στὸ βαθμὸ ποὺ μπορούσε νὰ ἦταν, ἦταν καὶ τὸ μοναδικὸ θῆμα ἀντιδιαστολῆς πρὸς τοὺς Κεντρώους. Ὁ κύκλος τῆς ὑποταγῆς τῆς Δ.Ν.Α. στὸ Κέντρο ἔκλεισε μὲ τίς ἐκλογικὲς συμφωνίες. Στὸ ὄνομα τοῦ κινδύνου τῆς δεξιᾶς, παρέδωσε τὰ πάντα στὸ Κέντρο, παραιτήθηκε ὄχι μόνον τοῦ δικαίωματος τῆς κριτικῆς καὶ τοῦ ξοσκεπάσματος τῶν κεντρώων, ἀλλὰ γιὰ νὰ διευκολύνει τὴν ἐνότητα ἐπεχείρησε μὴ ἀχαλίνωτῃ ἐκστρατεία συκοφαντίας ἐναντίον τῶν συνεπῶν ἀριστερῶν ὑποψηφίων φοιτητῶν, σκορπώντας ἔτσι συγχύσεις καὶ ἐρωτηματικὰ γιὰ τὸ ρόλο τῶν ἀριστερῶν φοιτητῶν μέσα στὸ μαζικὸ φοιτητικὸ κίνημα καὶ βοηθώντας ἔτσι ἔμμεσα τὴ δεξιὰ νὰ παραπλανήσει ἀριθμὸ σπουδαστῶν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν ἀπατηλῶν συνθημάτων της, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ (τὴ Δεξιὰ) ὅπως ἀποδείχθηκε στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο ἀρνήθηκε νὰ τὴν καταδικάσει στὸ σύνολό της.

Ἡ χρονιά ὅμως αὐτὴ τοὺς ἐπιφύλασσε ἐκπλήξεις. Οἱ ἀριστεροὶ φοιτητὲς ποὺ μὲ συνέπεια ἀγωνίζονταν καὶ ἀγωνίζονται στὴ βάση τῆς ἀνάπτυξης ἐνὸς μαζικοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀναγέννηση τῆς Παιδείας μακρὰ ἀπὸ ξένες ἐπιρροὲς καὶ ὑποταγὴ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸ Ν.Α.Τ.Ο. βγήκαν καὶ ἀντιπαρέταξαν στὸ συνθηκολόγο πρόγραμμα τῶν ἡγετῶν τῆς Δ.Ν.Α. τὸ δικὸ τους ἀγωνιστικὸ καὶ ἀσυμπίδαστο πρόγραμμα ἀγώνων, κατέδασαν ὑποψηφίους, ἔδωσαν τὴ μάχη καὶ τὴν κέρδισαν.

Ἡ μάχη ἄρχισε ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση. Μετὰ

τὸ ἀποφασιστικὸ ξεσκεπάσμα τῶν κεντρώων, καὶ τὸ ἀνελέητο σφυροκόπημα τῶν δεξιῶν ποὺ ἔγινε στὴ Γ.Σ. τέθηκε τὸ πρόβλημα γιὰ μὴ μαζικὴ αὐτοτελὴ κάθοδος τῶν ἀριστερῶν φοιτητῶν στίς ἐκλογές· ὁ καιροσκοπισμὸς τῶν κεντρώων ἐφθασε μέχρι τὸ σημεῖο νὰ μὴ ἐγκρίνουν τὰ πεπραγμένα τους — πλὴν ἐνός. Ἄν ἔτσι αὐτοὶ δὲν τὰ ἐνέκριναν, ἦλθε ἡ ἡγεσία τῆς Δ.Ν.Α., νὰ τὰ ἐγκρίνει ἔμπρακτα προχωρώντας στὴ σύναψη μαζὶ τοὺς συνδυασμῶν, χτυπώντας δοκιμασμένους συνδικαλιστὰς καὶ δίνοντας θέσεις ἐκεῖ ὅπου μέχρι χθὲς δὲν ὑπῆρχε ἔχνος ἐπιρροῆς τῶν Κεντρώων (Ἀρχιτεκτονική). Ὅταν ὅμως ἀντιλήφθηκαν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ περάσουν ἀτιμωρητὶ τὴ γραμμὴ τους καὶ ὅτι θὰ παλαίψουν μὲ τοὺς πραγματικοὺς ἀριστεροὺς ὑποψηφίους, ξεκίνησαν τὴν τακτικὴ τῶν φιθύρων καὶ τῶν διαβολῶν.

α) Ἀρνήθηκαν νὰ ὑποστηρίξουν τὸ σπουδαστὴ Κ. Παπαϊωάννου (πρῶτο θῦμα τῆς φετεινῆς ἐπίθεσης γιὰ τὴν κατάλυση τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐλευθεριῶν).

β) Ὑποστήριξαν σὰν ὑποψήφιο τοὺς σπουδαστὴ ἀπεργοπιάστη καὶ γνωστὸ γιὰ τίς περὶ «πνευματικῶν πατέρων» ἀπόψεις ὁσάκις κινδυνεύει ἡ χρονιά του.

γ) Συμφώνησαν μὲ τοὺς κεντρώους νὰ τοὺς δώσουν μὴ θέση στὴν Ἀρχιτεκτονικὴ καὶ νὰ πάρουν μὴ θέση τοὺς Πολιτικοὺς Μηχανικοὺς.

δ) Ἐφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐκλογῆς τῆς περυσινῆς ἀριστερῆς Προέδρου τῆς Σχολῆς, Α. Πέρκα.

Φυσικὰ, οἱ ἀπαντήσεις ἦταν σκληρές· οἱ ἀριστεροὶ φοιτητὲς ἔδωσαν τὴν μάχη καὶ ἐκεῖ ποὺ κατέδθηκαν μὲ ξεκάθαρη πολιτικὴ, μὲ διαφορετικὸς στόχος, ἀντιδιαστέλλοντας τὴν Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ Κέντρο, κριτικὰ ροντὰς τὴ Δ.Ν.Α. καὶ χτυπώντας τὴ Δεξιὰ κέρδισαν (Ἀρχιτεκτονική)· ἀντίθετα στίς ἄλλες σχολές οἱ κομπίνες τῆς Δ.Ν.Α. δὲν πρόσφεραν τίποτε. Ἡ Δεξιὰ στὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἔγινε ἡ μάχη ἀνέδθηκε. Γιὰ ἄλλη μὴ φορὰ ἡ διασπαστικὴ συνθηκολόγια τακτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς Δ.Ν.Α. βοήθησε τὴ δεξιὰ. Φυσικὰ ἡ «Αὐγή» συνέχισε τὸ τροπάριο γιὰ νίκη τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων. Αἶσχος!

Ἡ ὑπόθεση τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τὰ αἶσχη τῶν συναλλαγῶν δυστυχῶς, δὲν ἔκλεισαν μὲ τίς ἐκλογές. Ἐμενε ἡ τήρηση τῶν ὑποσχέσεων καὶ αὐτὴ δὲν ἦταν εὐκολὴ ὑπόθεση. Ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων στὴν Ἀρχιτεκτονικὴ ἦταν εἰς ὄφρος τῶν συνθηκολόγων ἡγετῶν τῆς Δ.Ν.Α. καὶ ἡ παρουσία τῶν συμμάχων τους κεντρώων ἦταν μονάς! Ἀρχισε λοιπὸν μὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς ὑποψηφιότητος τῆς περυσινῆς Προέδρου τῆς Σχολῆς καὶ πρόβαλαν ἄλλον ὑποψήφιον ἀπειρον γύρω ἀπὸ τὴ συνδικαλιστικὴ μάχη ποὺ λίγο-πολύ ἔχει παρεξηγήσει τὴν ἔννοια τοῦ μαζικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Καὶ αὐτὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ συνθήκες ποὺ διαμορφώθηκαν μετὰ τίς ἐκλογές ἐπέβαλλαν τὴν ὁσο τὸ δυνατόν πῶς ἰσχυρὴ ἀντιπροσώπηση τῶν ἀριστερῶν στὸ Δ.Σ. μὴ καὶ ἦταν τὸ μόνον συμβολικὸ σχολῆς ποὺ εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ στείλει ἀντιπροσώπους στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς ΕΦΕΕ οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ ἀντιμε-

τόπιζαν την άνεβασμένη δεξιά αλλά και θα άντιμετώπιζαν στο θαθμό που θα ήταν δυνατό τα παλαντζαρίσματα των κεντρώων· όμως τώρα ο κίνδυνος της δεξιάς ξεχάσθηκε, προείχε ή συμφωνία με τους Κεντρώους και κυρίως το χτύπημα των συνεπών άριστερών φοιτητών. Κάτω από τον κίνδυνο της μή σύγκλησης του Συμβουλίου της σχολής οι συνεπείς άριστεροι φοιτητές υποχώρησαν στο θέμα της έκλογής του Προέδρου και έδωσαν τη μάχη στο κύριο θέμα της άποδοχής ένός προγράμματος δράσης και άσυμβίβαστου άγώνα.

Όμως, ενώ οι όπαδοί της Δ.Ν.Α. άποδέχτηκαν το πρόγραμμα, άμέσως μετά ή ήγεςία τους έφθασε στο σημείο να θάλει τους όπαδούς της να άρνηθούν την ύπογραφή του κειμένου (που θα άνακοινώνονταν στους σπουδαστές) άποδείχοντας έτσι για άλλη μιá φορά την άναισχυντία της. Όλη ή πολιτική στο ΕΜΠ. ήταν συνθηκολόγηση, άπάτη, παρασκήνια και βεντετισμοί που άρχίζουν σαφώς να εκδηλώνονται.

Φυσικά το πρόγραμμα κυκλοφόρησε από τους συνεπείς άριστερους φοιτητές και οι φοιτητές το δέχτηκαν σαν τη σωστή κατεύθυνση· γρήγορα το Πολυτεχνείο θα βρεί το δρόμο του συνεπούς άγώνα για την επίλυση των προβλημάτων, για το δυνάμωμα της πάλης ενάντια στους ξένους και τους ντόπιους δυνάστες.

Πάντειος

Τόσο ή «διαδικασία» προς τη Γενική Συνέλευση όσο και οι «έκλογές» παρουσιάζουν έξαιρετικό ένδιαφέρον.

Στη Γενική Συνέλευση υίοθετήθηκαν σημαντικές αποφάσεις όπως: Κατάδικη του ΝΑΤΟ, κατάργηση των εκτάκτων μέτρων και νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία δεδομένου ότι ή Πάντειος ήταν πάντοτε ή πιό συντηρητική σχολή και ή υίοθέτηση τέτοιου είδους αποφάσεων δείχνει πόσο ώριμα είναι τα αίτήματα αυτά. Είναι αξιοσημείωτο επίσης πώς πρόταση για την κατάδικη του ρόλου του ΟΗΕ στην Κύπρο συγκέντρωσε έναν ικανοποιητικό αριθμό ψήφων όπως επίσης και ή πρόταση για την κατάδικη της στάσης της κεντρώας άντιπροσωπείας στο Έθνικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι ή Παράταξη της Δ.Ν.Α. έθεσε θέμα «πνευματικών έλευθεριών στην ΕΣΣΔ».

Το θράσος των «ήγετών» της Δ.Ν.Α. ξεπερνάει κάθε όριο. Οι προθέσεις τους φθάνουν πολύ μακριά... πραγματικοί «πρωτοπόροι» στην καταπάτηση και άπάνηση των σκοπών του φοιτητικού κινήματος έχουν το θράσος να μιλάνε για κίνδυνο της δεξιάς κλπ. όταν παίζουν συνεχώς το παιχνίδι της. Έρχεται όμως ή στιγμή που θα άπομονωθούν από το φοιτητικό κίνημα και ή άπογύμνωσή τους θα είναι όριστική. Στην προκείμενη περίπτωση, άποκαλύφθηκε ότι δεν είναι μόνο πλειοψηφία του Δ. Σ. του Συλλόγου της Παντείου «άντικινέζοι», αλλά και «άντισοβιετικοί». Η κεντρώα

με έντελώς πραξικοπηματικό τρόπο «προκήρυξε» έκλογές και διεξήγαγε έκλογές. Χαρακτηριστικά άναφέρουμε ότι ή πρόσκληση για κατάθεση ύποψηφιοτήτων έγινε μεταξύ... δύο ώρων...

Ο σκοπός της ήταν να άποκλείσει τη δυνατότητα συσπείρωσης των άριστερών σπουδαστών της σχολής πάνω σε προγραμματική βάση όπου οι συνμιλίες πριν από τις έκλογές είχαν καταλήξει.

Το πραξικόπημα το άποδέχτηκαν οι όπαδοί της Δ.Ν.Α. — ύστερα από ύπαναχωρήσεις και κάτω από την άφόρητη πίεση της ήγεςίας τους — και ή ΠΑΝΔΗΚ. Έτσι δόθηκε ή δυνατότητα στην κεντρώα παράταξη να «καλυφθεί» αλλά δόθηκαν και όπλα στην ισχυρή Δεξιά της Σχολής που φυσικά δεν τα άφησε άχρησιμοποίητα.

Ίατρική

Από την άρχή φάνηκε σε όλο της το μέγεθος ή προσπάθεια άπεμπόλησης κάθε άρχής, και ή έκταση του παζαρέματος άνάμεσα στις «συνεργαζόμενες» παρατάξεις ΕΔΗΝ—ΔΝΑ.

Στη Σχολή αυτή με τη «συνεργασία» των δύο αυτών παρατάξεων γίνονται έκλογές επί δέκα χρόνια χωρίς να γίνεται Γενική Συνέλευση. Φέτος, από καιρό άρχισαν να άκούγονται τα «23 — 7» (συνδυασμός ΕΔΗΝ—ΔΝΑ σε άναλογία 23—7) και φυσικά ούτε λόγος δε γινότανε για Γενική Συνέλευση.

Οι συνεπείς άριστεροι φοιτητές όμως δεν έμειναν άδρανείς. Μαζί με άλλους προοδευτικούς φοιτητές κατήγγειλαν τη στάση και των δύο παρατάξεων, άνασκεύασαν τη «θεωρία» ότι ή Γεν. Συνέλευση θα δώσει «όπλα στη δεξιά» και διακήρυξαν ότι ή καταπάτηση της όμालής, δημοκρατικής λειτουργίας του Συλλόγου, τα παζαρέματα και ή έγκατάλειψη κάθε άγώνα είναι άκριδώς εκείνοι οι παράγοντες που ενίσχυσαν και ενισχύουν τη δεξιά, προχώρησαν στην προβολή ένός όλοκληρωμένου προγράμματος και συγκρότησαν τη «Συνδικαλιστική Φοιτητική Κίνηση Ίατρικής». Ταυτόχρονα άπαίτησαν τη σύγκληση Γενικής Συνέλευσης και προχώρησαν στη συλλογή ύπογραφών από τους φοιτητές για το σκοπό αυτό. Σε έλάχιστες ήμέρες συγκέντρωσαν έκατοντάδες ύπογραφές ώστε έξαναγκάσθηκε το κεντρώο Δ.Σ. και οι ήγέτες της ΔΝΑ να δώσουν τη «συγκατάθεση» τους για τη Γενική Συνέλευση.

Αυτό άποτελέσει την πρώτη νίκη της Παράταξης αυτής και ήταν σημαντική γιατί έδειξε πώς ή φοιτητική μάζα δεν είναι διατεθειμένη να άπαλλοτριώσει τα δικαιώματά της κι ούτε να γίνει έξάρτημα όποιοςδήποτε μικροκομματικής σκοπιμότητας.

Η έκλογή του Προεδρείου της Γενικής Συνέλευσης έγινε σε συνθήκες άντιπαράθεσης του Μαύρου Μετώπου, των άληθινών καταλυτών της Δημοκρατίας, των άπαρνητών του φοιτητικού κινήματος, του μετώπου δεξιάς—κέντρου και των δημοκρατών που άντιτίθενται στις έπαίσχυντες και καταδικασμένες μεθόδους εκεί-

νων που επιχειρούν να θάλουν την Ε.Κ.Ο.Φ. από το παράθυρο στο σύλλογο, όπως πολύ καλά έτόνισε σε διάκηρυξη - καταγγελία ή Συνδικαλιστική Κίνηση 'Ιατρικής και το χτύπημα θα ήταν αποφασιστικό αν οι ηγέτες της Δ.Ν.Α. δεν ακολουθούσαν την πολιτική της συμφιλίωσης και του «πανδημοκρατικού μετώπου» που ξεκινάει απ' αυτούς και αγκαλιάζει και τη δεξιά! (τη δημοκρατική δεξιά!) και που δεν στρέφεται εναντίον κανενός παρά άψιμαχεί, με μακρινούς εχθρούς ενώ τρέφει τον καταλυτή, τον όρκισμένο εχθρό του φοιτητικού κινήματος μέσα στην αγκαλιά της. Το μάθημα όμως δόθηκε στις μετέπειτα διμιλίες, όπου σειρά διμιλιών της Συνδικαλιστικής Κίνησης σφυροκόπησαν την απερχόμενη διοίκηση που έλαμψε με την αδράνειά της, που συνετέλεσε να θρούν απήχηση τα άπατηλά και ψεύτικα, δημαγωγικά συνθήματα της δεξιάς, που πιστοδρόμησε το φοιτητικό κίνημα και που ή μόνη... θετική ενέργεια που έχει να παρουσιάσει είναι η συνεργασία με τη Δεξιά. Αυτοί οι δημοκράτες που μαζί τους συνέπηξαν σε λίγο το μέτωπο οι ηγέτες της ΔΝΑ (Ε' και Β' έτος) θέλησαν κατ' άξίωση καθηγητών να απαλείψουν το θέμα της κατάργησης των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων από τους νέους γιατρούς, καταπατώντας έτσι το δικαίωμα του να άμύνονται οι φοιτητές στο διωγμό που έχει εξαπολυθεί εναντίον τους.

Η έμπρακτη όμως συνεργασία με τη δεξιά και τα έχγγυα που ήθελαν να της προσφέρουν δεν κατάφεραν να ξεγελάσουν τους φοιτητές και δέχθηκαν νέο ράπισμα με συνέπεια να άποσύρουν την άπόφαση για άπόσυρση του θέματος και έτσι το θέμα να παραμείνει στην ήμερήσια διάταξη.

Η Γενική Συνέλευση έκλεισε και η σύγκλησή της έδειξε το πόσο άναγκαία ήταν η πρωτοβουλία των συνεπών άριστερών φοιτητών για τη σύγκλησή της.

Είναι χαρακτηριστική άπό την άποψη αυτή η άπόφαση κατάδίκης του ΝΑΤΟ που ψηφίσθηκε με έπιβλητική πλειοψηφία άπό τη συνέλευση των Φοιτητών της 'Ιατρικής.

Οι ζυμώσεις που έπακολούθησαν μετά τη σύγκληση της Συνέλευσης για τη συγκρότηση των συνδυασμών, ξεσέπασαν πλήρως τους ηγέτες της Δ.Ν.Α. και την όλθέτρια πολιτική τους στο φοιτητικό χώρο. Οι ηγέτες αυτοί που για να είναι μέσα στο κλίμα της έντονης άποδοκιμασίας του Μαύρου Μετώπου βγήκαν και το κατήγγειλαν, συνεργάζονται τώρα με τους πρωτεργάτες του μαύρου μετώπου, (ιδιαίτερα στο Ε' έτος ο «λαμπράκης» ύποψήφιος μετέχει στον ίδιο συνδυασμό με τον εκπρόσωπο της δεξιάς στο Προεδρείο της Γενικής Συνέλευσης—δηλ. πλήρης ένότητα ΔΝΑ - Κέντρου - Δεξιάς!!) παραιτούνται του δικαιώματος που έχουν οι άριστεροι φοιτητές να κριτικάρουν και να ξεσκεπάσουν τους πρωτεργάτες, παραιτούνται γιατί λένε το 23—7 έγινε έως 20—10!!

•Οδοντοιατρική

Όπως είναι γνωστό, στη σχολή αυτή, οι έκοφίτες και οι «μετριοπαθείς» δεξιοί «κέρδισαν» τις έκλογές

χρησιμοποιώντας τα γνωστά μέσα της άπροκάλυπτης βίας και νοθείας. Όσοσο είναι χρήσιμη μιá αναδρομή στα γεγονότα για να φωτισθούν καλλίτερα οι αίτίες για τις όποιες ή σχολή αυτή έξακολούθει να παραμένει κάτω άπό τον έλεγχο της Δεξιάς - ΕΚΟΦ.

Όλόκληρη ή προεργασία για τη συνέλευση και τις έκλογές, έγινε όπως πάντα κάτω άπό καθεστώς όχι άπλης «συνεργασίας» ΕΔΗΝ - ΔΝΑ αλλά συγχώνευσης τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι συνεδρίαζαν μαζί στα γραφεία της ΕΔΗΝ, γινότανε «ψηφοφορία» για τα διάφορα ζητήματα, με μιá λέξη τα πράγματα είχαν τόσο «μπερδευτεί» που όταν συνεπείς άριστεροι φοιτητές ζήτησαν να σταματήσει αυτή ή άπαράδεκτη κατάσταση, προκλήθηκαν ζωηρότατες αντιδράσεις κυρίως άπό τη μεριά της ΔΝΑ.

Έγκαιρα, τόσο στους εκπρόσωπους της ΕΔΗΝ όσο και στους εκπρόσωπους της ΔΝΑ τονίστηκαν τα εξής:

Οι δυνάμεις που θέλουν να συσπειρωθούν εναντίον της Δεξιάς και να άγωνισθούν για την όμαλή, δημοκρατική λειτουργία του συλλόγου όφείλουν να ένωθούν. Για να ένωθούν, πρέπει προηγούμενα να ξεκαθαρίσουν τη βάση πάνω στην όποία θα στηριχθεί ή ένότητά τους. Προς το σκοπό αυτό, είναι άναγκαία ή έπεξεργασία ενός προγράμματος και μιáς αντίστοιχης τακτικής. Όπως έπίσης να καθορισθεί ο στόχος εναντίον του όποιου θα κατευθυνθεί ή ένότητα. Αυτό γίνεται περισσότερο άναγκαίο γιατί στη βάση όρισμένων «αντιλήψεων» των δύο κομμάτων, της Ε.Κ. και ΕΔΑ διαμορφώθηκε ή αντίληψη που εκφράσθηκε και δημόσια ότι ή ήγεςία της ΕΚΟΦ στην όδοντοιατρική «διαφοροποιήθηκε» και άντάσσεται στα «δημοκρατικά» στοιχεία της Δεξιάς, και έπιπλέον το πνεύμα αυτό κυριαρχεί στον τρόπο της αντιμετώπισης της συνέλευσης και των έκλογών.

Γι' αυτό το λόγο είναι άναγκαίο να συζητηθούν τα ζητήματα αυτά να καταλήξουν σε συμφωνία ύστερα πάνω στη βάση της ένότητας και τελικά να φθάσουν στον καταρτισμό των συνδυασμών. Οι εκπρόσωποι της ΕΔΗΝ και της ΔΝΑ δεν μπόρεσαν να άντικρούσουν την όρθότητα των παραπάνω θέσεων, αλλά τις «προσπέρασαν» ζητώντας να προταχθούν πρώτα οι συνδιασμοί. Μπροστά όμως στην έπιχειρηματολογία των συνεπών άριστερών φοιτητών όρισαν μέρος συζήτησεως σε «ουδέτερο χώρο» και εκεί άφου προηγούμενα έκαναν τη σχετική «προεργασία» ύπαναχώρησαν και άντέταξαν άρνηση και προχώρησαν στη «συζήτηση» των συνδυασμών. Όστερα άπ' αυτό οι συνεπείς άριστεροι φοιτητές δήλωσαν ότι δεν μπορούν να συνεργήσουν στην έξαπάτηση των δημοκρατικών φοιτητών και στην έφαρμογή γραμμής που ούσιαστικά οδηγεί στην διαιώνιση της κυριαρχίας της Δεξιάς στη σχολή.

Τα γεγονότα που έπακολούθησαν τους δικαιώσαν. Οι «μετριοπαθείς» και «δημοκρατικοί» ηγέτες της Δεξιάς έπεστράτευσαν έκοφίτες και άπό την Άθήνα και άπό τη Θεσσαλονίκη. Χρησιμοποίησαν κάθε είδους τραμπουκισμούς, άξιοποίησαν όρισμένες «έφορευτικές» έπιτροπές τάξεων που συγκροτήθηκαν «κοινή συναινε-

σει» με τούς αντιπάλους τους και κυριάρχησαν στις εκλογές.

Άμέσως μετά τα πρώτα κρούσματα των τραμπουκισμών, οι συνεπείς άριστεροι φοιτητές τόνιζαν την ανάγκη να εγκαταλειφθεί ή τακτική του «έξευμενισμού» της Δεξιᾶς, και της μονοκομματικής διεξαγωγής του αγώνα, να καταγγελθεί το τρομοκρατικό όργιο της Δεξιᾶς να γίνει ή υπόθεση της αντιμετώπισης των τραμπουκισμών της Δεξιᾶς υπόθεση όλων των δημοκρατικών φοιτητών της σχολής και να συγκληθεί προς το σκοπό αυτό μια εὐρεία σύσκεψη που να προετοιμάσει μια συγκέντρωση των δημοκρατικών φοιτητών της σχολής. Οι ήγέτες της ΕΔΗΝ και της ΔΝΑ απέκρουσαν την ιδέα κάθε συζήτησης και συνέχισαν την ίδια τακτική. Το αποτέλεσμα φυσικά είναι γνωστό.

Α.Σ.Ο.Ε.Ε. Στη Σχολή αυτή από καιρό ή προσοχή της ΔΝΑ και της ΠΑΝΔΗΚ στρέφονταν προς την κατεύθυνση ποιός θα προλάβει τον άλλον για να συμπήξει «μέτωπο» με την ΕΔΗΝ. Στο διάστημα αυτό ή Δεξιά προχωρούσε στην οργάνωση των δυνάμεών της και εκμεταλλεύονταν τούς «έλιγμους» όλων αυτών των Πατάξεων.

Τελικά οι όπαδοι της ΠΑΝΔΗΚ έχασαν την «υπόθεση» και συγκροτήθηκε Συνδυασμός ανάμεσα στην ΕΔΗΝ—ΔΝΑ, στη βάση του «13—3» (13 της ΕΔΗΝ, 3 της ΔΝΑ). Η ΠΑΝΔΗΚ κατέδασε τότε «μυσό» συνδυασμό (8 υποψήφιους στους 16) με την έντολή να «πριμοδοτηθεί» ο συνδυασμός ΕΔΗΝ—ΔΝΑ.!!

Τελικά, έγιναν τα γνωστά γεγονότα, οι τραμπουκισμοί της Δεξιᾶς, ή ανατροπή καλπών κλπ. που οδηγησαν στην πλήρη επικράτηση της Δεξιᾶς στο Σύλλογο της Σχολής.

Νομική. Η «προσήλωση» της Κεντρῶς Παράταξης στις «δημοκρατικές» αρχές λειτουργίας των φοιτητικών συνδικαλιστικών οργανώσεων καθώς και ή «ἀνεξαρτησία» της ΔΝΑ, εκφράστηκαν στη Συνέλευση και στις εκλογές της Νομικής Σχολής.

Η Συνέλευση αποτέλεσε πραγματική πικραδία συνέλευσης. Με διάφορα τεχνάσματα, ἀντάξια της μεθοδολογίας των μακροθεωρητικών στις εργατικές οργανώσεις, εμπόδισαν μια σειρά φοιτητές να μιλήσουν, ενώ αντίθετα άφησαν πολλούς όπαδούς τους και όπαδούς της Δεξιᾶς, και της μονοκομματικής διεξαγωγής του «ε» ή Συνέλευση «λόγω έλλείψεως» χρόνου.

Στις εκλογές που επακολούθησαν ή ΔΝΑ για την τήρηση των προσημάτων κατέδασε ξεχωριστούς συνδυασμούς στα τρία έτη, (Α,Β,Γ) ενώ ουσιαστικά «πριμοδότησε» την Κεντρώα παράταξη. Οι άριστεροι σπουδαστές που αντιτίθενται στην γραμμή της ΔΝΑ κατέδασαν δικό τους συνδυασμό στο Δ' έτος αφού προηγουμένα κυκλοφόρησαν διακήρυξη προς τούς σπουδαστές με την όποια υπέβαλλαν σε κριτική το «βίο και πολιτεία» του κεντρώου Δ.Σ. και έθεταν τις αντίληψεις τους σχετικά με την ανάγκη αγωνιστικής αντιμετώπι-

σης των δυνάμεων του πραξικοπήματος και της δεξιᾶς και της οικοδόμησης μιᾶς ενότητας των δημοκρατικών φοιτητών σε νέα βάση.

Τὰ ἀποτελέσματα των εκλογών αποτέλεσαν μιᾶ νίκη των συνεπών άριστερών φοιτητών και συμβάλλουν στην υπόθεση της προώθησης της δημοκρατικής ενότητας σε νέα βάση..

Πολυτεχνική Θεσ)νίκης. «Τόσο ή «δημοκρατική πλειοψηφία» όσο και ή δεξιά «ἀπολιτική» μειοψηφία στο Δ.Σ. του Συλλόγου έδωσαν δείγματα για το πως αντιλαμβάνονται το συνδικαλισμό στο μικρό διάστημα που κράτησαν το Σύλλογο. Κυκλοφορούν φήμες για δικαστικό δρόμο και για παζαρέματα πίσω από την πλάτη των φοιτητών σχετικά με τη σύνθεση του συμβουλίου που θα προκύψει απ' τις εκλογές που πλησιάζουν. Και τοῦτο ενώ είναι φανερό ότι επιδιώκεται να γίνουν εκλογές χωρίς Γενική. Συνέλευση και όποσδήποτε μετά το συνέδριο της ΕΦΕΕ.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, οι συνεπείς δημοκρατικοί σπουδαστές της Πολυτεχνικής συντάξαν κείμενο που δείχνει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ή σχολή με ιεραρχημένο και υπεύθυνο τρόπο, συνδέει τα άμεσα με τα γενικά και προτείνει το δρόμο για ένα σωστό αγώνα ως το τέλος για τη λύση τους». (1)

Φυσικομαθηματική Θεσ)νίκης. Στη Συνέλευση που έγινε στις 30.1.66, ή κεντρώα διοίκηση του Συλλόγου και ή παράταξη που εκπροσωπεί επιδειχνοντας μιᾶ στάση αδρότητας και έξευμενισμού της ΕΚΟΦ προσπάθησε με τη συμπαράταξη της ΔΝΑ να εκφυλίσει τη Συνέλευση σε μιᾶ συνέλευση που το κύριο περιεχόμενό της ήταν ή συζήτηση για την εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου και ή έγκριση ψηφισμάτων για το «βορειοηπειρωτικό». «Οι συνεπείς φοιτητές συνδικαλιστές χτύπησαν αυτή την τακτική των συνεργαζομένων «προοδευτικών» δυνάμεων» που ενώ προβάλλονται σαν έχθροι της ΕΚΟΦ, στην ουσία υίοθετούν την «ἀπολιτική» της και της κάνουν τη μιᾶ παραχώρηση μετά την άλλη. Άκούστηκαν δυο σοδαρότατες προτάσεις, τροποποίηση του καταστατικού για μιᾶ δημοκρατικότερη εκπροσώπηση των φοιτητών στο συμβούλιο και προγραμματισμός αγώνων για τη λύση των φοιτητικών προβλημάτων.

«Το κλού της βραδυᾶς ήταν μιᾶ πραγματική «βόμβα». Από πολλούς φοιτητές προτάθηκε ψήφισμα για διάλυση της ΕΚΟΦ σαν παρακρατικής και αντιφοιτητικής... Οι εκοφίτες υπερασπίζοντας την οργάνωσή τους ξέσπασαν σε κοιμουνιστοφαγική ύστερία που επέτρεψε ο πρόεδρος... Ο Γραμματέας της ΕΚΟΦ ζήτησε την άδεια να φέρει στη συνέλευση ένα εὐ - χ α ρ ι σ τ ή ρ ι ο τ η λ ε γ ρ ᾶ ψ η μ α τ ο Ὡ Γ. Π α π α ν δ ρ έ ο υ π ρ ό ς τ η ν ΕΚΟΦ*,

(1) *Από το περιοδικό «Σπουδαστικός Κόσμος» τ 7.

(*) *Η υπογράμμιση (είναι της «Αναγέννησης»).

Και ενώ ο Πρόεδρος του τό επέτρεψε, όταν ήρθε δὲν επέτρεψε νὰ διαβαστεῖ στὴ συνέλευση». (1)

Ἱατρικὴ Θεσ)νίκης. Ἡ Γενικὴ Συνέλευση καὶ οἱ ἐκλογές στὴ σχολὴ αὐτὴ ἔγιναν μέσα σὲ συνθήκες τρομοκρατικῶν ἐκτραχηλισμοῦ ἀπὸ μέρους τῆς ΕΚΟΦ. Χαρακτηριστικὰ τὸ περιοδικὸ «Σπουδαστικὸς Κόσμος» γράφει: «Ἐδῶ φυσικὰ δέντρα δὲν μποροῦσαν νὰ ψηφίσουν, ψηφισαν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦταν γραμμένοι στὸ σύλλογο». «Οἱ δημοκρατικοὶ φοιτητὲς δρέθηκαν ἀμέσως μπροστὰ στὸ πρόβλημα πῶς νὰ ἀντιδράσουν στὸ Ἐκφοφίτικο ὄργιο. Οἱ «προοδευτικοὶ» συνδικαλιστὲς ἀφέθηκαν νὰ παρασυρθοῦν σὲ μιὰ παρωδία ἐκλογῶν ἀδιαμαρτύρητα. Ἀντίθετα οἱ συνεπῆς ἀγωνιστὲς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ἀνταποκρίθηκαν στὴ φοιτητικὴ τους συνείδηση καὶ στὰ καθήκοντά τους». (2) Γι' αὐτὸ κατήγγειλαν τὶς «ἐκλογές» ξεσκεπάζοντας τὶς παρανομίες ποὺ ἔγιναν καὶ πρόβαλαν τὴ θέση τῆς ἀποχής. Ἐνῶ ὅμως θὰ ἔπρεπε ἡ γραμμὴ τῆς ἀποχής νὰ γίνεῖ γραμμὴ ὅλων τῶν δυνάμεων ποὺ ἀντιτίθενται στὴν ΕΚΟΦ, οἱ ἡγεσίες τῆς ΕΔΗΝ καὶ ΔΝΑ ἀντιτάχθηκαν στὴν ἀποχή, καὶ μάλιστα μετὰ «πανηγυρικό» τρόπο.

Τότε οἱ συνεπῆς ἀγωνιστὲς στράφηκαν πρὸς τὴ μάζα τῶν φοιτητῶν καὶ ἄρχισαν τὴ συλλογὴ ὑπογραφῶν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ παράνομου ἐκλεγμένου Δ.Σ. Ἡ καμπάνια αὐτὴ διεξήχθη μέσα σὲ συνθήκες ἄγριου πολέμου ἀπὸ μέρους τῶν παρατάξεων ΕΔΗΝ καὶ ΔΝΑ ποὺ ἐγκατέλειψαν πιά τὸ στόχο τῆς πάλης ἐναντίον τῆς ΕΚΟΦ καὶ στράφηκαν ἐναντίον τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος.

Τελικὰ ὁ ἀγώνας τῶν τελευταίων στέφθηκε ἀπὸ ἐπιτυχία* καὶ ἤδη ἡ Ἐκφοφίτικη διοίκηση τοῦ Συλλόγου σὺρθηκε σὲ συνέλευση.

Ὅρισμένες παρατηρήσεις

Ὁ φετινὸς χρόνος ἀνέδειξε ὁρισμένα στοιχεῖα ποὺ κυφοροῦνται καὶ στὸ παρελθόν καὶ ποὺ τώρα ξεπετάχθηκαν καὶ θέτουν τὴ σφραγίδα τους στὸ συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων στὸ φοιτητικὸ χωρὸ. Ποιὰ εἶναι τὰ στοιχεία αὐτά;

α) Σημειώνεται μιὰ ἀνοδος τῆς δεξιᾶς, ἡ ὁποία προσπαθώντας ν' ἀποκτήσῃ δημοκρατικὰ εὔσημα, παρουσιάζεται ἥπια, μελετηρὴ, ἀκαδημαϊκὴ, στὴν προσπάθειά της νὰ διαλύσῃ τὴν ἔννοια τοῦ τραμπούκου-δεξιού-ἐκφοφίτη. Ἀλλοτε πάλι παρουσιάζεται δυναμικὴ, ἀπειλητικὴ, χαφιέδικη. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση παρουσιάζεται ἐξίσου ἐπικίνδυνη, καὶ μάλιστα ἀπὸ μιὰ ἀποψη εἶναι πλεονεκτικὴ ἐπικίνδυνη ὅταν παρουσιάζεται καμουφλαρισμένη.

β) Μπροστὰ στὴν τέτια δεξιὰ ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῶν

ἡγεσιῶν τῶν διαφόρων παρατάξεων στὸ φοιτητικὸ χωρὸ; ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὰ παραπάνω ἀνέχονται, δέχονται καὶ συνεργάζονται μετὰ τὴν πρώτη, τὴν καμουφλαρισμένη, κάνοντας πράξη τὴν πίστη τους ὅτι ἡ δεξιὰ ἔχει δημοκρατικοποιηθεῖ ἀφοῦ διαφοροποιήθηκε σὲ δύο μερίδες, τὴ «σκληρὴ» καὶ τὴ «μαλακὴ». Ἡ ἀποψη αὐτὴ γίνεται, ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀναδρομὴ ποὺ κάναμε στὶς διαφορὰς σχολὰς καὶ ὅπως θὰ δεῖχτεῖ παρακάτω στὸ σχετικὸ ρεπορτάζ ἀπὸ τὶς ἐργασίες τοῦ Ε.Σ. ἀποδεκτὴ τόσο ἀπὸ τὴ Δ.Ν.Α. ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ Κέντρο.

γ) Ἐνάντια στὶς δύο πάρα πάνω καταστάσεις καὶ σωστὰ ἐκτιμώντας τὸ συνεχῶς αὐξανόμενο κίνδυνος τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ καὶ γνωρίζοντας ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἀντιμετώπισής της δὲν εἶναι ἡ συνεργασία μαζί της καὶ ἡ ἀπάρνηση τῶν ἀρχῶν (5 σημεία) ἀλλὰ ὁ συνεχῆς, ἀδιάκοπος, ἀνελέητος ἀγώνας ἐναντίον της, ἄρχισαν νὰ ὀρθώνονται σειρὰ σπουδαστῶν στὶς διάφορες σχολὰς ποὺ συγχροτοῦν τὴ συνεπὴ ἀριστερὴ παράταξη καὶ ποὺ σφυροκοπεῖ τόσο τὴ δεξιὰ ὅσο καὶ τοὺς «ἀνένδοτους» ἢ μὴ ὑπερασπιστὲς καὶ συμμάχους τους καὶ ἀντιτάσσει στὰ συνθηκολόγια κηρύγματα, τὸ ἀληθινὸ πρόγραμμα τῆς ἀριστερῆς φοιτητικῆς παράταξης ποὺ δίνει λύση στὰ προβλήματα τῶν φοιτητῶν καὶ ποὺ θέτουν τὸ πρόβλημα στὴ βάση τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς ξένους ἱμπεριαλιστὲς (ἀμερικάνοι—ΝΑΤΟ) καὶ τὸ συνδέει μετὰ τὸ γενικότερο ἀντιιμπεριαλιστικὸ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας. Γι' αὐτὸ χρέος ὅλων τῶν ἀριστερῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν ἄλλων προοδευτικῶν δυνάμεων εἶναι νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ὅλες τὶς δεσμεύσεις ποὺ τοὺς ἐπιβάλλουν οἱ παντὸς εἶδους συνθηκολόγοι καὶ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀδέσμευτοι μετὰ μοναδικὴ δέσμευση τὸν ἀνελέητο ἀγῶνα ἐνάντια στὴ δεξιὰ καὶ τοὺς ὑποστηρικτὲς της ἐνάντια στοὺς συνθηκολόγους καὶ ἀπαρνητὲς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, γιὰ μιὰ ἀναγέννηση τῆς παιδείας, γιὰ τὴ δημοκρατία στὴ χώρα μας μακριὰ ἀπὸ ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς καὶ νατοϊκοὺς «φίλους».

Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς Ε.Φ.Ε.Ε.

Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο ἀποτέλεσε ἓνα σημαντικὸ γεγονός στὴν πορεία τῆς ἀντιπαράθεσης τῶν διαφόρων γραμμῶν στὸ φοιτητικὸ κίνημα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπᾶγραμμιστεῖ, πῶς ὅλες οἱ συζητήσεις, προτάσεις, ἀντιπροτάσεις κλπ. στράφηκαν γύρω ἀπὸ τὰ θέματα καὶ τὴν κριτικὴ ποὺ ἄσκησαν οἱ συνεπῆς ἀριστεροὶ φοιτητὲς.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ συνεισέφερε στὴν πάλη γιὰ νὰ κερδηθεῖ ἡ φοιτητικὴ μάζα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς συνεποῦς ἀντιιμπεριαλιστικῆς πάλης.

Ἀς δοῦμε τὶς φάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες πέρασε τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο :

Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο συγκλήθηκε κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν σπουδαστῶν καὶ παρὰ τὴ θέληση τῶν Κεντρῶν καὶ ἐν μέρει τῆς ΔΝΑ. Ὅταν τελικὰ ὑποχρεώθηκαν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν ἡ ἐπιδιώξή τους ἦταν νὰ τὸ μεταβάλουν σὲ ὅργανο ὁμολογίας τῆς πολιτικῆς τῆς κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου καὶ τῆς «μεταρρυθμι-

(1) Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Σπουδαστικὸς Κόσμος».

(2) «Σπουδαστικὸς Κόσμος», τ. 7 σ. 17.

(*) Συγκεντρώθηκαν πάνω ἀπὸ 1.000 ὑπογραφές.

σής» του. Για τὰ θέματα τὰ σχετικά μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς 15 Ἰουλίου ἢ πρόθεσή τους ἦταν νὰ περιορισθῶν σὲ μερικές ἥπιες ἀποφάσεις καὶ νὰ μὴ μποῦν στὴν καρδιά τοῦ θέματος τῆς καταδίκης δηλαδὴ τῶν κυρίως ὑπευθύνων, ξένων καὶ γτόπιων, καὶ ἰδιαίτερα τῶν ἀμερικάνων ἡμερικανιστῶν ποὺ ἔχουν μετατρέψει τὴ χώρα μας σὲ φέουδό τους. Ἔτσι ἀπὸ τὴν Κεντρώα πλευρὰ καταδλήθηκε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ προσταλισθεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ τὸ Ε.Σ.

Συνεπικουρη στὴν προσπάθεια αὐτὴ τῶν Κεντρώων ἦλθε ἡ ΔΝΑ μὲ τὴν πολιτικὴ ποὺ ἀκολούθησε καὶ στὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων γιὰ τὸ Ε.Σ. Βασική, σταθερή, μόνιμη κατεύθυνση εἶχε νὰ ἀποκλείσει ἀπὸ τὸ Συμβούλιο κάθε ἀριστερὴ φωνή ποὺ μὲ συνέπεια θὰ ὑποστήριζε τὴν ἀνάγκη τῆς καταδίκης τῆς Δεξιᾶς, τῆς καταδίκης τῆς κεντρώας πολιτικῆς, τῆς καταδίκης τῶν ξένων ἡμερικανιστῶν καὶ τῶν ὑποτακτικῶν τους, τῆς ἐξόδου τῆς χώρας ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς χώρας ἀπὸ κάθε ἡμερικανιστική ἐξάρτηση.

Φυσικά μιὰ τέτια θέση δὲν ἦταν ἀρεστὴ στοὺς ἐραστές τοῦ κ. Κανελλόπουλου καὶ τῆς «δημοκρατικῆς» ΕΡΕ καὶ γι' αὐτὸ ἐφθασαν ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἐκλιπαρῶν τὴν ψῆφο τους στὴν Ἀρχιτεκτονική γιὰ νὰ βγάλουν ἀντιπροσώπους ποὺ μὲ τὴ σιωπὴ τους ἢ στὴν καλύτερη περίπτωση, μὲ τὴν ὑποταγὴ τους στὴ γραμμὴ τῆς ΔΝΑ θὰ προωθοῦσαν τὸ σχέδιο τῆς «συμμαχίας» μὲ τὸ Κέντρο καὶ τὴν «πατριωτική» δεξιὰ. Φυσικά συνεργαζόμενοι μὲ τὴ δεξιὰ οἱ καθοδηγητὲς τῆς ΔΝΑ ξέχασαν τὸν κίνδυνο ποὺ προέρχεται ἀπ' αὐτὴν καὶ στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔχουν κάνει ἀναρίθμητες ὑποχωρήσεις, «ἐλιγμούς» καὶ κάθε εἶδους ἐπαίσχυντη συνθηκολόγηση.

Ὡστόσο, παρ' ὅλα ὅσα ἔκαναν, οἱ «φιλότιμες» προσπάθειές τους νὰ ἀποκλείσουν τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος» δὲν καρποφόρησαν. Οἱ συνεπεῖς ἀριστεροὶ φοιτητὲς ἐκπροσωπήθηκαν καὶ ἡ παρουσία τους ἦταν ὁ μόνιμος στόχος τῶν κάθε εἶδους ἀντιδραστικῶν.

Ἡ εἰσήγηση στὸ πρῶτο θέμα «Δημοκρατία καὶ Παιδεία» χαρακτηρίζονταν ἀπὸ μιὰ ὁμολογία στὴν ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τῆς ΕΚ, ἀπὸ τὴν προσπάθεια προβολῆς τῆς «διαφοροποίησης» τῆς δεξιᾶς καὶ τέλος ἀπὸ τὴν ἔλλειψη κάθε προσπάθεια ἀναζήτησης τῶν ὑπευθύνων τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν δεινῶν τῆς χώρας, τῶν ἀμερικάνων ἡμερικανιστῶν καὶ τῶν «συμμαχῶν» τοῦ ΝΑΤΟ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι οἱ πρῶτες ὁμιλίες πάνω στὴν εἰσήγηση αὐτὴ κινήθηκαν σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, χωρὶς νὰ προσφέρουν τίποτα, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ἐπίπεδο τοῦ Συμβουλίου νὰ πέσει ἐπικίνδυνα.

Ζωὴ καὶ παλμὸ ἔδωσε ἡ ὁμιλία τοῦ μέλους τοῦ Κ. Σ. Α. Πέρκα ποὺ ἦλθε ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίθεση τῆς δεξιᾶς στὸ φοιτητικὸ κίνημα, ὁμιλία ποὺ ἔθεσε τὸ θέμα τόσο τῆς δημοκρατίας ὅσο καὶ τῆς παιδείας στὴ δόση του. «Καταδικάζοντας κάθε προσπάθεια ἐξωραϊσμοῦ τῆς δεξιᾶς, κάθε προσπάθεια «δημοκρατικοποίησής» της, δηλώνουμε ὅτι ἡ δεξιὰ ἦταν καὶ

εἶναι ἐχθρὸς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος τῆς χώρας μας. Θεωροῦμε ὅτι δημοκρατία, ἀναγέννηση στὴν Παιδεία δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέλθει μὲ ἐξαρτημένη τὴ χώρα μας ἀπὸ τὰ ξένα μονοπώλια, μὲ στέρηση τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν ποὺ εἶναι συνέπεια τῆς ὑποταγῆς τῆς στὸ ΝΑΤΟ». Σχετικὰ μὲ τὴν κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων τόνισε: «κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων πρῶτα καὶ κύρια σημαίνει νομιμοποίηση τοῦ ΚΚΕ καὶ ἡ θέση αὐτὴ εἶναι θέση κλειδί γιὰ τὸν καθένα». Κατέληξε κάνοντας τίς ἀκόλουθες προτάσεις: 1. Τὸ σπουδαστικὸ κίνημα εἶναι ἐναντίον τῶν σκοταδιστῶν ποὺ γεννιοῦνται καὶ ἐκτρέφονται στοὺς κόλπους τῆς δεξιᾶς. Ἀπορρίπτουμε τὴν ἀποψη τῆς «διαφοροποίησης» τῆς δεξιᾶς καὶ δηλώνουμε ὅτι ἡ Δεξιὰ ἦταν καὶ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. 2. Ζητᾶμε: τὴν κατάργηση τῶν «πιστοποιητικῶν νομιμοφροσύνης» ἀπὸ κάθε εἶδους ὀργανισμὸ, ἰδιωτικὸ, δημόσιο, κοινῆς ὀφέλειας. 3. Ζητᾶμε, τὴ νομοθετικὴ κατοχύρωση τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἀσύλου. 4. Ζητᾶμε, τὴν ὁλοσχερῆ, διὰ νόμου κατάργηση τῶν ἐπιτροπῶν ἀσφαλείας καὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐκτοπίσεων. 5. Δηλώνουμε ὅτι δημοκρατία στὴ χώρα μας, ἀναγέννηση στὴν παιδεία δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ οἰκονομικὰ ἐξαρτημένη τὴ χώρα μας καὶ μὲ στέρηση τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν μας ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑποταγῆς τῆς χώρας στὸ ΝΑΤΟ».

Ἀπὸ τίς προτάσεις αὐτὲς ἔγιναν δεκτὲς ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο οἱ τέσσερες: ἐκτὸς δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 ποὺ καταψηφίστηκε ἀπὸ τὴ Δεξιὰ, τὴν ΕΔΗΝ καὶ τὴ ΔΝΑ. Αὐτὴ ἦταν ἡ οὐσία τῆς ὁμιλίας ποὺ ἀνατάρaxε τὰ λιμνασμένα νερά στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο.

Ἐπίσης ἔγινε ὁξεία κριτικὴ στὴ συνενωμένη πλειοψηφία τοῦ Κ.Σ. τῆς ΕΦΕΕ γιὰ τὴν πολιτικὴ ποὺ χάραξε γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ πραξικοπήματος. Ἰδιαίτερη αἴσθηση προκάλεσε ἡ ἀποκάλυψη ὅτι ἡ Παράταξη τῆς ΔΝΑ εἶχε ὑποστηρίξει τὴν ἀποψη τῆς ἀποφυγῆς κάθε πορείας καὶ ἐκδήλωσης γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἡ συζήτηση στὴ Βουλὴ (ὁπῆρχε κίνδυνος νὰ θυμώσῃ ὁ κ. Κανελλόπουλος) ὅπως ἐπίσης ὅτι, δὲν πρέπει νὰ χτυπήσουμε τὴν ΕΡΕΝ ἀλλὰ νὰ τὴν πείσουμε νὰ πείσει (!) τὸν κ. Κανελλόπουλο γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὰ αἰτήματά μας!

Φυσικά ὅταν μιὰ τέτια γραμμὴ ἀκολουθεῖ ἡ ΔΝΑ, ἡ μάχη ἐνάντια σὲ κάθε ἀντίπαλο, ἐχθρὸ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καὶ σὲ κάθε συμβιβαστὴ, δυσκολεύεται. Ὅμως οἱ ἀριστεροὶ φοιτητὲς ἀντιπαλεύουν αὐτὴ τὴ γραμμὴ καὶ αὐτὸ φάνηκε στὸ Ε.Σ., ὅπου ὀρισμένοι ἀντιπρόσωποι βροντοφώνησαν τὴν ἀντίθεσή τους πρὸς κάθε συμβιβασμό, ἀπαίτησαν τὴν κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων καὶ τὴ νομιμοποίηση τοῦ ΚΚΕ κλπ. καὶ μὲ τίς ὁμιλίες τους ἀπέδειξαν ὅτι ξέφυγαν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἡγεσίας τῆς ΔΝΑ καὶ συντάχθηκαν μὲ τὴ θέση τῶν συνεπῶν ἀριστερῶν φοιτητῶν.

Κατὰ τὴν ψήφιση τῶν προτάσεων καὶ ἰδίως στὸ θέμα τῆς καταδίκης τοῦ ἀμερικάνικου ἡμερικανισμοῦ καὶ τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ ὅπως καὶ στὸ θέμα τῆς νομιμο-

ποίησης του ΚΚΕ χρησιμοποιήθηκαν διάφορες «τακτικές»: σιωπή στο πρώτο θέμα, κανένας από τους δμληγτές της ΔΝΑ δεν έθεσε το θέμα της εξόδου από το ΝΑΤΟ· υποτονική υποστήριξη της νομιμοποίησης του ΚΚΕ και πάντα μέσα στα πλαίσια των «συμμαχιών». Παρ' όλα αυτά το πρώτο θέμα υπερψηφίστηκε ενώ το δεύτερο καταψηφίστηκε μεν αλλά συγκέντρωσε μεγάλο αριθμό ψήφων και υπήρξε μεγάλη αποχή κεντρικών αντιπροσώπων.

Το Έθνικό Συμβούλιο συνετέλεσε στο παραπέρα δυνάμωμα των θέσεων της συνεπούς Άριστερης μέσα στο φοιτητικό χώρο, απέδειξε ότι οι φοιτητές, οι άριστεροι φοιτητές είναι διατεθειμένοι να πάρουν την υπόθεση του φοιτητικού κινήματος στα χέρια τους. Από την άλλη πλευρά διέψευσε όριστικά και αμετάκλητα τους κάθε είδους συνθηκολόγους που λένε ότι τάχα δεν είναι ώριμο το αίτημα της εξόδου της χώρας μας από το ΝΑΤΟ, απ' αυτή τη φωλιά των λύκων.

Στα επόμενα θέματα έγινε μια πραξικοπηματική περικοπή από το Προεδρείο του Ε.Σ. και περικόπηκαν θέματα-κλειδιά όπως η συμπαρατάση στο λαό του Βιετνάμ και των υπόλοιπων χωρών που υφίστανται την επίθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η πραξικοπηματική αυτή ενέργεια του Προεδρείου προκάλεσε έντονη την αντίδραση κυρίως των αντιπροσώπων του εξωτερικού, που είχαν έλθει με την απόφαση να θέσουν τέλος στις μηχανογραφίες της ΕΔΗΝ που με το κάλυμμα της εκπροσώπησης της ΕΦΕΕ σαν αποκλειστικό σκοπό τους είχαν στις εξορμήσεις προς το εξωτερικό τη συγκρότηση πυρηνών της ΕΔΗΝ μέσα στους σπουδαστικούς συλλόγους, με απώτερο σκοπό τη διάσπαση και την υποταγή τους. Αυτό φαίνεται ότι το εγκρίριζε πολύ καλά ο πρόεδρος του Ε.Σ. αλλά και η παρευρισκόμενη στα παρασκήνια ήγεσία της σπουδαστικής οργάνωσης της ΔΝΑ και έτσι εξηγείται η σπουδή τους να αποτρέψουν την κατάθεση πρότασης μομφής, ενάντια στο Προεδρείο, των αντιπροσώπων των φοιτητών του εξωτερικού. Είναι πραγματικά συγκινητική ή αλληλεγγύη των συμβιβαστών του φοιτητικού κινήματος.

Στο θέμα της Κύπρου, έγινε προσπάθεια από μέρους των Κεντρικών και της ΔΝΑ να υπογραμμισθεί η σημασία της μεσολάβησης του ΟΗΕ σαν «έθνικά συμφέροντας» όμως πήραν την απάντηση από αντιπρόσωπο που έθεσε το ζήτημα της αποχώρησης των δυνάμεων του ΟΗΕ από την Κύπρο και που τελικά συγκέντρωσε παρά τη λυσσασμένη επίθεση Δεξιάς — Κέντρου — ΔΝΑ όρισμένο αριθμό ψήφων.

Με την έκλογη τριών μελών του Κ.Σ. της ΕΦΕΕ (όλοι κεντρώοι) έληξαν οι εργασίες του Ε.Σ.

«Ο σπουδαστικός Κόσμος»

Κυκλοφόρησε τελευταία ύστερα από μακριά διακοπή το περιοδικό «Σπουδαστικός Κόσμος». Το νέο (Το) τεύχος, είναι πλουτισμένο με ποικίλο υλικό και ανανέ-

ωμένο στην εμφάνιση. Από τη μελέτη των κειμένων του περιοδικού, το συμπέρασμα που βγαίνει είναι πως ή προσπάθεια αυτή αποτελεί μια σημαντική συνεισφορά στην υπόθεση του όρθου προσανατολισμού του σπουδαστικού κινήματος, στην αποσαφήνιση βασικών προβλημάτων που απασχολούν το φοιτητικό κόσμο και στην ανάπτυξη ενός ισχυρού αντιιμπεριαλιστικού πνεύματος στους σπουδαστές της χώρας μας όπως επίσης συντελεί στην ανάπτυξη ενός υγιούς πολιτιστικού κινήματος στους κόλπους της φοιτητικής νεολαίας.

Χαιρετίζουμε, λοιπόν, την επανέκδοση του «Σπουδαστικού Κόσμου» και εύχόμαστε δλόφυχα στο συντακτικό του προσωπικό να κερδίσει νέες επιτυχίες στην προσπάθειά του.

Συνιστούμε στους αναγνώστες μας, διανοούμενους, φοιτητές και μαθητές, το περιοδικό αυτό γιατί πιστεύουμε ότι πρόκειται για μια όρθη πρωτοβουλία που καλύπτει ένα κενό που υπήρχε.

Με το σκοπό να ενημερώσουμε τους αναγνώστες μας για τους προσανατολισμούς αλλά και τις γόνιμες αναζητήσεις που προβάλλονται στο περιοδικό αυτό, παραθέτουμε παρακάτω απόσπασμα από άρθρο της Σύναξης του «Σπουδαστικού Κόσμου».

«...Η πλειοψηφία των σπουδαστών αντιτίθεται στο πραξικόπημα. Και η στάση της είναι τέτοια γιατί σ' αυτόν ή σ' εκείνο το βαθμό έχει συνειδητοποιήσει πως οι δυνάμεις του πραξικοπήματος θέλουν να δέσουν χειροπόδαρα τον ελληνικό λαό και να τον κάνουν μια άβουλη μάζα που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες των ξένων υποκινήτων και αούργων του πραξικοπήματος. Και επίσης γιατί πέρα από αυτό έχει συνειδητοποιήσει σ' αυτόν ή σ' εκείνο το βαθμό πως το πραξικόπημα, που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, κατευθύνεται στην αφαίρεση όλων των κατακτήσεων, που με αγώνες απέσπασαν αυτοί οι υδοι, στην επιβολή στους χώρους των Άνωτάτων Ίδρυμάτων ενός καθεστώτος «ήσυχίας και τάξης».

Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα επιβάλλει μιαν ανάλογη αντιμετώπιση και η αντιμετώπιση αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη από εκείνη που ή ίδια ή πείρα των αγώνων των φοιτητών υποδειχνει: Έ ν ό τ η τ α όλων των δυνάμεων που αντιτίθενται στο πραξικόπημα, ενότητα όλων των δυνάμεων που θέλουν ένα ισχυρό κίνημα των φοιτητών. Η ενότητα αυτή δεν μπορεί και δεν πρέπει να στηριχτεί στο σχήμα «μεταρρύθμιση-αντιμεταρρύθμιση», αλλά σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα αντιμετώπισης των δξύτατων προβλημάτων που ή κατάσταση δάζει στην ήμερήσια διάταξη. Αυτή ή ενότητα δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι μια ψεύτικη ενότητα, το προϊόν παρασκηνιακών συζητήσεων και διαπραγματεύσεων, αλλά μια πραγματική ενότητα που δεν φοβάται αλλά αντίθετα επιζητεί το φως της ήμέρας. Σε μια τέτοια ενότητα είναι φανερό ότι πρέπει να υπάρχουν σαφείς στόχοι: το πραξικόπημα στην Ελλάδα, το πραξικόπημα στους χώρους των Άνωτάτων Εκπαιδευτικών Ίδρυμάτων. Η υπεράσπιση και διεύρυνση των ακαδημαϊκών ελευθε-

ριών, ή βελτίωση τών συνθηκών και ή άνοδος του έπιπέδου και περιεχομένου τών σπουδών. Η άπομόνωση τών φασιστικών δυνάμεων, ή άμαλλή και στην πράξη δημοκρατική λειτουργία τών φοιτητικών συνδικαλιστικών όργανώσεων.

Η ένότητα αυτή δέ θα θάλει τέλος στην πάλη τών ιδεών μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Αντίθετα μιά τέτοια ένότητα θα ύποχρεώσεί τις τάσεις να άποδυθούν σε ιδεολογικό άγώνα και ν' άποχτήσουν προγράμματα. Δέν θα ύπάρχει μόνο ένότητα αλλά θα ύπάρχει και πάλη. Όμως θα ύπάρχει μιά καθαρή διαχωριστική γραμμή στις μεθόδους και στην όξύτητα της πάλης ανάμεσα στις δυνάμεις που θα ένωθούν και ανάμεσα στις ένωμένες αυτές δυνάμεις και σε εκείνες έναντίον τών όποιων θα κατευθύνεται ή ένότητα.

Μ' αυτή την αντίληψη ό «Σπουδαστικός Κόσμος» μπαίνει στο στίβο της πάλης στη νέα περίοδο. Θα βοηθήσει όποιαδήποτε πρωτοβουλία που θα έναρμονίζεται μ' αυτή την αντίληψη, που πηγάζει μέσα από την ίδια την πραγματικότητα. Όσοι θέλουν να ξεκινάνε από τα γεγονότα για να διαμορφώνουν αντίληψεις και όχι αντίστροφα θα συμφωνήσουν πως μιά τέτοια γραμμή πάλης είναι εκείνη που θα ξαναφέρει την ένότητα ανάμεσα στους δημοκρατικούς φοιτητές. Μιά ένότητα όμως σε νέα βάση.

Γι' αυτή την ένότητα θα αγωνιστούμε. Για την πραγματοποίησή της καλούμε όλες τις ζωντανές δυνάμεις του φοιτητικού κόσμου να έντείνουν τις προσπάθειές τους.

Ο άγώνας τών σπουδαστών του Ε.Μ.Π.

Η χώρα μας, στο τελευταίο διάστημα μετά το πραξικόπημα του καλοκαιριού ύφίσταται την ολομέτωπη επίθεση τών ίμπεριαλιστών και τών ύποτακτικών τους. Οί φοιτητές, από το ρόλο τους σαν ένα από τα μαχητικότερα κομμάτια του λαού έχουν ιδιαίτερα ύποστεί τις συνέπειες της επίθεσης αυτής.

Τήν παραπάνω διαπίστωση άποδεικνύουν μιά σειρά από αντιδημοκρατικά - φασιστικά μέτρα της κυβέρνησης που σε συνεργασία με τη Δεξιά, τα όργανά της και τους συνεργάτες της έξαπέλυσε στις σχολές τρομοκρατία με σκοπό την καταπάτηση τών άκαδημαϊκών ελευθεριών, έτσι που να σταματήσει και την επίδραση τών φοιτητών και να έκτονώσει το μαχητικό φοιτητικό αντιίμπεριαλιστικό ρεύμα που αναπτύχθηκε με μιά σειρά άγώνες στο διάστημα του καλοκαιριού στο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου.

Τό Μετσόβιο Πολυτεχνείο υπέστη ιδιαίτερα την επίθεση αυτή από μέτρα της Πρυτανείας που έντάσσονται μέσα στο γενικότερο σχέδιο επίθεσης ενάντια στις σπουδαστικές ελευθερίες.

Υστερα από τα γνωστά μέτρα του Δεκέμβρη, την άποβολή του φοιτητή Κ. Παπαϊωάννου, τις άπειλές για άποβολή τών 3 πρώτων σπουδαστών κάθε τάξης αν άπεργήσουν (γνωστό φασιστικό μέτρο συλλογικής

εύθύνης) τις άπειλές για διάλυση του συλλόγου της Άρχιτεκτονικής σχολής με σύγχρονες δηλώσεις ότι οι άρμοδιότητες του συλλόγου περιορίζονται στην διοργάνωση χορών και έκδρομών, ή Πρυτανεία, στηριζόμενη στην ύπαναχώρηση της αρχικής αντίδρασης τών σπουδαστών που ήταν συνέπεια του σαμποταρίσματος του άγώνα εκείνου από το ΣΣΕΜΠ (γνωστή τακτική της ΕΔΗΝ την εποχή εκείνη για να έξυπηρετηθούν οι έπαφές Παπανδρέου — Κανελλοπούλου) επανήλθε ξανά πριν από λίγες μέρες για να χτυπήσει τις άκαδημαϊκές ελευθερίες, να παραγνώρισει και να καταπατήσει το στοιχειώδες δικαίωμα τών φοιτητών να μετέχουν σε ομαδικές έκδηλώσεις και να συνδικαλίζονται, με άποβολές 6 σπουδαστών έπειδή πήραν μέρος στη συγκέντρωση της ΕΦΕΕ την 1η Φεβρουαρίου, με άπειλές για άποβολές, με άπειλές για διάλυση του ΣΣΕΜΠ.

Η αντίδραση τών σπουδαστών του ΣΣΕΜΠ ήταν άμεση. Στις συγκεντρώσεις που έπακολούθησαν έκδήλωσαν την μαχητικότητά τους, την άπόφασή τους να άγωνισθούν μέχρι τέλους για την κατοχύρωση τών άκαδημαϊκών τους ελευθεριών.

Μέσα στην ήδη διαμορφωμένη αυτή κατάσταση παρουσιάστηκαν άπόψεις της ΕΔΗΝ και της ΔΝΑ (έφαρμογή στην πράξη τών 5 σημείων) που παρουσιάζουν τη Δεξιά άγωνιζόμενη με τους ύπόλοιπους σπουδαστές για τις άκαδημαϊκές ελευθερίες. Οί άπόψεις αυτές παρ' όλο που δύσκολα μπορούν να πείσουν τον κόσμο για την αλήθεια τους, δημιουργούν κίνδυνο άποπροσανατολισμού σπουδαστών από τους σωστούς τους στόχους. Έφτασαν στο σημείο να ύποστηρίξουν στον άντιπρύτανη του ΕΜΠ ότι το θέμα τών άκαδημαϊκών ελευθεριών δέν είναι π ο λ ι τ ι κ ό, όπως άκόμα να άναθέσουν σε γνωστό διασπαστή τών φοιτητικών άγώνων, αντιδραστικό, άρθρογράφο της 4ης Αυγούστου να άπαγγείλει Ρήγα στον έορτασμό της 25ης Μαρτίου. Κι' όλα αυτά σαν παραχώρηση στη Δεξιά που άγωνίζεται με κάθε τρόπο να «άπολιτικοποιήσει» όλους τους σπουδαστικούς άγώνες για να περνάει πιο εύκολα την πολιτική της, έτσι που να άνοίγεται ό δρόμος για «ένότητα» με όλες τις δυνάμεις που τάσσονται ενάντια στο πραξικόπημα και στον κίνδυνο της δικτατορίας» (;

Οί αντίληψεις τους όμως περί διαφοροποιημένης Δεξιάς διαφεύστηκαν από τα γεγονότα τών ίδιων ήμερών μέσα σε άλλες σχολές. Στην Έμπορική «δημοκρατικοί δεξιοί» σπάσαν στο ξύλο δημοκράτες σπουδαστές. Στην Όδοντιατρική «δημοκρατικοί δεξιοί» σπάσαν τις κάλπες και πήραν το Σύλλογο. Στην Ιατρική, επίσης «δημοκρατικός δεξίος», έξβαλε το μάτι δημοκρατικού συσπουδαστή του. Αυτή είναι ή «διαφοροποιημένη δημοκρατική δεξιά» με την οποία θέλουν να συναγωνισθούν. Αίσχος!

Οί συνεπείς άριστεροί σπουδαστές στο Πολυτεχνείο, σε πείσμα της τακτικής της ΕΔΗΝ και της ΔΝΑ πρόβαλαν τις σωστές θέσεις, ύποστηρίξαν τους σωστούς στόχους και πρότειναν συγκεκριμένες μορφές πάλης, άποχή από τον έορτασμό του Πολυτεχνείου

● 'Η 'Αλβανία άπορρίπτει τή συυοφαντιυή έπίδεση υατά του πρεσβευτή της στήν Πολωνία

Τό 'Αλβανικό ύπουργείο 'Εξωτερικών σέ μιá διακοίνωση του πρὸς τήν Πολωνική Πρεσβεία στήν 'Αλβανία, μέ ήμερομηνία 25 Φεβρ. 1966, άπορρίπτει κατηγορηματικά τήν κατασκευασμένη άπό τήν Πολωνική κυβέρνηση επίθεση ένάντια στόν 'Αλβανό πρεσβευτή στήν Πολωνία καί διαμαρτύρεται ένάντια στήν έχθρική πράξη τής άπέλασής του.

'Η διακοίνωση λέει: «Στίς 23 Φεβρ. τό πολωνικό ύπουργείο 'Εξωτερικών πληροφόρησε τόν Κόκο Πρίφτη, 'Αλβανό Πρεσβευτή στήν Πολωνία, ότι στή διάρκεια του 1964 καί τίς τελευταίες έβδομάδες, έντυπο υλικό τυπωμένο στήν 'Αλβανία κυκλοφόρησε σέ όλα τά μέρη τής Πολωνίας καί ότι ό 'Αλβανός πρέσβυς στή Βαρσοβία έδωσε ένα αλβανικό διαβατήριό σέ Πολωνό πολίτη. Γι' αυτό ή πολωνική κυβέρνηση θεωρεί τόν Κόκο Πρίφτη άνεπιθύμητο πρόσωπο».

'Η διακοίνωση λέει ότι ό Κόκο Πρίφτη άπόρριψε τήν κατασκευασμένη επίθεση καί διαμαρτυρήθηκε άποφασιστικά γιά τήν έχθρική πράξη τής πολωνικής κυβέρνησης.

'Η αλβανική κυβέρνηση άπόρριψε κατηγορηματικά τήν άνεδαφική καί κατασκευασμένη επίθεση ένάντια στόν 'Αλβανό πρεσβευτή στήν Πολωνία Κόκο Πρίφτη. Αυτή ή άνεπίτρεπτη συμπεριφορά τής πολωνικής κυβέρνησης, λέει ή διακοίνωση, δέν μπορεί παρά νά άδυνατίσει τή φιλία άνάμεσα στούς λαούς τής 'Αλβανίας καί τής Πολωνίας, τή φιλία πού γι' αυτήν εργαζόταν ό πρεσβευτής Κόκο Πρίφτη καί όλόκληρο τό προσωπικό τής αλβανικής πρεσβείας. 'Η πολωνική κυβέρνηση πρέπει νά θεωρηθεί ύπεύθυνη γι' αυτό.

'Η διακοίνωση λέει ότι ή πολωνική κυβέρνηση γνώριζε πολύ καλά ότι, όπως στό παρελθόν ό 'Αλβανός πρεσβευτής στή Βαρσοβία καί τό προσωπικό τής πρεσβείας του ποτέ δέν άναμείχθηκαν στίς έσωτερικές ύποθέσεις τής Πολωνίας, γιά νά μὴν έπεκταθεί κανείς στούς ίσχυρισμούς γιά τό υλικό πού τυπώθηκε στήν 'Αλβανία ένάντιον τής Πολωνίας καί γιά τήν κατασκευασμένη κατηγορία περί «Πολωνού πολίτη πού έχει αλβανικό διαβατήριό».

Λέει: «Μετά άπό τήν άπάντηση τής 11 Φεβρουαρίου του 'Αλβανικού Κόμματος 'Εργασίας στό Πολωνικό 'Ενιαίο 'Ερ-

γατικό Κόμμα, σέ σχέση μέ τή σύγκληση μιás σύσκεψης τών Κομμουνιστικών καί 'Εργατικών Κομμάτων τών χωρών μελών του συμφώνου τής Βαρσοβίας καί τών σοσιαλιστικών χωρών τής 'Ασίας μέ θέμα τή βοήθεια στό Βιετνάμ, κάτω άπό τήν πίεση τής ρεβιζιονιστικής σοβιετικής κυβέρνησης καί μερικών εύρωπαϊκών σοσιαλιστικών χωρών, πού είχαν άνακαλέσει τούς πρεσβευτές τους άπό τά Τίρανα, ή πολωνική κυβέρνηση καπασκεύασε τίς κατηγορίες, γιά νά άναγκάσει τήν αλβανική κυβέρνηση νά ζητήσει σάν άντιστάθμισμα τήν άνάκληση του Πολωνού πρεσβευτή στά Τίρανα, έξ αίτίας τής άνεδαφικής επίθεσης τής πολωνικής κυβέρνησης κατά του πρεσβευτή τής 'Αλβανίας. 'Η πίεση τών σοβιετικών ρεβιζιονιστών πάνω στήν πολωνική κυβέρνηση πέτυχε τό στόχο της, αλλά ή μεγάλη φιλία πού διατηρεί ό αλβανικός λαός καί ή κυβέρνησή του πρὸς τόν άδελφό πολωνικό λαό δέ θά μειωθεί ποτέ».

'Η διακοίνωση τονίζει ότι ή πολωνική κυβέρνηση επέκτεινε τίς ιδεολογικές διαφορές άνάμεσα στό 'Αλβανικό Κόμμα 'Εργασίας καί στό Πολωνικό 'Ενιαίο 'Εργατικό Κόμμα, στίς σχέσεις άνάμεσα στίς δυό χώρες. 'Αλλά κανείς δέ θά μπορούσε νά πιστέψει τίς συκοφαντίες πού διαδόθηκαν άπό τήν πολωνική κυβέρνηση ένάντια στήν αλβανική πρεσβεία καί τόν πρεσβευτή της. Αυτές οι άβάσιμες κατηγορίες κατασκευάστηκαν άπό τήν πολωνική κυβέρνηση γιά νά έξαπατήσουν τήν πολωνική καί τήν παγκόσμια κοινή γνώμη.

Τελειώνοντας, ή διακοίνωση λέει ότι ή αλβανική κυβέρνηση άρνείται τίς νοσηρές καί άτοπες επιθέσεις καί συκοφαντίες πού στή βάση τους ή πολωνική κυβέρνηση ζήτησε άπό τή Λ.Δ. τής 'Αλβανίας, νά άνακαλέσει τόν πρεσβευτή της Κόκο Πρίφτη άπό τήν Πολωνία καί τόν έκήρυξε άνεπιθύμητο πρόσωπο. 'Η πολωνική κυβέρνηση πρέπει νά θεωρηθεί ύπεύθυνη γι' αυτή τή σοβαρή καί άβάσιμη πράξη. Σύγχρονα ή αλβανική Κυβέρνηση δικαιώνεται τελείως καί έχει τό δικαίωμα νά θεωρήσει τόν Πολωνό πρεσβευτή στήν 'Αλβανία Στανίσλαβ Ρογκόφσκυ άνεπιθύμητο πρόσωπο καί ζητά άπό τήν πολωνική κυβέρνηση νά τόν άνακαλέσει.

γιά τήν 25η Μαρτίου καί σύγχρονος έρτασμός στό προάυλιο του Πολυτεχνείου μεταξύ τών σπουδαστών, συνέλευση μέσα στό άμφιθέατρο του Πολυτεχνείου παρά τήν άπαγόρευση του Πρύτανη, συγχέντρωση πανσπουδαστική στό Πολυτεχνείο, πού έγιναν όλες άποδεκτές άπό τήν πλειοψηφία τών σπουδαστών. 'Υποστήριξαν πώς τό θέμα τών πρόσφατων άποβολών στό Πολυτεχνείο είναι θέμα πού ένδιαφέρει όλους τούς φοιτητές γιατί θέτει σέ κίνδυνο τίς στοιχειώδεις τούς έλευθερίες κι' ακόμα πώς είναι θέμα πολιτικό καί συνέπεια τής επίθεσης Δεξιός καί ξένων στίς λαϊκές έλευθερίες στή χώρα μας. Κάλεσαν όλους τούς σπου-

δαστές του Πολυτεχνείου σέ άγώνα γιά τήν άρση όλων τών ποινών καί τήν κατάργηση του πειθαρχικού κανονισμού του ΕΜΠ καί ακόμα κάλεσαν τήν ΕΦΕΕ νά κινητοποιήσει όλο τό σπουδαστικό κόσμο σέ άγώνα μέχρι τέλους, γιά τήν νομοθετική κατοχύρωση του άκαδημαϊκού άσύλου, γιά τήν άποκατάσταση δημοκρατικών σχέσεων καθηγητών — σπουδαστών, γιά τήν κατάργηση του σπουδαστικού τής άσφάλειας, γιά τήν κατάργηση του νόμου διοικητικών έκτοπίσεων, γιά τήν διάλυση τών παρακρατικών οργανώσεων, γιά τήν πραγματική Δημοκρατία στή χώρα μας.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ 23^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κ.Κ. Κίνας ἔστειλε στὶς 22 Μαρτίου μιὰ ἐπιστολὴ στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. σὲ ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς τελευταίας τῆς 24 Φεβρουαρίου. Δημοσιεύουμε παρακάτω τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς.

Ἐπιστολὴ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Κ. πρὸς τὴν Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.

22 Μαρτίου 1966

Πρὸς τὴν Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.

Ἀγαπητοὶ Σύντροφοι,

Τὸ Κ.Κ. τῆς Κίνας ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ σας τῆς 24 Φεβρουαρίου 1966 μὲ τὴν ὁποία μᾶς προσκαλεῖτε νὰ στείλου- με ἀντιπροσωπεῖα νὰ παρακολουθήσῃ τὸ 23ο Συνέδριό σας.

Σὲ κανονικὲς συνθήκες θὰ ἀποτελοῦσε ἐνδειχὴ φιλίας γιὰ ἓνα Κόμμα νὰ προσκαλέσῃ ἓνα ἄλλο ἀδελφὸ Κόμμα νὰ στείλῃ ἀντιπροσωπεῖα στὸ συνέδριό του. Ἀλλὰ ἀκριβῶς, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ στείλατε αὐτὴ τὴν πρόσκληση, κυκλοφορήσατε ἓνα ἀντικινεζικὸ κείμενο στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, τόσο μέσα ὅσο καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Κόμμα καὶ ὀργανώσατε μιὰ δολόκληρη σειρὰ ἀπὸ συσκέψεις σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες καὶ μάλιστα μέχρι τὶς ὀργανώσεις βάσης, ἐξαπολύοντας μιὰ ἀντικινεζικὴ ὑστερία. Ἀκόμα στείλατε μιὰ ἀντικινεζικὴ ἐπιστολὴ σὲ ἄλλα Κόμματα, ὅπου τὰ πιέζετε νὰ ἐνωθοῦν μαζί σας στὴν ἀντικινεζικὴ ἐκστρατεία σας. Δυσφημεῖτε μὲ ἐπαίσχυντο τρόπο τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας σὰν «φιλοπόλεμο» καὶ «ψευτοεπαναστατικὸ», ἰσχυρίζεσθε πὼς «ἀρνιέται νὰ ἀντισταθεῖ στὸν ἱμπεριαλισμὸ» καὶ «ἐνθαρρύνει τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ», τὸ κατηγορεῖτε σὰν ἐνοχο «τυχοδιωκτισμοῦ», «διασπαστισμοῦ», «τροτσκι- σμοῦ», «ἐθνικισμοῦ», «σωβινισμοῦ μεγάλης δυνάμεις», «δογματισμοῦ» καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ. Ἐπίσης ἐπινοεῖτε καὶ δια- δίδετε φήμες σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Κίνα «ἐμποδίζει τὴ βοήθεια στὸ Βιετνάμ» καὶ ὅτι «ἡ Κίνα καταπατᾷ σοβιετικὰ ἐδάφη». Φτάσατε μέχρι τὸ σημεῖο νὰ ἰσχυρισθεῖτε ὅτι «ἡ Κί- να δὲν εἶναι σοσιαλιστικὴ χώρα». Αὐτὲς οἱ ἀντικινεζικὲς ἐ- νέργειες ἀποδείχνουν ὅτι ἡ τωρινή σας πρόσκληση δὲν εἶναι παρὰ μιὰ χειρονομία ποὺ ἔχει διαφορετικὰ κίνητρα. Σ' αὐ- τὲς τὶς συνθήκες, πὼς μπορεῖ νὰ περιμένετε πὼς τὸ Κομ. Κόμμα Κίνας, ποὺ τὸ θεωρεῖτε σὰν ἐχθρό, θὰ παρακολου- θήσῃ τὸ συνέδριό σας;

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας ἔχει παρακολουθήσει πολλὰ συνέδρια τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. Στείλαμε ἐπίσης ἀντιπροσω-

πεῖες στὰ 20^ο, 21^ο καὶ 22^ο συνέδριά σας, μετὰ ἀπὸ τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΣΕ ἀπὸ τὴν ρεβιζιονιστικὴ ὁμάδα τοῦ Χρυστάωφ. Ἀλλὰ στὸ 20^ο συνέδριό τοῦ Κ.Κ. Σ.Ε. ξαφνικὰ ἀρχίσατε νὰ βάξετε κατὰ τοῦ Στάλιν. Ὁ Στά- λιν ἦταν ἓνας μεγάλος Μαρξιστῆς-Λενινιστῆς. Κάνοντας ἐ- πίθεσιν στὸ Στάλιν κάνατε ἐπίθεσιν στὸ Μαρξισμό-Λενινι- σμό, στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, στὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα, στὴν Κίνα, στοὺς Λαοὺς καὶ σὲ ὅλους τοὺς Μαρξιστῆς-Λενι- νιστῆς τοῦ κόσμου. Στὸ 22^ο συνέδριό σας υἱοθετήσατε ἓνα πέρα γιὰ πέρα ρεβιζιονιστικὸ πρόγραμμα, ἐξαπολύσατε μιὰ ἀγρία δημόσια ἐπίθεσιν στὴν Ἀλβανία καὶ κατηγορήσατε τὸ Κομμουν. Κόμμα Κίνας, ἔτσι ποὺ ἡ ἡγεσία τῆς ἀντιπρο- σωπεῖας μας ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, ἐνῶ τὸ συνέδριο ἦταν ἀκόμα στὴ μέση. Ἡ Ρωσία εἶναι ἡ γενέτειρα τοῦ Λενινισμοῦ καὶ ἦταν τὸ κέντρο τοῦ διεθνoῦς κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, οἱ ἡγέτες τοῦ ΚΚΣΕ μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Χρυστάωφ, βαθμιαία πρόβαλαν τὰ ἀ- ληθινὰ τους χαρακτηριστικὰ σὰν προδοτῶν τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Λενινισμοῦ καὶ μῆχαν στὸν παλιὸ δρόμο τῶν Γερμα- νῶν σοσιαλδημοκρατῶν Μπερστάιν καὶ Κάουτσκι, ποὺ πρό- δωσαν τὸν Μάρξ τὸν Ἐνγκελς καὶ τὸν Μαρξισμό. Σὰν ἀπο- τέλεσμα, ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΣΕ ἔγινε τὸ κέντρο τοῦ σύγχρο- νοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Στὰ δέκα τελευταῖα χρόνια, κάναμε μιὰ σειρὰ ἀπὸ προ- σπάθειες, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξαναγυρνοῦσατε στὸ δρό- μο τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ. Ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ Χρυσ- τάωφ καὶ μετὰ, συμβουλευάμας τοὺς νέους ἡγέτες τοῦ Κ.Κ. Σ.Ε. σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εὐκαιρίες νὰ κάνουν μιὰ καινούργια ἀρχή. Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε, ἀλλὰ δὲν δείξατε τὴν πα- ραμικρὴ μεταμέλεια.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθαν στὴν ἐξουσία οἱ νέοι ἡγέτες τοῦ ΚΚΣΕ προχωροῦν ὁλοένα καὶ περισσότερο στὸ δρόμο τοῦ ρεβιζιονισμοῦ, τοῦ διασπαστισμοῦ καὶ τοῦ σωβινισμοῦ με- γάλους δυνάμεις. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθατε στὴν ἐξουσία, δηλώ- σατε πὼς θὰ συνεχίσετε ἀποφασιστικὰ τὴ χρυστάωφικὴ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ ποὺ καθορίστηκε στὸ 22^ο συνέδριο. Μὰς εἶπατε κατὰ πρόσωπο ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος δια-

φοράς ανάμεσα στο Χρυσόστωφ και σε σας στο ζήτημα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος και των σχέσεων με την Κίνα. Αντί να ανακαλέσετε την αντικινέζικη ανοιχτή επιστολή του Ιουλίου του 1963 και την αντικινέζικη έκθεση και απόφαση του Φεβρουαρίου 1964, εντείνετε τις ενέργειές σας εναντίον της Κίνας, χρησιμοποιώντας περισσότερο ύπουλη τακτική. Παρ' όλα τα τεχνάσματα τα οποία μεταχειρισθήκατε για να εξαπατήσετε τον κόσμο, προωθείτε την αμερικανο-σοβιετική συνεργασία για την κυριαρχία στον κόσμο με όλη την καρδιά και την ψυχή σας. Μουρμουρίζοντας μερικές λέξεις εναντίον του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ διευθύνετε μόνο μικρή επίθεση ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ενώ του δίνετε μεγάλη βοήθεια. Ακολουθώντας αυτή την τακτική, γνωρίζετε πολύ καλά που κατευθύνετε, και άλλο τόσο καλά το γνωρίζει και ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ. Οί επικλήσεις για «ένδοξη δράση», ιδιαίτερα στο Βιετνάμ, δεν είναι παρά μια παγίδα με το σκοπό να εξαπατήσετε το Σοβιετικό Λαό και τους επαναστατικούς λαούς όλου του κόσμου. Συνωμοτείτε πάντοτε για «διαπραγματεύσεις ειρήνης» σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, προσπαθώντας μάταια να πουλήσετε τον αγώνα του Βιετναμέζικου λαού ενάντια στην επίθεση των ΗΠΑ και για την εθνική σωτηρία και να εντάξετε το ζήτημα του Βιετνάμ στην τροχιά της αμερικανο-σοβιετικής συνεργασίας. Υποστηρίξατε ενεργητικά τις ΗΠΑ σε μια δολοφονική σειρά από δρώμενες υποθέσεις μέσα και έξω από τα «Ηνωμένα Έθνη». Σε στενό συντονισμό με την αντιεπαναστατική «παγκόσμια στρατηγική» του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, προσπαθείτε τώρα να οικοδομήσετε ένα κλοιό γύρω από τη σοσιαλιστική Κίνα. Όχι μόνο έχετε αποκλείσει τον εαυτό σας από το διεθνές ενωμένο μέτωπο όλων των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του, αλλά έχετε ακόμα εθθυγραμμιστεί με τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, τον κύριο εχθρό των λαών όλου του κόσμου και με τους αντιδραστικούς όλων των χωρών σε μια μάταιη προσπάθεια να οικοδομήσετε «ιερή συμμαχία» ενάντια στην Κίνα, ενάντια στους λαούς, ενάντια στο έθνικο-απε-

λεύθερωτικό κίνημα και ενάντια στους μαρξιστές-λενινιστές. Παραβλέποντας την αντίθεση πολλών αδελφών Κομμμάτων, συγκαλέσατε τη διασπαστική συνάντηση της Μόσχας του Μαρτίου 1965. Αυτό ήταν ένα εξαιρετικά μεγάλο δόγμα προς την ανοιχτή διάσπαση στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Απαιτήσαμε να παραδεχτείτε δημόσια ότι η σύγκληση της συνάντησης της Μόσχας ήταν λάθος και παρανομία. Μέχρι τώρα δεν το έχετε κάνει.

Θα θέλαμε να σας πληροφορήσουμε ρητά ότι από τη στιγμή που φθάσατε τόσο μακριά, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, σε σοβαρό Μαρξιστικό-Λενινιστικό Κόμμα, δεν μπορεί να στείλει την αντιπροσωπεία του να παρακολουθήσει αυτό το συνέδριό σας.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι παντού στον κόσμο, μαζί και στη Σοβιετική Ένωση, οι λαϊκές μάζες που αποτελούν πάνω από το 90% του πληθυσμού, είναι υπέρ της επανάστασης και κατά του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του. Στις τάξεις του διεθνούς Κομ. Κινήματος μαζί και του ΚΚΣΕ, πάνω από το 90% των κομμουνιστών και των στελεχών θα προχωρήσουν στο δρόμο του Μαρξισμού - Λενινισμού. Οι επαναστατικοί λαοί όλου του κόσμου, το μεγάλο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, το μεγάλο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και οι μεγάλοι λαοί της Κίνας και της Σοβιετικής Ένωσης, θα παραμερίσουν σιγά-σιγά όλα τα εμπόδια και θα ενωθούν στη βάση του Μαρξισμού - Λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού. Ο σοβιετικός λαός μπορεί να είναι δέσμιος ότι αν η Σοβ. Ένωση συναντήσει την ιμπεριαλιστική επίθεση και προβάλει αποφασιστική αντίσταση, η Κίνα όριστικά θα σταθεί στο πλευρό της Σοβιετικής Ένωσης και θα πολεμήσει ενάντια στον κοινό εχθρό.

Με τους αδελφικούς χαιρετισμούς μας

Η Κεντρική Έπιτροπή

του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας

Ο Ζακ Γκριππά, Γραμματέας του Κ.Κ. Βελγίου, για το 23ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε.

Στην «Κόκκινη Σημαία», έφημερίδα των χρυσωφικών του Βελγίου, της 25 Μαρτίου του 1966, δημοσιεύτηκε άρθρο του ανταποκριτή της στη Σοβιετική Ένωση, το οποίο αναφέρεται στη σύνοδο που πρόκειται να αρχίσει στη Μόσχα στις 29 Μαρτίου και που αποκαλείται «23ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε.».

Το άρθρο αυτό δείχνει τον ολοκληρωτικό εκφυλισμό των σοβιετικών ρεβιζιονιστών και των πρακτόρων τους στο Βέλγιο, την πλήρη από μέρους τους προδοσία του μαρξισμού-λενινισμού, του προλεταριακού διεθνισμού, της λαϊκής υπόθεσης.

Από την αρχή ως το τέλος το άρθρο αυτό αποτελεί μια επίθεση εναντίον των θεμελιωδών αρχών του μαρξισμού-λενινισμού, μια συμπτυκνυμένη έκθεση των αντίκομμουνιστικών, αντιεπαναστατικών, αντιλαϊκών ιδεών και της αντίστοιχης πρακτικής του σύγχρονου ρεβιζιονισμού.

Η εξύμνηση των ρεβιζιονιστικών θέσεων του 20ού συνεδρίου και του Χρυσόστωφ συνοδεύεται σ' αυτό με συκοφαντικό ύβρεολόγιο εναντίον του συντρόφου Στάλιν.

Ο ιμπεριαλισμός που από τη φύση του σημαίνει καταπίεση, εκμετάλλευση, βία και πόλεμο, παρουσιάζεται σαν να μπορεί να καθιερώσει την πρακτική του στη «μη βία»!

Αυτό που θέλουν οι ρεβιζιονιστές είναι, η εργατική τάξη, οι εργαζόμενες μάζες, οι λαοί, να πάψουν να αντιτάσσονται στην επαναστατική βία στην αντιεπαναστατική βία, να πάψουν να αγωνίζονται για να απαλλαγούν από τα δεσμά τους να αποδεχθούν την υποδούλωσή τους.

Και για το λόγο αυτό, το άρθρο, υποστηρίζοντας την

πρακτική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, επαναλαμβάνει με έναν εξαιρετικά επαίσχυντο τρόπο το τροπάριο του πυρηνικού εκβιασμού εναντίον των λαών και ισχυρίζεται με περιφρόνηση πως «οι λαϊκές μάζες θα έπαιναν να είναι αποφασιστικός παράγοντας» μπροστά στην πρόοδο της στρατιωτικής τεχνικής για τους χρυσωφικούς οι λαοί οφείλουν να γονατίσουν μπροστά στους αμερικανο-ρεβιζιονιστές κατόχους πυρηνικών όπλων.

Το άρθρο ισχυρίζεται επίσης με ανόητο τρόπο πως «η δυνατότητα του ειρηνικού περάσματος... ένοιχθηκε πριν απ' όλα από τη κουβανική και αλγερινή πείρα».

Η προσέγγιση των χρυσωφικών ρεβιζιονιστών με τα ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, αυτούς τους τοπικούς διαχειριστές του καπιταλισμού, τα κόμματα αυτά της άστικής τάξης, πατενταρισμένους πράκτορες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζεται στο άρθρο αυτό «προοδευτική υπερνίκηση των ιδιαιρέσεων στο εργατικό κίνημα που κληροδότησε ο ψυχρός πόλεμος και ο σταλινισμός»!

Η τελευταία διάσκεψη της Τασκένδης αναφέρεται στο άρθρο αυτό σαν υπόδειγμα, όταν οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές έκαναν εκεί τη θρώμικη δουλειά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να βοηθήσουν τους ινδούς αντιδραστικούς επιθετιστές, όταν στα πλαίσια της αμερικανο-ρεβιζιονιστικής συνεργασίας για την κυριαρχία του κόσμου κάτω από τη γιάγκικη ηγεμονία, αυτή η διάσκεψη αποτέλεσε μια έπεμβατική ενέργεια στις υποθέσεις των ασιατικών λαών, αποσκοπούσε στην εξασθένιση του κινήματος της αντιιμπεριαλιστικής αλληλεγγύης, κατευθύνονταν εναντίον της Λαϊκής

Δημοκρατίας της Κίνας και για να εξυπηρετήσει τις αμερικάνικες «διαπραγματεύσεις ειρήνης» εναντίον του ήρωϊκού βιετναμέζικου λαού.

Έξιμνεϊται το ταξίδι του Σελέπιν στο Άνόϊ, όταν ο Σελέπιν ταξίδευσε — χωρίς ίπιτυχία ίπιπλέον — σαν περιοδεύων υπάλληλος του αμερικάνικου ίμπεριαλισμού, που ή έπίσκεψή του άναγγέλθηκε στα πλαίσια της άποκαλούμενης «έπίθεσης της ειρήνης» του αμερικάνικου ίμπεριαλισμού, την έπομένη της ήμέρας που ο Τζόνσον έξαπέλυσε το «σχέδιο των 14 σημείων» με το όποιο αυτός ο τελευταίος υπαγόρευε τους όρους της «Πάξ Άμερικάνα».

Είναι σημαντικό πώς το άρθρο για το όποιο γίνεται λόγος έδώ άναφέρεται στο έγκώμιο του Ιβώλ Άνρϋ Σπάακ, αυτού του άποδεδειγμένου προδότη, «έπίτιμου» πρόεδρου του ΝΑΤΟ, λακέ του αμερικάνικου ίμπεριαλισμού, ίδημιου του κογκλέζικου λαού, ύπουργού μιάς κυβέρνησης που δολοφόνησε δύο έργαζόμενους, έγκώμιο σύμφωνα με το όποιο οι σημερινοί «αθοδηγητές της Σοβιετικής Ένωσης άποτελούν «ένα παράγοντα ειρήνης στον κόσμο», της «ειρήνης», έτσι όπως την έννοούν οι άμερικάνοι έπιθετιστές και οι λακέδες τους, μιάς «ειρήνης» όπου ο γιάγκικος ίμπεριαλισμός, ένθαρρμμένος από τη ρεβιζιονιστική προδοσία, έπεκτείνει τις έπιθέσεις του εναντίον των λαών του κόσμου.

Το έπιπτόεαγμα του άρθρου είναι οι ύστερικές έπιθέσεις εναντίον του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, εναντίον του κινέζικου λαού. Οι συκοφαντίες του Χρυστσώφ εναντίον των Κινέζων συντρόφων είναι οι γνωστές και έπαυξημένες άκόμα: «διασπαστισμός», «έπεκτατισμός», «ύπονομούν τη βοήθεια στο Βιετνάμ».

Θά έπαναλάβουμε έδώ τα λόγια του άντιπροέδρου των ΗΠΑ Χάμφρεϋ:

«Η κυβέρνηση της Σοβιετικής Ένωσης άπασχολείται σήμερα πολύ περισσότερο με τις σχέσεις της με την Κομμουνιστική Κίνα στο παγκόσμιο πεδίο άπ' ό,τι μ' αυτό που θά μπορούσαν να κάνουν οι ΗΠΑ στα διάφορα μέρη του κόσμου... Αυτό σημαίνει σίγουρα πώς ή Σοβιετική Ένωση έπιχειρεί να οίκοδομήσει, για να μιλήσουμε έτσι, ένα άνασχετικό τείχος γύρω από την κομμουνιστική Κίνα».

Έφαρμόζοντας την πολιτική αυτή της άμερικανορεβιζιονιστικής συνεργασίας εναντίον της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, εναντίον του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, εναντίον των λαών, ο χρυστσωφικός άναπακριτής άναγγέλλει τη νέα και σοδαρότερη κλιμάκωση: «ένίσχυση της προστατευτικής διάταξης στη κινεζο-σοβιετική μεθόριο».

Νά που έφτασαν οι ρεβιζιονιστές κοθοδηγητές. Οι συκοφαντίες, οι προδοκάσιες και «οι φιλειρηνικοί λόγοι» άποτελούν μέρος της προετοιμασίας για έπίθεση.

Η σύνοδος της Μόσχας δέν θά έχει καμιά σχέση με ένα συνέδριο του κόμματος του Λένιν, που οι χρυστσωφικοί προδοτές έχουν για την ώρα καταστρέψει. Αυτόι έγιναν συνεργοί του άντικομμουνισμού, της άντεπανάστασης, συνωμοτούν εναντίον των λαών, συνεργάζονται με τον άμερικάνικο ίμπεριαλισμό.

Έχοντας στο πλευρό τους τους πράκτορές τους, τους χρυστσωφικούς των άλλων χωρών, που προδίνουν την έργατική τάξη, που προδίνουν το λαό τους, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές προσπαθούν να πραγματοποιήσουν την «ένότητα δράσης» της ρεβιζιονιστικής προδοσίας στη συνεργασία με τον άμερικάνικο ίμπεριαλισμό.

Στη Σοβιετική Ένωση, όπως στις άλλες χώρες που βρίσκονται κάτω από ρεβιζιονιστικό ζυγό, υπάρχουν μαρξιστές-λενινιστές οι όποιοι άντιπροσωπεύουν την ύπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης, που θά θριαμβεύσει και πάλι ύστερα από την άνατροπή των ρεβιζιονιστών σφετεριστών. Ήδη σε όλες αυτές τις χώρες οι έργαζόμενοι ξεσηκώνονται εναντίον της έκμετάλλευσης που άσκει το προνομίωχο στρώμα, εναντίον της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, εναντίον της έθνικής προδοσίας, εναντίον της προδοσίας του μαρξισμού-λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού, για την υπεράσπιση των επαναστατικών κατακτήσεων και για να οδηγήσουν την επανάσταση ως το τέλος.

Ο άμερικάνικος ίμπεριαλισμός πολλαπλασιάζει τις έπιθέσεις του στον κόσμο, αλλά άπομονώνεται ολοένα και περισσότερο και σκάβει ο ίδιος τον τάφο του. Ο ρεβιζιονισμός που άποτελεί ένα πολιτικό στήριγμα του γιάγκικου ίμπεριαλισμού, ξεσκεπάζεται ολοένα και περισσότερο.

Και ο πρώτος και ο ί δεύτερος έχουν ύποσει ήδη μεγάλες ήττες. Ο ρεβιζιονισμός θά συντριβεί. Οι έκμεταλλευτές και οι καταπιεστές που έχουν έπικεφαλής τους τον άμερικάνικο ίμπεριαλισμό, ύπ' άριθ. 1 έχθρο των λαών όλου του κόσμου, θά συντριβούν.

Στην πρωτοπορεία της έργατικής τάξης, των επαναστατικών λαών, ένώνονται οι μαρξιστές-λενινιστές όλου του κόσμου.

23 Μαρτίου 1966

ΖΑΚ ΓΚΡΙΠΠΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Ἀπὸ τὴ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» - Ὅργανο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βελγίου

Παρά τις μάταιες προσπάθειες τῶν ὑπηρετῶν τῶν ρεβιζιονιστῶν ὅλου τοῦ κόσμου νὰ «δικαιολογήσουν» τὶς νέες οἰκονομικὲς μεταρρυθμίσεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ νὰ καλύψουν τὸν ἀντισοσιαλιστικὸν τοὺς χαρακτήρα, εἶναι ὀλοφάνερο σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ λίγο-πολύ ξέρουν τοὺς νόμους καὶ τὶς μέθοδους ποὺ διέπουν τὸ σοσιαλιστικὸ οἰκονομικὸ σύστημα, ὅτι πράκεται γιὰ ἓνα καινούργιο γλίστρισμα ὑπὸν κατήφορο τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας σὲ οἰκονομία καπιταλιστικοῦ τύπου, γιὰ ἓνα ἄλλο βῆμα στὸ δρόμο τῆς «εἰρηνικῆς» ἐπιστροφῆς στὸν καπιταλισμό.

Καὶ οἱ οἰκονομικοὶ συντάκτες τοῦ ἀστικοῦ τύπου δὲν αὐταπατῶνται κάνοντας ἐννοικίη ἐκτίμηση τῶν πρόσφατων μέτρων ποὺ υἰοθέτησε ἡ Κ.Ε. τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τὸ Ἀνώτατο Σοβιέτ, παρουσιάζοντάς τα μὲ ἱκανοποίησιν ὡς ἓνα «μὴ ριζικὴ ἀλλαγὴ τοῦ προσανατολισμοῦ», ὡς ἓνα ἐγκατάλειψη τῆς «ἐπαναστατικῆς κατεύθυνσης» καὶ ὡς ἓνα ἐπιστροφή στὴν ἐφαρμογὴ τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας, ὅπως τὸ κέρδος καὶ ἡ ἀναζήτησις ἑνὸς ἀνώτατου ποσοστοῦ κέρδους, οἱ πιστώσεις καὶ ἡ ἀτομικὴ ἀποδοτικότητα τῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ αὐτονομία τῆς διαχείρισης καὶ ἡ αὐτοχρηματοδότησις τῆς ἐπιχειρήσεως, ὁ «μικρο-οἰκονομικὸς» σχεδιασμὸς (σὲ ἐπίπεδο ὁποιασδήποτε ἐπιχειρήσεως) καὶ τὸ ὕλικο ἐνδιαφέρον τῶν «διευθυντῶν», ἡ ἐξάρτησις τῶν χονδρικῶν τιμῶν τῶν μισθῶν καὶ τῶν βραβεῶν ἀπὸ τὸ ποσοστὸ κέρδους κλπ.

Οἱ ἐκτιμήσεις αὐτὲς δὲν εἶναι λαθεμένες, κάθε ἄλλο μάλιστα! καὶ ἡ σύντομη ἀνάλυσις ποὺ θὰ κάνουμε στὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ πρότειναν οἱ ἄξιοι διάδοχοι τοῦ Χρουστσῶφ θὰ δείξει, πραγματικά, ὅτι μ' αὐτὲς ἀκολουθοῦν βαθμιαία καὶ ἀποφασιστικά τὸ δρόμο τῆς ἐξάλειψης τῆς οἰκονομικῆς βάσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ. Συνεπείς πρὸς τὴ γενικὴ γραμμὴ τοὺς οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστῆς,

ποὺ ἔχουν προσωρινὰ ἐπικρατήσει στὴν ἡγεσία τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Κόμματος τῆς ΕΣΣΔ, προσβάλλουν τώρα τὴν οἰκονομικὴν βάση τοῦ συστήματός ἀφοῦ ἔχουν πιά νοθεύσει μὲ ρεβιζιονιστικὸ πνεῦμα τὸ πολιτικόν, τὸ κρατικόν καὶ τὸ ἰδεολογικόν ἐπὶ κοινόβόημα. Ἡ πορεία τοῦ ἐκφυλισμοῦ στὴν ὁποία ἔχουν βάλλει τὴν πρώτη χώρα τοῦ σοσιαλισμοῦ, μετὰ τὸ 20ο συνέδριον τοῦ 1956, εἶναι ὀλοφάνερη καὶ ἀναπόφευκτη: ἡ ἀντικατάστασις τῆς πάλης τῶν τάξεων, τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ καὶ τῆς λεβινιστικῆς θεωρίας τῆς ἐπανάστασης μὲ τὶς χροστωφικὲς θέσεις τῶν «3 Εἰρηνικῶν» («εἰρηνικὴ συνύπαρξις», «εἰρηνικὴ ἀμύλλα» καὶ «εἰρηνικὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμό»), ἡ βαθμιαία κατάργησις τῆς Δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου καὶ τοῦ προλεταριακοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ἡ ἀντικατάστασίς τους μὲ τὰ «2 ὅλοι» (κράτος ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ «κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ»), ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐδραίωσις μιᾶς «νέας ἀστικῆς τάξεως», ἐνὸς καινούργιου στρώματος κερδοσκοπῶν, γραφειοκρατῶν, «διευθυντῶν» (διευθυντῶν βιομηχανιῶν) καὶ τέλος ἡ προσαρμογὴ τῆς οἰκονομικῆς βάσεως σ' αὐτὲς τὶς καινούργιες συνθήκες. Πραγματικά, ἡ ἀντίθεσις ἀνάμεσα στὸ νοθευμένο ἐποικοδόμημα καὶ τὴν βάση ποὺ παρέμενε σοσιαλιστικὴ ὀξύνονταν συνεχῶς καὶ ἦταν ἀναγκαία μιὰ ἄρση τῆς μὲ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο νόημα: καὶ οἱ σημερινοὶ ρεβιζιονιστῆς ἡγέτες εἶναι ἀποφασισμένοι, ὕστερα ἀπὸ μακρὰς ἀναβολὰς ὅπως φαίνεται, νὰ τὴν ἄρουν (τὴν ἀντίθεσις) ἀλλοιώνοντας τὴν σοσιαλιστικὴν βάση. Γενικά, μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι στὴν προσπάθειά τους νὰ ὑπερασπίσουν τὰ συμφέροντα τοῦ «νέου ἀστικοῦ στρώματος», τοῦ στρώματος τῶν «προϊσταμένων», ποὺ ἀμοιβόονται καλύτερα ἀπ' ὅλους στὴ σημερινὴ σοβιετικὴ κοινωνία, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστῆς ἔχουν νοθεύσει ὀλοκληρωτικά: Ἰο τὴ σοσιαλιστικὴ ἀρχὴ τῆς ἀμοιβῆς ἀνάλογα μὲ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας ποὺ ὁ καθένας προσφέρει (στὸν καθέναν ἀνάλογα μὲ τὴν ἐρ-

γασία που), αντικαθιστώντας τη με την αρχή της διανομής των φόντων των μισθών ανάλογα με το κέρδος που πραγματοποιήθηκε, θεωρώντας το «υλικό κίνητρο» και το «υλικό ενδιαφέρον» του καθένα σαν «κίνητρη ανάπτυξης της σοσιαλιστικής παραγωγής». (1)· 2ο την αρχή του σοσιαλιστικού ενθουσιασμού και της επαναστατικής αμίλλας των εργαζομένων στη συλλογική παραγωγή και τη σοσιαλιστική αντίληψη ότι η εργασία είναι ζήτημα τιμής, δόξας, υπερηφάνειας και ήρωισμού, αντικαθιστώντας τα με το πάθος του κέρδους, την αναζήτηση της προσωπικής ευτυχίας, το «υλικό κίνητρο του ατόμου» που θάνατο «ο πυρήνας και ο κίνητρος του σοσιαλιστικού σχεδίου» (2) και όπως τότε ο Χρυστόφωφ «ή βάση της ανάπτυξης της παραγωγής και του ανεξάντιστου της παραγωγικότητας της εργασίας» (3). 3ο το βασικό οικονομικό νόμο του σοσιαλισμού που συνίσταται στο να εξασφαλιστεί στον ανώτατο βαθμό η ικανοποίηση των υλικών και πνευματικών αναγκών που αυξάνουν συνεχώς, όλες της κοινωνίας, μέσω της ανάπτυξης της τελειοποίησης της σοσιαλιστικής παραγωγής στη βάση μιας ανώτερης τεχνικής, αντικαθιστώντας τη με την αρχή της επιδίωξης του ανώτατου εισοδήματος και του ανώτατου κέρδους.

Αυτά τα λίγα δείχνουν ότι οι τωρινές οικονομικές μεταρρυθμίσεις δεν έπρεσαν από τον ούρανο, αλλά τις έχουν προετοιμάσει από καιρό και λεπτομερειακά οι ηγέτες του Κάμπατος και του Σοβιετικού Κράτους, πολύ πριν πάρει πλατεία δημοσιότητα η θεωρία της «σοσιαλιστικής οικονομίας του κέρδους» της σχολής Λίμπερμαν - Τραπεζνίκωφ και η πείρα από τις επιχειρήσεις «Μπολασεβίτσκα» και «Μαγιάκ» που αποτελούν την κατάρτιση και το έμπιστο γασμα μιας πορείας έκφυλισμού και αποσύνθεσης της οικονομίας. Ο ίδιος ο Κοσούγκιν στην έκθεσή του, παρά τις προκαταβολικές διαβεβαιώσεις του σχετικά με την τήρηση των αρχών του μαρξισμού-λενινισμού, αναγκάστηκε για να «δικαιολογήσει» το σχέδιό του μεταρρύθμισης της σοσιαλιστικής οργάνωσης, να παραδεχθεί μια δολόκληρη σειρά ανωμαλιών, που τις ονόμασαν ευκαιριακά «δυσκολίες ανάπτυξης», αυτό φαίνεται μοιάζει ολόκληρα περίεργα, με την περίπτωση του 1958—59 δηλ. την εποχή όπου η πορεία ρεβιζιονιστικού έκφυλισμού εκδηλώθηκε καθαρά στον ταμέα της οικονομίας: χαλάρωση του ρυθμού ανάπτυξης της παραγωγικότητας της εργασίας, μείωση του ποσοστού αύξησης του εθνικού εισοδήματος και της παραγωγής κατά νομισματική μονάδα, των σταθερών κεφαλαίων (σε ρούβλια επενδυμένα), αξιολογή ιδιαιτέρως της ισορροπίας σε βάρος της ομάδας Β, δηλ. του τομέα της παραγωγής ειδών κατανάλωσης, χαλάρωση της εισαγωγής της νέας βιομηχανικής τεχνικής και επιδράδυνση των αναγκών ρυθμών για τη λειτουργία πολυάριθμων καινούργιων εργοστασίων. Πραγματικά, ολόκληρη η σοβιετική βιομηχανία (χωρίς να γίνεται λόγος για την αγροτική οικονομία) βρίσκεται σε δυσκολίες· το ποσοστό ανάπτυξης της, από χρόνο σε χρόνο, που διατηρείται ακόμα ανώτερο από εκείνο των καπιταλιστικών χωρών, ακολουθεί από κάμποσα χρόνια τώρα μια καθοδική καμπύλη και ολόένα πλησιάζει το ποσοστό βιομηχανικής ανάπτυξης της Δύσης. «Ετσι, λόγω χάρη, σύμφωνα με τις σοβιετικές στατιστικές το ποσοστό αύξησης της παραγωγής από χρόνο σε χρόνο κατέθηκε, για τη βιομηχανία στο σύνολό της, από 11,4% που ήταν το 1959 σε 7,1% το 1964 και για τα είδη κατανάλωσης (τομέας Β) από 10% που ήταν το 1959 σε 6,5% το 1964. «Ανάμεσα στις άλλες ανωμαλίες που έμφανίστηκαν στη σοβιετική βιομηχανία σήμερα, μπορούμε ακόμα να αναφέρουμε, την κακή ποιότητα ενός μεγάλου αριθμού προϊόντων, την υπερπαραγωγή και τη συσώρευση στα μαγαζιά, τα άποθέματα ειδών που δεν καταναλώνονται, ενώ άλλα, αντίθετα, έλλειπουν, τις ανεπάρκειες και κάποτε τις σκανδαλώδεις «πλάνες» του σχεδιασμού, την αύξηση της κερδοσκοπίας, την αστάθεια των εργατικών χειρών που «περνούν» από μια επιχείρηση σε άλλη αναζητώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας. Η ανάλυση αυτών των δυσκολιών χρησιμοποιήθηκε από τον Κοσούγκιν για να φορτώσει την ευθύνη στο σύστημα της σοσιαλιστικής

οικονομικής διαχείρισης που ισχύει ως τώρα και για να περάσει το πρόγραμμά του των αντισοσιαλιστικών μεταρρυθμίσεων.

Ο Κοσούγκιν δεν τόλμησε να φτάσει ως το σημείο να διακηρύξει ότι «χρεώκοπησε» το σοσιαλιστικό οικονομικό σύστημα που εγκαθιδρύθηκε από τον Λένιν και τον Στάλιν, σύστημα που επέτρεψε αναμφισβήτητα σε μια από τις πιο καθυστερημένες χώρες όπως ήταν η τσαρική Ρωσία να φθάσει, σε μια μικρή σχετικά χρονικά περίοδο, το επίπεδο των πιο προηγμένων χωρών του κόσμου, στον οικονομικό, στον τεχνικό, στον επιστημονικό και πολιτιστικό τομέα. Κι' όμως ο Κοσούγκιν θεώρησε ότι αυτό το σύστημα, που ήταν πολύ κατάλληλο την πρώτη περίοδο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, δεν είναι κατάλληλο για την τωρινή εποχή που «γίνεται το πέρασμα στον κομμουνισμό» και θάπρεπε να εφαρμόσουμε μια ποικίλη οικονομία στις τωρινές συνθήκες. Όλα αυτά είναι πέρα για πέρα λαθεμένα, αποτελούν προδοσία των βασικών αρχών του μαρξισμού-λενινισμού σχετικά με τη σοσιαλιστική οικονομία και αναίσχυτο ψέμμα ενάντια στο σοσιαλισμό. Εκείνο που χρεώκοπησε είναι ακριβώς η Χρυστοφωφική ρεβιζιονιστική διαχείριση της σοσιαλιστικής οικονομίας, η έφαρμολγή των ρεβιζιονιστικών μεθόδων και αρχών σ' αυτή την οικονομία. Αφού αδρανοποίησαν πολιτικά και ιδεολογικά τους εργαζόμενους, αφού εγκατέλειψαν την πολιτική διαπαιδαγώγηση, που αποτελεί το μοναδικό μέσο για το ανέβασμα της σοσιαλιστικής συνείδησης των μαζών, αφού εξώλειψαν τα ήθικα κίνητρα, τη σοσιαλιστική αμίλλα και τον επαναστατικό ενθουσιασμό των μαζών των εργαζομένων στη συλλογική παραγωγή, οι χρυστοφωφικοί ρεβιζιονιστές έφεραν στην ημερησία διάταξη «το υλικό κίνητρο του ατόμου» που δεν παύουν να το εγκωμιάζουν, έχουν σπρώξει τους ανθρώπους στο να επιζητούν αποκλειστικά το άτομικό τους συμφέρον σε βάρος της ομάδας, έχουν καλλιεργήσει τη δίψα του κέρδους και άφηκαν ελεύθερο το πεδίο στον άστικό ατομισμό. Δεν πρέπει λοιπόν να εκπλησσονται που κατέληξαν σε τόσο άρνητικά αποτελέσματα, στην εμφάνιση άξεπραστων αντιθέσεων και στην προοδευτική αποσύνθεση της σοσιαλιστικής οικονομίας.

Σήμερα οι διάδοχοι του Χρυστοφωφ σκοπεύουν να προχωρήσουν ακόμα πιο μακριά χρησιμοποιώντας την αναζήτηση του κέρδους σαν κίνητρο στη διαχείριση των επιχειρήσεων, ταυτίζοντας το σοσιαλιστικό κέρδος και το καπιταλιστικό κέρδος και ψάχνοντας να αντικαταστήσουν τη σοσιαλιστική οικονομική αρχή του σχεδιασμού, με προσωπική να ανοίξουν το δρόμο στη φιλελευθροποίηση της σοσιαλιστικής οικονομίας και στο βαθμιαίο μετασχηματισμό της σε οικονομία καπιταλιστικού τύπου.

Δεν πρέπει λοιπόν να εκπλησσομάστε που ο άστος οικονομολόγος Hans Ostl διατυπώνει στη «Rhein-Nechar Zeitung» της 29/9/1965 τις παρακάτω γνώμες σχετικά με τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις που προγραμματίστηκαν στη Σοβιετική Ένωση: «...Το γεγονός ότι έχουν υποχωρήσει από μέθοδες παραγωγής που θεωρούνταν από πολλά χρόνια σωστές, δεν πρόκειται για όρθολογισμό με το συνηθισμένο νόημα του δρου, μα για μια αλλαγή προσανατολισμού. Έξετάζοντας τους σκοπούς που δάνει ο Κοσούγκιν βλέπουμε ότι δεν ακολουθούν πια κανενός είδους επαναστατικές κατευθύνσεις, όπως θάθελε να τους πραγματοποιήσει το Πεκίνο, αλλά κατευθύνονται προς τη συνεργατική της κατανάλωσης... Επίσης αν δεν περιμένουμε να δούμε στο προσεχές μέλλον τη Σοβιετική Ένωση στα χέρια των «δieuθυντών» της οικονομίας, οι οποίοι θα πετούσαν στη θάλασσα την τελευταία ιδεολογική σαβούρα, οι προκαταβολικές διαβεβαιώσεις του Κοσούγκιν, διαβεβαιώσεις σχετικές με την τήρηση των αρχών του μαρξισμού-λενινισμού, δεν είναι παρά στόχτη στα μάτια. Η αναζήτηση του κέρδους, της ευημερίας (δχι της ευημερίας που πραγματοποιεί το Κράτος για τους ανθρώπους της σοσιαλιστικής κοινωνίας, αλλά της ατομικής ευημερίας) δεν συμβιβάζεται με τις θεωρίες που έχουν μολιολαστεί οι μάζες εδώ και 50 χρόνια εξαιτίας της «σοβιετοποίησης».

● Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ "ΣΟΒΝΑΡΧΩΝ", ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Φαίνεται ότι το μέτρο αυτό το υιοθέτησαν οι ρεβιζιονιστές ηγέτες με διπλό σκοπό για να εξαπατήσουν τους άκαταπόπιστους και να τους κάμουν να πιστέψουν ότι πρόκειται για επιστροφή στις μεθόδους κεντρικής διεύθυνσης και σχεδιασμού. Πραγματικά, απομονώνοντας από την υπόλοιπη μεταρρύθμιση, την κατάργηση των «σοβναρχών» και την «επιστροφή» στο σύστημα των κεντρικών υπουργείων βιομηχανίας, θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για κάποια διόρθωση, έστω και μερική, της ολέθριας κατάστασης που δημιουργήσε η «αδιόρθωτη μωρία» του Χρουστώφ. Τα οικονομικά συμβούλια των περιοχών (ή «σοβναρχός») που ιδρύθηκαν το 1957 διοικούσαν αποτελεσματικά τις επιχειρήσεις με βάση μια άδελφική υποδιαίρεση, περιφερειακή και έναν τύπο «οριζοντιακό», και είναι φανερό ότι αυτή η κατανομή κατά περιοχές, αυτός ο διαμερισμός οποιουδήποτε βιομηχανικού κλάδου, εμπόδιζε την ανάπτυξη της ίδιας της βιομηχανίας, θρηνόκταν σε χτυπητή αντίθεση με την αντικειμενική τάση ανάπτυξης της ίδιας της βιομηχανίας και, ιδιαίτερα, με την ανάπτυξη της ειδικοποίησής. Συνάμα, η περιφερειακή αποκέντρωση κέντρισε ένα είδος τοπικού εγωισμού με τάσεις περιφερειακής αυταρκειας, γέννησε καινούργιες αντιθέσεις με τον κεντρικό σχεδιασμό και δημιούργησε μεγάλες δυσκολίες και μια άκαταστασία χωρίς προηγούμενο.

Το νέο μέτρο προβλέπει την αντικατάσταση των «σοβναρχών» με τα νέα κεντρικά υπουργεία της Μόσχας που επιφορτίζονται με την διεύθυνση των έργων μηχανοκατασκευών και με έντεκα υπουργούς, αλλά με

διπλή εξάρτηση (κεντρικά και κατά δημοκρατία) που θα διευθύνουν τους άλλους κλάδους της βιομηχανίας. Θά μπορούσαμε λοιπόν να νομίσουμε ότι πρόκειται για επιστροφή σε ένα σύστημα παρόμοιο μ' εκείνο που υπήρχε πριν το 1957, δηλ. σε μια διεύθυνση κεντρική «κάθετη», που θα άσκούσε τη διεύθυνση των επιχειρήσεων όχι με βάση τη γεωγραφική τους τοποθέτηση, αλλά ανάλογα με την κατηγορία της παραγωγής τους για το βιομηχανικό κλάδο.

Ωστόσο, όλο αυτό είναι λαθεμένο, γιατί το νέο σύστημα, αντικαθιστώντας την αυτονομία της περιφερειακής διεύθυνσης των «σοβναρχών», με την αυτονομία της διεύθυνσης σε επίπεδο κάθε επιχείρησης, θα επιδεινώσει ακόμα πιο πολύ τις δυσχέρειες της υπερβολικής αποκέντρωσης και τις αντιθέσεις και δυσαρμονίες με τον κεντρικό σχεδιασμό.

Έτσι, η αξία της κεντρικής διεύθυνσης και του μακροοικονομικού σχεδιασμού, που προηγούμενα ήταν έργο των κεντρικών οργανισμών του Κράτους, μειώνεται και κατατάσσεται ένα άσημαντο πράγμα.

Τα Υπουργεία βιομηχανίας θα μπορέσουν να αποκαταστήσουν στον άναπατο βαθμό, όπως τα υπουργεία παρόμοιου τύπου των καπιταλιστικών χωρών, τους «προγραμματισμούς», τα κατευθυντήρια - σχέδια θα γίνουν καθοδηγητικό νήμα προσανατολισμού και συντονισμού για τους άρχηγους της βιομηχανίας στον καθορισμό των μικρο-οικονομικών τους σχεδίων.

● Η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΤΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Το καινούργιο καταστατικό των επιχειρήσεων τείνει ουσιαστικά να εξασφαλίσει την πλήρη αυτονομία της διεύθυνσης της επιχείρησης, εύροντας, κατά συνέπεια, τα δικαιώματα και τις ευθύνες των διευθυντών της βιομηχανίας. Ο «χάρτης της ανεξαρτησίας» που ο Κοσούγκιν παραχώρησε στους «διευθυντές» περιέχει, ανάμεσα στα άλλα, και τα παρακάτω:

«Ένα μάζι μισθών διοικητικής αυτονομίας και οικονομικής ανεξαρτησίας των επιχειρήσεων: μια αύξηση του ρόλου των τελευταίων ως προς τις ουσιαστικές διοικητικές αρμοδιότητες: κατάργηση αρκετών δεικτών οικονομικής αποτελεσματικότητας, που ίσχυαν ως σήμερα, για να έξει πεδίο ενεργείας ο δείκτης-κλειδί δηλ. το ποσοστό του κέρδους και της προσόδου: περιορισμός του «περιττού» έλέγχου των κεντρικών οργανισμών: παραχώρηση στους διευθυντές των επιχειρήσεων του δικαιώματος να παίρνουν οικονομικές αποφάσεις της αρμοδιότητάς τους: επέκταση της αυτονομίας της επιχείρησης και της ανεξαρτησίας των διευθυντών της βιομηχανίας με όλα τα προνόμια και τις ευθύνες στον τομέα των σχέσεων των επιχειρήσεων ανάμεσά τους (οι επιχειρήσεις θα μπορούν, ανάμεσα στα άλλα, να κλείνουν μεταξύ τους συμβάσεις αμοιβαίων υποχρεώσεων, χωρίς αυτές οι συμβάσεις να περνούν από κάποιο κρατικό οργανισμό): το δικαίωμα στους διευθυντές της βιομηχανίας να καθορίζουν τον αριθμό των εργατών της επιχείρησής τους και, κατά συνέπεια, να απολύουν τους «μη παραγωγικούς» εργάτες καθώς επίσης και το δικαίωμα να καθορίζουν το ύψος των μισθών στα πλαίσια του δολικού κεφαλαίου για μισθούς που όρίζει το σχέδιο.

Τό βλέπει λοιπόν κι' ένας τυφλός ότι το καινούργιο καταστατικό των σοβιετικών επιχειρήσεων φέρνει το στήγμα μιας τεχνοκρατικής μεταρρύθμισης που αποβλέπει να έ-

νισχύσει την εξουσία των «διευθυντών», αναθέτοντας στα χέρια των τεχνοκρατών, που έγιναν οι κερδοσκόποι του καθεστώτος, όλοένα πιο βασικούς μοχλούς της οικονομίας. Πάνω σ' αυτά προστίθεται και η δυνατότητα των διευθυντών να διαθέτουν σπουδαία οικονομικά μέσα, που προαφαιρέθηκαν από τα κέρδη της επιχείρησης, για την αυτοχρηματοδότηση, για το κονδύλιο των βραδείων, για την παρακίνηση του υλικού ενδιαφέροντος του προσωπικού.

Πραγματικά, η μεταρρύθμιση προβλέπει ότι ο «διευθυντής» θα μπορεί να διαθέτει όπως νομίζει ένα σοβαρό μέρος των κερδών της επιχείρησης καθώς επίσης και ένα μέρος των αποσβέσεων και των κρατικών επενδύσεων για την αυτοχρηματοδότηση της ανακαίνισής και του τεχνικού εκσυγχρονισμού των εγκαταστάσεων. Θά μπορεί να διαθέτει ένα άλλο μέρος των κερδών που πραγματοποιήσει για να κινεί το ενδιαφέρον του προσωπικού της για τα υλικά αποτελέσματα της δραστηριότητας της επιχείρησης.

Δέν θα καθορίζονται πια από το σχέδιο ούτε το κονδύλι των μισθών, ούτε ο μέσος μισθός, ούτε η παραγωγικότητα της εργασίας. Μόνο το υλικό κεφάλαιο των μισθών θα καθορίζεται από το σχέδιο, μολονότι σ' αυτό το σημείο, οι περιορισμοί θα αίρωνται προοδευτικά, αρχίζοντας από τις βιομηχανίες του Β τομέα, που παράγουν καταναλωτικά αγαθά. Η κατάσταση αυτή δρίσκεται σε καθαρή και χτυπητή αντίθεση με την ίδια την αρχή του σοσιαλιστικού σχεδιασμού και δέν θ' άργήσει ναρθεί άργα ή γρήγορα σε σύγκρουση μαζί του. Έκείνο που διατηρείται ακόμα από το μακρο-οικονομικό (έθνικό) σχεδιασμό θά προσκρούσει άναγκαστικά και βίαια ένάντια στον εγωισμό των διευθυντών των επιχειρήσεων (που ενδιαφέρονται πρώτ' άπ' όλα να άποκαμίσουν το μέγιστο κέρδος) και ένάντια στη γενική τάση των επιχειρήσεων προς τον άνταγωνισμό.

● Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ

Ο σχεδιασμός είναι μια βασική άρχη κάθε σοσιαλιστικής οικονομίας, που πραγματικά δέν μπορεί να νοηθεί άν δέν είναι σχεδιασμένη όσο είναι δυνατόν πληρέστερα. Μπο-

ρούμε να πούμε επίσης ότι όσο περισσότερο μια κοινωνία προχωρεί στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, όσο περισσότερο πλησιάζει στη φάση του κομμουνισμού, τόσο περισ-

σότερο συγκεκριμένα και πληρέστερα πρέπει να σχεδιοποιείται η οικονομία της.

Αυτό απορρέει από τον ίδιο τον όρο της κατηγορίας «σχεδιασμένη οικονομία» που σημαίνει μια οικονομία όπου η αυξανόμενη θέληση των ανθρώπων θα πραγματοποιείται σύμφωνα με τους οικονομικούς νόμους, και που έχει υποκαταστήσει τις αναρχικές και τυφλές δυνάμεις στον καθορισμό των βασικών οικονομικών λειτουργιών. Αυτή αποτρέπει τον αντίπαδο της «εμπορευματικής οικονομίας» ή οποια είναι μια οικονομία όπου οι βασικές οικονομικές λειτουργίες αναπτύσσονται ανεξάρτητα από τη θέληση των ανθρώπων και επιβάλλονται σ' αυτούς σαν τυφλές και ακατανίκητες δυνάμεις μέσω της αναρχίας της αγοράς.

Είναι γνωστό ότι και στην καπιταλιστική κοινωνία υπάρχουν μερικές δυνατότητες «σχεδιασμού», ειδικά σε κάθε ξεχωριστά φαινόμενη επιχείρηση (μικρο-οικονομικός σχεδιασμός). Ο «σχεδιασμός» αυτός ωστόσο είναι μόνο συμπτωματικός, που στηρίζεται σε προβλέψεις λίγο-πολύ σταθερές, μά πού, σε τελευταία ανάλυση δεν ξεφεύγουν από το «τυφλό παιχνίδι των νόμων της αγοράς». Ο Μάρξ απέδειξε ότι η βασική αντίθεση της καπιταλιστικής οικονομίας είναι εκείνη που αντιπαράθετει το σχεδιασμό, όσο κι' αν είναι μνηστικός στο επίπεδο κάθε επιχείρησης ξεχωριστά παρμένης και την αναρχία της αγοράς στην οικονομία στο σύνολό της. Σ' αυτό το επίπεδο και ο συμπτωματικός «σχεδιασμός» δεν μπορεί πια να εφαρμοστεί και είναι υποχρεωμένοι στο να πάνον να όρίζουν προγραμματισμούς και σχέδια κατευθυντήρια.

Σε μια σοσιαλιστική κοινωνία, αντίθετα, ο πραγματικός επιστημονικός σχεδιασμός όχι μόνο είναι δυνατός, αλλά και αναγκαίος σε όλες τις βαθμίδες είτε μιάς ξεχωριστά παρμένης επιχείρησης είτε στην κλίμακαλόκληρης

της χώρας.

Αλλάστε ο σχεδιασμός απορρέει υποχρεωτικά, από τους βασικούς οικονομικούς νόμους του σοσιαλισμού και κύρια, από το βασικό οικονομικό νόμο που πείνει να εξασφαλίσει στον άνθρωπο βασικό την ικανοποίηση των υλικών και πολιτιστικών αναγκών όλης της κοινωνίας, που συνεχώς αυξάνουν και επί πλέον από το νόμο της αρμονικής (σχεδιαστικής) ανάπτυξης της σοσιαλιστικής οικονομίας. Ο νόμος αυτός λειτουργεί πάνω στη βάση της σοσιαλιστικοποίησης των μέσων της παραγωγής σε αντίθεση με το νόμο του ανταγωνισμού και της αναρχίας της καπιταλιστικής παραγωγής, περικλείει την άναγκαιότητα του σχεδιασμού, συγκεκριμένα,λόκληρης της οικονομίας και προσφέρει τη δυνατότητα στα όργανα σχεδιασμού.

Αν στο καπιταλιστικό σύστημα γίνεται συντονισμός των διαφόρων κλάδων της παραγωγής και καθορίζεται κάποια αναλογία, μόνο μέσω των διακυμάνσεων και των δυσαναλογιών που από την άλλη μεριά φρενάρεται σταθερά, στη σοσιαλιστική οικονομία, αντίθετα, η αρμονία και η αναλογία ανάμεσα στα διάφορα στοιχεία της κοινωνικής παραγωγής καθορίζονται και υποστηρίζονται συνειδητά από το σχεδιασμό και μόνο από αυτόν. Είναι η μόνη και η μοναδική ρυθμιστική αρχή της σοσιαλιστικής οικονομίας που αντιστοιχεί στους ειδικούς αντικειμενικούς νόμους του κόσμου της σοσιαλιστικής παραγωγής και κάθε προσπάθεια να αντικατασταθεί με μια άλλη ρυθμιστική αρχή παρμένη από το όπλοστάσιο των κατηγοριών της «εμπορευματικής οικονομίας», όπως η αξία, το ποσοστό του κέρδους και η πρόσδοδος (δεν μπορεί παρά να βλάψει το σύστημα, να γεννήσει ανταγωνιστικές αντιθέσεις, να δημιουργήσει χάος και να έκφυλσει την οικονομική βάση του σοσιαλισμού.

● ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Είναι γνωστό ότι σε όλη τη διάρκεια της φάσης του σοσιαλισμού, στη διάρκειαλόκληρης αυτής της μακρόχρονης ιστορικής περιόδου που γίνεται το πέρασμα από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό, υπάρχει ακόμα στο έσωτερικό της σοσιαλιστικής οικονομίας μια εμπορευματική παραγωγή μόνο στις εμπορευματο-χρηματικές σχέσεις.

Γι' αυτό μιαλόκληρη σειρά από κατηγορίες της εμπορευματικής οικονομίας, όπως η αξία, το κέρδος, η τιμή, η πίστωση, η πρόσδοδος, η υπερπαραγωγή κλπ., ισχύουν ακόμα και στο σοσιαλιστικό σύστημα.

Όμως, η θέση που κατέχουν στην εμπορευματική παραγωγή της σοσιαλιστικής οικονομίας και η υποταγή τους στον κόσμο της παραγωγής και στους ειδικούς οικονομικούς νόμους του σοσιαλισμού έχουν μετασηματίσει ριζικά το περιεχόμενο αυτών των κατηγοριών, έχουν μεταβάλλει το ρόλο τους και έχουν περιορίσει τη σφαίρα της δράσης τους.

Σ' αυτή τη σύνταξη μελέτη δεν μπορούμε να αναλύσουμε όλες τις κλίμακες που υπέστησαν οι οικονομικές κατηγορίες της εμπορευματικής παραγωγής στο σοσιαλιστικό σύστημα και περιοριζόμαστε να πούμε μόνο ότι χάρη στην κοινωνική ιδιοκτησία των μέσων της παραγωγής, χάρη, πάνω από όλα, στη δράση των ειδικών οικονομικών νόμων του σοσιαλισμού και σελόκληρη την οικονομική πολιτική του σοσιαλιστικού Κράτους (της δικτατορίας του προλεταριάτου) που στηρίζεται σε αυτούς τους νόμους, οι οικονομικές κατηγορίες της εμπορευματικής παραγωγής παύουν να παίζουν κυρίαρχο ρόλο στην οικονομία, παύουν να είναι καθοριστικοί ή ρυθμιστικοί παράγοντες και περιορίζονται όλοένα και περισσότερο στα μετόπισθεν, στις περιφερειακές ζώνες της οικονομίας. Μπορούν να χρησιμοποιούνται στον άνθρωπο βασικό, στη φάση του σοσιαλισμού, σαν στηρίγματα που υποτάσσονται στο σχέδιο και στους σκοπούς του.

Ωστόσο, η συνύπαρξη στο έσωτερικό της σοσιαλιστικής οικονομίας, σε όλη τη φάση που γίνεται το πέρασμα

από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό, της αρχής του σχεδίου και της εμπορευματικής αρχής συνθέτει μια αντίθεση, μια διαλεκτική ένότητα, μέσα στην οποία οι δυο αντίθετες αρχές βρίσκονται σε διαρκή πάλη για την ηγεμονία στην οικονομική ζωή. Ωστόσο, η βασική πλευρά αυτής της αντίθεσης, εκείνη που έχει την ηγεμονία στο σοσιαλιστικό οικονομικό σύστημα, πρέπει να είναι η αρχή του σοσιαλισμού και εδώ είναι που εκδηλώνει το ρόλο της η δικτατορία του προλεταριάτου, που επαγρυπνεί ώστε τα πράγματα να πορεύονται με αυτή την έννοια. Γιατί αλλιώς θα διαλυόταν η σοσιαλιστική βάση και η σχεδιασμένη οικονομία και κατ'άλλη αυτής της διεργασίας θα ήταν η αναγέννηση του καπιταλισμού. Οι εμπορευματο-χρηματικές σχέσεις που υπάρχουν, εισάγουν αναγκαστικά στη σοσιαλιστική οικονομία μερικά στοιχεία «αυθόρμητου», γέννημα της αγοράς και καθιστούν προφανώς πιδό δύσκολη τη σταθεροποίησή της σε ένα πλήρες και τέλειο σχέδιο. Ωστόσο, όσο παραμένουν περιορισμένα στα μετόπισθεν του σχεδίου και δεν παίζουν το ρόλο του κριτηρίου ή του δείκτη-κλειδί ρυθμιστή της οικονομίας, δεν μπορούν ούτε στο ελάχιστο να εμποδίσουν το σχέδιο να παίζει το ρόλο του πλήρως και αποτελεσματικά, να καθρεφτίζει όρθα το νόμο της αρμονικής ανάπτυξης (αναλογικής) της σοσιαλιστικής οικονομίας. Από το άλλο μέρος στο μέτρο που η αρχή του σχεδιασμού άπλωει την εμπορευματική αρχή όλοένα πιδό πολύ στην περιφερειακή ζώνη της οικονομικής ζωής, το σοσιαλιστικό σύστημα αναπτύσσεται πραγματικά και προοδευτικά προς την ανώτερη φάση του, προς τον κομμουνισμό.

Νά τι διακήρυξε σχετικά με αυτό τον Ιούνιο του 1958 στην επιστημονική σύνοδο του τομέα των Κοινωνικών Επιστημών της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ, ο Ντιατσέκο, αντιπρόεδρος μέλος της Ακαδημίας.

«Η πιδό πλήρως και πιδό συνεπής εφαρμογή της σοσιαλιστικής αρχής από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του, στον καθένα ανάλογα με την εργασία του» θα συνο-

δεύεται με έναν περιορισμό ολόενα πιο αίσθητο των πηγών της προσόδου που ιδέν προβλέπει το σχέδιο. 'Η άφθονία των προϊόντων στο κρατικό έμπορικό δίκτυο και στους συνεταιρισμούς θα περιορίζει τις δυνατότητες κερδοσκοπίας. 'Η κίνηση του χρήματος θα περιορίζεται ολόενα περισσότερο: πληρωμή μισθών, πληρωμή των έμπορευμάτων στα κρατικά πρατήρια και στους συνεταιρισμούς. Το χρήμα έτσι θα τείνει πάντα να γίνεται ως προς το περιεχόμενό του ένα πιστοποιητικό, της εργασίας που θα δεβαιώνει τη συμμετοχή κάθε πολίτη στη διαδικασία της παραγωγής και το δικαίωμά του να πάρει το μερίδιο που του ανήκει από το κοινωνικό προϊόν. Μελλοντικά, ένα μερίδιο, ολόενα πιο σοβαρό, του κοινωνικού προϊόντος, θα διανέμεται ανάλογα με τις ανάγκες, χωρίς να ανταλλάσσεται με τα πιστοποιητικά αυτά: το χρήμα, άκόμα και με το έτσι άλ-

λαγμένο περιεχόμενό του, θα εξαφανιστεί βαθμιαία (4).

Οι παραπάνω ιδιαιτυψώσεις δείχνουν πόσο είναι άνοητες και επίζημιες οι διαβεβαιώσεις των ρεβιζιονιστών οικονομολόγων σαν κι' αυτή «ό ακριβής οικονομικός ύπολογισμός προϋποθέτει τις κατηγορίες της άξιας» ή «ό νόμος της άξιας και το σχέδιο ιδέν θα είναι αντίποδες, αλλά σύμμοχοι» (5).

Είναι πεντακάθαρο, ότι οι πρόσφατες ρεβιζιονιστικές μεταρρυθμίσεις της ΕΣΣΔ, που ενισχύουν την έμπορευματική αρχή σε σχέση με την αρχή του σχεδιασμού και βοηθούν τις κατηγορίες της έμπορευματικής οικονομίας: την πρόσσοδο και το ποσοστό κέρδους στο ρυθμιστικό ρόλο του δείκτη-κλειδί της παραγωγής, θα οδηγήσουν στην παραπέρα διάλυση της σοσιαλιστικής οικονομικής βάσης και στην παλινώρθωση της καπιταλιστικής οικονομίας.

● ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Στα δύο προηγούμενα κεφάλαια δείξαμε πως ενισχύοντα ένα σύστημα διαχείρισης στηριγμένο στο «κυνηγητό για το μέγιστο κέρδος», οι ρεβιζιονιστές μεταρρυθμιστές ενισχύουν την έπιρροή των νόμων της έμπορευματικής οικονομίας σε βάρος των νόμων και των αρχών του σοσιαλιστικού σχεδιασμού. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές στην πραγματικότητα σταθεροποιούν την προτεραιότητα της έμπορευματικής παραγωγής, καταστρέφουν προοδευτικά το σοσιαλιστικό σχεδιασμό και, έπομένως, τις ίδιες τις κατακτήσεις του σοσιαλισμού. Με αυτό τον τρόπο μεταβάλλουν, με καπιταλιστικό νόημα, το περιεχόμενο όρισμένων κατηγοριών της έμπορευματικής οικονομίας, όπως η άξια, ή πρόσσοδος, το κέρδος, ξεσπλώνοντας τη σφίρα δραστών τους σε όλοκληρη την παραγωγή, τη λειτουργία τους σαν κινητήρα και ρυθμιστή της οικονομίας. Τα ίδια τα θεμέλια του σχεδιασμού, έχουν με τον τρόπο αυτό ύπωναμειωθεί και ό ιδρώς που η σοβιετική οικονομία ακολουθεί οδηγεί ολόοια στην προοδευτική εξέλιξη της σοσιαλιστικής οικονομικής βάσης και στην παλινώρθωση της καπιταλιστικής οικονομίας.

Ο σοσιαλιστικός σχεδιασμός άποτελεί, πραγματικά, μια άντικειμενική άναγκασιόττητα ολόκληρου του συστήματος που στηρίζεται στην κοινωνική ιδιοκτησία των μέσων της παραγωγής και άποιοδήποτε μέτρο, που θα άποβλέπει στο να ύποσκάψει την αρχή του σχεδιασμού, διαλύει την οικονομική βάση του σοσιαλισμού. Ο Στάλιν άναπτύσσοντας τη θεωρία του σοσιαλιστικού σχεδιασμού, έδειξε ότι η σοσιαλιστική παραγωγή «δέν ρυθμίζεται από την αρχή του ανταγωνισμού και της άναζήτησης του καπιταλιστικού κέρδους, αλλά από την αρχή της σχεδιασμένης

διέθυνσης και από τη συστηματική άνάπτυξη του ύλικού και πολιτιστικού έπιπέδου των εργαζομένων» (6). 'Από αυτά βγαίνει το συμπέρασμα ότι σ' ένα σοσιαλιστικό σύστημα μόνον ό σχέδιο παίζει το ρόλο του κινητήρα και ρυθμιστή της παραγωγής και σε καμία περίπτωση ή πρόσσοδος και το ποσοστό που μέγιστου κέρδους θα μπόρουν να έπισκιάσουν αυτό το ρόλο.

Το σοσιαλιστικό σχέδιο, καταρτισμένο όρθολογικά, καθρεφτίζει τις πραγματικές άνάγκες της κοινωνίας με βάση τους οικονομικούς νόμους που προσοιόάζουν στο σοσιαλισμό, εύνοεί την όρμητική άνάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, άποδοσιμούντας ειδικά τις τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Με την λαϊκή όργάνωση και την κινητοποίηση των μαζών, το σχέδιο όργανώνει την έργασία έκατομμυρίων μαζών, τις έξοπλίζει με ένθουσιώδεις προοπτικές, άφυπνίζει τη δημιουργική τους πρωτοβουλία και τις ώθει στην πραγματοποίηση έργασιακών άθλων. «Θάταν άνόητο — δεβαιώνει ό Στάλιν — να πιστεύουμε ότι ό σχεδιασμός της παραγωγής άνάγεται σε μια παράθεση άριθμών και ύπολογισμών. Στην πραγματικότητα, ό σχεδιασμός της παραγωγής άποτελεί τη ζωντανή όράση και πρακτική έκατομμυρίων άτόμων. 'Η πραγματικότητα του δικού μας σχεδίου της παραγωγής είναι τα έκατομμύρια των εργαζομένων που δημιουργούν την καινούργια ζωή» (7). Γι' αυτό βγαίνει με λογική άναγκασιόττητα ότι πρέπει να άνεβάζουμε πάντα ολόενα περισσότερο την πολιτική και ιδεολογική διαπαιδγγωγή των μαζών, είναι άνάγκη λοιπόν να έκπληρώνονται άνάλογα τα διαπαιδγγωγικά καθήκοντα του κόμματος και της δικτατορίας του προλεταριάτου.

● ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ Ο'ΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

Αυτό άλλωστε έπικυρώθηκε όλοκληρωτικά από τη μαρξιστική-λενινιστική θέση που έπεξεργάστηκαν ό Λένιν και ό Στάλιν για την άλληλεπίδραση του παράγοντα της πολιτικής με τον παράγοντα της οικονομικής, με προτεραιότητα του πολιτικού παράγοντα έπί του οικονομικού, σαν βασικής αρχής της σοσιαλιστικής οικόδόμησης.

«... στην πρακτική — έλεγε ό Στάλιν — ή πολιτική και ή οικονομική είναι άξεχώριστες. 'Υπάρχουν και όρουν μαζί. 'Εκείνος που ναμίζει ότι θα μπόρσει να ξεχωρίσει, στην πρακτική μας όράση, την οικονομική από την πολιτική, να ενισχύσει την οικονομική δραστηριότητα με τίμημα την έξασθένηση της πολιτικής δραστηριότητας — αυτός θα πέσει άναγκαστικά σε άδιέξοδο» (8).

Θεωρώντας ότι ή πολιτική, όπως την καθώρισε θαυμάσια ό Λένιν, είναι μια συμπτυκνωμένη έκφραση της οικονομικής, πρέπει να ξερούμε να άντικρύζουμε όποιοδήποτε μέτρο ή όποιοδήποτε μεταρρύθμιση από μια γενική πολιτική σκοπία παίρνοντας ύπόψη όλα τα ώριμα προβλή-

ματα, πολιτικά και οικονομικά και όχι μόνο από την έμπορευματική σκοπία.

Όστόσο οι ρεβιζιονιστές σοβιετικοί ήγέτες προσπαθούν να δικαιολογήσουν τις πραγματικές τους μεταρρυθμίσεις, με τις όποιες εισάγουν την προτεραιότητα των έμπορευματικών πρωτοβουλιών των διευθυντών των έπιχειρήσεων έναντι στις οδηγίες ενός κεντρικού σχεδίου, με την προτροπή για μια μεγαλύτερη οικονομική άποδοτικότητα, για μια πιο άνεβασμένη άνοδο της έθνικής οικονομίας. Γι' αυτό άγνοούν το ρόλο του σχεδίου με τους πολλαπλούς δείκτες άποδοτικότητάς του και άντικαθιστούν, αυτή τη μοναδική έγγύηση άποδοτικότητας, με την πρόσσοδο, το κέρδος κατά χρηματική μονάδα του άπασχολούμενου κεφαλαίου.

Το γεγονός ότι το ποσοστό του κέρδους είναι πραγματικά το μοναδικό και σωστό μέτρο της οικονομικής άποτελεσματικότητας στο καπιταλιστικό σύστημα, αυτό δέν σημαίνει τίποτε για τη σοσιαλιστική οικονομία.

● Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Στο σοσιαλισμό, η οικονομική πολιτική που καταστρώνεται με βάση τις απαιτήσεις του βασικού οικονομικού νόμου που συνίσταται στην εξασφάλιση, στον ανώτατο βαθμό της ικανοποίησης των υλικών και πολιτιστικών αναγκών της κοινωνίας, που αυξάνουν συνεχώς, δεν μπορούμε να παίρνουμε σαν κριτήριο αποδοτικότητας την πρόσοδο όπου ποιασδήποτε επιχείρησης ξεχωριστά παρμένη. 'Ακόμα λιγώτερο μπορούμε να θεωρούμε αυτή την πρόσοδο σαν δείκτη για να ρυθμίζουμε την κατανομή των επενδύσεων. Στο σοσιαλιστικό σύστημα, η οικονομική αποδοτικότητα δεν μπορεί να εκτιμηθεί αν δεν παίρνουμε υπόψη την εθνική οικονομία στο σύνολό της, στα πλαίσια ενός ανώτερου εισοδήματος, που να εξασφαλίζεται από την αρμονική, ανα-

λογική ανάπτυξη και χωρίς κρίσεις της σοσιαλιστικής οικονομίας. 'Ετσι, λόγου χάρη, μια οποιαδήποτε επιχείρηση που εργάζεται για την άμυνα της χώρας που παράγει συσκευές ανώλογες με την ανάπτυξη της επιστήμης, που κατασκευάζει είδη μικρής αξίας, αλλά καθημερινής χρήσης ή έχει οικοδομηθεί σε μια άκρεια περιοχή για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του ντόπιου πληθυσμού, μπορεί να θεωρηθεί, παρά το σχετικά άσθενες εισόδημά της, σαν επιχείρηση που έχει μια οικονομική αποδοτικότητα πιο μεγάλη από κείνη ενός εργοστασίου ειδών πολυτελείας ή σπάνιων ειδών μεγάλης αξίας που προορίζονται να παράγουν ανώτερα αγαθά.

● ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΠΟΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Γι' αυτό η οικονομική αποδοτικότητα στο σοσιαλιστικό σύστημα δεν μπορεί να καθοριστεί με βάση μόνο ένα κριτήριο, αλλά παίρνοντας υπόψη το σύνολο των δεικτών που πρέπει να μας δίνουν ακριβώς την κατευθυντήρια γραμμή για την κατάρτιση των οικονομικών σχεδίων. Τη σύνθεση όλων αυτών των δεικτών μπορούμε να την διατυπώσουμε σχηματικά, έτσι: αύξηση στον ανώτατο βαθμό του φυσικού όγκου του κοινωνικού προϊόντος και του εθνικού εισοδήματος για ένα ελάχιστο όριο εξόδων κατά μονάδα παραγωγής, εξασφαλίζοντας έγκαιρα τις αναγκαίες οικονομικές αναλογίες για τη διευρυμένη σοσιαλιστική αναπαραγωγή, για την καλύτερη ικανοποίηση των αναγκών της κοινωνίας και για την ενίσχυση της άμυνας της χώρας.

Αυτό περιλαμβάνει βέβαια, εκτός από τα άλλα μέτρα, την αδιάκοπη τεχνική πρόοδο, την αξιοποίηση όλων των έφεδρειών — όχι μόνο σε επίπεδο επιχείρησης, αλλά σε εθνική κλίμακα — «τόν οικονομικό υπολογισμό ισορροπημένης διαχείρισης, την εξέλιξη των μη παραγωγικών περριτών δαπανών, τη συστ η μ α τ ι κ ή μείωση του κόστους των ειδών και την αύξηση της αξίας της παραγωγικότητας της κοινωνικής εργασίας (οικονομία εργασίας), καθώς επίσης τη δίκαιη κατανομή των επενδύσεων, με προτίμηση τους ταμείς που μπορούν να εξασφαλίσουν μια όρμητική και ισχυρή ανάπτυξη των παραγωγικών δυναμικών της σοσιαλιστικής κοινωνίας για την ικανοποίηση στον ανώτατο βαθμό των αναγκών της κοινωνίας. Με την ευκαιρία παραθέτουμε αποσπάσματα από το «λείσιμο της συζήτησης για τον καθορισμό της οικονομικής αποδοτικότητας των επενδύσεων στη σοβιετική βιομηχανία που έγινε το 1954 στο 'Ινστιτούτο Οικονομίας της 'Ακαδημίας 'Επιστημών της ΕΣΣΔ: «... Στον καπιταλισμό η αποδοτικότητα των επενδύσεων καθορίζεται από το ποσοστό του κέρδους του επενδυμένου κεφαλαίου, ενώ τα άλλα στοιχεία του εθνικού εισοδήματος δεν έχουν καμιά σχέση με την

αποδοτικότητα των επενδύσεων. 'Αντίθετα, η σοσιαλιστική κοινωνία ενδιαφέρεται για την αύξηση τόσο του συσσωρευμένου μεριδίου του εθνικού εισοδήματος όσο και εκείνου που αναλώθηκε, δηλαδή του συνολικού εθνικού εισοδήματος. Γι' αυτό η πρόθεση να παίρνεται σαν μέτρο αποδοτικότητας των επενδύσεων, ή σχέση μόνο ανάμεσα στο συσσωρευμένο μέρος του εθνικού εισοδήματος και τα επενδυμένα κεφάλαια δεν μπορεί να θεωρηθεί σωστή...

«Στο σοσιαλισμό, το εισόδημα δεν είναι ο ρυθμιστής της κατανομής των επενδύσεων στους κλάδους της εφαρμογής. Το σοσιαλιστικό κράτος κατανέμει τις επενδύσεις στους διάφορους κλάδους της παραγωγής, ξεκινώντας από τις απαιτήσεις του βασικού οικονομικού νόμου του σοσιαλισμού...

»Με παρόμοιο τρόπο, σε συνέχεια της συζήτησης, καθορίστηκε ότι στο σοσιαλισμό ο νόμος της αξίας και το εισόδημα των ξεχωριστά παρμένων επιχειρήσεων δεν μπορούν να θεωρούνται σαν κριτήρια της αποδοτικότητας των επενδύσεων. 'Η οικονομική αποδοτικότητα των επενδύσεων συνίσταται στην αντιστοιχία τους με τις επιταγές του βασικού οικονομικού νόμου του σοσιαλισμού και με το νόμο της αρμονικής, αναλογικής ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας. Αυτό εκφράζεται ιδιαίτερα με τη πραγματοποίηση ενός ανώτατου δυνατού εθνικού εισοδήματος με ελάχιστη δυνατή δαπάνη κατά παραγωγική μονάδα, με μια όρμηση που να ανταποκρίνεται στην κοινωνική παραγωγή που εξασφαλίζει την ικανοποίηση στον ανώτατο βαθμό των αναγκών του λαού και την παραπέρα συνεχή αύξηση της παραγωγής στη βάση μιας ανώτερης τεχνικής και την ενίσχυση της άμυντικής ικανότητας της χώρας. Το εισόδημα της ξεχωριστά παρμένης επιχείρησης πρέπει να υπολογίζεται σε συνδυασμό με το χρόνο πραγματοποίησης των σχεδίων στα πλαίσια των απαιτήσεων ενός πιο ύψηλου εισοδήματος» (9).

● ΤΑ ΚΑΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ Η ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Είναι φανερό ότι η ρεβιζιονιστική μεταρρύθμιση στην ΕΣΣΔ αντιτίθεται σε όλες τις παραπάνω σκέψεις. Βάνοντας την αναζήτηση του «ανώτατου κέρδους» σαν κ ρ ι ο σ κ ο π ο — οί διευθυντές των επιχειρήσεων που έγιναν τεχνοκράτες, θα επιδιώκουν προφανώς στο να προσανατολίζουν την παραγωγή στην κατασκευή εμπορευμάτων που θα αφήνουν ανώτατο κέρδος. Με αυτό τον τρόπο θα δίνουν προτεραιότητα στην παραγωγή προϊόντων του τομέα Β (καταναλωτικά αγαθά), τα οποία στο σοσιαλιστικό σύστημα αφήνουν γενικά ένα μεγαλύτερο κέρδος, προς ζημία των ειδών παραγωγής (τομέας Α), που έχουν σταθερές τιμές και αφήνουν μικρότερο κέρδος. Στο ίδιο μέτρο αυτοί θα δώσουν προτεραιότητα στα είδη πολυτελείας, που έχουν ελεύθερες τιμές, προς ζημίαν των ειδών πλατείας κατανάλωσης, που έχουν σχετικά μικρή αξία και οι τιμές τους ε-

ξακολουθούν να είναι ακόμα «κάτω από έλεγχο».

'Η ρεβιζιονιστική μεταρρύθμιση εισάγει, εξάλλου, στη σοσιαλιστική οικονομία της ΕΣΣΔ, μια σειρά καινούργιες αντιθέσεις, ανωμαλίες και δυσαναλογίες που θα οδηγήσουν σε ρήξη την αρμονία και την αναλογία στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας. 'Ετσι, λ.χ., οι άμεσες σχέσεις ανταλλαγής «στη βάση της ομοιότητας» ανάμεσα σε επιχειρήσεις που δεν έχουν το ίδιο οικονομικό δυναμικό, που είναι τεχνικά πολύ ή λίγο αναπτυγμένες, ή βρίσκονται σε περιοχές πολύ ή λίγο εύνοικες, δεν θα μπορούν παρά να διακρίνονται και να βαθμίνονται τις επιζήμιες ανωμαλίες στην αρμονική ανάπτυξη της οικονομίας.

Μπορούμε επίσης να προβλέψουμε την επιδείνωση της «διακίνησης των εργατικών χειρών», γιατί θα έχουν ύ λ ι -

κ ὁ συμφέρον νὰ ἐγκαταλείβουν τὶς ἐπιχειρήσεις με ἀδύνατο εἰσόδημα γιὰ νὰ προστεθοῦν σὲ πιδὲ ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις. "Ὅλα αὐτὰ, τελικὰ θὰ ὁδηγήσουν στὴν ἡγεμονία τῆς «ἐλευθέρης ἀγορᾶς» ποὺ θὰ προσανατολίζει τὴν παραγωγή, στὴν ἀνικανότητα τοῦ σοσιαλιστικοῦ σχεδιασμοῦ,

στὴν ἐπανεμφάνιση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, στὴν περιοδικὴ ὑπερπαραγωγή καὶ σὲ ὅλη τὴν κλίμακα τῶν οἰκονομικῶν συμφορῶν ποὺ προσιδιάζουσι στὴν παραγωγή καπιταλιστικοῦ τύπου, ὅ,τι ἀκριβῶς ἀπὸ καιρὸ καὶ σήμερα συμβαίνει στὴ γιουγκοσλάβικὴ οἰκονομία.

● ΤΙΜΕΣ, ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἡ ρεβιζιονιστικὴ μεταρρύθμιση ποὺ εἰσήγαγε ὁ Κοσὺγκιν καὶ Σία ἀφορᾷ ἐπίσης καὶ μεταβολὲς στὸ σύστημα τῶν τιμῶν, τῶν πιστώσεων καὶ τῶν δασιμῶν, μεταβολὲς ποὺ ἀποσκοποῦν στὸ νὰ ἐνισχύσουν τὸ «κυνηγιτὸ γιὰ τὸ ποσοστὸ τοῦ μέγιστου κέρδους».

Οἱ τιμὲς ποὺ ἰσχύουν σήμερα ἀναθεωροῦνται ἔτσι ποὺ νὰ κάνουν πιδὲ εὐκόλη τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μέγιστου κέρδους ἀπὸ μέρους τῶν διευθυντῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀφοῦ προσεγγίζουν ὅσο εἶναι δυνατὸ τὴ χονδρικὴ τιμὴ στὴν ἀξία τοῦ ἐτοιμοῦ προϊόντος. Οἱ τιμὲς μιᾶς μεγάλης ποσότητος προϊόντων θὰ εἶναι ἔτσι ἀναμφίβολα μεγαλύτερες. Μιὰ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὶς τιμὲς, ποὺ καταρτίσθηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ ὑποβάλλει λεπτομερειακὰς προτάσεις στὸ τέλος τοῦ ἔτους. Τὰ ἐπεὶ δὲ νὰ μὲν α «κεφάλαια (σταθερὰ κεφάλαια) θὰ πάρουν ἀπὸ τῶρα κι' ἔπειτα τὴ μορφή ἡμακροπρόθεσμων πιστώσεων, ποὺ τὶς παραχώρησε τὸ Κράτος στὶς δικές του ἐπιχειρήσεις, θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη περίοδον καὶ θὰ δώσουν ἀναμφίβολα κέρδος ποὺ τὸ ποσοστὸ του ἀκόμα δὲν καθορίστηκε. Τέλος, ὁ φόρος τοῦ κύκλου ἐργασιῶν, τοῦ ὁποῖου ὡς τῶρα κύρια πηγὴ ἦταν οἱ εἰσγωγὰς τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, θὰ μειωθεῖ αἰσθητὰ, ἀν δὲν καταργηθεῖ ὀλοκληρωτικὰ καὶ δὲν ἀντικατασταθεῖ με ἓνα φόρο στὸ σταθερὸ κεφάλαιο, ποὺ προορίζεται νὰ γίνῃ ἡ βασικὴ μορφή καταβολῶν τῶν ἐπιχειρήσεων στὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα μέτρα ἀποσκοποῦν νὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ φορολογικὰ βάρη τὸν κύκλον ἐργασιῶν ποὺ πραγματοποιήσῃ ἡ ἐπιχείρησις καὶ κατὰ συνέπεια τὰ κέρδη τῆς, ἀντικαθιστῶντας αὐτὰ τὰ φορολογικὰ βάρη με ἓνα εἶδος σταθερῆς προσόδου, ποὺ θὰ καταβάλλεται στὸ Κράτος καὶ ποὺ θὰ εἶναι ἀνάλογη με τὰ ἐπενδυμένα κεφάλαια (σταθερὸ κεφάλαιο). Τὸ ποσοστὸ τοῦ φόρου στὸ σταθερὸ κεφάλαιο διατηρεῖται σταθερὸ γιὰ μακρόχρονη περίοδον με ἀποτέλεσμα ἡ ἐπιχείρησις αὐξάνοντας τὰ κέρδη τῆς, θὰ μπορέσῃ νὰ διαφυλάξῃ ἓνα μέρος πάντα μεγαλύτερο. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν ὅτι τὰ παραπάνω μέτρα εὐνοοῦν ἀκόμα πιδὲ πολὺ τὶς ἐπιχειρήσεις με ἀδύνατη ὀργανικὴ σύνθεσις (κεφάλαια σταθερὰ - κεφάλαια κυκλοφοριακὰ) καὶ οἱ ὁποῖες θὰ πραγματοποιοῦν ὕψηλὰ κέρδη.

"Ὅλα αὐτὰ θάχουν σὰ συνέπεια τὴν ἔντασι «τοῦ κυνηγιτοῦ γιὰ τὸ ἀνώτατο κέρδος», θὰ δημιουργοῦν τροχοπέδη, σὲ ὀρισμένο βαθμὸ, στὴν τεχνικὴ πρόοδο καὶ ἀντὶ νὰ ἐξοικονομοῦν καὶ νὰ ἐλαφρύνουν τὴν ἀνθρώπινον ἐργασίαν, θὰ ἐκφυλίζουν τὸ σοσιαλιστικὸ σχεδιασμὸ καὶ θὰ γίνονται ἀκόμα περισσότερο τροχοπέδη στὴν ἁρμονικὴ, ἀναλογικὴ ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Ὁ «χειρισμὸς» τῶν τιμῶν ποὺ κάνει ἡ μεταρρύθμιση, ἀκολουθεῖ τὸν ἴδιον σκοπὸ, δηλ. νὰ εὐνοήσῃ τὶς ἐπιχειρήσεις με ὕψηλὸ εἰσόδημα, ποὺ πραγματοποιοῦν ἓνα ποσοστὸ κέρδους ὕψηλόν. Ξέρουμε, πραγματικὰ ὅτι τὸ «κέρδος» ποὺ πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὴ διαφορά τοῦ κύκλου ἐργασιῶν (ἀκαθάριστο εἰσόδημα) καὶ τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς (τιμὴ ἐργοστασίου) ἐξαρτᾶται σὲ μέγιστον βαθμὸ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῶν τιμῶν πώλησις τῶν

προϊόντων ποὺ πραγματοποιήθηκαν καὶ ἀπὸ τὶς τιμὲς ἀγορᾶς (τῶν πρώτων ὑλῶν, τῶν ἐνδιάμεσων καὶ βοηθητικῶν πτὴν ἐνέργεια ποὺ καταναλώθηκε κλπ.).

Στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, ἡ τιμὴ ἐνὸς ἐμπορεύματος ἀποτελεῖ χρηματικὴ ἔκφρασις τῆς ἀξίας καὶ σταθεροποιεῖται α ὅ θ ὁ ρ μ η τ α στὴν ἀγορὰ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησις τοῦ ἐργάτη, με διακυμάνσεις ἀπὸ τὴν ἀξία, με βάση πάνω ἀπ' ὅλα τὸ νόμον τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησις.

Στὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα, ἀντίθετα, οἱ τιμὲς ἔχουν ἓνα περιεχόμενον καὶ μία λειτουργία κοινωνικὴ με οὐσιαστικὰ διαφορετικὴ φύση. Οἱ τιμὲς ἐδῶ σταθεροποιοῦνται στὶς περισσότερες περιπτώσεις, σ υ ν ε ι δ η τ ᾶ ἀπὸ τὸ Κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴ βάση μιᾶς π ο λ ι τ ι κ ῆ ς γ ι ᾶ τ ῖ ς τι μ ῆ ς καλὰ καθορισμένης, σύμφωνα με τὶς ἐπιταγὰς τοῦ βασικοῦ οἰκονομικοῦ νόμου τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αὐτὲς οἱ «ἐλεγχόμενες» τιμὲς ποὺ ὄρισε τὸ σχέδιον, ὑπολογίζουν, στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ, τὸ πραγματικὸ κόστος καὶ καθορίστηκαν με βάση τὸ μέσο κόστος τοῦ συγκεκριμένου βιομηχανικοῦ κλάδου, ἐλέγχονται περιοδικὰ καὶ εὐθυγραμμίζονται με τοὺς μείζονες συντελεστὲς (γιὰ νὰ ὑπολογίζεται ὁ φόρος κύκλου ἐργασιῶν), ἢ με τοὺς ἐλάχιστους συντελεστὲς (γιὰ νὰ ὑπολογίζονται οἱ ἔκτακτες πριμοδοτήσεις). Σὲ ἀρκετὰς περιπτώσεις συμβαίνει, ὥστε οἱ «ἐλεγχόμενες» τιμὲς νὰ ἀπομακρύνονται αἰσθητὰ ἀπὸ τὶς ἀξίες καὶ ἀπὸ τὶς «πραγματικὰς τιμὲς» τῶν προϊόντων. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀνωμαλία, ἀλλὰ μία ἀναγκαιότητα τοῦ σοσιαλιστικοῦ σχεδιασμοῦ, γιὰτὶ ἡ νέα κοινωνικὴ ὑποστήριξις ποὺ εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὶς τιμὲς συνίσταται ἀκριβῶς στὸ νὰ παρέχῃ τὰ «μέσα πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου».

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ π ο λ ι τ ι κ ῆ γ ι ᾶ τ ῖ ς τι μ ῆ ς, ποὺ ἐφαρμόσθηκε στὸ σχέδιον, θὰ διευκολύνῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν ποὺ ἔθεσε ὁ νόμος τῆς ἁρμονικῆς ἀνάπτυξης τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας. Εἶναι γνωστὸ πῶς ὡς σήμερα ὁ σοβιετικὸς σχεδιασμὸς χρησιμοποίησε τὶς «ἐλεγχόμενες» χαμηλὲς τιμὲς σὰν π ρ ο ὕ ρ γ ι ο (χάρη στὶς καταβολὰς) γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς παραγωγῆς, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐκβιομηχάνισιν καὶ τὶς «ἐλεγχόμενες» ὕψηλές τιμὲς (ἐξαιτίας τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν) πρὸς ὄφελος τῆς κατανάλωσις, με σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ τὴ σοσιαλιστικὴ συσσώρευσις.

Τῶρα λοιπόν, ἡ γενικὴ μεταρρύθμιση τοῦ συστήματος τῶν τιμῶν, ποὺ προβλέπεται γιὰ τὸ ἔτος 1966, ἀποβλέπει στὸ νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴ τὴ σωστὴ ἀντίληψιν, νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ με ἓναν χειρισμὸ τῶν τιμῶν ποὺ ἀποτελεῖ συμπληρωματικὸ πλῆγμα στὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ κεντρικοῦ σχεδίου, σὲ ἀντίθεσιν με τοὺς εἰδικούς νόμους τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, βοηθώντας τὸ κυνηγιτὸ γιὰ τὸ ἀνώτατο κέρδος καὶ συντελώντας στὴν αὐξηση τῆς διείσδυσης τῶν στοιχείων τῆς «ἀγορᾶς» στὴν οἰκονομία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

(Τὸ Β' μέρος στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

Ἡ νέα καθοδήγηση τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ὁμοιογεῖ τὴν πολιτικὴ τῆς τῆς σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας

Ἡ σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία γιὰ τὴν κυριαρχία στὸν κόσμον ἀποτελεῖ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς χρουστσωφικῆς ρεβιζιονιστικῆς πολιτικῆς. Ἀπὸ τὴν ἄνοδό τους στὴν ἐξουσία οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ προσπαθοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν διαφορετικοὶ ἀπὸ τὸν Χρουστσώφ καὶ διτυπώνουν ἀντιαμερικάνικες θέσεις μὲ σκοπὸ νὰ κρύβουν τὸ βασικὸ περιεχόμενον τῆς πολιτικῆς τους. Ὡστόσο, τὰ γεγονότα δείχνουν ὅλο καὶ περισσότερο πὼς αὐτοὶ κάνουν περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε κάνει ὁ Χρουστσώφ στὸν τομέα τῆς σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας, πὼς αὐτοὶ ἔχουν προχωρήσει πολὺ μακρότερα στὸν τομέα αὐτὸν ἀπὸ τὸ Χρουστσώφ.

Οἱ μαρξιστὲς - λενινιστὲς πὸν τοὺς ξεσκεπάζουν δέχονται τοὺς ἀφροὺς τῆς ὀργῆς τους. Ἐξαπολύουν ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς βρισιὲς καὶ ἰσχυρίζονται πὼς τὰ ἄρθρα μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς καταγγέλλουμε εἶναι γεμάτα ἀπὸ «συκοφαντικὲς καὶ προκλητικὲς ἐπινοήσεις, ἐντελὼς ἀβάσμητες» (1).

Οἱ βρισιὲς καὶ οἱ σοφιστικὲς δὲν μποροῦν νὰ ἀλλάξουν τὰ γεγονότα. Οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ξεσκεπάζονται οἱ ἴδιοι, κάθε μέρα, μὲ τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια τους πὸν εἶναι ἄφθονα, μὲ τὰ ἄρθρα πὸν δημοσιεύουν οἱ ἴδιοι. Μία νέα εὔγλωττη ἀπόδειξη δίνουν μὴ σειρὰ ἀπὸ βιβλία πὸν κυκλοφόρησαν τὸ 1965 καὶ πὸν ἐκθειάζουν τὴ σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία. Ἀπ' αὐτά, δύο εἶναι τὰ πὺν σημαντικὰ: «Οἱ κινητήριες δυνάμεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ» καὶ «Ἡ ΕΣΣΔ καὶ οἱ ΗΠΑ οἱ πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς τους σχέσεις».

Ποιὲς εἶναι οἱ κυριότερες θέσεις τους;

Καμουφλάρουν τὴν ἐπιθετικὴ φύση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ

Τὸ βιβλίο «Οἱ κινητήριες δυνάμεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ» συντάχθηκε καὶ ἐκδόθηκε τὸ 1965 ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Παγκόσμιας Οἰκονομίας καὶ Διεθνῶν Σχέσεων

τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς ΕΣΣΔ. Τὸ βιβλίο μὴ μπορῶντας νὰ περάσει σιωπηλὰ ὁρισμένες ἀμερικάνικες ἐπιθετικὲς ἐνέργειες στὸν κόσμον λείπει ὁρισμένα πράγματα γιὰ νὰ κατακρίνει τὶς ἐπιθετικὲς ραδιουργίες τῶν ΗΠΑ, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ δείξει πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες εἶναι ἔργο λίγων ἀντιδραστικῶν τοῦ ἀμερικάνικου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου καὶ πὼς δὲν ἀφοροῦν τοὺς ἀρχηγούς τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, πὸν ἐκπροσωποῦν τὸ ἴδιο τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο· πρᾶγμα πὸν σημαίνει πὼς μπορεῖ νὰ ἀλλάξει ἡ ἐπιθετικὴ φύση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Ἡ καταγγελία τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἐξυπηρετεῖ ἐδῶ, τὴν ἐπιφάνεια· ἡ κάλυψη τῆς ἐπιθετικῆς φύσης του, αὐτὴ εἶναι ἡ κυρίαρχη ἰδέα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Τὸ ἔργο αὐτό, βλέπει στοὺς κυρίαρχους κύκλους τῶν ΗΠΑ μὴ ὁμάδα «φωτισμένων καὶ συνετῶν» καὶ μὴ ὁμάδα «φιλοπόλεμων καὶ ἐπιθετιστῶν». Ἀναφέρει: «Ἡ πάλαι ἀνάμεσα σὲς δύο τάσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς πολιτικῆς — ἀνάμεσα σὲς μὴ πὸν εἶναι τυχοδιωχτικὴ καὶ ἐπιθετικὴ, καὶ σὲς ἄλλη πὸν εἶναι φωτισμένη καὶ συνετὴ — προχωρεῖ μὲ μὴ αὐξανόμενη ἐνταση σὲς τάξεις τῶν πραγματικῶν κυριάρχων τῶν ΗΠΑ — τῶν πὺν μεγάλων μονοπωλιῶν τῆς χώρας καὶ «... ἡ πάλαι ἐντείνεται σὲς ἔπακρο, σὲς τὴν κοινωνικὴ ζωὴ σὲς ΗΠΑ, ἀνάμεσα σὲς δύο τάσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἀνάμεσα σὲς δύο ὁμάδες — ἀνάμεσα σὲς μὴ πὸν εἶναι ὑπεραντιδραστικὴ καὶ θηριώδεια ἐπιθετικὴ, καὶ σὲς ἄλλη, πὸν εἶναι μετριοπαθὲς καὶ φωτισμένη, πὸν τείνει σὲς μὴ συνετὴ ἐκτίμηση τοῦ σημερινοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων καὶ σὲς ἐργηρικὴ συνύπαρξη».

Ποία εἶναι αὐτὰ τὰ «μετριοπαθὴ καὶ φωτισμένα» πνεύματα πὸν «τείνουν πρὸς τὴν ἐργηρικὴ συνύπαρξη»; Εἶναι, σύμφωνα μὲ τὸ βιβλίο, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, οἱ πρόεδροι τῶν ΗΠΑ πὸν ἀναδείχθηκαν μετὰ τὸν πόλεμο. Διαβεβαιώνει πὼς ὁ Ἀϊζενχάουερ «ἐκπροσωποῦσε τοὺς σχετικὰ μετριοπαθεῖς κύκλους πὸν ἀντιτάσσονταν σὲς τυχοδιωχτικὲς ἀπόψεις καὶ πὸν ἀποστρέφονταν τὴν ἰδέα ἐνὸς πολέμου μεγάλης κλίμακας» πὼς ὁ Κέννεντυ ἦταν ἕνας

(1) «Πράβδα», 16)11)1965.

πρόεδρος «δημοφιλής στο λαό», που είχε «πλατειές αντιλήψεις», «που αντιμετώπιζε με φρόνηση τα φλέγοντα προβλήματα της διεθνούς ζωής» και που «έπαιρνε ύψωση τη δυνατότητα και την αναγκαιότητα της ειρηνικής συνύπαρξης», πώς ο Τζόνσον είναι ένας «πολιτικός άνδρας πολύ συνετός και μετριοπαθής», που «δεν αγαπάει τις πολιτικές περιπέτειες» και που «έχει αποδεχθεί μια ανώτερη λαϊκή επιταγή για την εφαρμογή μιας πολιτικής προσανατολισμένης προς τη στερέωση της ειρήνης, την κατάπαυση του «ψυχρού πολέμου» και τη σοβιετοαμερικανική προσέγγιση».

Οι άρχιεγκληματίες πολέμου γίνονται θιασώτες της ειρήνης

Πώς αυτοί οι άρχιεγκληματίες πολέμου έγιναν ξαφνικά θιασώτες της ειρήνης; Πώς αυτοί οι κοινοί έχθροι όλων των λαών έγιναν με μιάς λαοφιλείς πρόεδροι; Αιτός ο εξωραϊσμός που κάνουν γενικά στους άρχηγους του αμερικανικού ιμπεριαλισμού χρησιμεύει για να προωθήσουν τις άνοησίες της «ειρηνικής συνύπαρξης» και του «ειρηνικού ανταγωνισμού» ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις ΗΠΑ. «Οι κυρίαρχες τάξεις των ΗΠΑ, λέει το βιβλίο, αρχίζουν να αντιλαμβάνονται σήμερα σ' αυτόν ή σ' εκείνο το βαθμό, πώς πάνω στο έδαφος του ειρηνικού οικονομικού ανταγωνισμού διεξάγεται ένας άποφασιστικός αγώνας ανάμεσα στις ταξικές δυνάμεις σε παγκόσμια κλίμακα». «Στην πυρηνική εποχή... μόνο οι παράφρονες και οι ύποψοι αυτοχίμαιες είναι διατεθειμένοι να προσφύγουν στον πόλεμο σαν όργανο της πολιτικής τους» και «η αμερικανική κυβέρνηση, εκδήλωσε σε πολλές περιπτώσεις, την επιθυμία να καταλήξει σ' ένα συμβιβασμό». Και διαβεβαιώνει πώς, όσο υπάρχει «ειρηνική συνύπαρξη» ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις ΗΠΑ, «ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα δύο κοινωνικοοικονομικά συστήματα και ο ιδεολογικός αγώνας ανάμεσα στους δύο κύριους ανταγωνιστές, θα περιορίζεται, στο διεθνή στίβο, στα πλαίσια μιάς εδωτάτης οικονομικής, διπλωματικής, επιστημονικής και πολιτιστικής άμιλλας και συνεργασίας, χωρίς αίματηρες συγκρούσεις, ούτε πολέμους».

Στο βιβλίο διατυπώνεται ο ισχυρισμός πώς «οι σοβιετοαμερικανικές σχέσεις, σχέσεις ανάμεσα στις δύο ισχυρότερες χώρες στον κόσμο, αποτελούν τον άξονα της παγκόσμιας πολιτικής και το κυριότερο θεμέλιο της διεθνούς ειρήνης». Αναφέρονται τον ύπουλο των εξωτερικών Ντὲν Τάσιν εκθειάζει την άποψή του για «την ιδιαίτερη εδωθήν των δύο δυνάμεων —της Σοβιετικής Ένωσης και των ΗΠΑ— απέναντι στα πεπρωμένα του κόσμου και της ανθρωπότητας». «Η Σοβιετική Ένωση, λέει σε συνέχεια το βιβλίο, «έπληττει την ειρήνη και την συνεργασία με τις ΗΠΑ, θεωρώντας πώς οι σοβιετοαμερικανικές σχέσεις αντιπροσωπεύουν αυτό που είναι πρωταρχικό στην παγκόσμια πολιτική της εποχής μας και στο πρόβλημα του πολέμου και της ειρήνης».

«Η επίθεση εναντίον του Βιετνάμ, ο βομβαρδισμός της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ, χώρας σοσιαλιστικής, και η σφαγή του νοτιοβιετναμέζικου λαού, από μέρους του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δεν προσδιορίζουν λοιπόν τις σοβιετοαμερικανικές σχέσεις; Σύμφωνα με το βιβλίο, όχι, δεν υπάρχει η παραμικρή σύγκρουση ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις ΗΠΑ παρ' όλες αυτές τις συνθήκες. Το βιβλίο υπογραμμίζει πώς «η κοινότητα των εθνικών συμφερόντων των δύο χωρών» είναι «μια εξαιρετικά σπουδαία προϋπόθεση για τις σοβιετοαμερικανικές σχέσεις». «Με εξαίρεση το μελανό σημείο που ήταν η συμμετοχή των ΗΠΑ στη στρατιωτική επέμβαση εναντίον της Σοβιετικής Ρωσίας το 1918-1920, οι ρωσο-αμερικανικές σχέσεις δεν επισκιάστηκαν από καμιά στρατιωτική σύγκρουση, ούτε από κανένα πόλεμο». «Και την παρούσα στιγμή, δεν υπάρχει ανάμεσα σ' αυτές τις δύο χώρες καμιά διαφορά, καμιά εδαφική ή οικονομική σύγκρουση, τα εθνικά τους συμφέροντα δεν συγκρούονται ούτε στο παγκόσμιο πεδίο, ούτε σε κανένα περιφερειακό πεδίο».

«Η γενική συνεργασία ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις Η.Π.Α.

Το βιβλίο «Η ΕΣΣΔ και οι ΗΠΑ, οι πολιτικές και οικονομικές τους σχέσεις», εκδόθηκε το 1965 από το Ίνστιτούτο Παγκόσμιας Οικονομίας και Διεθνών Σχέσεων της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ. Το βιβλίο αναφέρεται στην ιστορία των σοβιετοαμερικανικών σχέσεων μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση ως το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (1917-1941). Ήταν δύσκολο, να αγνοήσει τα ιστορικά γεγονότα της επίθεσης των ΗΠΑ εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης και την εχθρότητα απέναντί της, αλλά καταλήγει συνεχώς στην σοβιετοαμερικανική συνεργασία. «Επιμένει συνεχώς στην αμετάβλητη πολιτική της ΕΣΣΔ για την αποκατάσταση μιάς γενικής συνεργασίας με τις ΗΠΑ».

Για να υπερασπίσει την πολιτική της «γενικής συνεργασίας» ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις ΗΠΑ που εφαρμόζουν οι νέοι καθοδηγητές της ΕΣΣΔ, το βιβλίο, δεν διατάζει να παραμορφώσει την ιστορία, προβάλλοντας τον ισχυρισμό πώς «από τις πρώτες ημέρες της ύπαρξής του, το σοβιετικό κράτος ακολουθεί συνεχώς και με συνεπή τρόπο μια πολιτική γενικής συνεργασίας με τις ΗΠΑ», πώς «η ιστορία των σοβιετοαμερικανικών σχέσεων από το 1917 ως το 1941 δείχνει με καθαρότητα πώς η ειρηνική συνύπαρξη, η φιλία και η συνεργασία ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και τις ΗΠΑ ανταποκρίνεται στα συμφέροντα των λαών της Σοβιετικής Ένωσης και των ΗΠΑ, όπως και σε εκείνα των άλλων λαών». Λέει επίσης πώς «η σοβιετοαμερικανική συνεργασία στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου δημιούργησε ευνοϊκές συνθήκες για να τεθεί τέλος, μια για πάντα, στη μη ρεαλιστική και απερίσκεπτη πολιτική που εφαρμόζαν πριν από τον πόλεμο οι ιθύνοντες κύκλοι των ΗΠΑ απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και για την ανάπτυξη γόνιμων σοβιετοαμερικανικών σχέσεων μετά τον πόλεμο».

Για να δικαιολογήσει την πολιτική της σοβιετοαμερικανικής συνεργασίας, το βιβλίο επιζητεί με όλα τα μέσα να κάνει πιστευτό πώς η σημερινή κυρίαρχη κλίμα των ΗΠΑ είναι φιλειρηνική. Διαβεβαιώνει πώς σήμερα, «οι εκπρόσωποι των ιθυνόντων κύκλων των ΗΠΑ, των σχετικά πύδ δευδερκών και συνετών, είναι κηρυγμένοι υπέρ μιάς πύδ ρεαλιστικής εξωτερικής πολιτικής», πώς «αντιλαμβάνονται απόλυτα πώς, στη σημερινή διεθνή κατάσταση, η μόνη παραδεκτή βάση για μια συνεργασία ανάμεσα στις ΗΠΑ και στην ΕΣΣΔ είναι η ειρηνική συνύπαρξη και ο ανταγωνισμός στον οικονομικό, επιστημονικό, τεχνικό, πολιτιστικό και σε άλλους τομείς».

Το βιβλίο τονίζει συχνά πώς «το Κομμουνιστικό Κόμμα Σοβιετικής Ένωσης και η σοβιετική κυβέρνηση έδιναν πάντα και δίνουν και σήμερα πρωταρχική σημασία στη ρύθμιση των σχέσεων ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και στις ΗΠΑ». Τπενθυμίζει επίσης ένα από τα επιχειρήματα της Απόφασης του 21ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ πάνω στην ελσγήηση του Χρυστόσφ: «Η βελτίωση των σχέσεων ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και στις ΗΠΑ, στις δύο μεγάλες δυνάμεις που φέρουν μια ιδιαίτερη εδωθήν απέναντι στα πεπρωμένα της παγκόσμιας ειρήνης, μπορεί να συνεισφέρει με δημιουργικό τρόπο στην εξογίανση της διεθνούς κατάστασης».

«Ο χρυστοσφισμός χωρίς τον Χρυστόσφ

Είναι λοιπόν φανερό πώς τα δυο αυτά βιβλία βρίσκονται ακριβώς στον τόνο των λόγων του Χρυστόσφ. Έλεγε ο τελευταίος: «Το σύνολο της διεθνούς κατάστασης εξαρτάται, στο μεγαλύτερο μέρος, από το είδος των σχέσεων ανάμεσα στις ΗΠΑ και στη Σοβιετική Ένωση» (1). «Η ιστορία ανέθεσε στους λαούς μας μια μεγάλη εδωθήν απέναντι στα πεπρωμένα του κόσμου» (2). «Τα συμφέροντά μας (έκείνα της

(1) Ν. ΧΡΟΤΣΤΣΩΦ: «Λόγος σε μια συγκέντρωση για τη σοβιετοϊνδική φιλία, 8)9)1961.

(2) Μήνυμα για το Νέο Έτος των Ν. Χρυστόσφ και Α. Μπρέζνιεφ στον Πρόεδρο Κέννεντυ, 30)12)1961.

ΕΣΣΑ και των ΗΠΑ) δεν συγκρούονται, ούτε σε έδαφικά προβλήματα, ούτε στον οικονομικό τομέα» «εμείς (ή ΕΣΣΑ και οι ΗΠΑ) μπορούμε να συνυπάρξουμε απολύτως»(1). Οι μαθητές του Χρουστσώφ μμούνται σε όλα του το δάσκαλό τους.

Οι εργασίες αυτές έχουν γραφτεί άναμφισβήτητα σε πλήρη αντίστοιχία με τη ρεβιζιονιστική γραμμή του 20ου, 21ου και 22ου Συνεδρίου και του Προγράμματος του ΚΚΣΕ. Αυτά που λένε είναι ακριβώς εκείνο που θα ήθελε να πουν ή νέα καθοδήγηση του ΚΚΣΕ. Η έκδοσή τους δείχνει για μια φορά ακόμα πώς αυτό που εφαρμόζει είναι ο χρουστσωφισμός χωρίς τον Χρουστσώφ, πώς η αντίληψή της για τη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία δεν είναι μια τυχαία εκδήλωση αλλά είναι συνέπεια της φύσης της, και πώς η συνεργασία που εφαρμόζει δεν περιορίζεται σε μερικά λόγια ή σε μεμονωμένες ενέργειες, αλλά είναι η έκφραση μιας βασικής πολιτικής. Αυτά τα βιβλία αποτελούν την όμολογία της νέας καθοδήγησης του ΚΚΣΕ για την πολιτική της, της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας.

Από πρώτη ματιά, οι δυο εργασίες φαίνονται να έχουν άπριερώσει ένα μεγάλο άριθμό σελίδων στις επιθετικές ενέργειες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και στην καταδίκη των αμερικάνων αντιδραστικών. Ωστόσο, μια προσεχτική ματιά, αποκαλύπτει εύκολα πώς περιορίζονται να καταγγέλουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με άοριστολογίες, ενώ προσπαθούν να άνεβάσουν στα σύννεφα την ομάδα των ήγεικων κύκλων των ΗΠΑ που βρίσκονται σήμερα στην έξουσία. Το βιβλίο ισχυρίζεται πώς η ΕΣΣΑ είναι έναντιον των επιθετικών ενεργειών των ΗΠΑ, αλλά όλη αυτή η φλυαρία καταντάει άπολογητική της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας. Άντεις οι ψεύτικες φραστικές επιθέσεις και αυτή η πραγματική σημαντική σαήθεια δεν άποσκοπουν παρά στο να έξαπατήσουν τους λαούς της ΕΣΣΑ και όλου του κόσμου και στο να έξυπηρετήσουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

«Έποικοδομητικές» εργασίες

Οι δυο αυτές εκδόσεις προσέκλυσαν την προσοχή της κοινής γνώμης. Είναι πολύ έποικοδομητικές με τον άρνητικό τους χαρακτήρα και άποκαλύπτουν όλες τις ταχυδακτυλοαυργίες στις όποιες επιδίδονται σήμερα οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ.

Αυτοί ισχυρίζονται πώς άντιτίθενται στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Άλλά τι λένε τα γεγονότα; Οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ διάλεξαν ακριβώς το 1965, χρόνο που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προχωρεί ξέφρενος στην επέκταση του επιθετικού του πολέμου στο Βιετνάμ, για να έκδόσουν μια σειρά βιβλία που έκθειάζουν τη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία και διακηρύσσουν «το άμετάβλητο της πολιτικής της ΕΣΣΑ για την άποκατάσταση μιας γενικής συνεργασίας με τις ΗΠΑ». Δεν χάνουν καμιά εύκαιρία για να κάνουν δηλώσεις σχετικά μ' αυτό. Ο Α. Μπρέζνιεφ, Πρώτος Γραμματέας της Κεντρικής Έκπαισης του ΚΚΣΕ δήλωσε το Μάιο του 1965: «Είμαστε κηρυγμένοι ύπερ της άνάπτυξης και της δελτίωσης των σχέσεών μας με τις ΗΠΑ»(2). Σε μια συνέντευξη που παραχώρησε το Δεκέμβριο του 1965, στο Τ. Ρέστον, των «Τάιμς της Νέας Υόρκης», ο Α. Κοσύγιν, Πρόεδρος του Συμβουλίου των Έπουργών της ΕΣΣΑ, δήλωσε: Για τη Σοβιετική Ένωση και τις ΗΠΑ, από την άποψη των μακροπράθεσμων προοπτικών, το βασικό πρέπει να βρίσκεται στην όργάνωση όλων των δυνάμεων για την άντσταση στον πόλεμο». Η Σοβιετική Ένωση και οι ΗΠΑ όφελουν, σύμφωνα μ' αυτόν, να επιστρατεύσουν όλες τους

τις δυνάμεις, για την άνάπτυξη της συνεργασίας και την άνεύρεση λύσεων στα διάφορα φλέγοντα προβλήματα(3). Άποτελούν όλα αυτά, άντίθεση στον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό; Οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ, δεν όμολογούν, με όλα αυτά, πώς παραμένουν επίμονα προσκολλημένοι στη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία;

Διακηρύσσουν με την πιο μεγάλη ύποκρισία πώς «η επιθετική φύση του ιμπεριαλισμού δεν άλλαξε». Άλλά τα βιβλία που έκδιδουν επιτρέπουν να φανεί αυτό που πραγματικά έννοούν. Ίσχυρίζονται, όπως ο Χρουστσώφ, πώς η ομάδα των ίθυνόντων κύκλων των ΗΠΑ που βρίσκεται σήμερα στην έξουσία επιδεικνύει «σύνεση», πώς «είναι προς την ειρηνική συνύπαρξη», «άναγνωρίζει την πραγματικότητα της πυρηνικής εποχής» και δηλώνουν πώς «μόνο οι παράφρονες μπορούν να προσφεύγουν στον πόλεμο σαν όργανο της πολιτικής τους». Αυτό δεν είναι σαν να λένε πώς οι εκπρόσωποι του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν εφαρμόζουν καμιά επιθετική και φιλοπόλεμη πολιτική και πώς ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός έπαψε να είναι η κυριότερη δύναμη της επίθεσης και του πολέμου; Τέτιες δηλώσεις πανηγυρίζουν πανηγυρικά διακήρυξη πώς έχει αλλάξει η φύση του ιμπεριαλισμού;

Πώς κρίνουν τις φιλονικίες

στους κόλπους των ίθυνόντων κύκλων στις Η.Π.Α. ;

Παρά το γεγονός πώς ύπάρχουν στους κόλπους της τάξης των αμερικάνων μονοπωλιστών καπιταλιστών ομάδες με διαφορετικά συμφέροντα και παρά το γεγονός των σκληρών συγκρούσεων που τους άντιπαράθετον, οι ομάδες αυτές συμφωνούν άπόλυτα για αυτό που άποτελεί το βασικό τους συμφέρον, δηλαδή, την ύποδούλωση του λαού, τόσο στο έσωτερικό της χώρας, όσο και στο έξωτερικό· είναι όλοι τους, χωρίς έξαιρεση, άντιδραστικοί. Οι κυρίαρχες ομάδες των ΗΠΑ έχουν διαφορετικές άπόψεις σε ότι άφορά τις μεθόδους για την καταπολέμηση της επανάστασης και έχουν άποδυθεί σε ξεφρενη άμιλλα, προβάλλοντας αυτοί εκείνη τη μέθοδο, εκείνοι την άλλη, αλλά είναι σύμφωνοι σχετικά με τη θεμελιώδη πολιτική τους, δηλαδή τη διατήρηση της άντιδραστικής κυριαρχίας στο έσωτερικό και την επίθεση στο έξωτερικό.

Έπεραξική «σύνεση» δεν ύπάρχει σε κανένα μέρος του κόσμου. Άν έπρεπε να μιλήσουμε για «σύνεση» σχετικά με τους εκπρόσωπους του αμερικάνικου μονοπωλιακού κεφαλαίου, αυτό θα άφορούσε άποκλειστικά τη «σύνεση» που τους κάνει να ύπερασπίζονται τα βασικά συμφέροντα του αμερικάνικου μονοπωλιακού κεφαλαίου, να καταπιέζουν τον αμερικάνικο λαό στο έσωτερικό, να ληστεύουν τους άλλους λαούς και να εφαρμόζουν την επιθετική και φιλοπόλεμη πολιτική τους. Η νέα καθοδήγηση του ΚΚΣΕ επιδίδεται με ζήλο στη διαίρεση των ίθυνόντων κύκλων των ΗΠΑ σε «συνετούς» και σε «άντιδραστικούς». Άλλά πώς μπορεί να έρμηνευθεί αυτή η στάση τους; Δεν ξεκινάει από την έπιθυμία να καλύψουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να βοηθήσουν τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές να άποκομίσουν τους λαούς;

Οι νέοι καθοδηγητές ΚΚΣΕ μερικές φορές λένε μερικά λόγια έναντιον του Τζόνσον. Αυτό δεν άποτελεί παρά ένα προπέτασμα καπνού. Τα βιβλία τους δείχνουν, πώς όπως ο Χρουστσώφ, παρουσιάζουν τους πρόδρους των ΗΠΑ σαν να είναι άγγελιοι της ειρήνης, άδεντικοί εκπρόσωποι του άμερικάνικου λαού. Ο λόγος είναι πολύ άπλος. Οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές ποντάρουν άμετάβλητα στους άρχηγους του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Κάθε φορά, κάνουν τα άδύνατα δυνατό, για να παρουσιάσουν με τον πιο ένδοξο τρόπο όποιονδήποτε που θα γίνει πρόεδρος των ΗΠΑ.

Τα γεγονότα διαρκώς διαψεύδουν σκληρά τους χρουστσωφικούς ρεβιζιονιστές. Έπληξε, στη σύγκρουση εποχή, έστω και ένας πρόεδρος των ΗΠΑ που να μην ήταν όργανο του

(1) Συνομιλία του Ν. Χρουστσώφ με τον Γκ. Κόουλς, έκδοτη της άμερικάνικης έκπαισης «LOOK», 20(4)1962.

(2) Λόγος του Α. Μπρέζνιεφ στη συγκέντρωση που έγινε με την εύκαιρία της 20ής επέτειου της Νίκης του σοβιετικού λαού στο Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, 8 Μαΐου 1965.

(3) Συνομιλία του Α. Κοσύγιν με τον Τζάιμς Ρέστον, «Νιου Γιόρκ Τάιμς», 6(12)1965.

αμερικάνικου μονοπωλιακού κεφαλαίου; 'Ο Τζόνσον δεν αποτελεί εξαίρεση. Τό 1964, δήλωσε στους μονοπωλιστές καπιταλιστές, στην ἐτήσια σύσκεψη στο αμερικάνικο ύπουργείο 'Εμπορίου: «Είσατε μέτοχοι τῆς κυβέρνησης αὐτῆς... Ἐγὼ κάνω τὴ δουλειά ποὺ μοῦ ἔχετε ἀναθέσει ἐσεῖς». Εἴτε πρόκειται γιὰ τὸν Τρούμαν, τὸν Ἀϊζενχάουερ, τὸν Κέννεντυ ἢ τὸν Τζόνσον, ἡ πολιτικὴ ποὺ ἐφαρμόζαν παρέμενε ἀναλλοίωτη, ἦταν ἡ πολιτικὴ τῆς ἐπίθεσης καὶ τοῦ πολέμου γιὰ τὴν παγκόσμια ἡγεμονία· καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ ὅλο καὶ περισσότερο διευρύνεται καὶ γίνεται ὅλο καὶ πὺλ παράφρονη. Τὸ «δόγμα Τζόνσον» εἶναι ὁ φασισμὸς τῶν ἡμερῶν μας. Διακηρύσσει κυνικὰ πὺς θὰ ἐπεμβαίνει βίαια, στὶς ὑποθέσεις ὅλων τῶν περιοχῶν τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἀνατρέπει κάθε κυβέρνησις ποὺ δὲν εἶναι ἀρεστὴ στὶς ΗΠΑ. Ἡ κυβέρνησις Τζόνσον ἐφαρμόζει τὴν κλιμάκωσι τοῦ πολεμικοῦ τυχοδιωκτισμοῦ τῆς. Τὸ «δόγμα Τζόνσον» ἀποτελεῖ ἐκδήλωσι τοῦ συνεχῶς ἀναπτυσσόμενου φιλοπόλεμου τυχοδιωκτικοῦ χαρακτῆρα τοῦ αμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Μὲ τὸ νὰ προσπαθοῦν μπροστὰ σὲ ὅλα αὐτά, καὶ ἐναντίον ὅλων αὐτῶν, νὰ ἐξωραίζονται τοὺς ἀρχηγούς τοῦ αμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποκαλύπτουν τὸ κατάντημα στοῦ ὁποῖο ἔχουν περιπέσει.

Οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. πρόδωσαν τὸν Λένιν

Ἰσχυρίζονται πὺς «τηροῦν πιστὰ τὶς ὑποθήκες τοῦ Λένιν». Ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ κάνουν ἔχουν σχέση μὲ τὸ Λένιν; Ἐφθασαν, μὲ τὰ βιβλία τους, ὡς τὸ σημεῖο νὰ παρουσιάσουν σὰν πρωταρχικὸ πολιτικὸ πρόβλημα τὴ «γενικὴ» σοβιετοαμερικάνικη «συνεργασία» καὶ τὴν ἱστορία τῶν σοβιετοαμερικάνικων σχέσεων σὰν ἱστορία μιᾶς «γενικῆς συνεργασίας». Τὶ εἶναι αὐτὸ ἂν δὲν εἶναι προδοσία ἀπέναντι τοῦ Λένιν καὶ διαστρέβλωσις τῆς ἱστορίας;

Τὴν ἐπομένη τῆς νικηφόρας Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης, ὁ αμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς πῆρε ἐνεργητικὸ μέρος στὴν ἔνοπλη ἐπεμβατικὴ, ἱμπεριαλιστικὴ σταυροφορία ἐναντίον τοῦ νεαροῦ σοβιετικοῦ κράτους. Ὅταν ἡ ἔνοπλη ἐπέμβασις ἀπέτυχε, κατέφυγε «στὸν πόλεμο τῆς πείνας» γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση νὰ ἀναπτυχθεῖ.

Στὴ διάρκεια ὅλης τῆς περιόδου τῆς καθοδήγησις τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν, οἱ σοβιετοαμερικάνικες σχέσεις σφραγίσθηκαν ἀπὸ δξυτάτους καὶ περιπλοκοὺς ἀγῶνες, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἐκφράσι τῆς σκληρῆς σύγκρουσις ποὺ ἀντιπαρέθετε, σὲ παγκόσμια κλίμακα, τὸ διεθνὲς προλεταριάτο καὶ τὴ διεθνή ἀστικὴ τάξι. Ἐπιχειρώντας νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ὑπαρξὴ ταξικῆς πάλης στὴν ἱστορία τῶν σοβιετοαμερικάνικων σχέσεων, οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραμορφώσουν τὴν ἱστορία καὶ νὰ δυσφημίζουν τὸ σοβιετικὸ λαό.

Ὁ Λένιν ἔχει ἤδη ὑπογραμμίσει πὺς οἱ αμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς ἐπενέβηκαν «σὰν δῆμοι καὶ χωροφύλακες τῆς ἐλευθερίας τῆς Ρωσίας» (1) καὶ ἀνέλαβαν «τὸ ρόλο τοῦ στραγαλιστῆ καὶ τοῦ δημίου τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης» (2). Εἶχε καλέσει τὶς μᾶζες νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ «ἀδιαιλλείξι τὸν αμερικάνικον ἱμπεριαλισμὸν, τὸν πὺλ νέο, τὸν πὺλ ἰσχυρό, τὸν τελευταῖο ποὺ πῆρε μέρος στοῦ παγκόσμιου μαχελεῖδ τῶν λαῶν γιὰ τὴ διανομή τῶν καπιταλιστικῶν κερδῶν». (3) Πόσο ἰσχύουν σήμερα αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Λένιν! Οἱ χρουστοσωφικοὶ ρεβιζιονιστὲς χρησιμοποιοῦν τὸ ἄνομα τοῦ Λένιν γιὰ νὰ καμουφλάρουνται, ἀλλὰ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Λένιν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἀποκαλύπτουν ποιοὶ εἶναι στὴν πραγματικότητά.

(1) ΛΕΝΙΝ: «Συγκέντρωσις τῶν Κομματικῶν στελεχῶν τῆς Μόσχας, 27(11)1918. Ἐκθεσις γιὰ τὴ θέσι τοῦ προλεταριάτου ἀπέναντι στὴ μικροαστικὴ δημοκρατία». Ἐ ρ γ α, Τόμος 28ος.

(2) ΛΕΝΙΝ: «Τὸ 6ο Ἐκτακτὸ Πανρωσικὸ Συνέδριον τῶν Σοβιετικῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καὶ στρατιωτῶν. Λόγος γιὰ τὴ διεθνή κατάστασι». Ἐ ρ γ α, Τόμος 28ος.

(3) ΛΕΝΙΝ: «Γράμματα σὲ αμερικάνους ἐργάτες», Ἐ ρ γ α, Τόμος 28ος.

Λένε ψέμματα

Οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ λένε ὅτι παραμένουν πιστοὶ στὴ Διακήρυξι τοῦ 1957 καὶ στὴ Δήλωσι τοῦ 1960. Ἀλλὰ τὰ βιβλία μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολούμαστε δείχνουν πὺς πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπάτη. Ἡ Διακήρυξι καὶ ἡ Δήλωσι ὑπογραμμίζουν πὺς ὁ αμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ἐνῶ τὰ βιβλία αὐτὰ ἐξυμνοῦν τὴ σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία. Ἐπισημαίνει πὺς οἱ λαοὶ ὅλου τοῦ κόσμου ὀφείλουν νὰ συγκροτήσουν τὸ πὺλ πλατὺ ἐνιαῖο μέτωπο ἐναντίον τῆς φιλοπόλεμης καὶ ἐπιθετικῆς πολιτικῆς τοῦ αμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἐνῶ τὰ βιβλία αὐτὰ ἐκθειάζουν θορυβῶδιστα τὴ σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία. Ἀν οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ εἶναι πιστοὶ σὲ κάτι, αὐτὸ εἶναι ἡ γενικὴ γραμμὴ τοῦ χρουστοσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ, τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τοῦ «εἰρηνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ» καὶ τοῦ «εἰρηνικοῦ περάσματος». Ἐπιδείχνουν τὴ Διακήρυξι τοῦ 1957 καὶ τὴ Δήλωσι τοῦ 1960 καταφεύγοντας στὴν πατροπαράδοτη τακτικὴ τῶν ρεβιζιονιστῶν τῆς 2ης Διεθνούς: ἀναγνωρίζουν τὰ ντοκουμέντα ἀλλὰ τοὺς ἀφαιροῦν κάθε ἐπαναστατικὸ περιεχόμενο, καμουφλάροντας κατὰ ἀπὸ ἡχηρὲς φράσεις, τὴ βαθεῖά τους ἀντίθεσι στὴν ἐπανάστασι.

Ἰσχυρίζονται πὺς παραδέχονται τὸ ρόλο τῶν λαῶν στὸν ἀντιιμπεριαλιστικὸ ἀγῶνα. Ἀλλὰ, στὰ βιβλία μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολούμαστε, ἐκθειάζουν ξεδιάντροπα τὴν κυριαρχία τῆς βίας καὶ κάνουν ἐπίδειξι τοῦ σωβινισμοῦ τους μεγάλῃς δυνάμεως. Σύμφωνα μ' αὐτά, ἡ σοβιετικὴ καὶ ἡ αμερικάνικη κυβέρνηση, πρέπει νὰ ἀποφασίσουν γιὰ τὴν τύχη τοῦ κόσμου, νὰ παίξουν τὸ ρόλο κηδεμόνα ἑκατοντάδων χωρῶν τοῦ κόσμου, ὅλες οἱ χώρες τοῦ κόσμου ὀφείλουν νὰ περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα ΕΣΣΔ—ΗΠΑ καὶ ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξὴ τῶν λαῶν, πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ μεγαλοφυΐα τῶν ἱδυνόντων κύκλων τῶν δύο χωρῶν. Αὐτὸ δὲν ἀποδείχνει πὺς οἱ χρουστοσωφικοὶ ρεβιζιονιστὲς δὲν ἐμπνέονται ἀπὸ τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπὸ τὴ σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία γιὰ τὴν κυριαρχία στὸν κόσμο;

Τὰ «κοινὰ» σοβιετοαμερικάνικα «συμφέροντα»

Οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ δηλώνουν ὑποκριτικὰ πὺς οἱ σοσιαλιστικὲς χώρες καὶ οἱ ἐπαναστατικοὶ λαοὶ παντοῦ ἔχουν «κοινὸς σκοπὸς» καὶ «κοινὰ συμφέροντα». Διαδηλώνουν πολλὰς φορὲς τὴν πίστι τους στὸν προλεταριακὸ διεθνισμὸ καὶ τὴν ὑποστήριξι τους στὴ λαϊκὴ ἐπανάστασι. Ἀλλὰ, στὰ βιβλία ποὺ ἀναφέρουμε, ἐκθειάζουν θορυβῶδιστα τὰ «κοινὰ συμφέροντα», τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καὶ τῶν ΗΠΑ. Πὺς μποροῦν νὰ συνδυαστοῦν τὰ δύο αὐτὰ εἶδη «κοινῶν συμφερόντων», ποὺ εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετα καὶ ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστα ὅπως τὸ νερὸ καὶ ἡ φωτιά; Ὁ αμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου. Καὶ μὲ τὸ νὰ προσπαθοῦν οἱ χρουστοσωφικοὶ ρεβιζιονιστὲς νὰ βροῦνε «κοινὰ συμφέροντα» μὲ τὸν αμερικάνικον ἱμπεριαλισμὸ ἀποδείχνουν ἀπλοῦστα πὺς πέρασαν στοῦ πλευροῦ τοῦ τελευταίου, πὺς πέρασαν σὲ ἐχθρικές θέσεις γιὰ τὶς σοσιαλιστικὲς χώρες καὶ τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ποὺ τὸν καταπολεμοῦν.

Λογικὰ, ἀνειργήνυτες ἀντιθέσεις ἀντιπαράθετον τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, χώρα σοσιαλιστικὴ, στὶς ἱμπεριαλιστικὲς ΗΠΑ. Ἡ ΕΣΣΔ, σὰ σοσιαλιστικὴ χώρα, ὀφείλει νὰ ὑποστηρίξει τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα τῶν καταπιεζόμενων λαῶν καὶ ἐθνῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀναπόφευκτου δξυτάτος ἀγῶνα ἀνάμεσα στὴν ΕΣΣΔ καὶ στὸν αμερικάνικον ἱμπεριαλισμὸ, στοῦ παγκόσμιου πεδίου καὶ σὲ ὁποιαδήποτε δοσμένη περιοχή. Ἀλλὰ σήμερα, οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΣΕ ὑπογραμμίζουν μὲ δύναμη πὺς «δὲν συγκροτοῦνται ὡς παγκόσμια κλίμακα, ὅτε σὲ καμιά περιοχὴ» μὲ τοὺς αμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς. Αὐτὸ δείχνει ἀπλοῦστα πὺς γι' αὐτοὺς, οἱ ἀντιθέσεις σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἀνάμεσα στὴν ἐπανάστασι καὶ στὴν ἀντεπανάστασι, ὅπως καὶ τὸ καθῆκον τῆς ὑποστήριξις τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνα τῶν καταπιεζόμενων λαῶν καὶ ἐθνῶν ἔχει

πάψει από πολύ καιρό να υπάρχει. Έχουν πέσει στο δρόμο του άστικού έθνικού εγωισμού και έχουν αποβάλει κάθε ίχνος προλεταριακού διεθνισμού.

Με τον αποκλειστικό σκοπό της ικανοποίησης των αναγκών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ υπερεκτιμούν τα «κοινά συμφέροντα» της ΕΣΣΔ και των ΗΠΑ.

Ο Κέννεντυ είχε απευθύνει την παρότρυνση στους καθοδηγητές του ΚΚΣΕ να φροντίζουν αποκλειστικά για την υπεράσπιση των εθνικών τους συμφερόντων και να φθάσουν σε μια συμφωνία με τις ΗΠΑ για «την υπεράσπιση των συμφερόντων των δυο μεγάλων χωρών»(1). Ο Χρουστώφ και οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ ανταποκρίθηκαν με ζήλο στην έκκληση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και υπάρχουν πραγματικά κοινά συμφέροντα· τα κοινά συμφέροντα του άστοποιημένου προνομίου στρώματος της Σοβιετικής Ένωσης, που εκπροσωπούν οι νέοι σοβιετικοί καθοδηγητές, και των μονοπωλιακών ομάδων των ΗΠΑ και τα κοινά συμφέροντα που υπάρχουν στις δυο χώρες για τη συνεργασία τους που κατευθύνεται έναντι της παγκόσμιας επανάστασης.

Οι ιδέες που εμπνέουν την πολιτική της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας και που εκθέτουν οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ στα διβλία που αναφέραμε πιο πάνω, έχουν τεθεί σε εφαρμογή από πολύ καιρό. Και πρόσφατα, στο δρόμο προς την ικανοποίηση των «κοινών συμφερόντων» τους με τις ΗΠΑ, οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ ενίσχυσαν ακόμα περισσότερο τη συμμαχία τους με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Η ουσία των συνομιλιών Ε.Σ.Σ.Δ. — Η.Π.Α. στο Νέο Δελχί

Η τριμερής σοβιετο-αμερικανο-ινδική συνάντηση στο Νέο Δελχί ενίσχυσε σημαντικά το μέτωπο που κατευθύνεται έναντι της Κίνας. Ο αμερικάνικος αντιπρόεδρος Χάμφρεϊ δεν έκρυψε την ικανοποίησή του για τη μακρά συνομιλία που είχε με τον Α. Κοσύγκιν, Πρόεδρο του Συμβουλίου των Υπουργών της ΕΣΣΔ. Δήλωσε, σε μια συνέντευξη του στην Τηλεόραση, πως αυτή η συνομιλία ήταν «καθαρή και ειλικρινής», πως εκτέθηκε η θέση της αμερικάνικης κυβέρνησης και βοήθησε «εκατατόνηση από μέρος του κ. Κοσύγκιν». Η Σοβιετική Ένωση —έπε— προσπαθεί να οικοδομήσει, για να μιλήσουμε έτσι, ένα ισχυρό τείχος γύρω από τη κομμουνιστική Κίνα, και πως «την κυβέρνηση της Σοβιετικής Ένωσης την απασχολούν πολύ περισσότερο σήμερα οι σχέσεις της με την κομμουνιστική Κίνα στο παγκόσμιο πεδίο από ότι αυτό που κάλλιστα θα μπορούσαν να κάνουν οι ΗΠΑ στα διάφορα μέρη του κόσμου». Θεωρεί πως στη διάρκεια «των προσεχών ετών... οι επαφές ανάμεσά μας... και στην Σοβιετική Ένωση θα διευρυνθούν και οι σχέσεις αυτές μπορούν και πρέπει να βελτιωθούν».

Τα λόγια αυτά δείχνουν σε ποιο σημείο είναι διατεθειμένες η ΕΣΣΔ και οι ΗΠΑ να φθάσουν στη συνεργασία τους. Αν ο Χάμφρεϊ είναι τόσο σίγουρος για την πολιτική της νέας καθοδήγησης του ΚΚΣΕ και τολμάει να λέει δημόσια τέτια πράγματα, είναι γιατί και οι δυο έμπιστευονται αμοιβαία το βάθος των σχέσεών τους. Συμμαχία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την αντίδραση των διαφόρων χωρών για την ανύψωση ενός άντεπαναστατικού τείχους γύρω από την Κίνα, αυτή είναι η πολιτική της νέας καθοδήγησης του ΚΚΣΕ. Μια τέτοια πολιτική ανταποκρίνεται ακριβώς στην έπιθυμία των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Είναι λοιπόν φυσικό που τη χαίρετιζον, την υποστηρίζουν και την ενθαρρύνουν. Αυτή είναι η ουσία των σοβιετοαμερικάνικων

συζητήσεων στο Νέο Δελχί. Αυτό αποτελεί μια από τις πιο κατάφωρες προδοτικές ενέργειες της νέας καθοδήγησης του ΚΚΣΕ. Οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ δεν θα διέφευδαν τις δηλώσεις του Χάμφρεϊ αν τα γεγονότα δεν είχαν έτσι ακριβώς:

Επιζητούν μια διέξοδο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σχετικά με το βιετναμέζικο πρόβλημα

Η σοβιετοαμερικάνικη συμμαχία έκανε επίσης ένα βήμα προς τα εμπρός στο βιετναμέζικο πρόβλημα. Τη στιγμή που οι ΗΠΑ «διέκοπταν τους βομβαρδισμούς» και έκαναν ένα πρωτοφανή θόρυβο σχετικά με τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης», ο Α. Σελέπιν έκανε τον κόπο να πάει στο Άννι σε στενή σύνδεση με τη συνωμοσία των «διαπραγματεύσεων ειρήνης». Έπιπλέον, οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ έφθασαν σε μια σιωπηρή συμφωνία με τις ΗΠΑ σε ό,τι αφορά την Εδ-ρόψη, έτσι που οι ΗΠΑ μπορούν να αποσύρουν όλο και περισσότερες δυνάμεις από εκεί, να τις χρησιμοποιούν για την επέκταση του πολέμου στο Βιετνάμ. Λένε σήμερα όρισμένα λόγια ύποστηριξης προς το Βιετνάμ και τού προσφέρουν μια όρισμένη βοήθεια με το μοναδικό σκοπό να «ισχυροποιούν» τη θέση τους στο βιετναμέζικο πρόβλημα, να σπείρουν τη διχόνοια ανάμεσα στην Κίνα και στο Βιετνάμ και να βοηθήσουν τις ΗΠΑ έτσι ώστε να επιτύχει η συνωμοσία τους των «διαπραγματεύσεων ειρήνης». Και τελικά, έπιζητούν να βρουν μια διέξοδο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στο βιετναμέζικο πρόβλημα, επιτρέποντάς του να κατέχει έπ' άδριστο το Νότιο Βιετνάμ και καταλήγοντας σε μια πολιτική συναλλαγή μαζί του.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές γνωρίζουν απόλυτως τη θέση αυτή των νέων καθοδηγητών του ΚΚΣΕ. Ο Μάκ Τζώρτζ Μπάντνυ, ειδικός βοηθός του αμερικάνου προέδρου, δήλωσε: «Για μās, είναι καθαρό πως από πολύ καιρό η σοβιετική κυβέρνηση έπιθυμεί ένα ειρηνικό διακανονισμό»(1). Μια αμερικάνικη έφημερίδα διαβεβαιώνει: «Όλο και περισσότερες γίνονται οι ένδειξεις που δείχνουν πως η Σοβιετική Ένωση και οι ΗΠΑ προχωρούν, ούσιαστικά, με παράλληλο τρόπο προς ένα όρισμένο κοινό σκοπό»(2). Μια άλλη αμερικάνικη έφημερίδα έλεγε πως αν η ΕΣΣΔ «μπορούσε να βοηθήσει στο Βιετνάμ, για να θρεθεί τελικά μια αποδεκτή λύση», οι ΗΠΑ «θα ξεπερνούσαν μια κρίσιμη κατάσταση». Σε μια τόσο περίπλοκη κατάσταση, το βασικό σημείο των σημειώνων σοβιετοαμερικάνικων σχέσεων, βρίσκεται στο ότι πρέπει να είναι σιωπηλές... η σύγκρουση ανάμεσα στις ΗΠΑ και στη Σοβιετική Ένωση πρέπει να λέγεται ή συμφωνία πρέπει να ύπονοείται». «Είναι έτσι ταυτόχρονα από την άποψη λόγων έχθροι και σιωπηρά σύμμαχοι»(3).

Η πολιτική της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας που εφαρμόζει η νέα καθοδήγηση του ΚΚΣΕ διευρύνεται, έδω και λίγο καιρό, έτσι που να συμπεριλάβει και τη σοβιετο-ιαπωνική συνεργασία. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός άσχολεται δραστήρια για να ενισχύσει τον ιαπωνικό μιλιταρισμό έτσι που να γίνει ο κυριότερος πολεμικός του σύμμαχος στην Άσία· έσπρωξε την ιαπωνική αντίδραση και τη νοτιοκορεάτικη κλίκα άνδρεικέλων να κλείσει μια «ιαπωνο-νοτιοκορεάτικη συνθήκη» και να στήσει έτσι μια στρατιωτική συμμαχία στη Βορειοανατολική Άσία. Μακριά από το να καταδικάσει αυτό το σοβαρό φιλοπόλεμο μέτρο που πήρε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και που κατευθύνεται έναντι της Κίνας, της Κορέας και των άλλων άσιατικών χωρών, η νέα καθοδήγηση του ΚΚΣΕ έπέδειξε αντίθετα φιλοφρονητική διάθεση απέναντι στην ιαπωνική αντίδραση και έκανε ό,τι υποσχόσε για να την κολακεύσει. Οι ανταλλαγές έπισκέψεων ανάμεσα σε σοβιετικούς και ιάπωνες ιθύνοντες γίνονται συχνά. Έδω και

(1) Συνομιλία του Μάκ Τζώρτζ Μπάντνυ με αμερικάνους δημοσιογράφους στην τηλεόραση, 16/1/1966.

(2) «Christian Science Monitor», 13.1.1966.

(3) «New York Times», 17.1.1966.

(1) Συνομιλία του Τ. Κέννεντυ με τον Άτζουμπέι, αρχισυντάκτη της «Ιστέστια», 25/11/1965.

λίγο καιρό ο Ιάπωνας ύπουργός των Ύξωτερικών επισκέφθηκε με πρόσκληση τη Σοβιετική Ένωση. Η νέα καθοδήγηση του ΚΚΣΕ αναγνώρισε ουσιαστικά την Ιαπωνο-αμερικανική στρατιωτική συμμαχία και έπιζητεί να προσφέρει τη συμμετοχή της για να μετατραπεί σε μια σοβιετο-αμερικανο-ιαπωνική συνθήκη που να κατευθύνεται εναντίον της Κίνας, της Κορέας και του επαναστατικού αγώνα των λαών των Άλλων Ασιατικών χωρών.

Με ποιόν πραγματοποιούν οι νέοι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. την ενόχτητα δράσης;

Πώς οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ μπορούν να ελπίζουν στην εμπιστοσύνη των ανθρώπων όταν φθάνουν να ισχυρίζονται, μετά από όλα αυτά, πως όλα τα κομμουνιστικά κόμματα και όλες οι σοσιαλιστικές χώρες οφείλουν να παραμερίσουν τις διαφορές τους και να πραγματοποιήσουν μια «ενόχτητα δράση» στον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα; Δεν φαίνεται αρκετά καθαρά με ποιόν και εναντίον ποιού πραγματοποιούν ενόχτητα;

Με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές, με τους Ιάπωνες αντιδραστικούς, με τους Ινδούς αντιδραστικούς και με όλους τους λακές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ πραγματοποιούν ενόχτητα δράσης. Πώς μπορούν οι μαρξιστές-λενινιστές και οι επαναστατικοί λαοί να πραγματοποιήσουν ενόχτητα δράσης με αυτούς που ασχολούνται με τόσο ζήλο με την αντεπαναστατική ενόχτητα δράσης; Στο σημερινό κόσμο, ή πιο μεγάλη, θεμελιακή διαφορά ανάμεσα στους μαρξιστές-λενινιστές και στους χρουστοσφικούς ρεβιζιονιστές, ανάμεσα στους πραγματικούς επαναστάτες και στους ψευτοεπαναστάτες, βρίσκεται αναγκαστικά στο αν πρέπει να καταπολεμήσουμε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό ή να ενωθούμε μαζί του. Πώς θα μπορούσε να παραμεριστεί μια τέτοια σημασίας διαφορά;

Δεν μπορούμε σε καμιά περίπτωση να πραγματοποιήσουμε ενόχτητα δράσης με τους νέους καθοδηγητές του ΚΚΣΕ όσο δεν καταγγέλλουν τη χρουστοσφική ρεβιζιονιστική γραμμή, όσο παραμένει αμετάβλητη ή πολιτική τους της σοβιετοαμερικανικής συνεργασίας και όσο δεν συντρίβουν την σοβιετοαμερικανο-ινδο-ιαπωνική συμμαχία.

Οι χρουστοσφικοί ρεβιζιονιστές έχουν συνδέσει την τύχη τους με εκείνη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Και για να καταπολεμήσουν τον τελευταίο, οι μαρξιστές-λενινιστές και οι επαναστατικοί λαοί οφείλουν αναπόφευκτα να αντιταχθούν στο χρουστοσφικό ρεβιζιονισμό. Ο αγώνας εναντίον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δεν μπορεί να διεξαχθεί με επιτυχία, αν δε χαράξουμε, χωρίς καμιά ταλάντευση, μια καθαρή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε μās και τους χρουστοσφικούς ρεβιζιονιστές και αν δεν συνεχίσουμε ως το τέλος τον αγώνα εναντίον του χρουστοσφικού ρεβιζιονισμού.

Να διευρύνουμε το ενιαίο μέτωπο εναντίον του αμερικανικού ιμπεριαλισμού

Όταν οι χρουστοσφικοί ρεβιζιονιστές εκθειάζουν τις ΗΠΑ, εμείς οφείλουμε να περιφρονούμε τις ΗΠΑ, και να αποκαλύπτουμε την φύση τους. Όταν οι χρουστοσφικοί ρε-

βιζιονιστές επιμένουν να συνεχίζουν να εξωτροπούν με τις ΗΠΑ, εμείς οφείλουμε να καλλιεργούμε το μίσος για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και να τον αντιμετωπίζουμε σαν τον ύπ' αριθ. 1 έχθρο των λαών του κόσμου. Όταν οι χρουστοσφικοί ρεβιζιονιστές προπαγανδίζουν το φόβο μπροστά στις ΗΠΑ, εμείς οφείλουμε να αντιμετωπίζουμε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό με περιφρόνηση και να τον παίρνουμε έτσι όπως είναι: δηλαδή ος μιά χάρτινη τίγρη. Όταν οι χρουστοσφικοί ρεβιζιονιστές προπαγανδίζουν την ιδέα μās συμμαχίας με τις ΗΠΑ, εμείς οφείλουμε να πάρουμε την απόφαση να καταπολεμήσουμε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, να στερεώσουμε και να διευρύνουμε στον άνωτατο δυνατό βαθμό το ενιαίο μέτωπο εναντίον του και των βαλέδων του.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ μās έχει δώσει σχετικά με την εκτίμηση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και για τη στάση που πρέπει να υιοθετούμε απέναντί του, μιά σειρά θέσεις, που αναπτύσσουν με δημιουργικό τρόπο το μαρξισμ-λενινισμό και αποτελούν ένα ισχυρό όπλο για τους λαούς όλου του κόσμου στην επαναστατική αντιαμερικανική πάλη τους. Μās καλεί να συγκροτήσουμε το πιο πλατό ενιαίο μέτωπο, που να στηρίζεται στους εργάτες και τους αγρότες και συγκεντρώνοντας τις λαϊκές μāsες που αντιπροσωπεύουν πάνω από το 90% του παγκόσμιου πληθυσμού, όπως και όλες τις δυνάμεις θύματα της επίθεσης, του έλέγχου, της επέμβασης και της λεηλασίας των ΗΠΑ, για να απομονώσουμε στον άνωτατο δυνατό βαθμό και καταφέρουμε τα πιο ισχυρά πλήγματα στον κυριότερο σημερινό έχθρο, τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Όλες οι δυνάμεις που μπορούν να συγκεντρωθούν πρέπει να συγκεντρωθούν, όλες τις αντιθέσεις που μπορούμε να τις εκμεταλλευθούμε οφείλουμε να τις εκμεταλλευθούμε και πρέπει να αξιοποιήσουμε όλους τους θετικούς παράγοντες που μπορούν να συνεισφέρουν στον αντιαμερικανικό αγώνα. Αυτή ή μεγάλη στρατηγική αντίληψη του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ δείχνει το σωστό δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε για να καταπολεμήσουμε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, και ολόκληρο το προτσές της ταξικής πάλης στο διεθνές πεδίο, στη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου, ήθε να την επιβεβαιώσει με ακρίβεια. Έξόπλισε όχι μόνο τον κινέζικο λαό, αλλά άσκει μιά όλο και πιο μεγάλη, και μιά όλο και πιο βαθειά επίδραση στον κόσμο. Προκάλεσε τον τρόπο στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, έφερε σε ταραχή τους χρουστοσφικούς ρεβιζιονιστές, αλλά οι λαοί ολόκληρου του κόσμου την επιδοκιμάζουν με τον πιο μεγάλο ένθουςιασμό.

Η σοβιετοαμερικανική συνεργασία για την παγκόσμια κυριαρχία δεν είναι παρά ένα άνοητο όνειρο. Οι πραγματικοί κυρίαρχοι του κόσμου είναι οι λαοί. Οι κυρίαρχες κλίκες, σε οποιαδήποτε χώρα, και οι ιμπεριαλιστές ή οι ρεβιζιονιστές, δεν μπορούν να κρατήσουν τους λαούς κάτω από την εξουσία τους και την ύδρόγεια σφαίρα κάτω από την κυριαρχία τους.

Ένας νέος και μεγάλος αντιαμερικανικός επαναστατικός αγώνας θα σαρώσει γρήγορα σαν θύελλα τον κόσμο. Η αντιλαϊκή πολιτική των χρουστοσφικών ρεβιζιονιστών, δεν μπορεί παρά να τελειώσει με την καταστροφή τους. Οι λαοί θα νικήσουν αυτούς που όρθώνονται στο δρόμο τους και ή ιστορία θα συντρίψει αυτούς που αντιστέκονται στο ρεύμα της. Όσοι αγώνες και έναλλαγές κι αν έρθουν μιά προοπτική προσφέρεται στον κόσμο: το τέλος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και των συνενόχων του, ο θρίαμβος της επαναστατικής υπόθεσης των λαών όλου του κόσμου.

ΤΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΓΚΑΝΑ (*)

Τὸ Ἐπαναστατικὸ ρεύμα στὴν Ἀφρική δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακοπεῖ

«Οἱ ἱμπεριαλιστὲς καὶ οἱ ἀντιδραστικοὶ ἔκαναν, κάνουν καὶ θὰ κάνουν ἀκόμα ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ ἀντισταθοῦν καὶ νὰ τορπιλίσουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς προόδου τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικής. Τὰ γεγινότα ἔχουν ἀποδείξει κοὶ θὰ συνεχίσουν νὰ ἀποδείχνουν ὅτι οἱ ξέφρενες ἐπιθέσεις τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τῶν ἀντιδραστικῶν, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς λαοὺς τῆς Ἀφρικής νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐπαγρύπνησίν τους καὶ τὴν ὁρμή τους στὴν πάλιν τους ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικιομοῦ καὶ τοῦ νεοαποικιομοῦ, καθὼς καὶ στὴν πάλιν τους γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴν εὐημερία καὶ τὴν πρόοδο τῶν χωρῶν τους».

Μάο Τσέ-τοὺνγκ

Μήνυμα στὸν Κβάμε Νγκρούμαχ, Πρόεδρο
τῆς Δημοκρατίας τῆς Γκάνα, 9/1/1964

Ἐνα στρατιωτικὸ πραξικόπημα ἔγινε στὴν Ἀκκρα, τὴν Πρωτεύουσα τῆς Γκάνα, στίς 24 Φεβρουαρίου, ἀκριβῶς τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔφθασε στὸ Πεκίνο ὁ δρ. Κβάμε Νγκρούμαχ, Πρόεδρος αὐτῆς τῆς δημοκρατίας.

Μιὰ δήλωση ποὺ μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Γκάνα τὶς πρῶτες πρωῒνές ὥρες τόνισε: «ὁ συνταγματάρχης Ε. Κ. Κοτόκα διοικητὴς τῆς Δεύτερης Ταξιαρχίας Πεζικοῦ τοῦ Στρατοῦ τῆς Γκάνα, ἀνείγγειλε πῶς ὁ στρατὸς μὲ τὴ συνεργασία τῆς ἀστυνομίας, ἀνέλαβε ἀπὸ σήμερα τὴ διακυβέρνηση τῆς Γκάνα».

Ὁ Κοτόκα ἔκανε γνωστὸ ἐπίσης πῶς τὸ Κοινοβούλιο διαλύθηκε, πῶς ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ παύθηκαν καὶ πῶς τὸ Λαϊκὸ Κόμμα διέκοψε τὶς ἐργασίες του.

Τὸ βράδυ τῆς 24)2, ὁ Ρ. Σταθμὸς τῆς Γκάνα τόνισε πῶς «συγκροτήθηκε» ἕνα «Ἐθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Συμβούλιον» ἀποτελούμενο ἀπὸ ἑπτὰ μέλη ποὺ ἀνέλαβε τὴ διακυβέρνηση τῆς χώρας. Ὁ Ἀνγκραχ, πρῶην ὑπαρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ, ποὺ στὸν τελευταῖο χρόνον εἶχε διορισθεῖ σ' αὐτὴ τὴ θέση ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Νγκρούμαχ, ὀνομάστηκε Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ ὁ Κοτόκα, μέλος τοῦ Συμβουλίου, προωθήθηκε στὴ θέση τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ.

Ἐκκλήση στὸ λαὸ τῆς Γκάνα γιὰ νὰ υἱοθετήσῃ μιὰ σταθερὴ θέση

Σὲ μιὰ δήλωση ποὺ ἐξέδωσε στὸ Πεκίνο τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ Πρόεδρος Νγκρούμαχ διακήρυξε: «Γνωρίζω πῶς ὁ λαὸς τῆς Γκάνα παραμένει πάντοτε πιστὸς σὲ μένα ὅπως καὶ στὸ Κόμμα καὶ στὴν κυβέρνησιν καὶ αὐτὸ ποὺ περιμένω ἀπὸ ὅλους, σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή, εἶναι νὰ εἶναι ψύχραιμοι ἀλλὰ καὶ σταθεροὶ στὴν ἀπόφασίν καὶ στὴν ἀντίστασιν».

Ἐπογραμμίζοντας πῶς εἶναι ὁ συνταγματικὸς ἀρχηγὸς τῆς Δημοκρατίας τῆς Γκάνα καὶ ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς, ὁ Νγκρούμαχ δήλωσε: «Θὰ ἐπιστρέψω σύντομα στὴν Γκάνα».

Τὴ στιγμὴ τῆς ἀναχώρησής του ἀπὸ τὸ Πεκίνο, ὁ Πρόεδρος Νγκρούμαχ ἔκανε μιὰ ἄλλη δήλωση στὸν τύπο. Τόνισε πῶς τὸ στρατιωτικὸ πραξικόπημα ἦταν μιὰ στασιαστικὴ ἐνέργεια ἐναντίον τῆς κυβένησιν τῆς Δημοκρατίας τῆς Γκάνα. «Ἡ ἀνταρσία αὐτὴ δὲν θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξιν καμίας κυβένησιν. Εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴ συντρίψω χωρὶς ἀναβολὴ καὶ γι' αὐτὸ ὑπολογίζω στὴν ὑποστήριξιν τοῦ λαοῦ τῆς Γκάνα καὶ στοὺς φίλους τῆς Γκάνα στὸν κόσμον».

Ἀὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγκαταλείπω τὸ Πεκίνο, πρωτεύουσα τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας, ἐκφράζω τὴ βαθειὰ καὶ εὐλικρινή μου εὐγνωμοσύνη στὸν κινεζικὸ λαὸ καὶ στοὺς ἡγέτες του γιὰ τὴν ὑποστήριξίν τους καὶ τὴ γενναϊοφρονα φιλοξενία τους».

Τὸν ἡγέτη τῆς Γκάνα χαιρέτησαν στὸ ἀεροδρόμιον ὁ Λιὺ Σάο-σί, πρόεδρος τῆς Λ.Δ. Κίνας, ὁ Τσὺν Ἐν-λάι, πρόεδρος τοῦ Κρατικοῦ Συμβουλίου καὶ ὁ Λιν Φέγγκ, ἀντιπρόεδρος τῆς Μόνιμης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐθνικῆς Λαϊκῆς Συνέλευσιν, ποὺ εἶχαν παρευρεθεῖ κατὰ τὴν ἀφίξίν του πρὶν τέσσερες ἡμέρες.

Ὁ Πρόεδρος Νγκρούμαχ ἔφθασε στίς 2 Μαρτίου στὸ Κόνακρυ, πρωτεύουσα τῆς Γουινέας, ὅπου ὁ Πρόεδρος Σεκοῦ Τουρέ καὶ 70.000 κάτοικοι τὸν ἐπευχήθησαν καὶ τὸν διαβεβαίωσαν γιὰ τὴ σταθερὴ ὑποστήριξίν τους. Ὁ Πρόεδρος Σεκοῦ Τουρέ καταδίκασε μὲ ἀυστηρότητα τοὺς ἱμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς λακέδες τους γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ ἀνατρεπτικὴ τους δραστηριότητα.

Ἐλέμε στὸν ἀδελφὸ μας Νγκρούμαχ ποὺ βρίσκεται ἐδῶ πῶς ἀπὸ σήμερα ἀναλαμβάνει τὴν ἀνώτατη διεύθυνση τῶν κρατικῶν καὶ κομματικῶν ὑποθέσεων τῆς Γουινέας».

Στὸ μεταξὺ, στὴν Ἀκκρα, στίς 27)2, οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος μεταχειρίστηκαν μὲ χτηνώδη τρόπο ἕνα κινεζικὸ εἰδικὸ καὶ τρεῖς συμπατριῶτες του ποὺ βοηθοῦσαν τὴν Γκάνα στὴν οἰκοδόμησιν ἑνὸς ἐργοστασίου ὑφαντουργίας. Τὴν ἐπόμενη, τὸ Ἐθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Συμβούλιον ἐσχίσσε μονόπλευρα τὴ συμφωνία οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς συνεργασίας ἀνάμεσα στὴν Κίνα καὶ στὴν Γκάνα καὶ ἀξίωσε μὲ ἀπαράδεκτο τρόπο τὴν ἄμεση ἀναχώρησιν ὅλων τῶν κινε-

(*) Τὰ κείμενα ποὺ ἀκολουθοῦν ἀναδημοσιεύονται ἀπὸ τὸ Νο 11 τεύχος (14-3-66) τοῦ «Pekin Information».

ζων ειδικών που εργάζονται στην Γκάνα και τη μείωση του προσωπικού της Προεδρείας της Κίνας. Ο πρεσβευτής της Κίνας στην Γκάνα διαμαρτυρήθηκε επανειλημμένα με τον πιο έντονο τρόπο.

Η ιμπεριαλιστική μηχανορραφία αποκαλύφθηκε

Αμέσως, το πραξικόπημα της Ακκρα καταδικάστηκε ζωηρά από πολλές αφρικανικές χώρες και από την παγκόσμια κοινή γνώμη, που έθεσαν υπό κατηγορία τον αγγλικό και αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Το πραξικόπημα δεν θεωρήθηκε απλά και μόνο σαν μια ανατρεπτική ενέργεια έναντι του μόνο του προέδρου Νγκρούμαχ και της Γκάνα, αλλά σαν μια ιμπεριαλιστική επίθεση έναντι του δόκτλησης της αφρικανικής επανάστασης.

Ο Πρόεδρος της Γουινέας, Σεκού Τουρέ, καταδίκασε δημόσια τη Μεγάλη Βρετανία σαν οργανωτή του πραξικοπήματος. Κατά τη διάρκεια μιας συγκέντρωσης που οργανώθηκε στις 27)2 από το Δημοκρατικό Κόμμα της Γουινέας, απηύθυνε αυτή την προειδοποίηση: «Η Μεγάλη Βρετανία απαιτείται αν πιστεύει πως πέτυχε το σκοπό της... Αφήνουμε με επίσημο και μόνον τον πιο κατηγορηματικό τρόπο προς το Ρ.Σ. του Λονδίνου: οι έγκληματες που προκάλεσαν το πραξικόπημα στην Γκάνα θα το πληρώσουν, και θα το πληρώσουν ακριβά».

Μια δήλωση που εξέδωσε στις 27)2 το Έθνικ Πολιτικό Γραφείο της Σουδανέζικης Ένωσης του Μαλί υπογραμμίζει πως το πραξικόπημα της Ακκρα «εντάσσεται στα πλαίσια της γενικής επίθεσης που εξαπέλυσε ο ιμπεριαλισμός για να παραβιάσει την ανεξαρτησία και την κυριαρχία των νέων κρατών μας». Στο Ντάρ-ές-Σαλαάμ, ο Πρόεδρος της Τανζανίας, Τζούλιους Νσερέρε, καταδίκασε επίσης το στρατιωτικό πραξικόπημα και εξέφρασε την υποστήριξη του στον Πρόεδρο Νγκρούμαχ. Επανάλαβε πως «η Αφρική πρέπει να εξαλείψει τον αποικισμό, την καταπίεση και την εκμετάλλευση». Η Σοσιαλιστική Αραβική Ένωση της Ηνωμένης Αραβικής Δημοκρατίας δήλωσε πως το πραξικόπημα που έγινε με ιμπεριαλιστική υποκίνηση κατευθύνεται έναντι της αφρικανικής ανεξαρτησίας και άσπασκε να διατηρήσει την Αφρική κάτω από την ξένη επιρροή. Η έφημερίδα του Καίρου, Α λ Μ α σ α, υπογράμμισε πως το πραξικόπημα έγινε με την προτροπή των ΗΠΑ και της Μ. Βρετανίας και η Α λ Γ κ ο υ μ χ ο υ ρ ι α, διαβεβαίωσε στις 27)2 σε ένα σχόλιο, πως η συνωμοσία έναντι του Νγκρούμαχ ήταν «μια συνωμοσία έναντι της Γκάνα αλλά και του συνόλου της αφρικανικής επανάστασης».

Καταδικάζοντας τον ιμπεριαλισμό γιατί υποθάλπει στρατιωτικά πραξικόπηματα στις αφρικανικές χώρες, το Πολιτικό Γραφείο του Έθνικου Έπαναστατικού Κινήματος του Κονγκό-Μπραβιλ υπογράμμισε πως οι αντιδραστικοί έχοντας την υποστήριξη του ιμπεριαλισμού, εντείνουν την πίεσή τους στα αφρικανικά κράτη για να ανατρέψουν όλα τα καθεστώτα με στρατιωτικά πραξικόπηματα για να εγκαταστήσουν στην εξουσία νέα πειθήνια όργανα. «Τα πραξικόπηματα αυτά, —λέει η ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου,— αποτελούν μια θανάσιμη απειλή για την Οργάνωση της Αφρικανικής Ενότητας και το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα των λαών που βρίσκονται κάτω από αποικιακή καταπίεση και απειλούν την εθνική ανεξαρτησία των νέων κρατών μας και τις οικονομικές και κοινωνικές τους προόδους».

Στο Μογκαντίσιο, ο υπουργός των Έξωτερικών της Σομαλίας εξέδωσε μια δήλωση όπου εκφράζει τη λύπη του για το πραξικόπημα και τη συμπάθειά του για τον Πρόεδρο Νγκρούμαχ. Στο Αλγέρι, ο Μποντέφλικα, αλγερινός υπουργός των Έξωτερικών, καταδίκασε τους ιμπεριαλιστές που χρησιμοποιούν όλα τα μέσα για να χτυπήσουν την ανεξαρτησία των αφρικανικών χωρών.

Η Αφρική απάντησε με συγκεκριμένες μορφές στο πραξικόπημα που οργάνωσαν οι ιμπεριαλιστές στην Γκάνα. Οι αντιπροσωπείες του Μαλί, της Γουινέας, της Τανζανίας, της Κένια και της ΗΑΔ απέχωρησαν από τη σύνοδο του Συμβουλίου των Έργων της Οργάνωσης της Αφρικής

νικής Ένωσης στην Άντις Αμπέμπα σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την παρουσία αντιπροσώπων που προέρχονται από τους πραξικοπηματίες της Γκάνα. Ο Πρόεδρος Μοντίμπο Κέιτα απέσυρε τον Πρεσβευτή του Μαλί και η κυβέρνηση της Ζάμπια ανακάλεσε τον επιτετραμμένο της από την Ακκρα. Μαζικές εκδηλώσεις έναντι του ιμπεριαλισμού και του αποικισμού έγιναν στη Γουινέα, στο Μαλί, στη Σενεγάλη και σε άλλες χώρες.

Ενδεικτικές αντιδράσεις στην Ουάσιγκτων και στο Λονδίνο.

Ενώ η όργη έχει φουντώσει στην Αφρική και σ' άλλα μέρη του κόσμου, η Ουάσιγκτων και το Λονδίνο δεν κρύβουν την ικανοποίησή τους. Ούσιαστικά, η στάση των ΗΠΑ και της Μ. Βρετανίας απέναντι στο πραξικόπημα της Ακκρα αποκαλύπτει την ενοχή τους. Οι δύο αυτές χώρες έσπευσαν να αναγνωρίσουν το στρατιωτικό καθεστώς της Γκάνα. Ο Μάκ Κλόκεϊ, εκπρόσωπος του αμερικανικού Στάιητ Ντιπάρτμεντ, δήλωσε πως η διακοίνωση που επεδόθηκε στις 4)3 στον επιτετραμμένο της Γκάνα «αποτελεί την αναγνώριση της κυβέρνησης του Έθνικου Απελευθερωτικού Συμβουλίου, από τις ΗΠΑ». Ο Μάκ Κλόκεϊ είπε επιπλέον πως το Στάιητ Ντιπάρτμεντ εξέφρασε στη διακοίνωση αυτή την έλπιδα πως θα συνεχισθούν οι «φιλικές και άμοιβαίες έμφυλες σχέσεις» ανάμεσα στις δύο κυβερνήσεις.

Προηγούμενα, στις 2)3, πριν ακόμα γίνει η επίσημη αναγνώριση από τις ΗΠΑ, το Γιουνάιτεντ Πρές, σχολιάζοντας τις δηλώσεις των υπευθύνων του πραξικοπήματος, τις έκρινε σαν «ένθαρρυντικές». Στις 3 Μαρτίου ένα τηλεγράφημα του Έσσοσιέιτεντ Πρές ανέφερε πως οι ιδρυντές παράγοντες της Ουάσιγκτων που δήλωναν πως δεν «το νέο καθεστώς της Γκάνα» ζητούσε τεχνικούς και συμβούλους: η κυβέρνηση θα έπαιρνε υπόψη αυτή την αίτηση. Έν αναμονή, είναι φανερό πως οι αρμόδιες κυβερνητικές υπηρεσίες των ΗΠΑ προετοιμάζονται με το ένδεχομένο μιας παρόμοιας αίτησης.

Επίσης τα ρεπορτάζ του αμερικανικού τύπου φωτίζουν τη σχέση των ΗΠΑ με τα γεγονότα της Γκάνα. Η έφημερίδα SHRISTIAN SCIENCE MONITOR της 28)2 ανέγραφε μια «πληροφορία από το Λονδίνο» σύμφωνα με την οποία «η Ουάσιγκτων έχει πιθανώτατα έμπλακει στο πραξικόπημα έναντι του Νγκρούμαχ». Σε ένα άρθρο με τον τίτλο «Δάκρυα για τον Νγκρούμαχ», η έφημερίδα «NEW YORK HERALD TRIBUNE» έγραφε στις 25)2: «Οι ιδρυντές της κυβέρνησης επέδειχναν χθές ανοιχτά την ικανοποίησή τους για το πραξικόπημα που ανέτρεψε τον Πρόεδρο της Γκάνα, Κβάμε Νγκρούμαχ». Ανέφερε τα λόγια ενός παράγοντα του Στάιητ Ντιπάρτμεντ που είπε: «Κανένας εδώ δεν λυπάται».

Στο Λονδίνο, η εργατική κυβέρνηση ανήγγειλε στις 4)3 πως αναγνωρίζει την κλίκα των πραξικοπηματιών της Γκάνα. Η Γκάνα είχε διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με τη Μεγάλη Βρετανία τον τελευταίο Δεκέμβριο σαν ένδειξη διαμαρτυρίας έναντι της βρετανικής συνωμοσίας για την ανακήρυξη της «ανεξαρτησίας» της Νοτίας Ροδεσίας. Το Λονδίνο δεν έκρυψε την ικανοποίησή του για το πραξικόπημα και την έλπιδα του για μια γρήγορη επάνοδο του βρετανικού αποικισμού στη Γκάνα.

Ο άγγλος στρατηγός Χένρυ Άλεξάντερ, πρώην αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Γκάνα, που διώχθηκε το 1961 από τον Πρόεδρο Νγκρούμαχ, δήλωσε την ημέρα του πραξικοπήματος, πως αυτή ήταν «μια μεγάλη ημέρα». Έπλεξε το εγκώμιο του Κοτόκα, χαρακτηρίζοντάς τον σαν «καλό στρατιώτη».

Η έφημερίδα «TIMES» του Λονδίνου δεν έκρυψε τη χαρά της δηλώνοντας πως «η αφρικανική μαχητική αριστερά δέχθηκε ένα σκληρό πλήγμα» και πως η Γκάνα με πολύ κόπο θα μπορέσει να αναλάβει. Η έφημερίδα εκφράζει, ακόμα την έλπιδα πως το γεγονός αυτό θα αποτελέσει τη «στορφή» για να προχωρήσουν οι αφρικανικές χώρες στην απάρνηση του αγώνα τους έναντι του ιμπεριαλισμού και του αποικισμού.

Παρόρμηση για τὸν ἀγῶνα τῶν ἀφρικανῶν ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ

Οἱ ἱμπεριαλιστὲς δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰ μαθήματα ποὺ δέχονται. Ὅπως συμβαίνει πάντα, δὲν θὰ χαροῦν γιὰ πολὺ. Μακρὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελεῖ πλεονέκτημα γι' αὐτοὺς τὸ ἀντιδραστικὸ πρᾶξικόπημα τῆς Γκάνα θὰ συντελέσει στὸ νὰ ἐνταθεῖ ἡ ἐπαγρύπνηση τῶν ἀφρικανικῶν λαῶν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἀπέναντι στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ στὸν ἀποικισμὸ καὶ θὰ τοὺς ὠθήσει νὰ ἀπαντήσουν μὲ ἀκόμα πὺλ ἐνεργητικὸ τρόπο. Ὁ Πρόεδρος Σεκού Τουρέ εἶπε πολὺ σωστὰ πὼς ὁ μόνος δρόμος ποὺ ἀπομένει γιὰ τὴ νίκη εἶναι ὁ ἀνειργήνευτος ἀγῶνας καὶ πὼς ἡ ἐλευθερία τῆς Ἀφρικῆς θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ὑπογράμμισε πὼς ἂν ὁ ἱμπεριαλισμὸς πιστεύει

πὼς ὁ χρόνος ἐργάζεται γι' αὐτόν, οἱ προοδευτικοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἀφρικῆς τοῦ λένε: εὐχαριστῶ, γιατί ἡ ἐπίθεση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ θὰ ἐπιταχύνει τὴν ἱστορία τῆς Ἀφρικῆς».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Τανζανίας Νουέρερε τόνισε ἐπίσης: «Ἡ Ἀφρική εἶναι ὥριμη γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Ὁφείλουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐπανάσταση στὴν Ἀφρική. Ἡ προσυχὴ μας πρέπει συνεχῶς νὰ εἶναι στραμμένη πρὸς τὶς δυνάμεις ποὺ ληστεύουν, ἐκμεταλλεύονται καὶ καταπιέζουν τὴν Ἀφρική. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀλφνιδιάσουν».

Οἱ δηλώσεις αὐτὲς ἐκφράζουν τὸ αἶσθημα ποὺ κυριαρχεῖ σήμερα στοὺς ἀφρικανικοὺς λαούς. Ὅπως ἔχει πεῖ ὁ Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούγγκ, τὸ ἀντιδραστικὸ ἀντιρεῖμα προσπαθεῖ νὰ ἀνακόψει τὸ κύριο ρεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ γίνῃ τὸ κύριο ρεῦμα.

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ στὴ Γκάνα

Ἡ Γκάνα, μὲ μιὰ ἐπιφάνεια πάνω ἀπὸ 238.000 τ.χ. καὶ 7.500.000 κατοίκους, μπόρεσε νὰ ὑπερνικήσει τὶς ἀποικιστικὲς ἐπιρροὲς καὶ νὰ σταθεροποιήσει τὴν ἀνεξαρτησία της, συντριβόντας τὴν ἀγγλικὴ ἀποικιστικὴ κυριαρχία καὶ ἀνακηρύσσοντας τὴν ἀνεξαρτησία της στὶς 6 Μαρτίου 1957. Κάνοντας αὐτό, ἡ Γκάνα κέρδισε τὸ ἀσβεστο μῖσος τοῦ ἀμερικάνικου καὶ βρετανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ποὺ στὰ χρόνια ποὺ ἐπακολούθησαν, ἐπιδόθηκαν ἅμεσα ἡ ἔμμεσα σὲ ἀνατρεπτικὴ δραστηριότητα ἐναντίον τῆς κυβερνήσεώς της.

Μιὰ σύντομη ματιὰ στὴν ἱστορία τῆς Γκάνα μετὰ τὴν ἀνακήρυξη τῆς ἀνεξαρτησίας της ἀρκεῖ γιὰ νὰ φανοῦν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν οἱ ἱμπεριαλιστὲς ἐναντίον αὐτῆς τῆς πλούσιας σὲ χρυσό, διαμάντια, βωξίτες χώρας καὶ ποὺ κατέχει τὴν πρώτη θέση στὸν κόσμῳ στὴν παραγωγή καὶ ἐξαγωγή κακάο.

Τὸ 1958, οἱ ὑπηρεσίες ἀσφαλείας τῆς Γκάνα ἀνακάλυψαν μιὰ συνωμοσία ποὺ ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τοὺς ἱμπεριαλιστὲς γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Δρ. Κβάμε Νγκρούμαχ, πρωθυπουργοῦ τῆς Γκάνα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Στὶς 24 Ἰουνίου 1959 ἡ κυβέρνηση τῆς Γκάνα δημοσίευσε μιὰ λευκὴ βίβλο μὲ τὴν ὁποία ἀποκάλυπτε τὴν συνεχῆ προσπάθεια τῶν ἱμπεριαλιστῶν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεως.

Στὶς 3 Ὀκτωβρίου 1961, ἡ ἴδια κυβέρνηση ἀπεκάλυψε μιὰ ἄλλη συνωμοσία ποὺ ἀποσκοποῦσε στὴ δολοφονία τοῦ Προέδρου Νγκρούμαχ καὶ ὀρισμένων ὑπουργῶν γιὰ νὰ ἀνατρέψουν ἐτσι ὅλη τὴν κυβέρνηση. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ πιάστηκαν φιογούραριζε ὁ Ἄππια, γαμπρὸς τοῦ Στάφορντ Κρίπς, ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Μεγ. Βρετανίας. Ἡ Λευκὴ Βίβλος ποὺ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τῆς Γκάνα στὶς 11.12.61 σχετικὰ μὲ τὴ συνωμοσία αὐτή, ὑπογράμμισε πὼς ὁ ἄγγλος στρατηγὸς Χένρυ Ἀλεξάντερ, πρῶην ἀρχηγὸς τοῦ ἐπι-

τελείου τῶν δυνάμεων ἄμυνας τῆς Γκάνα, εἶχε ἐμπλακεῖ στὴ συνωμοσία αὐτὴ ποὺ χρηματοδοτοῦσαν ἀπὸ ξένους δούλους.

Ἀπὸ τὴν 1)8 μέχρι τὶς 20)9 τοῦ 1962 χρησιμοποιοῦνταν δόμβες τρεῖς φορὲς γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Προέδρου Νγκρούμαχ. Ἡ ἀπόπειρα τῆς 1 Ἀυγούστου ἔγινε μὲ τὴν ἐξαπόλυση μιᾶς δόμβας στὸ δχημα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Νγκρούμαχ πῆγαινε στὸ χωριὸ Κουλουνγκουλού. Ἡ ἐφημερίδα «Chanian Times» κατήγγειλε τότε σὲ ἄρθρο της, πὼς στὴν ἀπόπειρα αὐτὴ ἦταν μπλεγμένεες ὑπηρεσίες τοῦ ἀμερικάνικου Σταίτη Ντι-πάρμεντ.

Στὶς 8 Ἰανουαρίου 1963 ἔγινε μιὰ ἐκρηξη στὸ στάδιο τῆς Ἀκκρα, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος Νγκρούμαχ θὰ ἐκφωνοῦσε ἓνα λό-γο μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς συγκέντρωσης.

Στὶς 4 Ἰανουαρίου 1964, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πρόεδρος Νγκρούμαχ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἓνας δολοφόνος πυροβόλησε πέντε φορὲς ἐναντίον του ἀπὸ πολὺ κοντὰ, τραυματίζοντας θανάσιμα ἓνα ἄνδρα τῆς φρουρᾶς. Ἡ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα τῆς Γκάνα «Spark», ἀποκαλύπτοντας αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα, τὴν χαρακτήρισε σὰν μέρος μιᾶς συνωμοσίας ποὺ κατενθύνεται ἀπὸ τὸ ξένο κεφάλαιο.

Στὶς 8 Φεβρουαρίου τοῦ χρόνου αὐτοῦ, ἡ κυβέρνηση τῆς Γκάνα ἀπέλασε ἔξι πρᾶκτορες τῶν ἱμπεριαλιστῶν (πέντε ἀμερικάνους καὶ ἓνα ἄγγλο) γιὰ ἰατροεπικὴ δραστηριότητα στὴ Γκάνα.

Τὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῆς Γκάνα δείχνουν καθαρὰ πὼς οἱ ἀμερικάνοι καὶ οἱ ἄγγλοι ἱμπεριαλιστὲς δὲν παραδέχονται τὶς ἥττες τους στὴν Ἀφρική καὶ πὼς κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ γιὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν ἐπαναστατικὴ ἀντιιμπεριαλιστικὴ ἀγῶνα ποὺ ἀναπτύσσεται σὲ ὅλη τὴν ἀφρικανικὴ ἥπειρο.

Κινέζικες διαμαρτυρίες στοὺς ἰθύνοντες τῆς Γκάνα

❶ Οἱ ἔρευνες καὶ οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον κινέζων εἰδικῶν ἀπὸ γκανέζους στρατιῶτες ἀποτελοῦν παραβίαση τῆς κινεζο-γκανικῆς συμφωνίας οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς συνεργασίας καὶ ζημιώνουν τὶς φιλικὲς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς τῆς Κίνας καὶ τῆς Γκάνα.

❷ Οἱ ἀδικαιολόγητες ἀξιώσεις γιὰ ἀποχώρηση τῶν κινέζων εἰδικῶν καὶ γιὰ τὴν μείωση τοῦ προσωπικοῦ τῆς Κινέζικης Πρεσβείας ἀπὸ μέρους τῶν ἰθύνόντων τῆς Γκάνα ἀποτελοῦν ἓνα νέο καὶ σοβαρὸ μέτρο ποὺ πῆρε ἡ Γκάνα γιὰ νὰ ξεσκίσει τὸ σύμφωνο καὶ νὰ ὑπονομεύσει τὴ φιλία καὶ τὴν συνεργασία ἀνάμεσα στοὺς δύο λαοὺς.

❸ Σὲ δύο διακοινώσεις του, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Κίνας στὴν Ἀκκρα, διαμαρτυρήθηκε ἐνεργητικὰ ἐναντίον τῶν διαισθητῶν ποὺ ἐξάπλυσαν οἱ στρατιωτικοὶ τῆς Γκάνα καὶ τῶν ἀδικαιολόγητων ἀπαιτήσεων τῶν ἰθύνόντων τῆς χώρας αὐτῆς. (Μιὰ πρώτη ὁμάδα κινέζων εἰδικῶν καὶ μελῶν τῆς Πρεσβείας τῆς Κίνας στὴν Γκάνα, συνολικὰ 125 πρόσωπα, ἐπέστρεψαν στὴ χώρα τους στὶς 5.3).

Παραθέτουμε τὸ κείμενο τῆς διακοίνωσης τῆς 28)2:

Στὶς 27 Φεβρουαρίου, πρὸς τὸ μεσημέρι, ὁ κ. Τσέου Κιν-βέν, ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδας τῶν κινέζων εἰδικῶν ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν οἰκοδόμησι ἐνὸς ἐθνικοῦ ἐργοστασιακοῦ συγκρο-

τήματος ύφαντουργίας της Γκάνα, του Γουαπόνγκ, ο διεργμηνέας Κιν Τσέ-τσάι, ο ειδικός Γιουν Γιάν-τσούνγκ και ο κ. Κοου Πίνγκ-κάνγκ, μέλος του προσωπικού της Πρεσβείας της Κίνας ξεκίνησαν από την "Ακκρα με αυτοκίνητο για να μεταβούν στο τόπο όπου οικοδομείται το ύφαντουργικό εργοστάσιο. Στο δρόμο, τους σταμάτησαν μία ομάδα στρατιώτες που τους ζήτησαν να δείξουν τις ταυτότητές τους. Όταν οι κινέζοι ειδικοί τους εξήγησαν πώς έχουν ξρθεί στην Γκάνα με βάση τη συμφωνία οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας που υπογράφηκε από τις δύο χώρες και πώς δεν τους είχε δοθεί καμία ταυτότητα από την κυβέρνηση της Γκάνα, οι στρατιώτες τους έρευνσαν βίαια και τους υπέβαλαν σε άλλες ενοχλήσεις. Μετά απ' αυτά, τους δδήγησαν στην κεντρική έδρα της Αστυνομίας της "Ακκρα (έδρας του «Έθνικού Απελευθερωτικού Συμβουλίου»). Οι στρατιώτες τους εγγύμωνσαν και έπεδόθηκαν σε κάθε βαρβαρότητα έναντιόν τους επί μίαν ώρα: χτυπήματα με μαστίγιο, με ρόπαλα, γροθιές και κλωτσιές. Μόνο ύστερα από επανειλημμένες διαμαρτυρίες και απαιτήσεις τους μπόρεσαν να επιστρέψουν στην Πρεσβεία της Κίνας. Μία ιατρική εξέταση που έγινε στον κ. Τσεού Κιν-βέν διαπίστωσε κατάγμα των οστών των ποδιών και πώς είναι άνικανος να σταθεί όρθιος. Οι τρεις άλλοι κινέζοι έχουν διάφορα τραύματα στο σώμα και στο κεφάλι.

Τό γεγονός πώς οι βαρβαρότητες που αναγράφονται πιο πάνω διαπράχθηκαν σε κινέζους ειδικούς και σε μέλη του προσωπικού της Πρεσβείας της Κίνας, στην κεντρική έδρα της ίδιας της Αστυνομίας της "Ακκρα, δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά σαν μία απροκάλυπτα προκλητική ενέργεια. "Οχι μόνο εμπόδισαν σοβαρά τη νόμιμη εργασία των κινέζων ειδικών και αποτελούν παραβίαση της συνθήκης οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας αλλά ακόμα ζημιώνουν τις φιλικές σχέσεις ανάμεσα στους λαούς της Κίνας και της Γκάνα.

Ο Πρεσβευτής της Γκάνα ζητάει από τα υπέθυνα πρόσωπα, να παρουσιάσουν τις εξηγήσεις τους για το έπεισόδιο αυτό, να τιμωρήσουν τους υπεύθυνους, να πάρουν αποτελεσματικά μέτρα που να εγγυώνται την ασφάλεια όλων των μελών της Πρεσβείας της Κίνας, όλων των κινέζων ειδικών όπως και των άλλων κινέζων υπηκόων που βρίσκονται στην Γκάνα και να εγγυηθούν πως παρόμοια έπεισόδια δεν θα επαναληφθούν πιά.

Παραθέτουμε το κείμενο της διακοίνωσης της 1 Μαρτίου: «Τό σημείωμα που επιδόθηκε στις 28)2)1966, από τον κ. Κάο, Γενικό Γραμματέα του Έπιτετραμμένου της Γκάνα, στον κ. Χουάνγκ Τσέ-σιέ, έπιτετραμμένο της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας στην "Ακκρα, απαιτεί όπως όλοι οι κινέζοι ειδικοί που εργάζονται στην Γκάνα αναχωρήσουν άμεσα από τη χώρα και όπως τό προσωπικό της Πρεσβείας της Κίνας μειωθεί άμεσα στα 18 πρόσωπα. Στις 28)2, οι ομάδες των στρατιωτών της Γκάνα φυλάκισαν χωρίς καμία δικαιολογία στην κεντρική έδρα της αστυνομίας της "Ακκρα τόν αρχηγό της ομάδας των κινέζων ειδικών, έναν άλλο ειδικό, ένα μέλος του προσωπικού της Πρεσβείας και ένα διεργμηνέα και τους χτύπησαν βάρβαρα, προκαλώντας τους τραύματα. Έρχόμενες μετά από τα έπεισόδια αυτά, οι μονόπλευρες και άδικαιολόγητες αυτές αξιώσεις που διατυπώθηκαν από τό Έπιτετραμμένο της Γκάνα δεν μπορούν να θεωρηθούν παρά σά ένα νέο και σοβαρό μέτρο που παίρνει ή Γκάνα γά να ξεσχίσει μονόπλευρα τη συνθήκη οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες και να ύπονομεύσει τις σχέσεις φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες. Από την άποψη αυτή, ο πρεσβευτής της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ύψώνει την πιο έντονη διαμαρτυρία προς τό Έπιτετραμμένο της Γκάνα.

Οι οίκοδομοι ειδικοί και τό τεχνικό προσωπικό που στάλθηκε στην Γκάνα σύμφωνα με τη συνθήκη οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας και τις άλλες συμπληρωματικές συμφωνίες εργάζονται για την πραγματοποίηση των σχεδίων βιομηχανικής και αγροτικής οίκοδομησης που έχουν ύπογραφεύ από τις κυβερνήσεις της Κίνας και της Γκάνα. Η πλευρά της Γκάνα ήταν έντελως ενήμερη πώς οι εργασίες οίκοδομησης του έργοστασιακού συγκροτήματος ύφαντών του Γιαπόνγκ και του εργοστασίου γραφικών ειδών του Κομασί βρίσκονταν προς τό τέλος τους και πώς τό μεγαλύτερο μέρος των οίκοδομικών υλικών και των μηχανημάτων που προ-

ορίζονταν για τα δύο αυτά εργοστάσια έχουν μεταφερθεί στην Γκάνα. Από τόν Οκτώβριο του 1965, έννέα κύρια εργοστήρια του συγκροτήματος ύφαντουργίας και ένένδυσης έχουν άποπερατωθεί και πάνω από 7.000 τόνοι υλικού και εργαλείων έχουν ξρθεί. Τόν Ιανουάριο του 1966 άρχισε ή κατασκευή του εργοστασίου μολυβίν και περίπου 1000 τόνοι υλικών και εργαλείων έχουν μεταφερθεί στην Γκάνα. Με βάση τη συμφωνία, ή κινέζικη πλευρά είχε επίσης αναλάβει και τις έπιτόπου δαπάνες για την οίκοδομηση. Παίροντας ύπόψη τό μέτρο που ανακοινώνεται, ή πλευρά της Γκάνας ξεσχίζει όλοκληρωτικά τη συνθήκη οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας και τις συμπληρωματικές συμφωνίες ανάμεσα στις δύο χώρες και ή διακοπή της οίκοδομησης προξενεί σοβαρές βλάβες στα δύο αυτά σχέδια. Κατά συνέπεια, ο Πρεσβευτής της Κίνας τονίζει έπίσημα πώς ή γκανέζικη πλευρά όφείλει να αναλάβει όλοκληρωτικά την εθύνη για τό ξεσχισμα των συμφωνιών και τις οικονομικές βλάβες που προξένησε.

Σύμφωνα με τους όρους της συνθήκης, οι κινέζοι ειδικοί και τό κινέζικο τεχνικό προσωπικό δεν θα έπείστρεφαν στην Κίνα παρά μετά την άποπεράτωση των εργασιών αυτών. Άλλά άφού ή γκανέζικη πλευρά δεν ξεασφαλίζει την αξιοπρέπεια και την προσωπική ασφάλεια των κινέζων ειδικών και απαιτεί μονόπλευρα και άδικαιολόγητα την άποχώρηση από την Γκάνα όλων των κινέζων ειδικών, ή κινέζικη πλευρά είναι ύποχρεωμένη να προχωρήσει στην ανάκληση των ειδικών της από την Γκάνα. Όστόσο, ή κινέζικη πλευρά δεν μπορεί να εγκαταλείψει τα έργα οίκοδομησης που αναφέρθηκαν πιο πάνω και τις μεγάλες ποσότητες υλικών και εργαλείων χωρίς όλα αυτά να τα παραλάβει ύπεύθυνα ή γκανέζικη πλευρά. Έμπνεόμενη από τη φιλία ανάμεσα στους λαούς της Κίνας και της Γκάνα και με την συναίσθηση της εθύνης σε ό,τι άφορά την τήρηση της συνθήκης οικονομικής και τεχνικής συνεργασίας ανάμεσα στην Κίνα και την Γκάνα, ή πρεσβεία της Κίνας παρουσιάζει στο Έπιτετραμμένο της Γκάνα τις ακόλουθες απαιτήσεις:

1. Η πλευρά της Γκάνας πρέπει άμεσα να στείλει ύπεύθυνους παράγοντες στο Γιαπόνγκ και στο Κομασί για να παραλάβουν τα δύο οίκοδομικά έργα που αναφέρθηκαν πιο πάνω, τα υλικά και των εργαλεία που βρίσκονται εκεί και να ύπογράφουν τις αντίστοιχες άποδείξεις παραλαβής.

2. Η γκανέζικη πλευρά πρέπει να στείλει άμεσα ύπεύθυνους παράγοντες στο λιμάνι του Τέμα και στην "Ακκρα για να παραλάβουν τα εργαλεία και τα οίκοδομικά υλικά που προορίζονται για τα δύο αναφερόμενα έργα και να ύπογράφουν τις αντίστοιχες άποδείξεις παραλαβής.

3. Η κινέζικη πλευρά έλπίζει πώς ή γκανέζικη πλευρά θα εκπληρώσει χωρίς αναβολή τη διαδικασία που αναφέρεται πιο πάνω, παραλαβής και ύπογραφής των άποδείξεων.

4. Για να παρδώσει στην γκανέζικη πλευρά τό οίκοδομικό έργο όπως και τόν έξοπλισμό και τα υλικά, ή κινέζικη πλευρά θα προχωρήσει σε καταγραφή τους και στη σύνταξη μιας έκθεσης σχετικά με την πορεία των εργασιών οίκοδομησης και γι' αυτό έπεφόρτισε τό Γραφείο του Οίκονομικού Συμβούλου τις Πρεσβείες και τους ενδιαφερομένους ειδικούς με τό καθήκον της παράδοσής τους. Η γκανέζικη πλευρά όφείλει να αναλάβει έξ όλοκληρου την εθύνη της ασφάλειας των κινέζων ειδικών στη διάρκεια της παραμονής τους στην Γκάνα για την πραγματοποίηση της παράδοσης.

Στό σημείωμα του Έπιτετραμμένου Έξωτερικών της Γκάνα, ή γκανέζικη πλευρά διατυπώνει επίσης την έπιτακτική αίτηση όπως τό προσωπικό της Πρεσβείας της Κίνας μειωθεί στα 18 άτομα. Είναι αναγκαίο να ύπογραμμίσουμε πώς αυτή ή άδικαιολόγητη αξίωση άποτελεί μία άπροκάλυπτη ύπομεντική ενέργεια στις φιλικές σχέσεις ανάμεσα στην Κίνα και στην Γκάνα. Μπροστά σ' αυτή τη μη φιλική στάση που τηρεί ή γκανέζικη πλευρά, ή κινέζικη κυβέρνηση άπεφάσισε να μειώσει τό προσωπικό της Πρεσβείας της Κίνας στην "Ακκρα.

Η Πρεσβεία της Κίνας απαιτεί από τό Έπιτετραμμένο των Έξωτερικών της Γκάνα να εγγυηθεί άποτελεσματικά την ασφάλεια του κινέζικου προσωπικού στη διάρκεια της αναχωρήσης του και να παρώσει σ' αυτό τις αναγκαίες διευκολύνσεις.

ΓΙΑ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ, ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟ

—(“Αρθρο της «Λαϊκής Ημερησίας», τής 7 Μαρτίου 1966)—

‘Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει πει: «Όπως κάθε άλλη δραστηριότητα στον κόσμο έτσι και η επανάσταση ποτέ δεν ακολουθεί έναν δρόμο εὐθύγραμμο αλλά ακολουθεί πάντοτε ένα δρόμο γεμάτο καμπές». Έχει πει ακόμα ότι «δεν υπάρχουν εὐθύγραμμοι δρόμοι στον κόσμο· πρέπει να εἰμαστε προετοιμασμένοι να ακολουθήσουμε ένα δρόμο με στροφές και γυρίσματα» και ότι «ἐνῶ τὸ μέλλον εἶναι λαμπρὸ ὁ δρόμος πρὸς τὸ μέλλον εἶναι δύσκολος».

Ἐνῶ ἀπάρχει ἡ πρόοδος, ὁ δρόμος της ἔχει στροφές και γυρίσματα· αὐτὴ εἶναι ἡ διαλεκτικὴ ἐνότητα και ὁ παγκόσμιος νόμος τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἐπανάστασης. Ἡ ὑπαρξὴ στροφῶν και γυρισμάτων τοῦ ἐνὸς εἶδους ἢ τοῦ ἄλλου εἶναι ἀναπόφευκτη· ἡ ἐπανάσταση προοδεύει σταθερὰ ἀκριβῶς μέσα ἀπὸ τὶς στροφές και τὰ γυρίσματα αὐτά.

Γιατὶ εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ ὑπάρχουν στροφές και γυρίσματα τοῦ ἐνὸς εἶδους ἢ τοῦ ἄλλου στὸν δρόμο τῆς ἐπαναστατικῆς προόδου; Ἐπειδὴ ἡ ἐπανάσταση ἀντιπροσωπεύει μιὰ συνεχή πάλη τῶν νεογέννητων δυνάμεων μετὰ τὶς δυνάμεις τῆς παρακμῆς. Μερικὲς φορὲς ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων εἶναι, προσωρινά, δυσμενὴς γιὰ τὴν ἐπανάσταση, μερικὲς φορὲς ἡ ἴδια ἡ ἡγεσία τῆς ἐπανάστασης μπορεῖ νὰ κάνει ἐνα λάθος τοῦ ἐνὸς εἶδους ἢ τοῦ ἄλλου. Ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ προκαλέσουν στροφές και γυρίσματα στὴν πορεία τῆς ἐπαναστατικῆς προόδου. Μὲ μιὰ λέξη, τὰ πράγματα ποὺ εἶναι καινούργια πρέπει νὰ ἀναπτυχθοῦν μέσα ἀπὸ τὴν ἐπαναλαμβανόμενη πάλη.

‘Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔγραψε στὸ φιλοσοφικὸ του ἔργο «γιά τὶς ἀντιθέσεις» ὅτι «σὲ κάθε πρᾶγμα ὑπάρχει μιὰ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς παλιές και στὶς καινούργιες πλευρές του και αὐτὸ γεννᾷ μιὰ σειρά ἀπὸ ἀγῶνες μετὰ πολλὰς στροφές και γυρίσματα. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἀγῶνων εἶναι ὅτι ἡ καινούργια πλευρὰ ἀπὸ μικρότερη ἀλλάζει και γίνεται μεγαλύτερη και ὑπὸνεται μέχρι τὴν ἐπικράτηση, ἐνῶ ἡ παλιὰ πλευρὰ ἀπὸ μεγαλύτερη γίνεται μικρότερη και βαθμιαίᾳ τείνει πρὸς τὴν ἐξαφάνισή. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν στροφές και γυρίσματα τόσο στὴν ἀνάπτυξη τοῦ καινούργιου ὅσο και στὴν ἐξαφάνιση και τὴν παρακμὴ τοῦ παλιοῦ. Οἱ νεογέννητες δυνάμεις μποροῦν νὰ φθάσουν μέχρι τὴν ἐπικράτηση μόνο μετὰ ἀπὸ ἐπαναλαμβανόμενη πάλη μετὰ τὶς δυνάμεις ποὺ παρακμάζουν.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμου, ἡ ἐμφάνιση στροφῶν και γυρισμάτων στὸ δρόμο τῆς ἐπανάστασης δὲν πρέπει νὰ προκαλεῖ ἐκπλήξη· ἐπιπλέον καμιά στροφή ἢ γύρισμα δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει τὴν κατεύθυνση τῆς ἐπανάστασης πρὸς τὴν πρόοδο.

Ἡ τῶς τῆς παρούσας διεθνούς κατάστασης εἶναι τέτοια ὅπου ἐὸ ἀνατολικὸς ἀνεμος εἶναι ἐπικρατέστερος τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου». Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς δὲν ὑπάρχουν στροφές και γυρίσματα σ’ αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴν κατάσταση. Οἱ ἱμπεριαλιστές, ἀποικιστές και νεοαποικιστές μετὰ ἐπικεφαλῆς τὶς Η.Π.Α. και τοὺς ὑπηρετὲς τους, κάνουν μανιασμένες ἀντιπθέσεις, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς ποὺ δροῦν σὰν συνεργάτες τῶν ἱμπεριαλιστῶν και τῶν ἀντιδραστικῶν διασποῦν τὴν ἐπανάσταση· σὲ μερικὲς χώρες οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες ὑποχωροῦν παροδικὰ και σὲ μερικὲς ἄλλες ἡ πολιτικὴ κατάσταση παίρνει ἀντίθετη στροφή. Ὅλα αὐτὰ εἶναι φυσικὰ νὰ προκαλέσουν στροφές και γυρίσματα στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπανάστασης. Ἀλλὰ μετὰ κανένα τρόπο δὲν μποροῦν νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν πλημμυρίδα τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ σθεναρὴ πρόοδος αὐτοῦ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος παραμένει τὸ κύριο ρεῦμα στὴ διεθνή κατάσταση.

Οἱ στροφές και τὰ γυρίσματα παρμένους μόνους τους δὲν εἶναι πάντα κακὸ πρᾶγμα. Φυσικὰ· προτιμᾷ κανεὶς νὰ μὴ γίνονται. Ὅμως, μποροῦν νὰ μετασχηματισθοῦν σὲ κάτι καλὸ. Ἡ πορεία ποὺ ἀκολουθήσαν οἱ ἐθνικο-απελευθερωτικοὶ ἀγῶνες στὴν Ἀσία, Ἀφρικὴ και Λατινικὴ Ἀμερικὴ δίνει τὴν

καλύτερη ἀπόδειξη γι’ αὐτό. Σὲ αὐτὲς τὶς τρεῖς ἡπείρους ἔχουν συγκεντρωθεῖ οἱ διαφορὲς ἀντιθέσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου και οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἱμπεριαλιστὲς, ἀποικιστὲς, νεοαποικιστὲς, μετὰ ἐπικεφαλῆς τὶς Η.Π.Α. και στοὺς λαοὺς τῶν περιοχῶν αὐτῶν εἶναι οἱ πῦρ πολὺπλοκες και ὀξεῖς. Οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες τῶν λαῶν αὐτῶν τῶν περιοχῶν ἔχουν συναντήσει τὶς πῦρ πολλὰς στροφές και γυρίσματα. Καὶ ὅμως ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ δυσκολίες ἔχουν διδάξει πολὺ τοὺς λαοὺς, τοὺς ἔχουν ἐξοικῶσει, τοὺς ἔχουν ἀνεβάσει τὴν πολιτικὴ συνειδητότητα και ἔχουν βαθύνει περισσύτερο τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα.

Ἐνα καλὸ παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Κογκὸ (1). Ὁ ἀγῶνας τοῦ κογκολέζικου λαοῦ ὑπόφερε πολλὰς ὁπωσδομήσεις σὰν ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἱμπεριαλιστῶν, ἀποικιστῶν και νεοαποικιστῶν, τῆς προδοσίας τῶν ρεβιζιονιστῶν και τῆς ἔλλειψης πείρας ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. Ὅσῳσδήποτε, ἔχοντας πληρώσει τὰ μαθήματά του μετὰ αἵμα, ὁ λαὸς τοῦ Κογκὸ ἀνέβασε σὲ μεγάλῳτερά ὄψη τὴν πολιτικὴ του συνειδητότητα και οἱ πατριῶτες πήραν τὰ ὅπλα και ἀπλώσαν τὸν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα πάνω στὶς μεγάλες ἐκτάσεις τῆς πατρίδας τους. Σήμερα ὁ ἀγῶνας τοῦ Κογκολέζικου λαοῦ, περνώντας ἀπὸ ἕνα δρόμο ὅλο στροφές, ἔχει πραγματοποιήσει πολὺ μεγαλύτερη πρόοδο σὲ σύγκριση μετὰ μερικὰ χρόνια πρὶν.

Τὶ εἶδους στάση πρέπει νὰ κρατᾷ κανεὶς ἀπέναντι στὶς στροφές και τὰ γυρίσματα τοῦ δρόμου τῆς ἐπαναστατικῆς προόδου;

Ἡ στάση τῶν Μαρξιστῶν - Λενινιστῶν και τῶν ἄλλων πραγματικῶν ἐπαναστατῶν εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετη ἀπὸ αὐτὴ τῶν ὁπορουνιστῶν και τῶν ρεβιζιονιστῶν. Οἱ πρῶτοι δὲν μειώνουν τὴν ἐπαγρύπνησή τους, ἀλλὰ προβλέπουν τὶς πιθανὲς στροφές και τὰ γυρίσματα ὅταν ἡ ἐπανάσταση προχωρεῖ ὁμαλὰ· και ὅταν ἐμφανιστοῦν οἱ στροφές και τὰ γυρίσματα δὲν πανικοβάλλονται ποτέ· οὐτε θυδίζονται στὴν παθητικότητα και τὴν ἀπελπισία. Ἐπεξεργάζονται τὴ σωστὴ στρατηγικὴ και τακτικὴ γιὰ νὰ ἐμμένουν στὴν ἐπανάσταση. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ ὁπορουνιστὲς και οἱ ρεβιζιονιστὲς μὲ μὴ βρεθοῦν μπροστὰ στὶς δυσκολίες βγάζουν θεωρίες γιὰ νὰ καταργήσουν τὴν ἐπανάσταση ἢ ἀκόμα τὴν καταριῶνται πικρὰ.

Στὰ 1848, μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ προλεταριάτου τοῦ Παρισιοῦ στὴν ἐξέγερση τοῦ Ἰουνίου, μιὰ κατὰρὰ «ἀλλοίμονο» στὸν Ἰούνιο» ἐξαπλώθηκε σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ ὁ Κάρολ Μάρξ ἔδωσε μιὰ πολὺ ὕψηλὴ ἐκτίμηση στὴν «ἐξέγερση τοῦ Ἰουνίου» και εἶπε: «Ἡ πρώτη μάχη δόθηκε ἀνάμεσα στὶς δυὸ τάξεις ποὺ χωρίζουν τὴ σύγχρονη κοινωνία».

Ὅταν στὰ 1905 ἡ ρωσικὴ ἐπανάσταση ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει, ὁ ὁπορουνιστὴς Γκεόργκι Πλεχάνωφ ἄρχισε νὰ φωνάζει ὅτι δὲν ἔπρεπε ἡ ἐπανάσταση «νὰ εἶχε πάρει τὰ ὅπλα». Ἀλλὰ ὁ Β.Ι. Λένιν ἀποκρίθηκε μετὰ τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς: «μιὰ ἄφοβη και ἀδυσώπητη ἐνοπλὴ πάλη ἦταν ἀπαραίτητη». Ὁ Λένιν ἐκτιμοῦσε τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1905 σὰν τὴν τελικὴ πρόβα γιὰ τὴν μεγάλη Ὀκτωβριανὴ ἐπανάσταση.

Σήμερα, ὅποτεδήποτε ἕνα παροδικὸ ἐμπόδιο ἐμφανίζεται στὸν ἐπαναστατικὸ δρόμο μιᾶς χώρας, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς, σὰν τοὺς παλιούς ὁπορουνιστὲς, ὅλο χαρὰ θὰ προσπαθήσουν νὰ σεβρίουν τὴν ἀρχαία πρότασή τους γιὰ κατάργηση τῆς ἐπανάστασης. Θέλουν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς ἄλλους, νὰ τοὺς κάνουν νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἡ ἐπανάσταση ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕνα λάθος και νὰ τοὺς κάνουν νὰ παρατήσουν τὴν ἐπαναστατικὴν πάλη. Αὐτὸ εἶναι τὸ τυπικὸ πρόσωπο τοῦ ἀποστάτη.

Ἀφῆστε τοὺς ἱμπεριαλιστὲς, ἀντιραστικούς και προδότες νὰ περιγελοῦν τὴν ἐπανάσταση! Ἡ ἱστορία θὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ ὥρα ποὺ οἱ δυνάμεις τῆς ἀντίδρασης εἶναι ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἀπὸ χαρὰ και ἔπαρση, εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ πλημμυρίδα ἀρχίζει νὰ στρέφεται ἐναντίον τους.

Οἱ λαοὶ δυναμώνουν τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ ἀμεριυάνιου ἱμπεριαλισμοῦ

ΣΤΟ ΝΟΤΙΟΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΕΔΙΟ ΜΑΧΗΣ

Ἀποτυχία τῶν ἀμεριυάνιων «ἐπιχειρήσεων»

Ὅταν οἱ ἀμερικανικὲς δυνάμεις ἐπιδρομῆς ἄρχισαν τὸν Γενάρη μιὰ σειρά «ἐπιθέσεων», ἡ Οὐάσινγκτων καὶ ἡ προπαγάνδα τῆς ἔκαναν μεγάλο πάταγο, βεβαιώνοντας πὼς ἡ πορεία τῆς μάχης εἶχε ἀλλάξει, πὼς ἡ «πρωτοβουλία» πέρασε τώρα στὰ χέρια τῶν Ἀμερικανῶν, καὶ πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπισθεῖ ἡ κατάσταση μὲ «μετρημένη αἰσιοδοξία». Ἀλλὰ τί λένε τὰ γεγονότα; Χωρὶς ποτὲ νὰ πάρουν τὴν ἐλπιδόμενη «πρωτοβουλία» οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιδρομεῖς βρίσκονται πάντοτε σὲ κρίσιμη κατάσταση: κινδυνεύουν νὰ συντριβοῦν παντοῦ. Βουλιάζουν ὅλο καὶ περισσότερο μέσα στὴν λάσπη καὶ θὰ γνωρίσουν τελικὰ τὴν πλήρη ἀποτυχία.

Σὲ πείσμα μιᾶς σειράς ἐκφοβιστικῶν, καλὰ συνταιριασμένων ἐπικλήσεων, οἱ Ἀμερικανικὲς «ἐπιθέσεις», ποὺ ξέσπασαν τὸ τελευταῖο δεκάημερο τοῦ Γενάρη, εἶχαν γιὰ στόχο τους, στὴν οὐσία, μόνον δύο περιοχές: τὴν περιοχή τοῦ Ἀν Λάο, στὴν παραλιακὴ ἐπαρχία τοῦ Μπὶν Ντίν, καὶ τὴν περίμετρο τῆς Σαϊγκόν.

Μιὰ ἀπ' τὶς «ἐπιθέσεις» σὲ ντανάλια ἐνάντια στὴν περιοχή Ἀν Λάο, ἄρχισε στὶς 28 Γενάρη. Ἡ μιὰ μασέλλα τῆς ντανάλιας ἦταν ἡ ἐπιχείρηση «Κοπανιστής», ποὺ ἀργότερα ἔγινε ἐπιχείρηση «Λευκὴ πτέρυγα». Ἡ ἄλλη μασέλλα ἦταν ἡ ἐπιχείρηση «Διπλὸς Ἀετός». Τὰ 20 τάγματα (ἀπ' τὰ ὁποῖα πάνω ἀπὸ 10.000 στρατιῶτες τῆς 1ης Ἀμερικανικῆς Μεραρχίας Ἰπικῶν, ἡ ἡγεμένης μὲ νοτιοκορεάτες μισθοφόρους καὶ νοτιοβιετναμέζους ἀνδρείκελα—στρατιῶτες) ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἐπιχείρηση «Κοπανιστής», ξεχύθηκαν ἀπ' τὰ βόρεια τοῦ Μπὸνγκ Σὺν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ. Ἀλλὰ τασκίστηκαν κατὰ κράτος ἀπ' τὶς ἑνοπλές Δυνάμεις Ἀπελευθέρωσης ποὺ ἔθεσαν ἐκτὸς μάχης, ἀπ' τὶς 28 Γενάρη ὡς τὶς 4 Φλεβάρη, 1500 ἑχθροὺς, ποὺ οἱ περισσότεροὶ ἦταν Ἀμερικανοί.

Πάνω ἀπὸ 5000 Ἀμερικανοὶ πεζοναῦτες ἀποβιβάστηκαν στὴν ἐπαρχία τοῦ Κουάνγκ Νγκάι, γιὰ νὰ ῥαπολογήσουν τὴν ἐπιχείρηση «Διπλὸς Ἀετός» στὰ νοτιοδυτικὰ. Ἐν τούτοις δὲν βρέθηκαν οὔτε τὴν παραμικρὴ σκιά τῶν δυνάμεων ἀπελευθέρωσης. Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐκπρόσωπος ἐδήλωσε στὶς 7 Φεβρουαρίου στὴν Σαϊγκόν πὼς οἱ πεζοναῦτες συνδέθηκαν μὲ τὴν 1η Μεραρχία Ἰπικῶν, στὴν κοιλιά τοῦ Ἀν Λάο.

Ἡ σύνδεση αὐτὴ σχημάτισε ἕνα μεγάλο κύκλο γύρω ἀπ' τὰ βουνὰ ποὺ τὰ λυκαίνονται οἱ κομμουνιστές, διαλάλησε μιὰ Ἀμερικανικὴ πληροφορία. Ἀλλὰ ἀργότερα ἀλλάξαν μουσική. Τὰ Ἀμερικανικὰ στρατεύματα, πρὸς μεγάλην «ἀπελπισία» τους, δὲν ἀντάμωσαν τὶς «κύριες δυνάμεις τῶν Βιετκὸν» στὴν «μεγάλῃ αὐτῇ περικύκλωση», καὶ ὁ «ἑχθρὸς ἐξηφανίσθη», ἀπέδειχναν ἄλλες πληροφορίες.

Τέτοιες ἦταν οἱ ἐπιχειρήσεις—ντανάλια, ποὺ τόσο τὶς καυ-

χήθηκαν. Οἱ δύο ὁμάδες ἄρχισαν, στὶς 17 Φλεβάρη, νὰ ξεσκαρφαλώνουν, ξέροντας πὼς κάθε ἀργοπορία ἐσήμαινε τὴν ἐκμηδένισή τους. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑποχώρησής της, ἡ 1η Μεραρχία Ἰπικῶν ἔπεσε στὰ πυρὰ τῶν ἑνοπλῶν Δυνάμεων Ἀπελευθέρωσης.

Ἀν οἱ γιάνκηδες ἐπιδρομεῖς εἶχαν μιὰ τέτοια ἐπιθυμία νὰ κατακλύσουν τὴν ἐπαρχία τοῦ Μπὶν Ντίν, αὐτὸ ἦταν ὀχι μόνον γιὰ τὸν λόγο τῆς μεγάλης στρατηγικῆς τῆς σημασίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔκταση τῆς ἀπελευθερωμένης περιοχῆς στὴν ἐπαρχία αὐτὴ παρουσίαζε μιὰ μεγάλη ἀπειλὴ γιὰ τὰ παράλια σημεῖα στήριξής τους. Ἡ καινούργια αὐτὴ ἐπιχείρηση «ἀπόξεσης» σημείωσε μιὰ καινούργια ἀποτυχία.

Οἱ ἐπιχειρήσεις «Δέρμα Δορκάδος», «Δικέφαλο Σφυρί», «Στρογγυλὸ Σπίτι» καὶ «Γρήγορο πόδι» ποὺ ῥαπολόγησαν στὰ περὶχωρα τῆς Σαϊγκόν, ἦταν μόνον ἡ συνέχεια τοῦ παλιοῦ σχεδίου τῶν Ἀμερικανικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀνδρείκελων, ποῦχαν σκοπὸ νὰ «εἰρηνεύσουν» τὶς ἀπελευθερωμένες περιοχές στὶς 5 ἐπαρχίες γύρω ἀπ' τὴν Σαϊγκόν. Καὶ ὅμως οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτὲς τῆς «ἀνασκαφῆς καὶ καταστροφῆς», ὀχι μόνον δὲν παγίδευσαν τὶς ἀπελευθερωτικὲς δυνάμεις, ἀλλὰ ἀντίθετα, ἡττήθηκαν ἀπ' τὶς τελευταῖες.

Ἡ νίκη τοῦ Κοὺ Σί, ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ἀξιόλογες ἐπιτυχίες ποὺ κατέγραψαν οἱ δυνάμεις τῆς ἀπελευθέρωσης, ἀποκρούοντας τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτές. Ἀνάμεσα στὶς 8 τοῦ Γενάρη καὶ τὶς 5 Φλεβάρη, ἔθεσαν ἐκτὸς μάχης 2.500 ἐπιδρομεῖς γιάνκηδες καὶ στρατιῶτες δορυφόρους τῆς Αὐστραλίας στὴν περιοχή τοῦ Κοὺ Σί, ἐπαρχίας τοῦ Γκία Ντίν. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπόδειξη, πὼς ὅσο μεγαλύτερες θὰ εἶναι οἱ Ἀμερικανικὲς ἐπιθέσεις, τόσο βαρύτερες θὰ εἶναι οἱ ἀπώλειές τους.

Ἡ ἐπιχείρηση «Βὰν Μπούρεν» ἦταν, πραγματικά, προορισμένη γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς σοδεῖας τοῦ ριζιοῦ στὴν ἐπαρχία τοῦ Φοῦ Γιέν, ὅπου τὰ ἀποθέματα δημοκρατικῶν, σὲ πολλὰ μέρη ποὺ ἐλέγχονται ἀπ' τοὺς Ἀμερικανούς ἐπιδρομεῖς καὶ τὰ ἀνδρείκελά τους, θὰ ἐξαντληθοῦν σὲ λιγώτερο ἀπὸ μῆνα. Πάνω 1.100 γιάνκηδες στρατιῶτες καὶ ἀνδρείκελά τους, ποὺ εἶχαν ἐντολὴ νὰ ἀρπάξουν τὴ σοδεῖα τῶν ἀγορτῶν, σκοτώθηκαν ἢ τραυματίστηκαν. Ἡ ἐπιχείρηση τελειωτικὰ ἔκλεισε, στὶς 21 Φλεβάρη, μὲ ἥττα.

Οἱ πρόσφατες «ἐπιχειρήσεις» τοῦ ἑχθροῦ, εἶχαν γιὰ σκοπὸ νὰ ἐνισχύσουν τὶς θέσεις του σὲ μερικὲς ἐπαρχίες σ' ἀντιστάθμισμα τῶν ἀτυχιῶν τοῦ περασμένου χρόνου. Ἀλλὰ ἀκριβῶς στὸν ἴδιο καιρὸ ἡ ὕψη τοῦ νοτιοβιετναμέζικου πεδίου μάχης ἄλλαξε: οἱ ἑνοπλές Ἀπελευθερωτικὲς Δυνάμεις πέτυχαν νίκες χωρὶς προηγουμένο—οἱ κινήσεις τῶν ἀνταρτῶν ξέσπασαν ἀλυσιδωτὰ παντοῦ καὶ οἱ λαϊκὲς δυνάμεις

ἐκμηδένισαν τάγματα δόλοκληρα καὶ μάλιστα συντάγματα δόλοκληρα τῶν ἀμερικάνικων στρατευμάτων καὶ τῶν ἀνδρεί-
κλων τους.

Οἱ γιάνκηδες ἐπιδρομεῖς ἐλπίζανε, μὲ τις ἐπιχειρήσεις τους, νὰ καταλάβουν περισσότερες περιφέρειες καὶ νὰ τις σταθεροποιήσουν συγκεντρώνοντας τις κύριες δυνάμεις τους σ' ὀρισμένες περιοχές. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἐφαρμογὴ τῆς στρατηγικῆς τους τῆς «κηλίδας μελάνης» — στρατηγικὴ στὴν οὐσία ἀμυντικὴ, ποὺ ἀπέδλεπε στὴν διατήρηση τῆς Σαϊγκόν, μερικῶν μεγάλων πόλεων καὶ παράλιων σημείων στήριξης, στὴν ἐπέκταση τῶν θέσεών τους καὶ στὸ βαθμιαῖο ἀνοιγμα

τῶν κυριώτερων δρόμων καὶ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὸν τελευταῖο χρόνο, ἡ στρατηγικὴ αὐτὴ ἀπέτυχε ξανά τὴ χρονιά τούτη.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ πῆραν μέρος στὶς πρόσφατες αὐτὲς ἐπιχειρήσεις ξεπερνοῦσαν τις 40.000, δηλαδὴ σχεδὸν τὸ σύνολο τῶν δυνάμεων μάχης ποὺ οἱ ἀμερικάνοι ἐπιδρομεῖς εἶχαν γιὰ τὴν ὥρα νὰ παρατάξουν στὸ Νότιο Βιετνάμ. Τὸ ἀποτέλεσμα δείχνει, πὼς ὅποιες καὶ νάναι οἱ ἀπὲλπιδες προσπάθειες τους, οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν ἀκαταμάχητὴ δύναμη τοῦ λαϊκοῦ πολέμου στὸ Νότιο Βιετνάμ.

Ἕνοπλος ἀγώνας στὴν Ταϋλάνδη

Οἱ Ταϋλανδοὶ ὅλο καὶ πὺ πολλοὶ πέρνουν τὰ ὅπλα ἐνάντια στὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὴν δικτατορία τῶν προδοτῶν συμπατριωτῶν τους. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ λαὸς κατέφυγε στὰ ὅπλα γιὰ νὰ ἀμυνθεῖ στὰ βορειοανατολικά καὶ στὸν Νότο, ὁ ἀγώνας ἀναπτύχθηκε καὶ ἀπλώθηκε στὸ Κέντρο καὶ στὰ Δυτικὰ τῆς Ταϋλάνδης.

Πὺ ὀξυμένες ἀντιθέσεις

Οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ καὶ στὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τοῦ Ταϋλανδικοῦ λαοῦ, οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὶς τάξεις στὸ ἐσωτερικὸ ὀξύνθηκαν ἀκόμα περισσότερο. Αἰτία τῆς κατάστασης αὐτῆς εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς Οὐάσιγκτων νὰ μετατρέψει τὴν Ταϋλάνδη σὲ μιὰ ἀποικία νέου τύπου καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσει σὰν κυριώτερη βάση ἐπιδρομῆς, τὸ γεγονὸς πὼς τὸ ἀντιδραστικὸ καθεστῶς, ἀφηνιασμένο νὰ γίνεῖ πιστὸς συνεργάτης τῆς Οὐάσιγκτων στὸν πόλεμο ἐπιδρομῆς στὸ Βιετνάμ, ἐκμεταλλεύτηκε καὶ κατέπλεσε κτηνώδεια τὸν λαό.

Ἐχοντας προστὰ στὰ μάτια τους μιὰ ἐπικείμενη ἐθνικὴ καταστροφὴ, οἱ Ταϋλανδοὶ ἀντιλαμβάνονται πὼς ἡ μοναδική τους διέξοδος — ἡ κατάκτηση τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς εἰρήνης, τῆς οὐδετερότητας καὶ εἰς εὐθυμερίας — εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καθεστώτος τοῦ Θάνομ Κίττικαχορν μὲ τὸν λαϊκὸ πόλεμο. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ πατριωτικοῦ Μετώπου τῆς Ταϋλάνδης τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1965 ἀποτελεῖ ὁρόσημο στὸν ἀγώνα τοῦ λαοῦ. Τὸ πατριωτικὸ Μέτωπο ἔγινε τὸ σημεῖο σύνδεσης ὀλων τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας καὶ ἀνέβασε τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγώνα σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο.

Εἶναι φανερό, πὼς στὰ βορειοδυτικά, ὅπου οἱ μάχες ἦταν ζωηρότερες, οἱ ἀρχὲς τῆς Οὐάσιγκτων καὶ τοῦ Μπάνγκκοκ, δείχνουν πρὸς τὸ παρὸν τὴν μεγαλύτερη ἀνησυχία. Στὴν περιοχὴ αὐτὴ, τὴν πάρα πολὺ στρατηγικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐξαθλιωμένη, ποὺ καταλαμβάνει τὸ ἓνα τρίτο τῶν ἐδαφῶν τῆς χώρας καὶ ἀριθμεῖ τὸ τρίτο τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς ἔκαμαν πολυάριθμες βάσεις στρατιωτικῆς καὶ στρατηγικῆς δρόμους γιὰ ν' ἀπλώσουν τὴν ἐπιδρομὴ τους στὴν Ἰνδοκίνα. Ἐδῶ, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα στοιχεία τοῦ καθεστώτος Θάνομ, τὰ 84,62% τῶν ἐσόδων τῶν χωρικῶν πᾶνε γιὰ τὸ νοίκιασμα τῆς γῆς. Ἡ τοκογλυφία ὁρίζεται σὲ καλπάζουσα ὥθηση — στατιστικὲς προερχόμενες ἀπ' τὴν ἴδια πηγὴ δείχνουν πὼς οἱ χωρικοὶ πλήρωσαν ἓνα τόκο — τὸν πὺ χαμηλὸ — ποὺ φθάνει τὰ 50% γιὰ τὸ 1965, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι γενικὰ 100% καὶ ὑπάρχουν ἀκόμα περιπτώσεις ποὺ οἱ τόκοι φθάνουν τὰ 200 μὲ 300%.

Σύμφωνα μὲ δηλώσεις ἐνὸς ἐπισήμου τοῦ Μπάνγκκοκ, οἱ ἔνοπλες λαϊκὲς δυνάμεις ἐγκατέστησαν στὴν περιοχὴ αὐτὴ βάσεις ἀνταρτῶν στὶς ἐπαρχίες τοῦ Νακχονφάνομ, Σακονάκχομ, Ὀντόρν, Ὀμπὸν καὶ Σουρίν. Οἱ ταϋλανδικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ δυτικὰ πρακτορεῖα τύπου λογαριάζουν πὼς οἱ ἔνοπλες λαϊκὲς δυνάμεις, ποὺ γρήγορα αὐξάνονται, κατα-

φέρνουν συχνὰ σοβαρὰ χτυπήματα στὰ στρατεύματα καὶ τὴν ἀστυνομία τοῦ ἀντιδραστικοῦ καθεστώτος. Ἔτσι, στὶς 29 τοῦ Δεκεμβρίου, στὴν ἐπαρχία τοῦ Νακχονφάνομ, ἀπώθησαν 800 στρατιῶτες καὶ ἀστυνομικοὺς τῆς ἀντίδρασης. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι θὰ ἦταν, σύμφωνα μὲ ἓνα τηλεγράφημα τοῦ Πρωτοῦ τῆς 16 τοῦ Γενάρη, οἱ πὺ δραστήριοι τῆς ἐπαρχίας Σακονακχόμ, ὅπου οἱ στρατιωτικὲς καὶ πολιτικὲς ἀρχὲς ἐτῶνε καὶ κοιμοῦνται μέσα στὸν φόβο, κι' ἔχουν τὴν ἐντύπωση πὼς εἶναι περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀόρατους ἐχθρούς.

Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα κατετρόμαξε τοὺς ταϋλανδοὺς κυβερνήτες. Ὁ ἀντιπρόεδρος Πραφὰς Σαρουσατιέν, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ γενικὸς ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ ταυτόχρονα, εἰδοποίησε πὼς «οἱ κομμουνιστὲς (οἱ ἔνοπλες λαϊκὲς δυνάμεις) εἰσόδυσαν ὡς τὸ κέντρο τῆς Ταϋλάνδης, 96 χιλιόμετρα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα».

Ὁ φόβος τοῦ νὰ δοῦν τὴν Ταϋλάνδη νὰ γίνεταί ἓνα ἄλλο Νότιο Βιετνάμ ἐτάραξε τὰ δνεῖρα τῆς Οὐάσιγκτων πρὶν λίγο καιρὸ. Στὶς 5 τοῦ Γενάρη ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Ἀμυνας τοῦ Μπάνγκκοκ, Θάβεε Στουλασάπ, ἀπεκάλυψε πὼς ἡ τρέχουσα κατάσταση στὰ βορειοδυτικά ἦταν ὅμοια μὲ κείνη τοῦ Νότιου Βιετνάμ πρὶν 5 χρόνια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ ἔνοπλοι Πολιτεῖς χάνονται στὴ λίσση στὸ Βιετνάμ, οἱ ἀμερικάνοι ἰδύοντες κι' ὁ ἀμερικάνικος τύπος στρέφουν τὴν προσοχὴ τους πρὸς τὴν Ταϋλάνδη. Στὶς 8 τοῦ Φλεβάρη, ὁ ὑποστράτηγος Τζαίμς Μ. Γκάβιν δῆλωσε στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Γερουσίας γιὰ τις Ἐξωτερικὲς Σχέσεις πὼς στὸ σημεῖο ποὺ ὁρίζονται τὰ πράγματα, θὰ ἔκρεπε νὰ προβλεῖται κανεὶς πὼς ἡ σύρραξη στὸ Βιετνάμ θὰ ἐπεκτείνονταν στὴν Ταϋλάνδη καὶ πὼς ἐὸ ἀποφασιστικὸς ἀγώνας θὰ γίνονταν σ' αὐτὴ τὴν χώρα.

Τὸποστηριζόμενοι μὲ μιὰ τεράστια στρατιωτικὴ καὶ οικονομικὴ βοήθεια ἀπ' τις ἔνοπλοι Πολιτεῖς, οἱ ταϋλανδοὶ ἀντιδραστικοὶ δοκίμασαν μάταια νὰ σβύσουν τὴν φωτιὰ πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά. «Ἐκστρατεῖες ἐκμηδένισης» καὶ «ἐπιχειρήσεις ἀπόξεσης» διαδέχθηκαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Μιμούμενος τὴν Οὐάσιγκτων στὴν συμπεριφορὰ της στὸ Νότιο Βιετνάμ, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Θαβὶν, ἀνάγγειλε στὶς 24 τοῦ Γενάρη πὼς ἡ Ταϋλανδικὴ κυβέρνησις ἐνέκρινε σχέδιο γιὰ νὰ ἀδειάσουν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τὰ ἐπικίνδυνα μέρη, καὶ νὰ τοὺς μεταφέρουν σὲ «ἀνεξάρτητα χωριά» (καινούργιο ὄνομα τῶν μελοῦμένων «στρατηγικῶν χωριῶν»). Τέσσερες μέρες νωρίτερα, ὁ Πρωθυπουργὸς Θανόμ εἶχε ἀποκαλύψει τὴν σύσταση μιᾶς «εἰδικῆς διοικήσεως» ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν διάλυση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Πραφὰς εἶπε σὲ μιὰ συνάθροιση τῶν «μονάδων ἐθελοντῶν γιὰ τὴν ἀμυνα τοῦ ἐδάφους» (ἀστυνομικοὶ τῆς ἐφεδρείας), στὰ τέλη τοῦ Γενάρη, πὼς τὸ ὑπουργεῖο του εἶχε ἀποφασίσει τὴν στάθμευσή μιᾶς «μονάδας ἐθελοντῶν γιὰ τὴν ἀμυνα τοῦ ἐδάφους» σὲ κάθε μιὰ ἀπ' τις 37 παραμεθόριες ἐπαρχίες καὶ τὴν ἐγκατάστασή «μονάδων πληροφοριῶν» σὲ 24 μεταπικὲς περιοχὲς γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ τακτικὰ στρατεύματα στὴν διάλυση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων.

Καὶ ὅμως, παρὰ τις προσπάθειες ποὺ καταβλήθηκαν ἀπ'

τὸ καθεστὼς Θανάμ καὶ τὴν βοήθεια τῆς Οὐάσιγκτων, ὁ πατριωτικὸς ἀγὼνας δὲν σταμάτησε. Ὁ Θάδιν, ὑφυπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ὑποχρεώθηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς οἱ Ταῦλανδικὲς ἀρχὲς προσέκρουαν σὲ μεγάλες δυσχέρειες κατὰ τὴς ἐπιχειρήσεις ἀπόξεσης καὶ τὴς ἐκστρατείας ἐκμηδένισης πὸν κατέληγαν πάντοτε σὲ ἀποτυχία. Ἀνεγνώρισε ἐπίσης πὼς οἱ ἑνοπλεις λαϊκὲς δυνάμεις βρίσκουν ὑποστήριξη ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ καὶ πὼς οἱ ἀρχὲς τῆς Ταῦλάνδης δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν καμμιά πληροφορία ἀπ' τοὺς κατοίκους γιὰ τὴς κινήσεις τῶν ἀνταρτῶν. Ἐπίσης μιλώντας γιὰ τὸν ἐνοπλο λαϊκὸ ἀγῶνα τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν, Θανάτ Κχόμαν, ἐδήλωσε μὲ ἀνησυχία

πὼς οἱ φλόγες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας ἦταν πὺ ἐπικίνδυνες ἀπ' τὴς καταστροφῆς πὸν ἔρχονταν ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ, καὶ πὼς οἱ σπῆτες θὰ μποροῦσαν νὰ βάλουν φωτιά στὸ λειβάδι.

Αὐτοῦ, ὁ Θανάτ, εἶδε σωστά. Οἱ προσπάθειες τῶν Ταῦλανδικῶν ἀρχῶν νὰ ἐκμηδενίσουν τὴς ἑνοπλεις ἐπαναστατικὲς δυνάμεις δὲν κάνουν ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ ρίχνουν λάδι στὴν φωτιά, ὅπως τὸ μαρτυροῦν ἡ νικηφόρα ἐξέλιξη τοῦ λαϊκοῦ πολέμου στὸ Νότιο Βιετνάμ. Οἱ ἀπόπειρες τῆς Οὐάσιγκτων καὶ τῶν ἀκολούθων τῆς νὰ μεταβάλουν τὴν Ταῦλάνδη σ' ἓνα δεῦτερο Νότιο Βιετνάμ, θάχουν ἀσφαλῶς παρόμοια ἀποτελέσματα.

Ἡ Κολομβία φλέγεται ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ ἐνάντια στὴν υαταπίεση πὸν ἀσχεῖ ἡ Κυβέρνηση

Ὁ λαὸς τῆς Κολομβίας διαδηλώνει ἐνάντια στὴ φασιστικὴ τρομοκρατία

Ἡ πάλι τοῦ λαοῦ τῆς Κολομβίας ἐνάντια στὴν αἱματηρὴ καταπίεση πὸν ἀσχεῖ ἡ κυβέρνησις ἔχει τώρα ἀπλωθεῖ σὲ τέσσερις ἐπαρχίες.

Τὸ νέο κύμα τῶν ἀγῶνων ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωση τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν ὅτι ὁ Πάτερ Καμίλο Τορρέζ, γνωστὴ κοινωνικὴ προσωπικότητα τῆς Κολομβίας, σκοτώθηκε ἀπὸ τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα. Ἡ πάλι πὸν κορυφώνεται δείχνει ὅτι ὅσο περισσότερο οἱ ἀντιδραστικοὶ σκοτώνουν τὸ λαὸ τόσο ἡ ἀντίστασις τοῦ λαοῦ δυναμώνει.

Ὁ Καμίλο Τορρέζ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ Κολομβιανοῦ «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος». Ἐντάχθηκε στὸν Κολομβιανὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ στρατὸ πρὶν δυὸ μῆνες γιὰ νὰ πάρει μέρος στὴν ἐνοπλὴ πάλι ἐνάντια στὸ φιλοαμερικανικὸ ἀντιδραστικὸ καθεστὼς.

Στὴν πρωτεύουσα Μπογκότα, ἐργάτες, φοιτητὲς καὶ ἐπαγγελματίες πραγματοποιοῦν συνεχῶς διαδηλώσεις καὶ συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ἐνάντια στὴν δολοφονία τοῦ Καμίλο Τορρέζ, ἀπὸ τὴς 17 Φεβρουαρίου καὶ ἐδῶ. Οἱ διαδηλωτὲς συγκροῦσθηκαν πολλὲς φορὲς μὲ στρατεύματα καὶ ἑφιπποὺς ἀστυνομικοὺς πὸν χρησιμοποίησαν δακρυγόνα καὶ ξιφολόγχες γιὰ νὰ τοὺς ἀπωθήσουν. Σὲ μιὰ σύγκρουση οἱ διαδηλωτὲς ἔκαψαν ἓνα αὐτοκίνητο πὸν ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐταιρεία καὶ λιθοβολήσαν μερικὰ στρατιωτικὰ ὄχημα.

Στὴς 23 Φεβρουαρίου πάνω ἀπὸ 10.000 λαοὺ πραγματοποιοῦν συγκέντρωση σὲ μνήμῃ τοῦ Καμίλο Τορρέζ. Ἀγανακτισμένοι γιὰ τὸν ἀτιμὸ φόνο, οἱ συγκεντρωμένοι ἔκαψαν ἓνα στρατιωτικὸ ὄχημα καὶ λιθοβολήσαν ἄλλα πὸν ἀνῆκαν σὲ ἀξιωματικούς τῆς κυβέρνησις. Μεγάλος ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν καὶ στρατοῦ στάλθηκε νὰ τοὺς διαλύσει. Περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ ἄνθρωποι μαζί καὶ πολλὲς γυναῖκες χτυπήθηκαν ἀπὸ σφαθιὰ ἢ πατήθηκαν ἀπὸ ἄλλα.

Σὲ διαμαρτυρία γιὰ τὸν φόνο, πέντε χιλιάδες φοιτητὲς, ἐργάτες καὶ διανοούμενοι στὸ Καλί, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βάλε ντέλ Κόκα, πραγματοποίησαν τὴν μεγαλύτερη διαδήλωση πὸν ἔχει γίνῃ στὴν πόλιν τὰ τελευταῖα χρόνια. Πέρασαν ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς πόλης κρατώντας πλακάτ μὲ τὸ σύνθημα «ἀγωνισθῆτε μέχρι θανάτου γιὰ νὰ πάρει ὁ λαὸς τὴν ἐξουσία». Οἱ διαδηλωτὲς συγκροῦσθηκαν μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ ἓνας ἀριθμὸς ἀτόμων πληγώθηκε ἢ πιάστηκε ἀπ' αὐτὴν.

Διαδηλώσεις ἐργατῶν καὶ φοιτητῶν ἔγιναν ἐπίσης καὶ στὴν Μποκαράμάνγκα, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σαντάντερ, καὶ ἄλλες πόλεις ἐπαρχιῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ στὴν Μεντελίν, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀντιοκούνια.

Πολλοὶ διαδηλωτὲς συνελήφθησαν. Σὰν ἀποτέλεσμα τῆς λαϊκῆς διαμαρτυρίας, ἡ ἐκλογικὴ ἐκστρατεία τοῦ Κάρλος Λέρας, ὑποψήφιου προέδρου τοῦ κυβερνῶντος «Ἐθνικοῦ Μετώπου» σημείωσε μιὰ μεγάλῃ ἀποτυχία στὴν ἐπαρχία Σαντάντερ. Οἱ προεκλογικοὶ λόγοι του διακόπηκαν ἀπὸ ἀγανακτισμένους διαδηλωτὲς σὲ πολλὰ μέρη. Στὸ Ἰμπάκ, ἔφθασαν μέχρι νὰ τὸν χαστουκίσουν.

Ἡ Κολομβία σχεδιάζει νὰ κάνει κοινοβουλευτικὲς ἐκλογὲς στὴς 20 Μαρτίου καὶ προεδρικὲς στὴς 5 Μαΐου.

Τὰ ἐργατικά συνδικάτα καὶ οἱ φοιτητικὲς ὁργανώσεις δημοσίευσαν δηλώσεις πὸν καταγγέλλουν μὲ ἀγανάκτηση τὴς ἀκρότητες τῆς φιλοαμερικανικῆς κυβένησις. Ἡ δήλωση τοῦ συνδικάτου τῶν ἐργατῶν τῆς ἐταιρείας Κολτέτζερ καλοῦσε τὴν ἐργατικὴ τάξιν, τοὺς ἀγρότες, τοὺς φοιτητὲς καὶ ὅλο τὸν λαὸ νὰ σχηματίσει «ἓνα μέτωπο κοινῆς πάλης γιὰ νὰ ἀνατραπῇ τὸ σάπιο σύστημα (ἐξουσίας)». Ἡ δήλωση τόνιζε ὅτι ὁ ἱμπεριαλισμὸς τῶν Η.Π.Α. εἶναι ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ τῆς Κολομβίας καὶ τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Κολομβιανοὶ ἀντάρτες κάνουν ἐπιθέσεις σὲ κυβερνητικὰ στρατεύματα

Οἱ Κολομβιανοὶ ἀντάρτες συνεχίζουν τὴς ἐπιθέσεις τους στὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα τῶν ἀντιδραστικῶν στὸ κεντρικὸ καὶ βόρειο μέρος τῆς χώρας σύμφωνα μὲ εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Μπογκότα.

Στὴς 4 Μαρτίου ἓνα ἀπόσπασμα τῶν ἀνταρτῶν συγκροῦστηκε μὲ κυβερνητικὰ στρατεύματα κοντὰ στὸ Τσαπαράλ στὴν ἐπαρχία Τολίμα. Νωρίτερα, στὴς 14 Φεβρουαρίου μιὰ μονάδα τοῦ Κολομβιανοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ στρατοῦ ἔστησε ἐνέδρα σὲ μιὰ περίπολο κυβερνητικῶν στρατευμάτων μέσα στὰ διοικητικὰ ὅρια τῆς πόλης Σάν Βιντσέντε ντέ Τσουκούρι, στὴν ἐπαρχία Σαντάντερ καὶ σκότωσε τέσσερις κυβερνητικὸς στρατιώτες καὶ τραυματίσε 2 (δυὸ) ἀξιωματικούς. Στὴς 16 Φεβρουαρίου ὁ ἐθνικοαπελευθερωτικὸς στρατὸς ἐπιτέθηκε σὲ ἓνα λατιφούντιο στὴν Σαμπάνα Ἀλτα τῆς πόλης Γκλόρια στὴν ἐπαρχία Μαγκνταλένα.

Τὸ Κολομβιανὸ ὑπουργεῖο Ἀμύνης σὲ ἀνακοίνωσή του

τῆς 1 Μαρτίου παραδέχτηκε ὅτι 21 κυβερνητικοὶ στρατιῶτες σκοτώθηκαν καὶ 14 τραυματίστηκαν στὴν πορεία συγκροῦσεως μὲ ἀντάρτες στὴν διάρκεια τῶν πρώτων δύο μηνῶν αὐτῆς τῆς χρονιάς. Ἀνάμεσα στὴς ἀπώλειες εἶναι καὶ 9 ἀξιωματικοί, λέει ἡ ἀνακοίνωση.

Οἱ ἀγροτικὲς στρατιωτικὲς μονάδες τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ στρατοῦ κυκλοφόρησαν προκήρυξη ὅπου καλοῦν τὸν Κολομβιανὸ λαὸ νὰ μποϊκοτάρει τὴν φάρσα τῶν «ἐκλογῶν» πὸν παίζεται ἀπὸ τοὺς ἀντιδραστικοὺς τῆς Κολομβίας καὶ νὰ πάρει ἐνεργῶς μέρος στὸν πατριωτικὸ ἀντάρτικο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση. Ἡ προκήρυξη τόνιζε : «ἡ πορεία τῆς ἱστορίας ἔχει ἀποδείξει πὼς ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ δημοκρατία δὲν εἶναι ἀξιόπιστη» ἐγὼ νὰ πετύχουμε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν δημοκρατία γιὰ τὸ λαὸ δὲν μποροῦμε νὰ ἐξαρτιώμαστε ἀπὸ τὴς ἐκλογὲς ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἐλευθερωθῶμε μόνοι μας ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἱμπεριαλιστῶν διαβόλων».

Στὸν ὁρίζοντα τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΗ ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τοῦ ΣΟΝ ΤΕΝΓΚ - ΠΑΟ

«Τὸ διπρόσωπο καὶ διπλὸ παιγνίδι» τῆς Οὐάσιγκτων δὲν πέτυχε νὰ στρέψει πρὸς τὰ πίσω τὴν ἐπαναστατικὴν πλημμυρίδα στὴ Δομινικανὴ Δημοκρατία. Ὁ κρότος τῶν τουφεκιῶν εἶναι ὁ ἀντίλαλος τοῦ ἡφαιστείου, ποὺ λέγεται Λατινικὴ Ἀμερική.

Εἶναι λιγότερο ἀπὸ χρόνος, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ «κολοσσὸς τοῦ Βορρά», βουτηγμένος πιά στὴ λάσπη τοῦ ἐπιθετικοῦ του πολέμου στὸ Βιετνάμ, δέχτηκε ἕνα θανατερὸ χτύπημα. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1965, κοντὰ στὶς δικές του, ἀκτές, ξέσπασε, σὰν ἀνοικτὴ ἀντίσταση, ἡ πάλιν τοῦ λαοῦ τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας ἐνάντια στὶς Ἐν. Πολιτείες καὶ τὴ δικτατορία. Ταυτόχρονα πῆταξαν οἱ ἐλλίδες τῆς Οὐάσιγκτων ν' ἀποφύγει τὰ νέα ρεύματα ποὺ ξεπετιόνταν διὰ μέσου τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ ἱμπεριαλισμὸς τῶν γιάνκηδων δίνει μιά μάχη νικημένον γιὰ νὰ πνίξει τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα ποὺ ὅλο καὶ ἀπλώνει στὰ νότια τοῦ Ρίο Γκράντε. Ἀπ' ὅλη τὴν ἡπειρὸ ἀκούεται τὸ βοῦττο ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ ἀνέμου. Κι' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντιιμπεριαλιστικοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος χαράσσονται ὅλο καὶ πὺ καθαρὰ σ' αὐτὸ ποὺ λένε πίσω-αὐλὴ τῆς Οὐάσιγκτων.

Ἕνας νέος γύρος εἶναι ἀναπόφευκτος

Ἡ ἐξέλιξη τῶν γεγονότων στὴν Δομινικανὴ Δημοκρατία, ἀπ' ὅτου ὁ πληθυσμὸς τῆς ὁρθώθηκε γιὰ ν' ἀντισταθεῖ στὸ πρῶτο κύμα τῶν ἀμερικάνικων στρατευμάτων ποὺ ξαπόλυσε ὁ Λευκὸς Οἶκος, ὑπογραμμίζει τὸν ἐπαναστατικὸν σεισμὸ ποὺ ξεσηκώνει ὅλη τὴ Λατινικὴ Ἀμερική. Ἕνας νέος γύρος στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Ἐν. Πολιτειῶν εἶναι ἀναπόφευκτος.

Ὁ ἀγῶνας τῶν Δομινικανῶν, ἀπ' τὴν στιγμὴ τῆς ἐξέγερσής τους, δὲν πάει χωρὶς κλωθογυρίσματα. Στὶς 24 τοῦ τελευταίου Ἀπριλίου, ἀνέτρεψαν τὴν φιλο-αμερικάνικη δικτατορία τοῦ προδότη Καμπράλ, κι' ἔβαλαν μιά συνταγματικὴ κυβέρνησι, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν συνταγματάρχην Κααμάνο. Ἡ ἀπάντησι τῆς Οὐάσιγκτων ἀπαγορεύθηκε ἀπὸ μιά διπλὴ τακτικὴ: ἀποστολὴ πάνω ἀπὸ 30.000 εισβολέων, καὶ πολιτικὴ ραδιοργάνωσι. Μὲ τὴν τελευταία, ἡ Κυβέρνησι Τζόνσον ὑπέσκαπτε τὴν κυβέρνησι τῶν ἐπαναστατικῶν διὰ μέσου τῶν «ἐνεργειῶν συνδιαλλαγῆς» ποὺ ἐπινόησε ἡ Οὐάσιγκτων, καὶ τὴν 3 Σεπτεμβρίου ἐγκαθιστοῦσε ἐπίσημα τὴν αὐτοκαλούμενη προσωρινὴν κυβέρνησι μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Γκάροια Γκόντοϋ.

Ἡ ἐπιφανειακὴ αὐτὴ ἐπιτυχία τῆς Οὐάσιγκτων ο' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ κείνη ποὺ λογάριζαν ἀρχικά. Οἱ δομινικανοὶ πατριῶτες ὄχι μόνον δὲν ἄφησαν τοὺς ἑαυτοὺς τους

νὰ φοβηθοῦν ἀπ' τὶς ὁρδὲς τῶν γιάνκηδων εισβολέων, ἀλλὰ οὐτε καὶ πῆσαν στὴν παγίδα τῶν «ἐνεργειῶν συνδιαλλαγῆς». Ἀνταποδίδοντας χτύπημα στὸ χτύπημα, ἔγιναν ὅλο καὶ ἰσχυρότεροι. Ὁ Ἅγιος Δομίνικος, ἡ πρωτεύουσα, ἔγινε πεδίο συνεχῶν διαδηλώσεων τῶν μαζῶν ἐνάντια στὶς Ἐν. Πολιτείες.

Ἡ ἔντασι τοῦ ἀγῶνα ποὺ διεξάγεται στὴ νησιώτικῃ αὐτῇ Δημοκρατίᾳ διαπιστώνεται ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πατριῶτες ἀρνήθηκαν νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα στὶς ἀμερικάνικες δυνάμεις ἢ στὴν «προσωρινὴν κυβέρνησι» τοῦ Γκόντοϋ. Τὸ Δομινικάνικο Λαϊκὸ Κίνημα, τὸ Ἐπαναστατικὸν Κίνημα τῆς 14 Ἰουνίου καὶ ἄλλες πολιτικὲς ὁργανώσεις διαδήλωσαν τὴ σταθερὴ ἀντίθεσίν τους στὶς ἐρευνες τῶν «συνδιασμένων δυνάμεων τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς κυβέρνησις» γιὰ τὸ πάρσιμο τῶν ὅπλων. Ἐξήτησαν ἀπ' τὸν πληθυσμὸ νὰ μὴν παραδώσει κανένα ὄπλο.

Σὲ συνέχεια, ἐκτὸς ἀπ' τὴν διάλυσι μερικῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τὸ πάρσιμο μερικῶν βαρεῶν ὅπλων, κανονίων καὶ τάνκς, οἱ γιάνγκηδες ἱμπεριαλιστὲς καὶ οἱ ὑποτακτικοὶ τους, δὲν μπόρεσαν νὰ ἀφοπλίσουν τὶς πατριωτικὲς δυνάμεις. Ὅσο γιὰ τὰ ὅπλα ποὺ βρίσκονταν στὰ χέρια τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ΑΡ παραδέχονταν τὸν τελευταῖον Σεπτέμβριο πῶς: «Εἶναι σχεδὸν βέβαιο πῶς τὰ μισὰ δὲν θὰ ξαναπαρθοῦν».

Τὰ ὅπλα στὰ χέρια τοῦ λαοῦ

Ὁ δομινικάνικος λαὸς καὶ οἱ ἑνοπλεις πατριωτικὲς δυνάμεις ἔχουν πλέρια συνείδησι πῶς ὅσο περισσότερο καιρὸ θὰ ἔχουν ὅπλα, τόσο θὰ μπορέσουν νὰ παλέψουν γιὰ τὴν ἐπανάστασι καὶ θὰ τὴν κάνουν νὰ θριαμβεύσει. Τώρα κι' ὅλας πολλὰς μονάδες στρατιωτικῆς καὶ πολίτες πατριῶτες, κατέχουν βουνὰ καὶ χωριὰ μὲ τὰ ὅπλα. Ἄλλοι τὰ κρύβουν καὶ τὰ μεταφέρουν γιὰ νὰ προετοιμάσουν ἕνα καινούργιον ἀγῶνα. Ἀὐτοὶ εἶναι δύσκολο νὰ προβλέψουμε τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα. Κι' ὁ ἀμερικάνικος τύπος ἀκόμα συμπεραίνει: «Μιά κατὰστασι ἐκρηκτικῇ ἐτοιμάζεται».

Στὸ τέλος τοῦ τελευταίου χρόνου, τὰ «προδρομικὰ σήματα» δόσανε κι' ὅλας τὸν συναγεμῶ. Στὸν Ἅγιο Δομίνικο, τὸ βαρόμετρο ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει, ἐνῶ καινούργιες καταιγίδες ἐνάντια στὶς ΗΠΑ ξεσποῦσαν τὸν Δεκέμβριον. Στὶς 5, ἔγινε μιά διαδήλωσι ποὺ ζητοῦσε τὴν ἀποχώρησι τῶν ἀμερικάνικων στρατευμάτων. Μιά βδομάδα ἀργότερα, 20.000 ἐργάτες τῶν διυλιστηρίων ξάχαρης κατέβηκαν σὲ ἀπεργία. Στὶς 14 Δεκεμβρίου ἔφθασαν συνολικὰ στὶς 100.000. Ἀντιαμερικάνικες διαδηλώσεις ξετυλίγονταν στὴν συνοικίᾳ τῶν ἐπιχειρήσεων, στὶς 16 Δεκεμβρίου ἐπεκτάθηκαν σ' ἄλλα τμήματα τῆς πόλεως. Ἐγιναν συγκρούσεις μὲ τ' ἀμερικάνικα στρατεύματα καὶ τοὺς ὑποτελεῖς τους βραζιλιανούς τῶν «Διαμερικάνικων Δυνάμεων» οἱ διαδηλωτὲς κάψανε ἕνα ἀμερικάνικο στρατιωτικὸν καμión.

Πρὶν τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁδοφράγματα στηθῆκαν στοὺς

δρόμους του 'Αγίου Δομνίκου για να ενισχύσουν την αντίσταση του πληθυσμού. Το Δομνικάνικο λαϊκό Κίνημα, το επαναστατικό Κίνημα της 14 'Ιουνίου και άλλες οργανώσεις μοίρασαν προκηρύξεις καλώντας σε επαναστατικό αγώνα. Στις 19 Δεκεμβρίου, στην δεύτερη πόλη της χώρας, το Σαντιάγο, μια μονάδα αεροπορικών δυνάμεων της «κυβέρνησης», υποστηριζόμενη από αμερικανικά στρατεύματα, χτύπησε τις ένοπλες πατριωτικές δυνάμεις. Η Ουάσιγκτων απείλησε να στείλει 1400 «ναύτες» που στέκονταν στ' ανοικτά της δομινικανής Δημοκρατίας. Η απειλή αυτή έσκληρυνε την αντίσταση του δομινικανού λαού.

Στά μέσα του 'Ιανουαρίου, ένα μήνα ύστερα απ' την απεργία των εργατών ζάχαρης, ένας καινούργιος αγωνιστικός άνεμος φύσηξε πάνω σ' αυτό το νησί της Καραϊβικής. Πάνω από 60 συνδικάτα ζήτησαν μια γενική απεργία: οι σπουδαστές δεν συμμετείχαν μόνοι στον αγώνα ενάντια στην αμερικανική επέμβαση.

Ο δομινικανός λαός, αδάμαστος, κατέβηκε ξανά, στις 9 του τελευταίου Φεβρουαρίου στον 'Αγιο Δομνίκο, σε τεράστιο συλλαλητήριο ενάντια στις ΗΠΑ για ν' απαιτήσει την αποχώρηση των στρατευμάτων τους και να διαμαρτυρηθεί ενάντια στην επιδρομή στο Βιετνάμ. Η γενική απεργία, που οργανώθηκε απ' τα συνδικάτα και άναψε το θράδυ της 9 Φεβρουαρίου σαν διαμαρτυρία ενάντια στις βαρβαρότητες των αμερικανών επιδρομέων και των λακέδων τους, ξαπλώθηκε, στις 15 του Φεβρουαρίου, στον 'Αγιο Δομνίκο και σε δέκα άλλες πόλεις. Ταυτόχρονα οι πατριώτες επιτίθενταν αδιάκοπα ενάντια στους γιάνκηδες επιδρομείς με χειροβομβίδες και τουφέκια. Ο αντιαμερικανικός αγώνας του δομινικανού λαού συνεχίζονταν σε μεγαλύτερη έκταση αγκαλιάζοντας καινούργιες μάζες.

Η διπλή τακτική του Τζόνσον

Απ' τον τελευταίο 'Απρίλιο, η κυβέρνηση Τζόνσον έκανε το πλάν για να καταπνίξει την επανάσταση των τριών εκατομμυρίων κατοίκων της χώρας αυτής. Με λίγα λόγια, κατέφυγε στην συνηθισμένη αντιεπαναστατική τακτική της — της καταστολής δια των όπλων και της πολιτικής απάτης.

Ταραγμένος από την εξέγερση του πληθυσμού, ο πρόεδρος των ΗΠΑ έφριξε στην δομινικανή Δημοκρατία πάνω από 30.000 ανδρώπους, 300 αεροπλάνα και 40 πολεμικά πλοία. Αυτή ήταν η πιο σημαντική απόπειρα καταστολής δια των όπλων, και επέμβασης των αμερικανών ιμπεριαλιστών ενάντια στο επαναστατικό κίνημα, που γνώρισε η Λατινική 'Αμερική από το 1924. 'Αν και οι αμερικανοί επιδρομείς σκότωσαν ή τραυμάτισαν πάνω από 10.000 Δομινικανούς, για άλλη μια φορά δεν πέτυχαν να δαμάσουν τον αγωνιζόμενο λαό και χρειάστηκε να βρουν άλλες μέθοδες πιο ραφιναρισμένες και που να τους εκθέτουν λιγότερο.

Τότε, προσκαλώντας την πιστή συμμορία των υποτακτικών της του οργανισμού αμερικανικών Κρατών, η Ουάσιγκτων, άσκησε πίεση στον Κααμάνο, αρχηγό της συνταγματικής κυβέρνησης του νησιού, να υπογράψει την «πράξη συνδιαλλαγής» την 31 Αύγουστου. 'Επειτα προσπάθησε να εγκαθιδρύσει μια προσωρινή κυβέρνηση με επί κεφαλής τον Γκάρσια Γκοντόνι, όντας βέβαιη πως όλη η έξουσία, πολιτική και στρατιωτική, είχαν στα χέρια μιας χούφτας αξιωματικών, προδοτών, αντιδραστικών και φιλοαμερικανών.

'Αντί ν' αποσύρουν τα αμερικανικά στρατεύματα αφού είχε υπογραφεί η «πράξη συνδιαλλαγής», οι γιάνκηδες ιμπεριαλιστές συνέχισαν την πολιτική των κάτω από τη σκέπη της σημαίας των «διαμερικανικών Δυνάμεων» αφήνοντας τα στρατεύματά τους στο νησί. Η Ουάσιγκτων, όχι μόνο ώθησε τα αντιδραστικά στρατεύματα στην βία ενάντια στους πατριώτες και τάσθηκε να ψάξουν από πόρτα σε πόρτα για να κατασχεσουν τα όπλα, στον 'Αγιο Δομνίκο, αλλά και στις 25 'Οκτωβρίου τα αμερι-

κάνικα στρατεύματα κατέλαβαν τις ζώνες στην πρωτεύουσα που έλεγχονταν απ' τον πατριωτικό στρατό και τον λαό.

Η κυβέρνηση Τζόνσον επινόησε έξ' ίσου ένα άλλο τέχνασμα για να βγεί από το αδιέξοδο που τις προκάλεσαν οι άποτυχίες της στην Δομινικανή Δημοκρατία. 'Επεξε διπλό μαχθηρό παιχνίδι: έβαλε, απ' τη μια, τα αντιεπαναστατικά στρατεύματα της δεξιάς να μακελεύουν το λαό και τις ένοπλες πατριωτικές δυνάμεις, κι απ' την άλλη τα στρατεύματα των γιάνκηδων επιδρομέων να «κρατήσουν την τάξη» και να εφαρμόσουν την «συνδιαλλαγή» με το κάλυμμα της «διαμερικανικής Δύναμης».

Στις 19 Δεκεμβρίου, η Ουάσιγκτων, έβαλε τις φιλοαμερικανικές δυνάμεις της δεξιάς να περικυκλώσουν και να χτυπήσουν τα μέλη των παλιών ένοπλων δυνάμεων της εξέγερσης στο Σαντιάγο, με την προσδοκία να τα ένοσωμάτωσει στις ένοπλες κυβερνητικές δυνάμεις. Μά η επίθεση, ποτέ σκοπό να τα εκμηδενίσει, αποκρούστηκε, καθώς και τα άρματα μάχης της «κυβέρνησης», σ' ένα αγώνα που βάσταξε αρκετές ημέρες.

Φοβισμένοι, μήπως η σύρραξη δεν κερδίσει σε βάθος, και πως δεν ξεθυμαίνουν τα αντιαμερικανικά αισθήματα του δομινικανού λαού, οι γιάνκηδες ιμπεριαλιστές έκαναν άμέσως μια χειρονομία «συνδιαλλαγής». 'Εστειλαν ελικόπτερα του αμερικανικού στρατού για να «βοηθήσουν» μερικούς αξιωματικούς πατριώτες να αποφύγουν την περικύκλωση.

Οι δυο αυτές ενέργειες είναι ο καθρέπτης της πολιτικής των αμερικανών ιμπεριαλιστών έναντι των δομινικανών πατριωτικών δυνάμεων: κατάστρεψε ό,τι μπορείς σε μια δοσμένη στιγμή και νάσαι έτοιμος να καταστρέφεις αργότερα ό,τι δεν μπορείς να καταστρέψεις για την ώρα. Αυτό αποτελεί τον χρυσό κανόνα της Ουάσιγκτων.

Το αναπότρεπτο ρεύμα της επανάστασης

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών έδειξαν καθαρά πως ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, παρά την διπλή αντιεπαναστατική τακτική του, δεν θα μπορέσει ν' αποφύγει την επαναστατική καταιγίδα στην δομινικανή Δημοκρατία. Η Ουάσιγκτων είναι υποχρεωμένη να αναμένει ένα ένοπλο αντιαμερικανικό αγώνα που ετοιμάζεται όποιοιδήποτε απ' τον δομινικανό λαό. Το σκοτεινό μέλλον της Ουάσιγκτων το αγγέλει η κοινή διακήρυξη, που δημοσιεύθηκε στις 28 Αύγουστου από το Λαϊκό δομινικανό Κίνημα, το 'Επαναστατικό Κίνημα της 14 'Ιουνίου και 44 άλλες ομάδες και πολιτικές οργανώσεις του νησιού.

Η διακήρυξη αυτή υπογραμμίζει: οι δημοκρατικές δυνάμεις της Δομινικανής Δημοκρατίας έχουν το χρέος να σηκώσουν πιο ψηλά τις διεκδικήσεις που σπρώχνουν το λαό μας να πάρει τα όπλα και να συνεχίσει μια θαρραλέα και ήρωική πάλη για την λευτεριά. 'Εφθασε η στιγμή «να σχηματισθεί ένα πλατύ ένωμένο αντιαμερικανικό μέτωπο και να ετοιμαστούμε για ένα προσεχή αγώνα». Την διακήρυξη την ακολούθησε μια έκκληση του 'Επαναστατικού Κινήματος της 14 'Ιουνίου που καλεί όλο τον δομινικανό πληθυσμό να μπει στις γραμμές ενός αντιιμπεριαλιστικού μετώπου και να πετάξει τις δυνάμεις των γιάνκηδων ιμπεριαλιστών έξω από την χώρα.

Τα γεγονότα που γνωρίζει το νησιώτικο αυτό έθνος δεν θα μπορούσαν να χωρισθούν από την όλη ηπειρωτική κατάσταση. Η Ουάσιγκτων δεν μπορεί να σταματήσει τον χείμαρρο του επαναστατικού κινήματος της Λατινικής 'Αμερικής, όπου οι ένοπλοι επαναστατικοί αγώνες ξέσπασαν ο ένας μετά τον άλλον. 'Αν και οι αγώνες αυτοί είναι ακόμα σαν μεμονωμένες και σκόρπες σπίδες σε μερικές χώρες, όμως θα θέσουν τελικά όλη την κουλιά μέσα στις φλόγες.

Για ν' αντισταθεί σ' αυτόν και μόνο τον δομινικανό λαό, η κυβέρνηση Τζόνσον χρειάστηκε να καταβάλλει ήράκλειες προσπάθειες. Και όμως δεν στάθηκε ικανή να καταστείλλει την όρ-

(Η συνέχεια στη σελ. 80)

● 'Ηγέτης τῶν νέγων τῆς Ἀμερικῆς

● ξεσυεπάζει στὴ δίκη του

● τὰ ἐγυλῆματα τῆς κυβέρνησης Τζόνσον

Στις 27 Ἰανουαρίου 1966, τὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης καταδίκασε τὸν ἡγέτη τῶν νέγων καὶ ἀντιπρόεδρο τοῦ Προοδευτικοῦ ἐργατικοῦ Κόμματος τῶν ΗΠΑ Γουίλιαμ "Ἐπτον, γιὰ «ἐγκληματική, κομμουνιστική» δράση.

Στὴ διάρκεια τῆς δίκης, ὁ "Ἐπτον ἀντέστρεψε τὰ πράγματα, μεταβλήθηκε ἀπὸ κατηγορούμενος σὲ κατήγορο, κατήγγειλε καὶ ξεσκέπασε ἀνελέητα τὴν ἱμπεριαλιστική - ἀντιδραστική πολιτική καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Κυβέρνησης Τζόνσον, ποὺ ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ τῆς ἐπίθεσης στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τῆς φασιστικῆς τυρανίας στὸ ἐσωτερικὸ.

Ἴδου μερικὰ ἀποσπάσματα τῆς ἀπολογίας του:

Μὲ κρίνате «ἐνοχος» καὶ μοὺ βάλατε τὴν ταμπέλα τοῦ «ἐγκληματία» καὶ μάλιστα τοῦ «ἐπικινδύνου»...

Τώρα ἂς ἐξετάσουμε γιὰ ποιά λόγια καὶ πράξεις ἔχω θερεθεῖ «ἐνοχος».

Εἰμαι ἐνοχος γιὰτὶ ξεσάκωσα τὸ λαό μου ἐνάντια σὲς συνθηκὲς ποὺ τὸν ὑποχρεώνουν νὰ ζεῖ στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ σὲ ὅλη τὴν Χώρα.

Βρέθηκα ἐνοχος γιὰτὶ ὁργάνωσα τὴν κοινότητα τοῦ Χάρλεμ ἐνάντια στὴν βαρβαρότητα τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἐκδηλώνεται στὰ γκέτο τῶν μαύρων ἑκατοντάδες χρόνια τώρα.

Βρέθηκα ἐνοχος γιὰτὶ ὑπερασπίστηκα τὸ δικαίωμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων — ὅλων τῶν ἀνθρώπων — νὰ εἶναι ἐλεύθεροι: Ἐλεύθεροι ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύστημα ἐκμετάλευσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Βρέθηκα ἐνοχος γιὰτὶ διακήρυξα ὅτι ὁ καπιταλισμὸς εἶναι ἓνα σύστημα καταπίεσης καὶ ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι ἡ μόνη λύση γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ ἀνθρωπότητα μὲ εἰρήνη καὶ ἀρμονία.

Βρέθηκα ἐνοχος γιὰτὶ ἔθεσα στοὺς μαύρους καὶ ἄσπρους, νεαροὺς καὶ ἄνδρες, τὸ ἐρώτημα, «τὶ κάνετε στὸ στρατὸ τῶν ΗΠΑ πολεμώντας τοὺς ἑγχρωμοὺς ἀδελφούς σας σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἔχουν ἀποδουθεῖ σὲ μιὰ μάχη ἐνάντια στὴν ἴδια κυβέρνηση ποὺ καταπιέζει καὶ αἰς;» καὶ «εἶναι συμφέρον σας νὰ σκοτώνετε καὶ νὰ σκοτώνεστε γιὰ νὰ ὑποστηρίξετε μιὰ ρατσιστική κυβέρνηση;».

Τέλος βρέθηκα ἐνοχος ὅτι εἰμαι κομμουνιστὴς — μαύρος κομμουνιστὴς!

"Αν αὐτὰ εἶναι τὰ «ἐγκλήματα» γιὰ τὰ ὁποῖα βρέθηκα ἐνοχος, τότε εἰμαι ἐνοχος — χίλιες φορὲς ἐνοχος. Μάλιστα, θὰ εἰμαι «ἐνοχος» γιὰ τὰ «ἐγκλήματα» αὐτὰ ὅσο ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ συνθηκὲς, καὶ θὰ μάχομαι ἐνάντια σ' αὐτὲς τὶς συνθηκὲς ὅσο ὑπάρχει πνοὴ μέσα στὸ σώμα μου!

"Ο,τι κάνουμε καὶ ὅ,τι πιστεύουμε, τὸ κάνουμε καὶ τὸ πιστεύουμε γιὰτὶ εἶναι γιὰ τὸ καλύτερο συμφέρον τοῦ λαοῦ αὐτῆς τῆς χώρας. Καὶ εἰμαστε περήφανοι γιὰ ὅ,τι κάναμε καὶ ὅ,τι κάνουμε καὶ στέκομε ὀρθοὶ πίσω ἀπὸ τὶς πράξεις μας!

Σ' ἐμᾶς ὀφείλεται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ στέκει γυμνὴ μπροστὰ στὸν κόσμο γι' αὐτὸ ποὺ εἶναι — μιὰ κυβέρνηση ἱμπεριαλιστικῆς-ρατσιστικῆς, ποὺ ὄντας τέτοια θέλει νὰ ἐξασφαλίζει στὸ ἐσωτερικὸ τὴν εὐπρέπεια τῆς σιωπῆς καὶ βάζει στὴν γραμμὴ τὸ λαό της μὲ τὸ μαστίγιο.

Σήμερα εἶναι ὁ Μπίλλ "Ἐπτον καὶ τὸ προοδευτικὸ ἐργατικὸ κόμμα ποὺ δικάζεται γιὰ τὶς πολιτικὲς τοῦ ἀπόψεως καὶ τὴν πολιτικὴ του δραστηριότητα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐναρκτήρια μπιστολιά. Αὔριο θὰ εἶναι ἄλλες φωνὲς ποὺ μάχονται γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια, τὸ μαχόμενο καὶ δραστήριο φοιτητικὸ κίνημα· τὸ κίνημα τῆς εἰρήνης· οἱ καθηγητὲς καὶ οἱ δάσκαλοι τῶν πανεπιστημίων ποὺ γίνονται συνεχῶς πὺδ δραστήριοι καὶ μιλάνε ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια γιὰ τὴν πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ· οἱ διανοούμενοι ποὺ βλέπουν τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα τῆς κυβέρνησης.

Καὶ φυσικά, ὅπως πάντα, ἡ πίεση στὸν μαύρο πληθυσμὸ θὰ ἀυξηθεῖ γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι πὺδ κάτω ἀπὸ ὅλους καὶ δὲν ἔχει νὰ χάσει τίποτα πολεμώντας ἐνάντια σ' αὐτὸ τὸ σύστημα.

"Ἐχει τὴν μεγαλύτερη σημασία νὰ πιάσει τὸ χέρι τῆς κυβέρνησης, ἐνωμένος ὁ φοιτητὴς μὲ τὸν διανοούμενο καὶ τὸν ἐργάτη, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά· καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο φῶς — ὁ μαύρος πληθυσμὸς πρέπει νὰ ὁργανωθεῖ καὶ νὰ παλέψει γιὰ τὸ δικαίωμά του γιὰ αὐτοδιάθεση καὶ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του.

Τὸ λέω ἐδῶ, ἀνοιχτὰ καὶ δημόσια, ὅτι ὁ μαύρος λαὸς δὲν πρόκειται νὰ πᾶει μέσα στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, στοὺς κλιβάνους καὶ τοὺς θαλάμους ἀερίων. Θὰ πεθάνουμε πὺδ μπροστὰ πολεμώντας ἀντὶ νὰ ἐπιτρέψουμε νὰ συμβεῖ τέτοιο πρᾶγμα.

Σ' αὐτοὺς ποὺ παίρνουν ἐλαφρὰ ὅ,τι λέω, τοὺς τονίζω: Ἄν μιὰ κυβέρνηση χρησιμοποιεῖ φωτιά καὶ ἀέρια ἐνάντια στὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ, τὶ θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ κάνει τὸ ἴδιο καὶ ἐδῶ; Ἄν μιὰ κυβέρνηση χρησιμοποιεῖ φασιστικὲς μεθόδους γιὰ νὰ καταπιέσει ἄλλους, εἶναι μόνο ἓνα δῆμα ἄκόμα νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τέτοιες μεθόδους.

"Ὅταν μιὰ ἄλλη δίκη τῆς Νυρεμβέργης γίνῃ στὸ μέλλον, δὲν θὰ εἶναι ὁ Μπίλλ "Ἐπτον ποὺ θὰ βρεῖται στὸ ἐδῶλιο. Θὰ εἶναι οἱ Τζόνσον, οἱ Μακναμάρα, οἱ Μπάντυ, οἱ Ράσκ, οἱ πολεμοχαρεῖς βιομήχανοι ποὺ κάνουν τὸν πόλεμο γιὰ κέρδος καὶ οἱ πρᾶκτορες τοὺς ποὺ θὰ δικάζονται γιὰ ἐγκλήματα ἐνάντια στὴν ἀνθρωπότητα.

Δὲν ἔχω κάνει οὔτε μιὰ πράξη ποὺ νὰ μὴν ἦταν γιὰ συμφέρον τοῦ λαοῦ μου!

Εἰμαι αὐτὸ ποὺ εἰμαι, πιστεύω αὐτὰ ποὺ πιστεύω καὶ τίποτε δὲν θὰ μὲ ἀλλάξῃ!

Τὰ χέρια μου εἶναι καθαρὰ. Δὲν ἔχω αἷμα πάνω σ' αὐτὰ! Σᾶς ρωτᾶω — μπορεῖ ἡ κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ καὶ οἱ πρᾶκτορες τῆς νὰ δηλώσουν τὸ ἴδιο;

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

«Αρθρο της «Δαϊκής Ημερησίας»

Μια σκληρή διαμάχη συνεχίζεται ανάμεσα στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ πάνω στην πολιτική της επίθεσης κατά του Βιετνάμ. Στην διαμάχη παίρνουν μέρος ανώτεροι αξιωματούχοι πολιτικοί και στρατιωτικοί, άνθρωποι του Κογκρέσου, πολιτικοί της καριέρας, απόστρατοι στρατηγοί και «προσωπικότητες» του τύπου. Ένα άρθρο του τεύχους της 21 Φεβρ. του αμερικάνικου περιοδικού «Νιούσγουϊκ» έγραφε ότι η Ουάσιγκτων έχει γίνει «μια άθλια πόλη με ένα μοναδικό θέμα». Αυτό το θέμα είναι το Βιετνάμ. «άνηυσια και ξληψη πίστης, βαρεία σάν όμύχηλ, γεμίζει την ατμόσφαιρα» προσθέτει.

Γιατί διαπληκτίζονται αυτοί οι άνθρωποι; Με μια λέξη για το πώς πρέπει να προχωρήσουν οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ. Μερικοί καλούν σε «επίθεση» στο Ν. Βιετνάμ, άλλοι συνιστούν μια στρατηγική «αμυνας», μερικοί πιέζουν να επεκταθούν οι βομβαρδισμοί στο Β. Βιετνάμ και να καλύψουν το Άνόι και την Χαϊφονγκ ενώ άλλοι εκφράζουν τον φόβο ότι αυτό θα οδηγήσει σε μεγαλύτερους κινδύνους. Μερικοί φωνάζουν να πολεμήσουν οι Άμερικανικές δυνάμεις μέσα στο Βόρειο Βιετνάμ ή ακόμα «να ανοίξουν με βομβαρδισμούς τον δρόμο μέχρι το Πεκίνο», άλλοι εκφράζουν φόβους για τις προοπτικές που θα είχε ένας μεγάλος πόλεμος ξηρής στην Ασία. Έτσι κανονίζουν χωρίς τέλος, και κοκκινίζουν από πάθος, όμως κανείς δεν καταφέρνει να πείσει τους άλλους. Το πιο πιθανό είναι πως η διαμάχη θα συνεχιστεί σε μεγαλύτερη ένταση.

Όταν ένας παίχτης έχει τύχη στα ζάρια και γυρίζει στο σίτι του με ένα πάκο χρήματα στην τσέπη, όλοι στην οικογένεια είναι εύτυχε. Άλλα όταν χάσει και ξαναχάσει, επιμένει όμως να δοκιμάζει άλλη μια φορά την τύχη του, τότε είναι αναπόφευκτο να ξεσπάσουν καυγάδες ανάμεσα στους δικούς του. Η παρούσα μεγάλη φιλονικία στην Ουάσιγκτων έχει ξεσπάσει εξαιτίας των συνεχών καταστροφών που έχει συναντήσει στον πόλεμο του Βιετνάμ η Κυβέρνηση του Τζόνσον και των επανειλημμένων αποτυχιών στις άπατες των «ειρηνικών συνομιλιών».

Δεν είναι η πρώτη φορά που μια ξιδα τέτοιας έντασης έχει ξεσπάσει ανάμεσα στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ πάνω στην επιθετική εξωτερική πολιτική τους. Στα 1949 ή μεγάλη επαναστατική νίκη του Κινέζικου λαού φανέρωσε την παντελή χρεωκοπία της επιθετικής πολιτικής των ΗΠΑ κατά της Κίνας. Μετά απ' αυτό ένας άγριος καυγός ξεσπάσε στην Ουάσιγκτων πάνω στην πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στην Κίνα. Στα 1951 οι επιθετιστές των ΗΠΑ έπαθαν μια μεγάλη ήττα στο πεδίο της Κορέας και ο Ντάγκλας Μακάρθουρ διώχτηκε από τη θέση του διοικητή των επιθετικών δυνάμεων. Πάλι η γεροσύα των ΗΠΑ μπλέχτηκε σε ένα καυγά που διάρκεσε πάνω από έφτα έβδομάδες. Τώρα ένας πόλεμος των γλωσσών ξεσπάσε πάλι για μια ακόμα φορά ανάμεσα στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ. Ο Τζόνσον και η κυβέρνηση του δεν βρίσκεται μόνο κάτω από την επίθεση της αντιπολίτευσης αλλά δέχεται την ανοιχτή κριτική ενός μεγάλου αριθμού μελών του κόμματός του, του Δημοκρατικού Κόμματος. Αυτό το ασυνήθιστο φαινόμενο αντανακλά καθαρά την σοβαρή αποτυχία της Άμερικανικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής της επίθεσης ενάντια στο Βιετνάμ. Δείχνει επίσης ότι ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ έχει πέσει σε λάκο και δεν μπορεί να βρει τρόπο να ξεφύγει από την καταστροφή.

Οι ήγετικοί κύκλοι των ΗΠΑ ποτέ δεν ήσαν ενωμένοι σάν ένας άνθρωπος. Όπως πάντα, βασανίζονται από μια ποικιλία

από διαμάχες. Υπάρχουν δυο άστικά κόμματα στις ΗΠΑ, το Ρεπουμπλικάνικο και το Δημοκρατικό. Τα καθένα από αυτά έχει πολλές φατρίες. Δεν είναι η πρώτη φορά που έχουν ξεσηκώσει ξιδες και έχουν επιτεθεί το ένα στο άλλο. Από την μια μεριά, το φαινόμενο ανακλά την διαμάχη των συμφερόντων των διαφόρων ομάδων των μεγιστάνων της οικονομίας των ΗΠΑ. Από την άλλη μεριά, οι ήγετικοί κύκλοι των ΗΠΑ χρησιμοποιούν τέτοιου είδους διαμάχες ανάμεσα τους σάν καμουφλάζ για να εξαπατήσουν το λαό. Ο Λένιν είπε ότι «ο λαός έχει εξαπατηθεί και αποπροσανατολιστεί από τα ζωτικά του συμφέροντα μέσω έντυπων ομιλιών αλλά χωρίς ουσία διαμαχών ανάμεσα στα δυο άστικά κόμματα» των ΗΠΑ.

Παρ' όλους τους διαπληκτισμούς, οι ήγετικοί κύκλοι των ΗΠΑ είναι ενωμένοι στην υπεράσπιση των ζωτικών συμφερόντων των μονοπωλιακών ομάδων και στο πέραςμα της βασικής πολιτικής της υποδομής του λαού στο εσωτερικό και της πραγματοποίησης της επίθεσης στο εξωτερικό.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ, σχολιάζοντας την ζωηρή διαφωνία ανάμεσα στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ στο 1949 πάνω στην πολιτική απέναντι στην Κίνα είπε: «οι δυο αντιεπαναστατικές φατρίες συναγωνίζονται ή μια την άλλη. Η μια λέει, «ή δική μας μέθοδος είναι ή καλύτερη» ή άλλη λέει «ή δική μας», και συνέχισε: «έτσι προσπαθούν να πείσουν την αντίπαλη ώστε να συνεχίσουν να εφαρμόζουν αυτό που θεωρούν πιο έξυπνο στην αντιεπαναστατική τακτική τους».

Οι αμερικάνικες εφημερίδες περιγράφουν τις διαφορές γνωμών για το Βιετνάμ ανάμεσα στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ σάν διαφωνία ανάμεσα «στα γεράκια» και «στα περιστέρια». Στην πραγματικότητα αν υπάρχει διαφωνία στους ήγετικούς κύκλους των ΗΠΑ αυτή δεν βρίσκεται ανάμεσα σε «γεράκια» και σε «περιστέρια» αλλά ανάμεσα στην μια και στην άλλη ομάδα «γερακιών».

Στο ζήτημα του Βιετνάμ, τα «γεράκια» και «περιστέρια» κανονίζουν, βρίζουν και κατηγορούν οι μόνιμοι τους δέ, υπονομεύουν οι μόνιμοι δέ. Θα φαινόταν σάν θανάσιμοι έχθροί. Άλλα μια ανάλυση των επιχειρημάτων τους δείχνει πως δεν υπάρχει ριζική διαφορά ανάμεσά τους στο ζήτημα της επίθεσης στο Βιετνάμ. Και οι δυο ομάδες ανησυχούν να εγκαταλείψουν την επιθετική πολιτική των ΗΠΑ στο Βιετνάμ και την Ασία. Αντιτίθενται στην άμεση ανάκληση των επιθετικών στρατευμάτων των ΗΠΑ από το Βιετνάμ. Είναι αντίθετοι στην αναγνώριση του Έθνικού Μετώπου Άπελευθέρωσης του Ν. Βιετνάμ σάν μόνον εκπροσώπου του Ν. Βιετναμέζικου λαού. Δεν μπορούν ούτε να φαντασθούν πως μπορούν να αφήσουν τον λαό του Βιετνάμ να λύσει μόνος του τα προβλήματά του. Με λίγα λόγια αν υπάρχουν διαφορές, δεν βρίσκονται στο αν πρέπει ή όχι να συνεχισθεί ή επιθετική πολιτική στο Βιετνάμ, αλλά στο πως θα πετύχουν τους στόχους της επίθεσής τους.

Καθώς ο Άμερικανικός τύπος παίζει την διαμάχη ανάμεσα στα «γεράκια» και στα «περιστέρια», οι χρονοσφαικοί ρεβιζιονιστές ανεβαίνουν και αυτοί στην σκηνή με την παρατήρηση ότι υπάρχει διαφωνία ανάμεσα σε «έξτρεμιστές στρατοκράτες» και σε «μετριοπαθείς και ρεαλιστές» «πολιτικούς». Λένε ακόμα ότι μια «πολιτική εξέγερση» έχει γίνει μέσα στο αμερικάνικο κογκρέσο. Αυτές οι παρατηρήσεις δεν είναι αποτέλεσμα πολιτικής άφελειας, αλλά πολιτικής αναγκαιότητας. Προσπαθούν όσο μπορούν να πείσουν τους

(Συνέχεια στη σελίδα 80)

«Αρθροτῆς «Λα-
ϊκῆς Ἡμερησί-
ας», 4 Μαρτί-
ου 1966

τὸ «πρωτόγονο»

ν ι υ ᾱ

τὸ «μοντέρνο»

Οἱ λαϊκὲς ἑνοπλές δυνάμεις ἐξοπλισμένες μὲ κατώτερα ὅπλα, ὀπλισμένες μόνον μὲ σπαθιά, ἀκόντια, ντουφέκια καὶ χειροβομβίδες, μποροῦν νὰ νικήσουν σιγά-σιγά τὶς ἑνοπλές δυνάμεις τῶν ἱμπεριαλιστῶν, ἐξοπλισμένες μὲ σύγχρονα ἀεροπλάνα, τάνκς καὶ πυροβολικό. Ἡ ἱστορία τῶν ἐπαναστατικῶν πολέμων ἀποδείχνει εὐγλωττα ὅτι «τὰ πρωτόγονα μέσα μποροῦν νὰ νικήσουν τὰ σύγχρονα ὅπλα. Αὐτὸ εἶναι μιὰ παγκόσμια ἀλήθεια τοῦ Μαρξισμοῦ Λενινισμοῦ.

Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔχει πει: «Πάρτε τὴν περίπτωση τῆς Κίνας. Ἐχομε μόνον χειρὶ σὺν ντουφέκια νὰ βασιστοῦμε, ἀλλά... τὸ χειρὶ μας σὺν τὰ ντουφέκια εἶναι πιδ ἰσχυρὰ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα σὺν τὰ τάνκς τοῦ Τσάנג Κάι - σέκ». Χειρὶ σὺν ντουφέκια τέτοια ἦσαν τὰ πρωτόγονα μέσα τοῦ Κινέζικο λαοῦ· ἐνῶ ἀεροπλάνα σὺν τάνκς ἦσαν τὰ μοντέρνα πού προμήθευαν οἱ ἀμερικανοὶ ἱμπεριαλιστές. Τὰ πρωτόγονα μέσα νικοῦν τὰ μοντέρνα ὅπλα. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος πού υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸν Κινέζικο λαὸ καὶ ὁ τρόπος πού υἱοθετεῖται ἢ πού προκειται νὰ υἱοθετηθεῖ τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαούς, πού ζοῦν σὲ καταπίεση.

Σήμερα, τὰ πρωτόγονα μέσα βρίσκονται σὲ μιὰ ἀκόμα ἀναμέτρηση μὲ τὰ μοντέρνα ὅπλα στὸ Ν. Βιετνάμ. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο καὶ τὸ πιδ ζωντανὸ παράδειγμα τέτοιας πρακτικῆς. Οἱ ἀπελευθερωτικὲς δυνάμεις τοῦ Ν. Βιετνάμ χωρὶς δикές τους ἀεροπορικὲς δυνάμεις ἔχουν καταρρίψει μεγάλους ἀριθμοὺς ἀεροπλάνων τῶν ΗΠΑ. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς δυνατότητας τῶν πρωτόγονων μέσων νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ μοντέρνα. Στὰ λίγα τελευταῖα χρόνια ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ν. Βιετνάμ ἔχουν καταρρίψει ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα μὲ ντουφέκια καὶ πολυβόλα. Ἀκόμα ἔχουν ἐφεύρει τὶς δικές τους μεθόδους νὰ κάνουν ἐπίθεση στὶς ἀεροπορικὲς βάσεις τῶν Ἀμερικανῶν καὶ νὰ ἀνατινάζουν, μετατρέποντάς τα σὲ σιδερικά, τὰ ἀεροπλάνα τοῦ κουτιοῦ καὶ νὰ μετατρέπουν τὶς βάσεις αὐτὲς σὲ νεκροταφεῖα γιὰ ἀμερικάνικα ἀεροπλάνα.

Οἱ Ν. Βιετναμέζικες λαϊκὲς δυνάμεις ἔκαναν 14 φορὲς ἐπιδρομὲς σὲ βάσεις τῶν ΗΠΑ καὶ καταστρέψανε συνολικὰ 423 ἀεροπλάνα στὸ 1965. Στὶς 30 Ἰανουαρίου αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ἐπιτέθηκαν στὸ Φού Λόι καὶ καταστρέψανε 52 ἀεροπλάνα καὶ στὶς 19 Φεβρουαρίου πραγματοποίησαν τὸν στόχο νὰ καταστρέψουν 97 ἀκόμα ἀεροπλάνα στὴν Ἀμερικάνικη βάση τοῦ Ἀν Κέ. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀπώλειες συμπεριλαμβανόντων διαφόρους τύπους ἀεροπλάνων, ἀπὸ βομβαρδιστικὰ B57 πού στοιχίζουν 1.260.000 δολάρια τὸ ἓνα, μέχρι ἐλικόπτερα πού στοιχίζουν περίπου 240.000 δολάρια. Αὐτὲς οἱ ἐντυπωσιακὲς νίκες κεκοιμήθηκαν μὲ πρωτόγονα μέσα. Ρῶζι σὺν ὀλμοι εἶναι πιδ ἰσχυρὰ ἀπὸ τὸ ψομί σὺν ὑπερηχητικὰ ἀεροπλάνα. Τὰ πρωτόγονα μέσα ἐπικρατοῦν πάνω στὰ μοντέρνα ὅπλα. Ἔτσι μιὰ νέα σελίδα προστίθεται στὴν ἱστορία τοῦ λαϊκοῦ πολέμου, πού προβάλλεται ἀκτινοβολώντας σὲ ὅλη του τὴν μεγαλοπρέπεια.

Τὰ μοντέρνα ὅπλα ὅπως τὰ ἀμερικάνικα ἀεροπλάνα φαίνονται φοβερὰ ὅταν κανεὶς τὰ φοβάται· καὶ ὅμως γίνονται χάρτινες τίγρεις ὅταν κανεὶς τὰ περιφρονεῖ καὶ τὰ χτυπᾷ στὰ

ἀδύνατα σημεῖα τους. Ἡ Ἀμερικάνικη προπαγάνδα βρυχάται ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδυ γιὰ τὶς ἱκανότητες τῶν ἀεροπλάνων τῆς λέγοντας πὼς εἶναι ὑπερηχητικά, κατάλληλα γιὰ κάθε κλίμα καὶ ἔχουν μεγάλη ἐφελξία. Πραγματικὰ περιγράφονται σὰν κάτι πολὺ σπουδαῖο. Ἀλλὰ γιὰ τὶς διασκοπισμένες λαϊκὲς δυνάμεις πού ἔχουν τὶς βάσεις τους στὰ χωριά καὶ στὴν ζούγκλα αὐτὲς οἱ ἱκανότητες δὲν μετροῦνε καὶ πολὺ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅλο καὶ περισσότερο καθαρὰ ἐμφανίζονται τὰ πρῶτα σημεῖα τῶν Ἀμερικανικῶν ἀεροπλάνων στὰ μάτια τοῦ Ν. Βιετναμέζικο λαοῦ καὶ τοῦ δίνον τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ χτυπήσει. Στὸ Ν. Βιετνάμ, τὰ ἀμερικάνικα ἀεροπλάνα δὲν μποροῦν νὰ ἀσκήσουν ὅλη τους τὴν δύναμη ὅσο εἶναι στὸν ἀέρα καὶ γρονθοκοποῦνται ὅταν βρεθοῦν στὸ ἔδαφος. Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγωδία τῆς ἀεροπορίας τῶν ΗΠΑ!

Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ, συνόψισε τὴν στρατηγικὴ καὶ τὴν τακτικὴ τῶν λαϊκῶν πολέμων στὰ ἀκόλουθα: Πολεμᾶτε μὲ τὸν τρόπο σας καὶ πολεμᾶτε μὲ τὸ δικό μας· πολεμᾶτε ὅταν μποροῦμε νὰ νικήσουμε καὶ φεύγουμε ὅταν δὲν μποροῦμε. Μὲ ἄλλα λόγια, βασίσετε στὰ σύγχρονα ὅπλα καὶ βασίζομαστε στὴν ὑψηλὴ συνείδηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ· δίνετε προτεραιότητα στὴν ἀνωτερότητά σας καὶ μεις στὴν δική μας· ἔχετε τὰ μοντέρνα ὅπλα σας καὶ ἔχομε τὰ πρωτόγονα μέσα μας· ὅταν χρησιμοποιεῖτε τὰ μοντέρνα ὅπλα σας γιὰ νὰ μᾶς πολεμήσετε δὲν σᾶς ἀφήνουμε ἀλλὰ ὅταν σᾶς πολεμοῦμε μὲ τὰ πρωτόγονα μέσα μας εἴμαστε βέβαιοι πὼς δὲν θὰ ξεφύγετε. Σὲ τελευταῖα ἀνάλυση τὰ μοντέρνα ὅπλα τῶν ἱμπεριαλιστῶν θὰ χάσουν τὴν μάχη μπροστὰ στὰ πρωτόγονα ὅπλα τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔχει γραφτεῖ ἡ ἱστορία τοῦ λαϊκοῦ πολέμου στὴν περίοδο μετὰ τὸν πόλεμο καὶ νέες σελίδες ἔχουν προστεθεῖ καὶ θὰ προστεθοῦν.

Τὰ πρωτόγονα ὅπλα δὲν θὰ παραμείνουν στὸ ἴδιο ἐπίπεδο γιὰ πάντα. Τὰ πράγματα ἀναγκαῖα ἐξελίσσονται. Μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ἑνοπλῆς πάλης του, ὁ ἐπαναστατικὸς λαὸς θὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ θὰ συμβάλει δημιουργικὰ στὸ κοινὸ σκοπὸ τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τοῦ γενικοῦ θησαυροφυλακίου τῆς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς τῶν λαϊκῶν πολέμων. Ὁ Βιετναμέζικος λαὸς ἀντιμετωπίζει τὸν πιδ ἰσχυρὸ καὶ πιδ θηριώδη ἱμπεριαλισμὸ στὸν κόσμο — τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ πού ἔχει στὴν διάθεσή του διάφορους τύπους ἀπὸ τὰ πιδ σύγχρονα ὅπλα. Ὁ Βιετναμέζικος λαὸς μέσα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ πολλῶν χρόνων, ἔχει συσσωρεύσει τὴν πείρα του καὶ ἔχει ἀναπτύξει μιὰ δλόκληρη σειρά ἀπὸ μεθόδους πολέμου πού ταιριάζουν στὸ Νότιο Βιετνάμ. Ἡ μέθοδος του γιὰ νὰ καταστρέφει μεγάλους ἀριθμούς ἀεροπλάνων τοῦ ἔχθρου σὲ συνθηκὲς ἔλλειψης ἀεροπορίας δικῆς του εἶναι μόνη τῆς μιὰ δημιουργία. Ὁ Ἐνγκελς ἔλεγε: «Ἡ χειραφέτηση τοῦ προλεταριάτου, μὲ τὴν σειρά της, θὰ ἔχει τὴν δική της ἔκφραση στὶς στρατιωτικὲς ὑποθέσεις καὶ θὰ δημιουργήσει ἰδιαίτερες, νέες στρατιωτικὲς μεθόδους». Δὲν ἔχει γίνε αὐτὴ ἡ πρόβλεψη πραγματικότητα στοὺς ἐπαναστατικοὺς ἀγῶνες τῶν λαῶν;

ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

στην αρχή του και στην εξέλιξή του

Τοῦ BEN XAO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Οὐάσιγκτων ἀπέφυγε νὰ ἐμποδίσει τὴν ἐφορογογὴ τῶν συμφωνιῶν τῆς Γενεύης; Τὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἀναφέρουμε ἀποδεικνύουν ὅτι στὸ Νότιο Βιετὰμ οἱ ΗΠΑ ἔχουν:

- Διώξει καὶ ἀντικαταστήσει τοὺς Γάλλους.
- Ἐγκατέστησαν ἓνα καθεστῶς K o u ὶ σ λ ι ν γ κ σ τὴν Σαϊγκόν.
- Ἐμπόδισαν τὴν εἰρηνικὴ ἐνοποίηση τοῦ Βιετνάμ σαμποτάροντας τὶς γενικὲς ἐλεύθερες ἐκλογές.
- Ἐξαπέλυσαν τρομοκρατία ἐναντίον τῶν παλαιῶν μελῶν τῆς Ἀντίστασης καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πατριωτῶν.
- Ἐστειλαν πολλοὺς στρατιωτικοὺς καὶ μεγάλες ποσότητες ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων.
- Ἰδρυσαν ἓνα τεράστιο δίκτυο στρατιωτικῶν βάσεων καὶ ἔβαλαν τὸ Νότιο Βιετνάμ στὸ στρατιωτικὸ μπλὸκ τοῦ ΣΕΝΤΟ.
- Τέλος ἐξαπέλυσαν ἐνάντια στὸ βιετναμέζικο λαὸ τὸν «εἰδικὸ πόλεμο» τὸν ὁποῖον ἐπέκτειναν προοδευτικά.
- Μὲ δυὸ λόγια, οἱ ΗΠΑ ποδοπάτησαν τὶς συμφωνίες τῆς Γενεύης.

Οἱ ρίζες τοῦ καθεστῶτος τῆς Σαϊγκόν

Τὸ μελάνι τῶν συμφωνιῶν τῆς Γενεύης δὲν εἶχε ἀκόμη στεγνώσει ὅταν ὁ πρόεδρος Ἀϊντσεάουερ δήλωνε στίς 21 Ἰουλίου τὸ 1954:

Οἱ ΗΠΑ δὲν εἶναι συμβαλλόμενο μέρος, οὔτε δεσμεύονται ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις ποὺ πάρθηκαν στὴ διάσκεψη (τῆς Γενεύης). Οἱ συμφωνίες περιέχουν σημεῖα ποὺ δὲν δεχόμαστε.

Γιατὶ αὐτὴ ἡ πονηρὴ δήλωση; Διότι ὁ αὐστηρὸς σεβασμὸς τῶν συμφωνιῶν τῆς Γενεύης θὰ ἐμπόδιζε τοὺς σκοποὺς τῶν ἀμερικάνων στὸ Βιετνάμ.

Οἱ ΗΠΑ προσπαθοῦν νὰ μετατρέψουν τὸ Νότιο Βιετνάμ σὲ ἀποικία νέου στυλ. «Γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσει κανεὶς πολλά».

Στὸ Βορρὰ ὑπάρχει κασσίτερος, τουξτένιο, ψευδάργυρος, μαγγάνιο, κάρβουνο, ξύλα καὶ οὕτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαχθοῦν. Στὸ Νότο ὑπάρχει ρύζι, καουτσούκ, τσίρι, πιπέρι, ζῶα καὶ δέματα. Ἡ Ἰνδοκίνα καὶ ἡ Βιρμανία εἶναι τὰ ἀνθὶ τοῦ ριζιοῦ τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας.»

Χαρακτηριστικὸ δείγμα πολλῶν ἀμερικάνικων δηλώσεων αὐτὸ τὸ σχόλιο τῶν New York Times (12 Φεβρουαρίου 1950). ἀποκαλύπτει τὴν ἀποικιακὴ ἀρπακτικότητα.

Αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀκόμη περισσότερο σημαντικό, εἶναι ὅτι οἱ ΗΠΑ θέλουν νὰ κάμουν τὸ Νότιο Βιετνάμ μιὰ στρατιωτικὴ βάση. Ὁ Ντάλλες ἦταν πολὺ σαφὴς σὲ αὐτὸ τὸ θέμα δηλώνοντας στίς 13 Ἰανουαρίου 1954:

«Τὰ Ἀμερικάνικα συμφέροντα στὴν Ἀπὸ Ἀνατολή, ἀπὸ στρατηγικὴ ἀποψη, εἶναι στενὰ συνδεδεμένα μὲ αὐτὸ ποὺ ὀνο-

μάζουμε «ἀλυσίδα τῶν παραλίων νήσων». Αὐτὴ ἡ ἀλυσίδα περιλαμβάνει δύο ἡπειρωτικὲς βάσεις: πρὸς Βορρὰν τὴν ἸΚορέα, καὶ ἐὰν εἶναι δυνατό, τὴν Ἰνδοκίνα πρὸς Νότο. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δύο βάσεις ἐκτείνονται τὰ παρακάτω νησιά: Ἰαπωνία, Ὀκινάβα, Φορμόζα, Φιλιππίνες, Αὐστραλία καὶ Νέα Ζηλανδία».

Στὶς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε, ἀποικιακὴ εἰσβολὴ στὸ Βιετνάμ μὲ τὸν παλὸ τρόπο ἦταν ἀδύνατη. Γιὰ τὸ νεο-αποικισμὸ τοῦ Νότιου Βιετνάμ ἡ Οὐάσιγκτων εἶχε ἀνάγκη πρὶν ἀπ' ὅλα ἐνὸς καθεστῶτος K o u ὶ σ λ ι ν γ κ σ.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, στίς 7 Ἰουλίου 1954 ὁ Νγκὸ-Ντινχ-Ντιέμ καθολικὸς μανδάρινος στίς ΗΠΑ ἐπαναπατρίσθηκε ἀπὸ τὴ Νέα Ἱερσέη καὶ ὀνομάσθηκε πρῶθυπουργὸς τοῦ Μπάο Ντάι, «αὐτοκράτορα» τῶν νυκτερινῶν κέντρων, Κουίσιλινγκ τῶν Γάλλων στὴν Σαϊγκόν. Τελευταία ἡ ἐπιθεώρηση Look στὸ τεῦχος τῆς στίς 28 Ἰανουαρίου 1964 ὑπενθύμισε τὰ γεγονότα: «Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Ντάλλες τὸν διάλεξε, ὁ γερουσιαστὴς Μάιν Μάνσφιλντ τὸν ὑποστήριξε, ὁ καρδινάλιος Σπέλλμαν τὸν ἐγκωμίαζε, ὁ ἀντιπρόεδρος Ριχάρδος Μ. Νίξον τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ ὁ πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ τὸν δέχθηκε».

Στίς 20 Νοεμβρίου 1954, οἱ ΗΠΑ δήλωναν ἐπίσημως στὴν Γαλλία ὅτι θὰ ἐστελναν τὴν βοήθεια κατευθεῖαν στὸν Ντιέμ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1955 καὶ ὅχι μὲ μεσολάβηση τῆς Γαλλίας ὅπως εἶχαν κάμει προηγουμένα. Στίς 12 Φεβρουαρίου τοῦ 1955, ἀνηγγέλθη ὅτι ὁ ἀμερικάνικος στρατηγὸς Ντάνιελ θὰ ἀναλάβει τὸ σχηματισμὸ τοῦ νοτιοβιετναμέζικου στρατοῦ ἀντικαθιστώντας τὴ γαλλικὴ διοίκηση.

Στίς 23 Ὀκτωβρίου 1955, ὁ Ντιέμ ὀργάνωσε «ἓνα δημοψήφισμα» μὲ τὶς ξιφολόγχες γιὰ νὰ ἐκθρονίσει τὸ φαβορί τῶν Γάλλων Μπάο-Ντάι καὶ νὰ αὐτοκρατορῇ «ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους». Ἐξ μῆνες ἀργότερα, στίς 28 Ἀπριλίου 1956, ἡ Γαλλία εἶχε ἀποσύρει ἀπὸ τὸ Βιετνάμ τὶς ἐκστρατευτικὲς τῆς δυνάμεις. Ἀπὸ τότε οἱ ΗΠΑ «γέμισαν» τὸ «κενὸ» ποὺ ἀφῆσαν ἡ Γαλλία.

Ὁ Νγκὸ Ντινχ Ντιέμ συνόψισε τὴν πορεία, τῆς ἐξέλιξης, ὅταν δήλωσε χωρὶς ντροπὴ σὲ μιὰ ἐπίσκεψη στίς ΗΠΑ, στίς 13 Μαΐου 1957: «Τὰ σύνορα τῶν ΗΠΑ ἐκτείνονται ἕως τὸ 17ο παράλληλο, σύνορα ποὺ χωρίζουν τὸ Νότιο ἀπὸ τὸ Βόρειο Βιετνάμ».

Ὁ Τζὼν Κέννεντυ ὅταν ἦταν ἀκόμη γερουσιαστὴς, ἐδήλωσε τὴν πρώτη Ἰουνίου 1956:

«Ἐὰν δὲν εἴμαστε οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ Βιετνάμ, εἴμαστε τουλάχιστον οἱ νονοί. Παρασταθήκαμε στὴ γέννησή του, τὸ βοηθήσαμε νὰ ζήσει, καὶ συμβάλαμε γιὰ νὰ διαμορφωθεῖ τὸ μέλλον του».

Αὐτὲς εἶναι οἱ ρίζες τοῦ καθεστῶτος τῆς Σαϊγκόν ποὺ τὸ ὀνομάζουν κατ' ἐφημερίαν «ἡ δημοκρατία τοῦ Βιετνάμ».

Ἐνα διηρημένο ἔθνος

Χωρὶς τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία, οἱ συμφωνίες τῆς Γενεύης καθορίζουν ὅτι «ἡ διαχωριστικὴ στρατιωτικὴ γραμμὴ εἶναι προσωρινὴ καὶ δὲν θὰ μποροῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ πολιτικὸ ἢ ἐδαφικὸ ὄριο» καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνουν γενικὲς ἐλεύθερες ἐκλογές τὸν Ἰούλιο τοῦ 1956 γιὰ νὰ

● ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

πραγματοποιηθεί ή ενοποίηση του Βιετνάμ. (Τελική Δήλωση της διάσκεψης της Γενεύης).

Ο Νγκν Ντίνχ Ντιέμ, ο οποίος μετά την υπογραφή των συμφωνιών της Γενεύης, έβαλε τις σημαίες μεσίστες σε ένδειξη «πένθους», απέριψε σκαιότατα όλες τις προτάσεις της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ σχετικά με την προετοιμασία των γενικών εκλογών. Σ' αυτό τον βοήθησαν οι ΗΠΑ και έγιναν συνένοχοι του. Δεν είναι καθόλου ανάγκη να ψάξουμε για τις αιτίες πολύ μακριά. Ο 'Αϊζενχάουερ στα απομνημονεύματά του, με τίτλο «Έντολη για την Μεταβολή» γράφει:

«Δεν συζήτησα ποτέ ούτε επικινδύνωση με πρόσωπο καλά πληροφορημένο για τα ινδοκινέζικα πράγματα πού να μην πίστευε ότι εάν γίνονταν εκλογές θα 80% του πληθυσμού θα ψήφιζε υπέρ του Χο-Τσι-Μίνχ».

Στις 16 Ιουλίου και 9 Αυγούστου του 1955 η κυβέρνηση του Ντιέμ δήλωσε ανοιχτά ότι οι συμφωνίες της Γενεύης «δεν τήν δέσμευαν σε τίποτε» και ότι άρνούσαν να συμμετάσχει σε κάθε συμβουλευτική διάσκεψη του Βορρά και του Νότου πού θα εκαλείτο να προετοιμάσει επί εθνικού επιπέδου τις γενικές εκλογές του 1956. «Ώστερα από αυτό ανακήρυξε την ψευδο-«Δημοκρατία του Βιετνάμ» (στις 26 Οκτωβρίου 1965), δργάνωσε, αποβλέποντας στη διαίρεση, και μέσα σ' ένα κλίμα βίας και νοθείας εκλογές για την «εθνική Συνέλευση» στις 4 Μαρτίου 1956) και η «Συνέλευση» αυτή ψήφισε «Σύνταγμα» (στις 2 Ιουλίου 1956), δηλαδή πήρε σειρά μέτρων πού προορίζονταν να καθύουν και να καθιερώσουν την διαίρεση της χώρας.

Και έτσι, ο ποταμός Μπέν Χάι, πού βρίσκεται κοντά στον 17ο παράλληλο και πού είχε προηγουμένως καθορισθεί σαν προσωρινή διαχωριστική στρατιωτική γραμμή—σύμφωνα με τους όρους των συμφωνιών της Γενεύης — έγινε ένα τεχνητό φράγμα, πού χώρισε το έθνος στα δύο.

Χώρισε πολλές οικογένειες. Η ατομική αλληλογραφία δεν μπορούσε πια να τον υπερπηδήσει. Η εθνική αγορά κομματιώθηκε, οι πατροπαράδοτες ανταλλαγές παρέλυσαν. 'Από τότε, όταν ένα κουτί σπρίτα ή ένα πακέτο τσιγάρα κατασκευασμένα στο 'Ανόι βρισκόντουσαν μέσα στη τσέπη ενός Νοτιοβιετναμέζου αποτελούσαν «άνταρπεπικό» αντικείμενο εξ αιτίας του οποίου ο κάτοχος κινδύνευε το κεφάλι του.

Τα επόμενα χρόνια η Λαοκρατική Δημοκρατία του Βιετνάμ έκαμε πολλές προτάσεις για να εξομαλύνει τις σχέσεις ανάμεσα στο Βορρά και το Νότο και να δημιουργηθούν εθνικές συνθήκες για την εθνική ενοποίηση. 'Αλλά οι ΗΠΑ και τα ανδρείκελά τους δεν έδωσαν καμιά προσοχή και έκαναν το κάθε τι για να διαιωνίσουν τη διαίρεση.

Όλοι οι Βιετναμέζοι υποφέρουν από αυτήν την κατάσταση. Δεν θα μπορούσαν να υποταχθούν σ' αυτήν. Όπως το είπε το εθνικό απελευθερωτικό Μέτωπο του Νοτίου Βιετνάμ στη περίφημη δήλωσή του στις 22 Μαρτίου 1965:

«Το Βιετνάμ είναι ένα, ο βιετναμέζικος λαός είναι ένας. Ο Βορράς και ο Νότος είναι η ίδια οικογένεια. Τα αισθήματα πού τους ενώνουν είναι πύ ψηλά από τα βουνά, πύ βαθύτερα από τη θάλασσα. Αυτή ή αλήθεια είναι σαν τον ήλιο πού ανατέλει πάντοτε από την 'Ανατολή και καμιά δύναμη στο κόσμο δεν θα μπορούσε να την αλλάξει».

Έγκαθίστανται έπιτελεία και «G.I's»

«Από την εφαρμογή της παρούσης συμφωνίας, απαγορεύεται να εισέλθουν στο Βιετνάμ κάθε είδους στρατιωτικές ενισχύσεις και συμπληρωματικό στρατιωτικό προσωπικό».

Αυτοί είναι όροι των συμφωνιών της Γενεύης (άρθρο 16 της συμφωνίας επί της κατάπαυσης των έχθροπραξιών στο Βιετνάμ).

Και να είναι μερικός κατάλογος των παραβιάσεων αυτής της συμφωνίας από την πλευρά της Ουάσιγκτων.

1954: 200 αμερικανοί στρατιωτικοί έγκατεστάθησαν στο Νότιο Βιετνάμ με την ιδιότητα μελών μιάς «Στρατιωτικής βοήθειας και Συμβουλευτικής ομάδας» (M.A.A.G.).

1961: Η πραγματική στρατιωτική τους δύναμη έφθασε έως 3.500 άνδρες. Η M.A.A.G. αριθμεί πολλούς τομείς: επιχειρήσεις, ψυχολογικός πόλεμος, πληροφορίες κλπ. Σε όλες τις υπηρεσίες του «Υπουργείου 'Αμύνης» του Ντιέμ έως τους τομείς και στις στρατιωτικές μονάδες τοποθετήθηκε αμερικάνικο στρατιωτικό προσωπικό.

1962: Η πραγματική στρατιωτική τους δύναμη γίνηκε 11.000 άνδρες. Στις 8 Φεβρουαρίου δημιουργήθηκε επίσημα στην Σαϊγκόν «Διοίκηση Στρατιωτικής Βοήθειας» υπό τις διαταγές του στρατηγού Πώλ Χάρτκινς (πού το 1964 αντικατεστάθη από το στρατηγό Γουίλλιαμ Σ. Γουεστμόρελαντ).

1965: (στατιστικές μέχρι τις 8 Μαΐου). Τα αμερικάνικα στρατεύματα έφθασαν τις 50.000 άνδρες, από τους οποίους 5000 αξιωματικοί. Όλο και περισσότεροι «ναυτικοί» και αλεξιπλωστίζες φθάνουν στο Νότιο Βιετνάμ, καθώς και δύο χιλιάδες στρατιώτες ανδρείκελα της Τηροσίας Κορέας. Τον 'Απρίλιο συνεστήθη «Διεθνής Τηροσία Στρατιωτικής Βοήθειας» για να στρατολογήσει σάρκες για κανόνια. Η Ταϊβάν, οι Φιλιππίνες, η Αυστραλία και η Μαλαισία στέλνουν μισθοφόρους.

«Από την εφαρμογή της παρούσης συμφωνίας απαγορεύεται να εισαχθούν στο Βιετνάμ κάθε είδους ενισχύσεις όλων των τύπων των εξοπλισμών, στρατιωτικών και άλλων πολεμικών όπλων όπως αεροπλάνα μάχης, μονάδες πολεμικού ναυτικού, τηλεβόλα, πυροβόλα, τεθωρακισμένα.

Αυτό απαιτούν οι συμφωνίες της Γενεύης (άρθρο 17 της συμφωνίας επί της κατάπαυσης των έχθροπραξιών στο Βιετνάμ).

Ός προς αυτό, να τι παρουσιάζει ο αμερικάνικος φάκελλος:

Τα κυριώτερα είδη αμερικάνικου στρατιωτικού όπλου πού μεταφέρθηκαν στο Νότιο Βιετνάμ πριν από το Μάρτιο του 1965:

2.000 αεροπλάνα, μεταξύ των οποίων στρατηγικά βομβαρδιστικά B57, διάφοροι τύποι αεριοθωμένων και κατασκοπευτικά U-2.

Πάνω από 800 πολεμικά πλοία.

Έκατοντάδες τάνκς και τεθωρακισμένα οχήματα.

Τεράστιες ποσότητες εξοπλισμού και πολεμικού όπλου, μεταξύ των οποίων βλήματα.

«Από την εφαρμογή της παρούσης συμφωνίας, καμιά στρατιωτική βάση δεν θα μπορεί να εγκατασταθεί από ξένο Κράτος στις ζώνες και των δυο μερών. Τα δυο μέρη θα επαγρυπνούν στις ζώνες πού τους έχουν δοθεί να μην πάρουν μέρος σε καμιά στρατιωτική συμμαχία και να μην χρησιμοποιηθούν για την επανάληψη των έχθροπραξιών ή στην ηηροσία μιάς επιθετικής πολιτικής».

Αυτοί είναι όροι των συμφωνιών της Γενεύης (άρθρο 19 της συμφωνίας για την κατάπαυση των έχθροπραξιών στο Βιετνάμ).

Όμως οι Η.Π.Α. κατασκεύασαν 169 αεροδρόμια στο Νότιο Βιετνάμ (6 το 1954), 11 σύγχρονα στρατιωτικά λιμάνια και δίχτυο στρατηγικών οδών.

Όσο για τις στρατιωτικές συμμαχίες, ο συνασπισμός του Σ.Ε.Α.Τ.Ο. πού οι Η.Π.Α. δημιούργησαν στη Μανίλα στις 8 Σεπτεμβρίου 1954 «δρίζει» ανοιχτά το Νότιο Βιετνάμ σαν ένα εκ των εδαφών πού είναι υπό την «προστασία των».

Τα επόμενα χρόνια, το καθεστώς των Κουίλινγκς της Σαϊγκόν, πολλές φορές απέστειλε παρατηρητές στις συσκέψεις

● ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

του Σ.Ε.Α.Τ.Ο. και τα στρατεύματά του πήραν μέρος στις πολεμικές μηχανογραφίες αυτού του οργανισμού.

Όσον αναφορᾷ, ὅλες τις συστηματικές παραβιάσεις τῶν συμφωνιών τῆς Γενεύης γιὰ τις ὁποῖες εὐθύνεται ὁ ἴδιος και οἱ προκατόχοί του, ὁ Λόντον Τζόνσον κατέγραψε ὅλα τὰ ρεκόρ τῆς ἀπάτης ὅταν θεβαίωσε τὸ Μάρτιο τοῦ 1965: «Οἱ Η.Π.Α. δὲν θέλουν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἐπιστροφή σὲ στοιχειώδεις διατάξεις τῶν συμφωνιών τοῦ 1954».

Ἡ μάστιγα τοῦ δολλαρίου

Στὴ διάρκεια τῆς περιόδου 1950—1954, οἱ Η.Π.Α. ξόδεψαν στὸ Βιετνάμ 2.600 ἑκατομμύρια δολλάρια ἐν εἴδει «βοήθειας» πρὸς τοὺς γάλλους ἀποίκιστές. Κατόπιν σπατάλησαν ἀκόμη περισσότερα χρήματα γιὰ «βοήθεια» τοῦ καθεστώτος τῶν ἀνδρεικέλων τῆς Σαϊγκόν. Δηλαδή κατὰ προσέγγιση συνολικά:

1954 — 60 2 δισεκατομμύρια δολλάρια.

1961 — 64 2,4 δισεκατομμύρια δολλάρια.

Γιὰ τὸ σύνολο τῶν ἐτῶν 1954—64 τὰ καθαῶς στρατιωτικά ἐξόδα ξεπέρασαν τὰ 80 % τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ. Τὸ 1964 ὁ ἡμερήσιος μέσος ὅρος πλησίασε τὰ 2 ἑκατομμύρια δολλάρια.

«Ὅποιος πληρώνει, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Σχετικά μ' αὐτὸ ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδα «Μόντ» ἔκαμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀποκάλυψη, σὲ 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1957: «Ὅταν ὁ στρατηγὸς Ο'Ντανιέλ (ἀρχηγὸς τῆς Μ.Α.Α.Γ.) προήδρευε τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ βιετναμέζικο στρατοῦ, συνέβηκε νὰ χτυπήσει τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι φωνάζοντας: «Ποιὸς πληρώνει;» γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τις ἀπόψεις του στοὺς διστακτικοὺς συμμάχους. Οἱ Βιετναμέζοι ζητοῦσαν διακοπὴ τῆς συνεδρίασης γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μεταξὺ τους, σὲ συνέχεια ἐπέστρεψαν γιὰ νὰ ἀναγγεῖλουν ὅτι συμφωνοῦν.

Διὰ μέσον αὐτῆς τῆς «βοήθειας» οἱ Η.Π.Α. αὔξησαν σημαντικά τὸν ξενοκίνητο στρατὸ τοῦ Νότιου Βιετνάμ, φθάνοντας τὴ δύναμή του στὸ σημερινὸ ἀριθμὸ τῶν 600.000 ἀνδρῶν: στρατεύματα ταχτικά καὶ περιφερειακά, ἀστυνομία, ὅλα ἐξοπλισμένα, χρηματοδοτούμενα, γυμνασμένα καὶ ἐλεγχόμενα δολοκλήρωτικά ἀπὸ τις Η.Π.Α.

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ τρίτη κατηγορία δὲν ἀπο-

τελεῖ «ἀστυνομία» μὲ τὴν καθαρὴ ἔννοια τῆς λέξης, ἀλλὰ ἓνα ταχτικὸ τομέα τοῦ ξενοκίνητου στρατοῦ, μισθοδοτούμενο ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἀμερικάνους.

Εἶναι φανερό, ὅτι σὲς ὁλόένα περιοριζόμενες περιοχές ποὺ ἐλέγχουν οἱ ἀμερικάνοι καὶ τὰ ἀνδρείκελά τους, 600.000 ἑκατομμύρια ἄνδρες ἀντιπροσωπεύουν ἓνα βάρος πάντοτε πρὸς ἀφόρητο γιὰ τὸν ἐργαζόμενο πληθυσμὸ καὶ τὴν οἰκονομία. Οἱ φορολογούμενοι Βιετναμέζοι πρέπει νὰ πληρώνουν ἀστυνομικά ποσὰ γιὰ τὴν χρηματοδότηση τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ πολέμου.

Οἱ στρατιωτικὲς δαπάνες (ποὺ ἀποτελοῦν πάνω ἀπὸ τὸ 80 % τῶν ἐξόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ καθεστώτος τῆς Σαϊγκόν), ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ τὸ ποσὸν τῆς ἀμερικανικῆς «βοήθειας».

Οἱ στρατιωτικὲς δαπάνες, οὗ ζημιὲς τοῦ πολέμου, ὅπως ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ντάμπινγκ καὶ ἡ ἐκμετάλλευση ποὺ συνοδεύουν πάντοτε τὴν «βοήθεια» τῆς Οὐάσιγκτων, κατέστρεψαν τὴν οἰκονομία τοῦ Νότιου Βιετνάμ.

Πρὸ σοβαρὸ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ τεράστιο ἐμπορικὸ ἔλλειμμα ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ 80 % τῶν εἰσαγωγῶν ἀποτελοῦν ἀπὸ καταναλωτικὰ ἀγαθὰ — εἶδη πολυτελείας, πολυτελῆ αὐτοκίνητα, ψυγεία, ραδιόφωνα. Τὰ ὑπόλοιπα 20 % ἀντιπροσωπεύουν μηχανές καὶ κεφαλαιουχικά ἀγαθὰ ποὺ περιλαμβάνουν τέτοια εἶδη ὅπως, ἐγκαταστάσεις γιὰ τις στρατιωτικὲς βάσεις καὶ ἀνεμιστήρες γιὰ τὰ γραφεῖα τῆς ἐκυβέρνησης.

Τὸ Νότιο Βιετνάμ ποὺ κάθε χρόνον ἐξήγαγε συνήθως 1,5 ἑκατομ. τόνους ρύζι καὶ μεγάλῃ ποικιλίᾳ ἀγροτικῶν προϊόντων, εἰσάγει τώρα ρύζι, ζάχαρη κονσερβοποιημένα λαχανικά καὶ καπνὸ. Τὰ τρόφιμα ἀποτελοῦν πολλὰς φορὲς τὸ 16—24 % τοῦ συνόλου τῶν εἰσαγωγῶν.

Σήμερα, στὸ Νότιο Βιετνάμ, δὲν ὑπάρχουν ἀξιόλογες μεταλλουργικὲς, μηχανικὲς ἢ χημικὲς βιομηχανίες (ἂς σημειωθεῖ ὅτι κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία, τὸ ἐλεύθερο Βόρειο Βιετνάμ οἰκοδομοῦσε κατὰ μέσο ὅρο ἓνα ἐργοστάσιο κάθε τρεῖς ἡμέρες, σύμφωνα μὲ ἀριθμοὺς ποὺ δημοσιεύτηκαν τὸ 1964).

Ἐνῶ στὸ Βιετνάμ, ἀφιέρωσε δισεκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὴν ἀποικιοποίηση καὶ τὴν γενοκτονία, ἡ Οὐάσιγκτων προτείνει γιὰ δόλωμα ἓνα δισεκατομμύριο γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ «Με Κόνγκ» ἐλπίζοντας μὲ αὐτὸ νὰ τραβήξει τὸ Βιετνάμ στὴ παγίδα τῆς εἰρήνης τῆς. Δὲν εἶναι καθόλου παράξενο γιὰ αὐτὴ ἡ γενναιοδωρία τοῦ Τζόνσον ἐξοργίζει τὸ Βιετναμέζικο λαὸ καὶ γιὰ τὴν Ἀσία ἡ κοινὴ γνώμη τῆς ἐπιφυλάσσει τὴν ἴδια σαρκαστικὴ ὑποδοχὴ ποὺ τῆς ἔκανε ὁ πρόεδρος Σοεκάρο: «στὸ διάβολο ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια».

◆ (Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

Σχετικά με τις συνομιλίες της Μόσχας ανάμεσα στη βρετανική και στη σοβιετική κυβέρνηση

Σχόλιο της «Λαϊκής Ημερησίας», 6 Μαρτίου 1966

Η εργατική κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας και οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ παίζουν έναν πολύ δραστήριο ρόλο στην εφαρμογή του σχεδίου της κυβέρνησης Τζόνσον για τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» στο Βιετνάμ. Τότερα από μια ανταλλαγή επισκέψεων ανάμεσα σε ύψηλες επίσημες βρετανικές και σοβιετικές προσωπικότητες, ο πρωθυπουργός Χάρολντ Ουίλσον έφθασε στο τέλος του Φεβρουαρίου στη Σοβιετική Ένωση και είχε συνομιλίες με τον Άλεξέι Κοσύνκιν και άλλους σοβιετικούς ηγέτες. Αυτή ήταν η πρώτη προσωπική επαφή ανάμεσα στους αρχηγούς των δύο κυβερνήσεων μετά την άνοδο στην εξουσία των σημερινών σοβιετικών ηγετών. Στις συζητήσεις τους ασχολήθηκαν με πολλά προβλήματα αλλά το κυριώτερο θέμα ήταν το βιετναμέζικο πρόβλημα.

Το ανακοινωθέν που δημοσιεύτηκε αναφέρει πως τα δύο μέρη εξέθεσαν με μεγάλη ειλικρίνεια τις άμοιβαίες απόψεις τους σχετικά με την κατάσταση στο Βιετνάμ. Από πρώτη ματιά, φαίνεται πως κάθε μέρος υποστήριξε τις δικές του απόψεις και πως ένα μεγάλο χάσμα τους χώριζε. Αλλά αυτή είναι η αλήθεια ;

Ο Ουίλσον πρόδωσε το μυστικό

Κάθε λέξη του ανακοινωθέντος φαίνεται πως έχει ζυγισθεί με πολύ μεγάλη προσοχή. Παρ' όλα αυτά, και προς το δικό του συμφέρον, ο Ουίλσον πρόδωσε το μυστικό. «Οι συνομιλίες μας ήταν εξαιρετικά χρήσιμες», υπογράμμισε και πρόσθεσε πως ο Κοσύνκιν κι' αυτός «συμφώνησαν σχετικά με το γεγονός πως στο βιετναμέζικο πρόβλημα δεν μπορεί να υπάρξει στρατιωτική λύση» και πως αυτό το πρόβλημα είναι ένα σύννεφο που σκιάζει συνεχώς τις σχέσεις Ανατολής — Δύσης γενικά. Γι' αυτό πιστεύω, πως αδημονούμε να βρούμε δρόμους και μέσα που θα μās επιτρέψουν να βελτιώσουμε την κατάσταση και πως (ή Μόσχα) θεωρεί πως αυτοί και μείς, διαδραματίζουμε ένα ρόλο με την έννοια αυτή.

Στη διάρκεια των συνομιλιών, ο Ουίλσον έστειλε τον ύπουρο γό του, Λόρδο Χάλφοντ, να έρθει σε επαφή με τον επιτετραμμένο της Πρεσβείας της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ στη Μόσχα. Μια αγγλική εφημερίδα έγραψε πως «τόσο ο Πρόεδρος Τζόνσον όσο και ο κ. Κοσύνκιν (αν και αυτός δεν μπορεί να το παραδεχθεί δημόσια) επιδοκίμασαν τις τέσσερις ώρες που κράτησαν οι συνομιλίες που διεξήχθησαν ανάμεσα στο Λόρδο Χάλφοντ και στον κ. Λι Τσάνγκ, διορισμένο βιετναμέζο απεσταλμένο στη Μόσχα». Λίγο αργότερα, ο Ουίλσον έκανε θόρυβο σχετικά μ' αυτό για να ξεπατηήσει την κοινή γνώμη. Στις 25)2 σε μια έντονη δήλωση, ο ύπουργός των Έξωτερικών της Α.Δ.Βιετνάμ ανέκρουσε τα βσα είπε ο Ουίλσον και τον καταδίκασε γιατί έπιχείρησε να

δικαιολογήσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για την εγκληματική στρατιωτική του επίθεση εναντίον του Βιετνάμ.

Είναι λοιπόν φανερό πως ή Μ. Βρετανία και ή Σ. Ένωση στις συνομιλίες τους στη Μόσχα προχώρησαν σε μηχανορραφίες σχετικά με το βιετναμέζικο πρόβλημα.

Μια απόδειξη για την αγγλο-σοβιετική συνεργασία

Ουσιαστικά, δεν είναι ή πρώτη φορά που ή σοβιετική ηγεσία και ή αγγλική εργατική κυβέρνηση συνεννοούνται για να διαπραγματευθούν σχετικά με το βιετναμέζικο πρόβλημα. Έδώ κι' ένα χρόνο είχαν πολλαπλές επαφές κάνοντας την ήχώ ή μια της άλλης και με συγχρονισμένη τη δραστηριότητά τους, ενώ οι ΗΠΑ επέκτειναν συνεχώς τον επιθετικό τους πόλεμο εναντίον του Βιετνάμ και προσπαθούσαν να επιβάλουν τις διαδοχικές απάτες τους των «διαπραγματεύσεων ειρήνης».

Διεθνής διάσκεψη χωρίς προκαταρκτικές άρχισε να δομολογείται το βόρειο Βιετνάμ στις 7)2 του τελευταίου χρόνου, για να υποχρεώσει το βιετναμέζικο λαό να εγκαταλείψει την αντίστασή του και να υποταχθεί. Πέντε ημέρες αργότερα, ο άγγλος ύπουργός των Έξωτερικών πήρε έσπευσμένα το αεροπλάνο για τη Μόσχα όπου είχε επείγουσες συνομιλίες με τον Άντρέι Γκρομύκο, σοβιετικό ύπουργό των Έξωτερικών, σχετικά με το βιετναμέζικο πρόβλημα. Στις 16)2, ή σοβιετική καθοδήγηση πρότεινε επίσημα στη Λαοκρατική Δημοκρατία του Βιετνάμ και στην Κίνα τη σύγκληση μιάς διεθνούς διάσκεψης για την 'Ινδοκίνα χωρίς προκαταρκτικούς όρους. Η βρετανική κυβέρνηση δουλύνοντας σε στενή άρμονία με τη σοβιετική πρόταση, υπέβαλε την ιδέα, σε μια έπιστολή που απέστειλε στη Σοβιετική Ένωση στις 20)2, όπως οι δυο χώρες σάν συνπρόεδροι της Διάσκεψης της Γενεύης, ζητήσουν από κοινού από τις χώρες που πήραν μέρος σ' αυτήν το 1954, τις γνώμες τους σχετικά με μια αποκαλούμενη «ειρηνική λύση» του βιετναμέζικου προβλήματος. Το σχέδιο αυτό της σοβιετικής ηγεσίας και της εργατικής αγγλικής κυβέρνησης απέτυχε γιατί ή σοβιετική πρόταση απορρίφθηκε από τη Λαοκρατική Δημοκρατία του Βιετνάμ και την Κίνα, που ματαίωσαν έτσι τη βρετανική πρωτοβουλία.

Διεθνής Σύνοδος για το πρόβλημα της Καμπότζης. Τον Άπρίλιο του τελευταίου χρόνου, υπό την ιδιότητα του συμπρόεδρου της Διάσκεψης της Γενεύης, ή Σοβιετική Ένωση πρότεινε τη σύγκληση μιάς διεθνούς διάσκεψης για τη συζήτηση του προβλήματος της Καμπότζης. Η Μεγάλη Βρετανία ανταποκρίθηκε άμέσως στην πρόταση αυτή. Ο σκοπός της κοινής αγγλο-σοβιετικής ενέργειας ήταν να μπάσουν λαθραία τις «διαπραγματεύσεις χωρίς όρους» του Τζόνσον σχετικά με το βιετναμέζικο

πρόβλημα, μέσο της διάσκεψης αυτής. Η συνωμοσία αυτή απέτυχε και ξεσκεπάστηκε από τη βασίλικη κυβέρνηση της Καμπότζης.

«Επιτροπή Ειρήνης» της Κοινοπολιτείας. Τον τελευταίο Ιούνιο, η αγγλική εργατική κυβέρνηση δημιούργησε μια αποκαλούμενη «Επιτροπή Ειρήνης» της Κοινοπολιτείας σε μια απόπειρα για την επιβολή των «διαπραγματεύσεων ειρήνης» της κυβέρνησης Τζόνσον. Σε ένα μήνυμα που απηύθυνε την εποχή αυτή η σοβιετική κυβέρνηση σ' αυτή την «επιτροπή ειρήνης» της Ζητούσε «να παρουσιάσει την πρότασή της» στο βιετναμέζικο λαό. Φαινομενικά, οι σοβιετικοί ήγέτες υιοθέτησαν μια ψυχρή στάση, αλλά ουσιαστικά, ήθελαν η αγγλική κυβέρνηση να άσκηση πίεση στο βιετναμέζικο λαό. Ο Ουίλσον αυτό το κατάλαβε πολύ καλά. Είχε υπογραμμίσει: ο Κοσσύγιν «είπε στους αντιπροσώπους μας να πάνε στο 'Αντί... αποτελεί λοιπόν καθήκον μας να κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε η πρωτοβουλία μας να δημιουργήσει τις συνθήκες για μια επανασύγκληση της Διάσκεψης της Γενεύης κάτω από την συμποροδία του Γκρομύκο και του Στιούαρτ». 'Αλλά το σχέδιο αυτό της αγγλικής εργατικής κυβέρνησης απέτυχε γιατί η κυβέρνηση της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ κατήγγειλε με αυστηρότητα τις άθλιες ματαιώσεις του Ουίλσον και ἀνάρηθηκε να δεχτεί την «επιτροπή ειρήνης».

Επίσκεψη του Στιούαρτ στη Μόσχα. Στο τέλος του Νοεμβρίου και στις αρχές του Δεκεμβρίου του τελευταίου χρόνου, όταν ο Μίκαελ Στιούαρτ, Άγγλος Άπσουργός των 'Εξωτερικών, επισκέφθηκε τη Μόσχα για να διεξάγει συνομιλίες με το σοβιετικό ύπουργό των 'Εξωτερικών Γκρομύκο, η σοβιετική κυβέρνηση πήρε ειδικά μέτρα για να έκφωνήσει ο Στιούαρτ ένα λόγο στην Τηλεόραση της Μόσχας. Στο λόγο του, ο Άγγλος ύπουργός των 'Εξωτερικών, εξέφρασε την ευχή όπως η Μεγάλη Βρετανία και η Σοβιετική Ένωση εργασθούν από κοινού για «τη σύγκληση μιας διάσκεψης όλων των ενδιαφερουμένων κυβερνήσεων». «Να ενεργήσουμε έτσι ώστε αυτή η διάσκεψη να καταλήξει στο συντομότερο δυνατό διάστημα σε μια κατάπαυση του πυρός», δήλωσε. Αυτό το εξέφρασε ακόμα πιο καθαρά κατά την επιστροφή του στο Λονδίνο: «Είμαι πεπεισμένος πως η σοβιετική κυβέρνηση αδημονεί κι' αυτή όπως εμείς για να πάρει τέλος ο πόλεμος εκεί (στο Βιετνάμ)».

Να πως έχουν τα πράγματα: ο ένας προτείνει, ο άλλος απαντάει: ο ένας διεξάγει ανοιχτή δραστηριότητα, ο άλλος την υποστηρίζει παρασκηνιακά. Έτσι, στενά και αρμονικά, αυτοί οι δυο συνεργοί, η σοβιετικοί ήγεσία και η αγγλική εργατική κυβέρνηση, συνεργάζονται!

Μαζί στήνουν την επηρεασία των «διαπραγματεύσεων ειρήνης».

Να πνίξει το σκληρό αγώνα που διεξάγει ο βιετναμέζικος λαός εναντίον της αμερικάνικης επίθεσης και για τη σωτηρία της πατρίδας του, να τον κάνει να καταθέσει τα όπλα και να πέσει στην παγίδα των «διαπραγματεύσεων ειρήνης», είναι αυτό που η κυβέρνηση Τζόνσον επιζητεί και διενεργείται. Σπρωγμένη από την ιμπεριαλιστική της φύση, έχθρική στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και αναγκασμένη να στηρίζεται στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, η αγγλική εργατική κυβέρνηση εξυπηρετεί με δραστήριο τρόπο σαν πιστός λακός τον τελευταίο στο Βιετνάμ. Οι σοβιετικοί ήγέτες όταν συνεργάζονται και πραγματοποιούν έντονη δράση με ένα ύπηρέτη των ΗΠΑ τόσο πασίγνωστο, είναι φανερό πως θέλουν να προσφέρουν επίσης στην κυβέρνηση Τζόνσον κάθε δυνατή βοήθεια για να επιτύχουν τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» τους.

Είναι αλήθεια πως ο ρόλος που παίζει η αγγλική εργατική κυβέρνηση και οι σοβιετικοί ήγέτες δεν ταυτίζεται εντελώς. Η κυβέρνηση Ουίλσον παίζει το ρόλο της ανοιχτά, χωρίς να κρύβεται. Κάθε φορά που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επεκτείνει τον πόλεμο, αυτή χαίρεται και χειροκροτεί, κάθε φορά που η Ουάσιγκτων προσβάλλει τις «διαπραγματεύσεις ειρήνης» της, σπουδαίνει να τις πλάσσει σε όλο τον κόσμο. 'Αλλά οι σοβιετικοί ήγέτες ακολουθούν ένα διαφορετικό δρόμο. 'Ισχυρίζονται πως υποστηρίζουν το βιετναμέζικο λαό προφέροντας μερικές φράσεις που καταδικάζουν τον αμερικάνικο

ιμπεριαλισμό.

Για να εξαπατήσουν τους βιετναμέζους και τους άλλους λαούς του κόσμου που αντιτίθενται στον ιμπεριαλισμό, για να αποχήσουν ανώτερη διευθυντική θέση στον πόλεμο αντίστασης στο Βιετνάμ, και κυρίως για να μπορούν καλύτερα να παζαρεύουν με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στέλνουν τότε πολεμική βοήθεια στο Βιετνάμ.

'Αλλά ο πραγματικός σκοπός τους είναι να οδηγήσουν το βιετναμέζικο λαό με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο τραπέζι της διάσκεψης για «συζητήσεις χωρίς προκαταρκτικούς όρους» που ζητάει η κυβέρνηση Τζόνσον, δημιουργώντας ένα νέο «Μόναχο».

Η Ουάσιγκτων παίζει ένα παιχνίδι. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εδώ και ένα χρόνο ξεδεινώνουν πως οι σοβιετικοί ήγέτες ενεργούν πάντοτε με μια όλο και μεγαλύτερη πανουργία στο ζήτημα του Βιετνάμ. Στην αρχή άρχισαν να ενεργούν ανοιχτά, ύστερα, με τον καιρό, ενεργούν όλο και πιο κρυφά. Μια ώραία άλεπου δεν μπορεί να κρύψει τη μακρὰ οδρά της. Κάθε φορά που η Ουάσιγκτων σεβίρει ένα καινούργιο πράγμα, η Μόσχα δίνει άμέσως την απάντηση και ενεργεί με ανοιχτό ή κεκαλυμμένο τρόπο. Τελευταία, η Ουάσιγκτων παίζει ένα άλλο χαρτί σχετικά με την απάτη των «διαπραγματεύσεων ειρήνης» δείχνοντας αποκάλυπτα μια ορισμένη εὐλυγισία σ' αυτό που αποκαλεί: πρόβλημα του καταστατικού του ΕΑΜ του Νότιου Βιετνάμ. Σ' αυτό το περιεχόμενο διεξάχθηκαν οι συνομιλίες στη Μόσχα ανάμεσα σε Άγγλους και σοβιετικούς για το Βιετνάμ. Παρά την απόλυτη σιωπή των τελευταίων, δεν είναι δύσκολο στο φως της δραστηριότητας του Χάρολντ Ουίλσον και των αντιδράσεων στη Μόσχα, να μαντεύσουμε αυτό που μηχανορραφούν.

Έγκατέλειψαν τη θέση τους σαν αντιπρόεδροι της Διάσκεψης της Γενεύης

Στο βιετναμέζικο πρόβλημα, οι βρετανοί και οι σοβιετικοί ήγέτες εξυπηρετήσαν τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και σαν συμπρόεδροι της διάσκεψης της Γενεύης. 'Όλος ο κόσμος ξαίρει πως το καθήκον των συμπροέδρων είναι να υπερασπίσουν τις συμφωνίες της Γενεύης. Με τη βάρβαρη επίθεσή τους εναντίον του Βιετνάμ, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές καταπάτησαν τις συμφωνίες αυτές. 'Όστόσο, οι συμπρόεδροι, αντί να σταματήσουν την αποτρόπαια επίθεση που 'εξαπέλυσε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, βοηθάνε την κυβέρνηση Τζόνσον να πλάσσει την απάτη της των «διαπραγματεύσεων ειρήνης» και αντί να αξιώσουν την άμεση αποχώρηση των αμερικάνικων επιθετικών δυνάμεων από το Νότιο Βιετνάμ, απαιτούν από το βιετναμέζικο λαό να δώσει τέλος στην αντίστασή του. Η απαίτηση αυτή δείχνει πως κάθε άλλο παρά θέλουν να λύσουν το βιετναμέζικο πρόβλημα στη βάση του σεβασμού των συμφωνιών της Γενεύης, αλλά θέλουν ο βιετναμέζικος λαός να ανεχθεί τη κατοχή του Νότιου Βιετνάμ και τη διαίρεση του Βιετνάμ από τις ΗΠΑ. 'Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, οι συμπρόεδροι έγκατέλειψαν εδώ και πολλόν καιρό τη θέση που τους είχε ανατεθεί και μετατράπηκαν σε συνένοχους των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην επίθεσή τους εναντίον του Βιετνάμ.

Στη συνεργασία ανάμεσα στους Άγγλους και τους σοβιετικούς ήγέτες, οι πρώτοι και οι δεύτεροι γνωρίζουν τι θέλουν. Ο Ουίλσον ελπίζει να προβληθεί σαν μεσολαβητής ανάμεσα στην 'Ανατολή και στη Δύση για να ανεβάσει το κύρος της εργατικής κυβέρνησης και να προσπορίσει όρισμένα πολιτικά κέρδη. Οι σοβιετικοί ήγέτες από την πλευρά τους, επιθυμούν να συνεννοηθούν με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με αυτό το κανάλι και να εντάξουν το βιετναμέζικο πρόβλημα στην τροχιά της αμερικανοσοβιετικής συνεργασίας. 'Αλλά όλοι αυτοί οι ύπολοισμοι θα αποδειχθούν στο τέλος χυμαιοικοί γιατί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι ήδη βαθιά βυθισμένος στο δόρυβο της επίθεσης εναντίον του Βιετνάμ και δεν μπορεί να βγει: 'Οποιοδήποτε έχει γίνει συνένοχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και ενεργεί μόνος ή σε συμμαχία με άλλους θα γνωρίσει την τύχη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού: την καταστροφή και την ντροπή.

Ἡ βρετανικὴ στρατηγικὴ «ἀνατολικά τοῦ Σουέζ»;

Τοῦ ΓΙΑΟ ΝΙΕΝ - ΚΕΝΓΚ

Ἡ διακήρυξη γιὰ «ἄμυνα», ποὺ ἔγινε ἀπ' τὴν ἐργατικὴ βρετανικὴ κυβέρνησι, στὶς 22 Φλεβάρη, στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, δείχνει πὼς ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἀπεφάσισε νὰ δώσει μεγαλύτερη ἔμφαση στὴν милитарιστικὴ τῆς στρατηγικὴ «ἀνατολικά τοῦ Σουέζ», καὶ μάλιστα στὴν Ἀπὼ-Ἀνατολή, καὶ νὰ συνεργασθεῖ ἔτσι μὲ τὴν Ἐν. Πολιτείαν στὴν καταστολὴ τῶν ἐπανάστατικῶν ἀγώνων τῶν ἀφρικανοασιατικῶν λαῶν. Συνδέοντας τὴν «ἄμυνά» τῆς μὲ τὸ ἀμερικανικὸ μέτωπο ἐπιδρομῆς στὴν Ἀσία, ὑπολογίζει πὼς ἡ Οὐάσιγκτων θὰ τὴν βοηθήσει νὰ διαφυλάξει τὰ ἀποικιακὰ τῆς συμφέροντα στὴν περιοχὴ αὐτὴ. Μάταιη ἐλπίδα. Συνδέει τὰ συμφέροντά τῆς ἀνατολικά τοῦ Σουέζ μὲ τὸν ἀμερικανικὸ ἱμπεριαλισμὸ ποῦναι προορισμένος γιὰ τὴν ἤττα. Γρήγορα, ἢ ἀργὰ οἱ ἱμπεριαλιστὲς αὐτοί, ἐνωμένοι, θὰ πᾶνε γιὰ τὸν πάτο.

Τί σημαίνει «ἀνατολικά τοῦ Σουέζ»;

Ἡ ἐργατικὴ κυβέρνησι κάνει δ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διαφυλάξει, πέραν τῆς θαλάσσης, τὰ ἀπομεινάρια τῶν ἀποικιακῶν συμφερόντων τῆς Μεγ. Βρετανίας. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη φανερώθηκε μὲ τὴν παρεμβολὴ ποὺ καταχωρήθηκε τὸ Φλεβάρη τοῦ 1965 στὴ Λευκὴ Βίβλο τῆς κυβέρνησις γιὰ τὴν πολιτικὴ «ἀνατολικά τοῦ Σουέζ», ποὺ στηρίζει τὴν ἐπιβίωση τῆς Μεγ. Βρετανίας στὶς χώρες τῆς Κοινοπολιτείας καὶ στὶς ἀποικίες, ἀπαράλλακτα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀποψη τῶν Συντηρητικῶν.

Γεωγραφικά, αὐτὸ ποὺ ὑπαινίσσονται οἱ βρεταννοὶ πολιτικοί, καλύπτει μιὰ ἐκτεταμένη περιοχὴ ποὺ ἀπλώνεται ἀπὸ τὶς ὄχθες τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας διὰ μέσου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ὡς τὰ νοτιοανατολικά τῆς Ἀσίας. Πολλὲς ἀσιατικὲς χώρες τῆς Κοινοπολιτείας καὶ βρετανικὲς ἀποικίες, γιὰ παράδειγμα ὅπως ἡ Ὑεμένη τοῦ Νότου (τὸ Ἄ-δεν κατέχεται ἀπὸ τὴ Μεγ. Βρετανία), τὸ Ὁμὰν καὶ ἄλλα ἐξάφῃ τῆς ἀραβικῆς χερσονήσου κάτω ἀπὸ τὸν ἑλεγχὸ ἐνὸς σείχη, ἡ «Μαλαισία», ἡ Ἰνδία, τὸ Πακιστὰν στὴν ὑπο-ἡπειρὸ, βρίσκονται στὴν περιοχὴ αὕτη. Αὐτοῦ ἀκριβῶς ἡ ἐργατικὴ κυβέρνησι συγκεντρώνει τὶς «ἀμυντικὲς» τῆς προσπάθειες. Οἱ κυριώτερες βρετανικὲς στρατιωτικὲς βάσεις στὴν περιοχὴ αὕτη, καθὼς τὸ Ἄντεν, ἡ Σιγγαπούρη (οἱ δύο πρὸς μεγάλες) καὶ οἱ Μαλδίβες, εἶναι λιμάνια ἐφοδιασμῶ ἐνὸς σημαντικοῦ ναυτικοῦ δρόμου — μὲ τέρμα τὸ

Χόνγκ-Κόνγκ — γιὰ τὴν μεταφορὰ ἀποικιακῶν στρατευμάτων μὲ σκοπὸ τὴν καταστολὴ τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν κινήσεων.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ πρὸς μεγάλα βρετανικὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα βρίσκονται ἀνατολικά τοῦ Σουέζ. Τὸ Κουβέιτ, γιὰ παράδειγμα, ποὺ ὑπὸ κοιτάσματά του σὲ πετρέλαιο ταξινομοῦνται σὲ πρώτη σειρὰ στὸν καπιταλιστικὸ κόσμον, εἶναι ἡ κύρια πηγὴ πετρελαίου τῆς Μεγ. Βρετανίας. Πάνω ἀπὸ τὸ ἕνα τρίτο τῆς παραγωγῆς καουτσούκ καὶ κασσίτερου στὸν καπιταλιστικὸν κόσμον ἔγινε στὴ Μαλαισία, ἐνῶ τὰ πέντε ἑκτα τῶν εἰσπράξεων τῆς σὲ δολλάρια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς ἐξαγωγὰς τῆς χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ γιὰ νὰ καλύψει τὸ ἑλλειμμά της στὸ νόμισμα αὐτό. Οἱ βρετανικὲς ἐπενδύσεις στὴν περιοχὴ ἀνέρχονται σὲ 400 ἑκατομμύρια λίρες στερλίνες μόνον στὴν Μαλαισία καὶ σὲ ἄλλα 360 ἑκατομ. στὴν Ἰνδία. Νὰ γιὰ τὴ βρετανικὴ κυβέρνησι, εἴτε τῶν τόρρυδων, εἴτε τῶν ἐργατικῶν, ἐποφθαλμιὰ πάντοτε τὸν ἀπείρο πλοῦτον τῆς περιοχῆς ἀνατολικά τοῦ Σουέζ καὶ θέλει νὰ τὸν διατηρήσει γιὰ δικὸ τῆς ἀποκλειστικά.

Γιὰ τὴν ἐμφάση στὴν περιοχὴ «ἀνατολικά τοῦ Σουέζ»;

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ πολιτικὴ αὕτη εἶναι ἀντανάκλασις τῆς κακῆς δημοσιονομικῆς κατάστασις στὴ Μεγάλῃ

Βρετανία. Πολιορκημένη από τις οικονομικές δυσκολίες, που μπορεί κανείς κάλλιστα να καταλογίσει στις τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες, κυρίως πέραν της θαλάσσης, ή εργατική κυβέρνηση είναι άδικη να επιτηρεί ταυτόχρονα τα άποικιακά της συμφέροντα σε όλα τα μέτωπα· δεν έχει άλλη έκλογη από το να μπαλλώνει κατ' αρχήν τα πιό επείγοντα και τα πιό σημαντικά.

Στα 1964 οι στρατιωτικές δαπάνες της Μεγ. Βρετανίας ξεπερνούσαν τα δύο δισεκατομμύρια λίρες στερλίνες, δηλαδή το 1/4 του συνόλου των δαπανών του προϋπολογισμού, ενώ οι δαπάνες της πέραν της θαλάσσης αποτελούσαν χονδρικά τα 29% των στρατιωτικών της δαπανών. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, από τα 700 περίπου εκατομμύρια λίρες στερλίνες του ελλείμματος στις διεθνείς πληρωμές της Μεγ. Βρετανίας για το 1964 πάνω από 200 εκατομμύρια λίρες είχαν ξεδουλευτεί πέραν της θαλάσσης για πληρωμές σε ξένο συνάλλαγμα. Από την άνοδο στην εξουσία του εργατικού κόμματος, μια ελάττωση 400 εκατομμυρίων λιρών στερλινών στις δαπάνες της «άμυνας» είχε αντιμετωπωθεί για τα 4 επόμενα χρόνια. Και όμως κάτω από το φως των οικονομικών αυτών εκτιμήσεων η εργατική κυβέρνηση έπεξεργάστηκε μια πολιτική «άμυνας» δίνοντας έμφαση στην περιοχή πέραν του Σουέζ.

Δεύτερο, η πολιτική αυτή γεννήθηκε από την καινούργια στρατηγική αρχή, που η εργατική κυβέρνηση επιμελήθηκε να θέσει επί τάπητος, δηλαδή να κάνει την «συγκρατηση της Κίνας» το θεμελιώδες καθήκον των εξωτερικών υποθέσεων και της «άμυνας» της. Σύμφωνα με αυτή τη Λευκή Βίβλο του 1965 για την «άμυνα», που μέσα σ' αυτήν για πρώτη φορά εκτέθηκε η καινούργια στρατηγική αρχή από την εργατική κυβέρνηση, μια οποιαδήποτε σύρραξη την πρόχουσα στιγμή ανάμεσα στην Ανατολή και την Δυτική Ευρώπη «είναι ελάχιστα πιθανή», ενώ «στο εξωτερικό της Ευρώπης οφείλουμε (ή Μεγ. Βρετανία) να περιμένουμε, πώς η αστάθεια αυτή θα συνεχιστεί και ίσως να εξυνθιεί». Κι' ακόμα η Λευκή Βίβλος προσθέτει: «Στην Άπω Ανατολή, η κινέζικη πυρηνική έκρηξη πρόβαλε μια καινούργια σκιά για το μέλλον...». Με άλλα λόγια, η κυβέρνηση Ουίλσον κάνει την εκτίμηση πώς στην Ευρώπη η χαλάρωση των αμερικανοσοβιετικών σχέσεων σκόρπισε τα νέφη, αλλά η Κίνα, ύστερα από τις πυρηνικές της εκρήξεις «έγινε το κέντρο όλων των παγκόσμιων προβλημάτων» και ένα εμπόδιο στη βρετανική άποικιακή κυριαρχία. Από αυτό θγαίνει και η ιδέα «να συγκρατηθεί η Κίνα», σε εφαρμογή της οποίας από ένα χρόνο και κάτι, η εργατική κυβέρνηση παίρνει θέση και ενεργεί στα κυριότερα προβλήματα τα σχετικά με τις εξωτερικές υποθέσεις και την «άμυνα». Ο πρωθυπουργός Ουίλσον πάρα πολύ καλά συγκεφαλαίωσε την ιδέα αυτή, όταν δήλωνε στις αρχές του τελευταίου έτους: «Κάθε μας ενέργεια στις εξωτερικές υποθέσεις που δε θα λάμβανε ύπ' όψη της το πρόβλημα που έθεσε η έκρηξη της κινέζικης ατομοβόμβας θα ήταν χιμαιρική και... ξεπερασμένη».

Τρίτο, η πολιτική «ανατολικά του Σουέζ» έχει σκοπό τη διαφύλαξη της κλονιζόμενης άποικιακής κυριαρχίας της Μεγάλης Βρετανίας. Αρμόζει να σημειώσουμε πώς η θέση της κυριαρχίας αυτής έχει κλονισθεί στην πορεία των τωρινών πολιτικών ανατροπών στο μέρος αυτό του κόσμου, από την σε πλήρη ανάπτυξη λαϊκή πάλη κατά του ιμπεριαλισμού και του άποικισμού. Στη νότια Υεμένη, η ένοπλη πάλη των εθνικοτών επέκταθηκε σε 11 περιοχές. Το Ισχυρό αντιβρετανικό κίνημα των Μαλδίβων υποχρέωσε τη Μεγ. Βρετανία να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία τους. Και η νήσος Μαυρίκιος θα αποκτήσει τη δική της στο τέλος του 1966. Στο βόρειο Καλιμαντάν, ο πληθυσμός διεξάγει ένα παρτιζάνικο πόλεμο για την ανεξαρτησία και την ελευθερία. Επιπλέον, η Κοινοπολιτεία στο σύνολό της έχει εξασθενήσει από τις πολυάριθμες εσωτερικές αντιθέσεις που αντιπαράθετον τις

χώρες της περιοχής αυτής: η Ίνδία και το Πακιστάν βρίσκονται σε αντίθεση, ενώ η Σιγγαπούρη αποσύρθηκε από τη «Μαλαισία». Όλα αυτά έσπρωξαν την εργατική κυβέρνηση να δώσει βαρύτητα στην «άμυνα» ανατολικά του Σουέζ.

Πώς επεμβαίνουν οι Η.Π.Α.

Στη Λευκή Βίβλο για την «άμυνα» η εργατική κυβέρνηση έπιασε τους συμμάχους της Μεγ. Βρετανίας, ιδιαίτερα τις ΗΠΑ, να αναλάβουν ένα μέρος του φορτίου της άμυνας της στα ανατολικά του Σουέζ. Δυο λόγοι εξηγούν την επιθυμία αυτή.

Κατ' αρχήν, αυτό είναι ένα πάρα πολύ μεγάλο φορτίο για την εργατική κυβέρνηση, κι' αν ακόμα άποφάσιζε να συγκεντρώσει την άμυνα της μόνο σ' αυτό το μέρος του κόσμου. Πραγματικά, περίπου 100.000 αγγλοι στρατιώτες σταθμεύουν ήδη εκεί κάτω. Είναι μια δύναμη ανώτερη από αυτή του Ρήνου στη Δυτική Ευρώπη και κοστίζει στη Μεγ. Βρετανία 330 εκατομμύρια λίρες στερλίνες το χρόνο, χωρίς να γίνει λόγος για τις έκτακτες στρατιωτικές δαπάνες που φθάνουν κάθε χρόνο σε άλλα 170 εκατομμύρια λίρες στερλίνες.

Δεύτερο, η πολιτική των «τριών κύκλων» που ακολουθούσε ο Τσώρτσιλ μετά τον πόλεμο για να περισιώσει για τη Μεγ. Βρετανία την ειδική θέση των καπιταλιστικών κόσμων, δεν συντρέχει πια λόγος να υφίσταται. Ο πρώτος κύκλος — οι «ειδικές σχέσεις» της Μεγ. Βρετανίας με τις ΗΠΑ — έχει, πραγματικά, χάσει τη σημασία του ύστερα από την απόπειρα των αμερικάνων να θέσουν τη Δυτική Γερμανία σε ίση μοίρα με την Μεγ. Βρετανία στο ΝΑΤΟ με το πλέον της πολυμερούς πυρηνικής δύναμης. Η απόπαρδοση επιρροή της στη Δυτική Ευρώπη — ο δεύτερος κύκλος — παράκμασε, αφού το Παρίσι και η Βόνη συνεργούν από κοινού στην Κοινή Αγορά για να την αποκλείσουν. Οι δεσμοί της Μεγ. Βρετανίας με τις χώρες της Κοινοπολιτείας — ο τελευταίος από τους τρεις κύκλους — χαλαρώνουν εξ αιτίας της οικονομικής διεύθυνσης των ΗΠΑ και της Δυτ. Γερμανίας στις χώρες αυτές και των στρατιωτικών και πολιτικών συγκρούσεων ανάμεσα στα μέλη της Κοινοπολιτείας. Έκτος από την ινδοπακιστανική σύρραξη και το πρόβλημα της «Μαλαισίας», πολυάριθμες αφρικανικές χώρες της Κοινοπολιτείας διεκδικούν τις διπλωματικές τους σχέσεις με το Λονδίνο ύστερα από τα γεγονότα της Νότιας Ροδεσίας.

Στις συνθήκες αυτές η Μεγάλη Βρετανία, που έχασε την προνομιακή θέση της στον καπιταλιστικό κόσμο, είναι τώρα υποχρεωμένη να αρκείται στη θέση του βοηθού της Ουάσιγκτον. Ο Ουίλσον, υπογραμμίζουν οι «Σάνται Τάιμς», θέλει να παραμείνει η Μεγ. Βρετανία μια παγκόσμια δύναμη, αλλά μόνο στη βάση της αλληλοεξάρτησης με τις ΗΠΑ.

Η εγκατάλειψη της πολιτικής των «τριών κύκλων» χάρη της πολιτικής «ανατολικά του Σουέζ», δηλαδή χάρη μιας συνεργασίας με τους συμμάχους της με σκοπό την «άμυνα», πρέπει να θεωρείται όχι μόνο σαν μια μεγάλη αλλαγή της στρατηγικής αντίληψης της Μεγ. Βρετανίας, αλλά και σαν σημάδι σημαντικό της παρακμής της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Ταυτόχρονα, η συνεργασία ανάμεσα στη Μεγ. Βρετανία και τις ΗΠΑ στα ανατολικά του Σουέζ έγινε ευμενώς δεκτή από την Ουάσιγκτον. Σε όλη τη διάρκεια του χρόνου, η τελευταία δεν σταμάτησε να σπρώχνει το Λονδίνο να ενισχύσει την «άμυνα» του στα ανατολικά του Σουέζ.

Τα αμερικανικά οικονομικά συμφέροντα στην περιοχή

αυτή είναι τεράστια. Ένώ κρατά τις Φιλιππίνες και την Ταϊλάνδη κάτω από την εξάρτησή της, η Ουάσιγκτων υποσκάπτει σιγά-σιγά την Μεγ. Βρετανία στην Ινδία. Το αμερικάνικο κεφάλαιο κατέχει τα 53% της πετρελαιοπαραγωγής της Μέσης Ανατολής και για να διαφυλάξει τα συμφέροντά του, μια αμερικάνικη ναυτική δύναμη σταθμεύει τώρα στη βρετανική βάση της νήσου Μπαχρέιν.

Εξάλλου, η «συγκράτηση της Κίνας» έγινε πρόσφατα ένα κεφαλαιώδικο σημείο της παγκόσμιας στρατηγικής των ΗΠΑ. Μερικά σημεία το φανερώνουν: Οι κραυγές του Μάκ Ναμάρια για τη «συγκράτηση» της Κίνας στη σύνοδο του ΝΑΤΟ τον τελευταίο Δεκέμβριο· το πρόσφατο ξεδίπλωμα των αμερικάνων στρατιωτικών στην Ινδοκίνα για την επέκταση του πολέμου· οι άφθονες ενθαρρύνσεις προς την Ιαπωνία για να μεταφέρει τις στρατιωτικές της εγκαταστάσεις — που κατευθύνονται πρὶν ἐναντία στη Σοβιετική Ένωση — από το Χοκέδο στο Κιούσον· γεωγραφικά ἐγγύτερο στην Κίνα. Από την άποψη αυτή, η πολιτική «ἀνατολικὰ τοῦ Σουέζ» ταιριάζει θαυμάσια στην αμερικανική στρατηγική. Ήδη στην συνδιάσκεψη της Χονολουλού στα 1964, οι αμερικάνοι στρατιωτικοί σκέπτονταν μια συνεργασία με την Μεγ. Βρετανία για τη «συγκράτηση της Κίνας», θέλοντας να χρησιμοποιήσουν τις βρετανικές βάσεις στα ἀνατολικά τοῦ Σουέζ.

Ἑλληνο-αμερικάνικη στρατιωτική συνεργασία στ' ἀνατολικά τοῦ Σουέζ

Ἡ συνεργασία αὐτή ἔχει ὀρίσει γιὰ τὴν ὥρα τρεῖς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς:

1) Νὰ ἀνοίξουν στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ μιὰ δῆθεν ὁμβρέλλα πυρηνικῆς προστασίας, δηλαδὴ πυρηνικὸ ἐκβιασμό κατὰ τῆς Κίνας καὶ ἀπειλὴ ἐναντία στὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα στὰ νοτιοανατολικά τῆς Ἀσίας. Ἔτσι, οἱ Ἑνωμ. Πολιτεῖες ἔχουν γιὰ τὴν ὥρα ἓνα ὑποβρύχιο Πολάρις ποὺ συχνάζει στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ, ἐνῶ ἡ Μεγ. Βρετανία ἐγκατέστησε πυρηνικὰ βομβαρδιστικὰ στὴν «Μαλαισία» καὶ τὴν Αὐστραλία. Ὅπως τὸ ἀπεκάλυψε ὁ βρετανικὸς Τύπος, ἓνα πλάνο πυρηνικῶν ἐπιθέσεων κατὰ τῆς Κίνας σὲ περίπτωση πολέμου καταστρώθηκε ἀπὸ κοινὸ ἀπὸ τὶς βρετανικὲς καὶ αμερικάνικες ἀεροπορικὲς δυνάμεις· ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲ διαφύθηκε ἕως τώρα ἀπὸ τὸ Φόρρεϊν Ὁφίς.

2) Νὰ ἐγκαταστήσουν κοινὲς στρατιωτικὲς βάσεις στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ. Ὑστερα ἀπὸ μακροχρόνιες κοινὲς ἀναζητήσεις, τέσσερα νησιά διαλέχθηκαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό: τὰ νησιά Ντιέγκο Γκάρσια, Ἀλντάμπρα, Φάρκχαρ καὶ Ντὲ Ρόε. Πάνω στὸ νησὶ Ντιέγκο Γκάρσια, ποὺ τ' ἀγόρασε ἡ Μεγ. Βρετανία ἀπὸ τὸ νησὶ Μαυρίκιος γιὰ 8,4 ἑκατομύρια δολλάρια, θὰ ἐγκατασταθεῖ ἓνας σταθμὸς σηματο-

δότησης καὶ ἀνίχνευσης ποὺ θὰ μεταβληθεῖ θαυμαίᾳ σὲ μιὰ βάση ἀπ' ὅπου θὰ ἀνοίξει ἡ πυρηνικὴ ὁμβρέλλα ἐναντία στὴν Κίνα.

3) Νὰ σχηματίσουν μιὰ στρατιωτικὴ συμμαχία ἀνάμεσα στὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, τὴς ΗΠΑ, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Νέα Ζηλανδία. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Οὐάσιγκτων, τὸν περασμένον Δεκέμβριο, ὁ Οὐίλσον παρουσίασε ἓνα ἀριθμὸ προτάσεων πάνω στὴ συνεργασία τῶν τεσσάρων χωρῶν, ποὺ ἀφοροῦσαν τὴ γεωγραφικὴ καὶ στρατηγικὴ διαίρεση τῶν εὐθυνῶν καὶ τὴν κατανομὴ τῶν ἐξόδων. Ἡ ἰδέα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας εἶναι νὰ ἀναλάβει αὐτὴ μιὰ μεγαλύτερη ὑπευθυνότητα γιὰ ὅλο τὸ μῆκος τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνῶ οἱ ΗΠΑ, μετὰ τὴ βοήθεια τῶν τριῶν ἄλλων χωρῶν, θὰ ἦσαν ὑπεύθυνες πρὸ παντὸς γιὰ τὴν «ἄμυνα» τῆς χερσονήσου τῆς Ἰνδοκίνας, τῆς Ἰνδικῆς ὑπόγειου καὶ τῆς Ἀπὼς Ἀνατολῆς. Στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ὁ Χάλεϋ, βρεταννὸς ὑπουργὸς τῆς Ἀμυνας, πῆγε στὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὴν Καμπέττα γιὰ νὰ συζητήσει πάνω στὴ στρατιωτικὴ συνεργασία ἀνάμεσα στὶς τέσσερες χώρες. Τὸ Λονδίνο καὶ ἡ Οὐάσιγκτων ἀντιμετωπίζουν ἐξ ἴσου τὸν μετασχηματισμὸ τοῦ αὐστραλιανοῦ λιμένος Ντάρβιν σὲ ναυτικὴ βάση ποὺ θὰ χρησιμεύσει σὰ στήριγμα στὴ στρατιωτικὴ συνεργασία ἀνάμεσα στὶς τέσσερις χώρες.

Υπάρχουν ὥστόσο συγκρούσεις συμφερόντων ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ τὴ Μεγ. Βρετανία στὶς συνδυασμένες στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις τοὺς ἀνατολικά τοῦ Σουέζ. Ἡ Μεγ. Βρετανία φοβᾶται μὴ δεῖ τὶς ΗΠΑ νὰ ὑφαρπάξουν τὴν Αὐστραλία, τὴ Νέα Ζηλανδία καὶ τὴν «Μαλαισία» ἀπὸ τὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς της. Κατὰ τὸ Λονδίνο, τὸ πλάνο τοῦ στρατιωτικῆς συνεργασίας ἀνάμεσα στὰ τέσσερα ἔθνη θὰ ἐπιτρέψει στὴ Μεγ. Βρετανία νὰ συγκρατήσει τὴν Οὐάσιγκτων. Ἐὰν ἐπιζητᾷ τὴν συνεργασία τῶν ΗΠΑ στὴν «ἄμυνα» ἀνατολικά τοῦ Σουέζ αὐτὸ γίνεται γιὰ τὴν εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἀναλάβει μόνη της. Καθὼς εἶπε ὁ αμερικάνος ἀρθρογράφος Ζόζεφ Ἀλσον, τὸ πλάνο τοῦ Λονδίνου εἶναι νὰ ἀφίσει «τὴ Μεγ. Βρετανία... νὰ χορηγήσει τὴ νησίδα καὶ οἱ ΗΠΑ... νὰ οἰκοδομήσουν τὴν βάση». Μὲ ἄλλα λόγια πρόκειται γιὰ τὴ σταθεροποίηση τῆς βρετανικῆς θέσης στὰ ἀνατολικά τοῦ Σουέζ μετὰ τὴ δύναμη τῶν ΗΠΑ. Αὐτὸ εἶναι ἓνα πλάνο, ποὺ φυσικὰ δὲν ἀποδέχονται οἱ ΗΠΑ.

Οἱ αμερικάνοι ἔχουν τὴ στιγμὴ αὐτὴ τόσο μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ὑποστήριξη τῆς Μεγ. Βρετανίας, ὅσο συνιστοῦν δυσκολίες στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ ὅσο περισσότερο βουλιάζουν τώρα στὸ Βιετνάμ σὲ μιὰ ἐπιδρομὴ ποὺ ἐξαντλεῖ ταυτόχρονα καὶ τὰ ἐργατικά χέρια καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους τῶν ΗΠΑ. Νὰ γιὰ τὴν οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὶς δύο χώρες δὲν ἐξέσπασαν ἀκόμα. Μὲ τὸν καιρὸ, ὅταν θὰ συνεργασθοῦν πρὶν στενὰ στὰ ἀνατολικά τοῦ Σουέζ, οἱ ἀντιθέσεις αὐτὲς θὰ ὀξυνθοῦν ἀκόμα πλεον. Γρήγορα ἢ ἀργά, οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες θὰ ἐπεκτείνουν περισσότερο τὴν ἐπιρροή τους στὴν περιοχὴ αὐτὴ σὲ βάρος τῆς παρακμάζουσας βρετανικῆς αὐτοκρατορίας.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

πρέπει να υπηρετούν το λαό

Στο τελευταίο διάστημα, η Ιμπεριαλιστική και αντιδραστική προπαγάνδα, στα πλαίσια της έντασης της γενικότερης έκστρατείας της έναντι των προοδευτικών δυνάμεων, δυνάμωσε τις επιθέσεις της κατά της προοδευτικής τέχνης και λογοτεχνίας. 'Απ' άφορμή τη δίκη και καταδίκη των συκοφαντών του σοσιαλισμού Ντάνιελ και Σινιάφσκυ, εξαπολύθηκε από τα όργανά τους μία δηλητηριώδης καμπάνια κατά του σοσιαλιστικού συστήματος, ότι δήθεν καταπνίγει την πνευματική ελευθερία. Στην καμπάνια αυτή συνενώθηκαν με τους αντιδραστικούς και οι ψευδοκομμουνιστές — σύγχρονοι ρεβιζιονιστές, που έσπευσαν να «διαμαρτυρηθούν» για την «καταπάτηση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης των πνευματικών δημιουργών» στις σοσιαλιστικές χώρες! Ταυτόχρονα, χρησιμοποίησαν την «ευκαιρία» για να βαθύνουν ακόμα πιο πολύ την προδοσία τους στα ζητήματα της τέχνης και της λογοτεχνίας. Μιά, πολύ χαρακτηριστική, από την άποψη αυτή, εκδήλωση είναι η πρόσφατη απόφαση της Κ.Ε. του Κ.Κ. Γαλλίας πάνω στα ιδεολογικά προβλήματα, που δημοσιεύθηκε στην «Αύγη» της 20)3)66, και που αποτελεί απροκάλυπτη αναθεώρηση των βασικών αρχών που πρέπει να διέπουν την προοδευτική τέχνη και λογοτεχνία.

Η αντίδραση, φυσικά, χρησιμοποίησε άμέσως τα «δόγματα» που της πρόσφεραν οι ρεβιζιονιστές. Στις 20)3)66, η

«Ελευθερία» εξαίρει «...την απόφαση του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας, υπέρ της ελευθερίας της πνευματικής και καλλιτεχνικής δημιουργίας και έναντι των τάσεων επιβολής δογματικών απόψεων εις τα γράμματα, τας επιστήμες και τας τέχνες. Οι Γάλλοι κομμουνιστάι, συνεχίζει η «Ελευθερία», απέδειξαν, με την απόφασίν των, ότι δεν απέκόπησαν από τας ρίζας της γαλλικής παραδόσεως, διά την όποιαν η ελευθερία του πνεύματος υπήρξε πάντοτε υπερτάτη αξία». Χρειάζονται μήπως σχόλια;

Η «Αναγέννηση», στο προηγούμενο τεύχος της, δημοσίευσε άρθρο αφιερωμένο στα βασικά ζητήματα της πνευματικής ελευθερίας, ξεσκεπάζοντας όλη την ψευτιά και ύποκρισία των αντιδραστικών και των οργάνων τους ρεβιζιονιστών. Σήμερα, προσφέρει στους αναγνώστες της δύο εξαιρετικής σημασίας κείμενα, που φωτίζουν κατά τρόπο λαμπρό τα βασικά προβλήματα και την αποστολή της προοδευτικής τέχνης και λογοτεχνίας. Το πρώτο, είναι αποσπάσματα από ομιλία που έκανε ο Μάο Τσέ-τούνγκ στις 27)2)57 πάνω στο θέμα «Για την όρθή λύση των αντιθέσεων ανάμεσα στο λαό», και το δεύτερο, άρθρο του Τσέου Γιάγκ, υποδιευθυντή του τμήματος Προπαγάνδας της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας, που δημοσιεύθηκε πρόσφατα στον κινέζικο τύπο.

ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ: Οι μαρξιστές οφείλουν να ασκούνται, να προχωρούν και να κερδίζουν νέες θέσεις στη φωτιά της κριτικής, στη δίνη της πάλης (*)

Το ζήτημα των διανοουμένων

Οι αντιθέσεις στους κόλπους του λαού μας εκδηλώνονται επίσης και μεταξὺ των διανοουμένων. Πολλά εκατομμύρια διανοουμένων, που υπηρετούσαν άλλοτε στην παλιά κοινωνία, πέρασαν τώρα στην υπηρεσία της καινούργιας κοινωνίας. 'Εδώ τίθεται ένα ζήτημα. Με ποιόν τρόπο μπορούν να υψωθούν ως το επίπεδο των απαιτήσεων της καινούργιας κοινο-

νίας και πώς θα τους βοηθήσουμε να ανεβοῦν ως το επίπεδο αυτό; 'Αποτελεί κι' αυτό επίσης μιὰ από τις αντιθέσεις στους κόλπους του λαού.

Στα έφτα τελευταία χρόνια, η πλειοψηφία των διανοουμένων μας έκαμαν αξιοσημείωτες προόδους και τώρα είναι με το μέρος του σοσιαλιστικού καθεστώτος. Πολλοί μελετούν με ζήλο το μαρξισμό και ένα μέρος τους έγιναν κομμουνιστές. 'Ο αριθμός αυτών των τελευταίων, αν και μικρός ακόμα, δεν παύει να μεγαλώνει. Φυσικά υπάρχουν ακόμα ανάμεσα στους διανοουμένους άνθρωποι, που εξακολουθούν να αμφιβάλλουν για το σοσιαλισμό ή που δεν συμφωνούν μαζί του. Μὰ οι άνθρωποι αυτοί αποτελούν μιὰ μικρή μειοψηφία.

(*) Βλ. ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ, «Για την πράξη, για τις αντιθέσεις, για την όρθή λύση των αντιθέσεων ανάμεσα στο λαό». «ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ». 'Αθήνα, 1963.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η Κίνα έχει ανάγκη από το μεγαλύτερο δυνατό αριθμό διανοουμένων για να προωθήσει με επιτυχία το αναγκαίο έργο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Πρέπει να δείξουμε εμπιστοσύνη απέναντι σε όλους τους διανοουμένους, που αληθινά επιθυμούν να υπηρετήσουν την υπόθεση του σοσιαλισμού, να βοηθήσουμε ριζικά τις σχέσεις μας μαζί τους και να τους βοηθήσουμε να λύσουν όλα τα ζητήματα, που απαιτούν μια λύση, για να τους δώσουμε τη δυνατότητα να εκδηλώσουν πλήρως τα ταλέντα τους. Ένας αριθμός συντρόφων μας δεν ξέχουν να κερδίζουν τους διανοουμένους, δείχνονται άκαμπτοι απέναντί τους· δέ δίνουν προσοχή στην εργασία τους, και στον επιστημονικό και πολιτιστικό τομέα αποτολμούν άστοχες έπεμβάσεις σε ζητήματα, στα όποια δεν θα έπρεπε να αναμειγνύονται. Πρέπει το συντομότερο να θέσουμε τέρμα σε όλα αυτά τα λάθη.

Αν και οι διανοούμενοι μας έκαμαν κι' όλας προόδους δεν πρέπει, εξαιτίας αυτού, να επαναπαυθούν. Για να εδωθούν μιστούν με τις απαιτήσεις της νέας κοινωνίας και να ένωθούν σε ένα σύνολο με τους εργάτες και τους αγρότες πρέπει να συνεχίσουν την αναδιαπαιδewγή τους, να απαλλαγούν βαρμιαία από την άστική αντίληψη του κόσμου και να υιοθετήσουν την προλεταριακή, κομμουνιστική κοσμοαντίληψη. Η αλλαγή αυτή στην αντίληψη για τον κόσμο είναι αλλαγή ριζική και ως τώρα δεν μπορούμε ακόμα να πούμε πως οι περισσότεροι διανοούμενοι μας την πραγματοποιήσαν. Έλπίζουμε πως οι διανοούμενοι μας θα συνεχίσουν να προχωρούν πρὸς τα μπρος και πὸς, βαθμιαία, στην πορεία της δουλειάς τους και της μελέτης τους, θα αποκτήσουν κομμουνιστική αντίληψη του κόσμου, πως θα απομοιώσουν τὸ μαρξισμό—λενινισμό και θα συγχωνευθούν σ' ένα σύνολο με τους εργάτες και τους αγρότες. Έλπίζουμε, πως δὲ θα σταματήσουν στα μισά του δρόμου και πὸς, πολλὸν περισσότεροι, δὲ θα κάνουν πίσω, γιατί αυτό θα τοὺς οδηγούσε σε αδιέξοδο. Μὲ τις αλλαγές, που ἐπῆλθαν στὸ κοινωνικό μας καθεστὼς και με την εξέλιξη βασικά της οικονομικῆς βάσης της άστικῆς ιδεολογίας, είδαμε να ἐμφανίζεται όχι μόνο ἡ ανάγκη αλλά και ἡ δυνατότητα αλλαγῆς της κοσμοαντίληψης της πλειείας μάζας τῶν διανοουμένων. Ὡστόσο μιὰ πλήρης αλλαγή της αντίληψης για τὸν κόσμο απαιτεῖ πολὺν ακόμα μεγάλο χρονικό διάστημα. Γι' αυτό πρέπει να προχωρούμε πρὸς τὸ στόχο αυτό με ὑπομονή και να ἀποφεύγουμε κάθε σπουδή. Θὰ βρεθοῦν ὅπωςδήποτε ἄνθρωποι, που δὲ θα θελήσουν με κανένα τρόπο να δεχθοῦν ιδεολογικά τὸ μαρξισμό—λενινισμό και τὸν κομμουνισμό. Δὲν πρέπει να είμαστε απαιτητικοί απέναντι σ' αὐτούς, φτάνει μόνο να ὑποτάσσονται σὲ τις ἀπαιτήσεις τοῦ Κράτους και να ἐνεργοῦν στὰ πλαίσια τῶν νόμων· κι' ἐμεῖς ὀφείλουμε να τοὺς παρέχουμε τὴ δυνατότητα να ἐπιδίδονται σε κατάλληλα ἔργα.

Τὸν τελευταῖο καιρό, παρουσιάστηκε μιὰ χαλάρωση στην ιδεολογική και πολιτική δουλειά ανάμεσα στοὺς διανοουμένους και τοὺς φοιτητές, μεταξύ τους ἐμφανίστηκαν μερικὲς παρεκκλίσεις. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, που σκέπτονται πως δὲν ἔχουν πια ανάγκη να μεριμνῶν για τὴν πολιτική, για τὸ μέλλον της πατρίδας και για τὰ ιδανικά της ἀνθρωπότητας. Στὰ μάτια τους ὁ μαρξισμός που ἦταν τῆς μόδας, για ὁρισμένο καιρό, τώρα πια δὲν είναι τόσο τῆς μόδας. Παίρνοντας ὑπόψη τὴν κατάσταση αὐτή, είναι ἀπαραίτητο τώρα να δυναμώσουμε τὴν ιδεολογική και πολιτική μας δουλειά. Διανοούμενοι και φοιτητές ὀφείλουν, και οἱ μὲν και οἱ δὲ, να μελετοῦν με πάθος. Παράλληλα με τὴν ἐκμάθηση της ἐ-

δικότηας, πρέπει να προοδεύουν και στὸν ιδεολογικό και πολιτικό τομέα, και γι' αὐτὸ πρέπει να μελετοῦν τὸ μαρξισμό, να μελετοῦν τὰ ἐπικαιρά πολιτικά ζητήματα. Ὅποιος δὲν ἔχει σωστὲς πολιτικὲς ἀπόψεις εἶναι σὰ να μὴν ἔχει ψυχή. Ἡ ιδεολογική ἀναδιαπαιδewγή που ἔγινε στὴν τελευταία περίοδο ἦταν ἀναγκαία και ἔφερε θετικά ἀποτελέσματα· όμως οἱ μέθοδοι, που ἐφαρμόστηκαν ἦταν λίγο ἄκαμπτες και πλήγωσαν μερικούς. Αὐτὸ δὲν είναι καλό. Στὸ μέλλον αὐτὸ τὸ λάθος πρέπει να ἀποφευχθεῖ. Ὅλοι οἱ ὁργανισμοὶ και ὁργανώσεις πρέπει να εἶναι ὑπόλογοι για τὴν ιδεολογική και πολιτική δουλειά. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸ Κομμουνιστικό Κόμμα, τὴν Ἐνωση Νεολαίας, τοὺς κυβερνητικὸς ὁργανισμοὺς που εἶναι ἐπιφορτισμένοι με τὴ δουλειά αὐτή και πολλὸν περισσότεροι τοὺς διευθυντὲς και τὸ διδακτικό προσωπικό τῶν μορφωτικῶν ἰδρυμάτων. Ἡ πολιτική μας στὸ πεδίο της ἐκπαίδευσης ὀφείλει να παρέχει τὴ δυνατότητα σε ὅλους ὅσους ἐκπαιδεύονται, να διαπλάθονται ἀπὸ ἠθική, διανοητική και φυσική πλευρά σε τρόπο ὥστε να γίνουν πολιτικισμένοι ἐργαζόμενοι με σοσιαλιστική συνείδηση. Ὀφείλουμε να ἐνθαρρύνουμε τὴν ἐργατικότητα και τὴ φειδὼ στὴν οἰκοδόμηση της χώρας μας. Πρέπει να κάμουμε ὅλη τὴ νεολαία να νιώσει, πως ἡ χώρα μας εἶναι ακόμα πολὺ φτωχή και πως εἶναι ἀδύνατο να μεταβάλουμε ριζικά τὴν κατάσταση αὐτή μέσα σε λίγο χρόνο. Αὐτὸ τὸ ἔργο πέφτει ὁλοκληρωτικά σὲς ἐνωμένες προσπάθειες της νεολαίας και ὅλου τοῦ λαοῦ που θὰ δημιουργήσει με τὰ χέρια του, μέσα σε λίγες δεκαετίες ἕνα κράτος πλούσιο και ἰσχυρό. Ἡ ἐγκαθίδρυση τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστώτος μᾶς ἀνοιξε τὸ δρόμο, που οδηγεῖ στὸν ἰδανικό κόσμο, ἀλλὰ για να γίνει αὐτός ὁ ἰδανικός κόσμος πραγματικότητα, πρέπει να ἐργουστοῦμε σκληρά. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς νέους μας νομίζουν, πως ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή που ζοῦμε σε σοσιαλιστική κοινωνία, ὅλα πρέπει να εἶναι καλά, πως μπορούμε να ἀπολαύσουμε μιὰ ἐντελὼς εὐτυχισμένη ζωή, χωρὶς να ἔχουμε ανάγκη να καταβάλουμε προσπάθειες. Αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα.

«Ἐκατὸ λουλούδια ν' ἀνθίζουν» «ἐκατὸ σχολὲς να συναγωνίζονται μεταξύ τους» και «μακρόχρονη συνύπαρξη και ἀμοιβαῖος ἔλεγχος»

Πὼς διατυπώθηκαν τὰ συνθήματα «ἐκατὸ λουλούδια ν' ἀνθίζουν», «ἐκατὸ σχολὲς να συναγωνίζονται μεταξύ τους» και «μακρόχρονη συνύπαρξη και ἀμοιβαῖος ἔλεγχος»; Διατυπώθηκαν σε ἁρμονία με τις συγκεκριμένες συνθήκες που ὑπάρχουν στὴν Κίνα, πάνω στὴ βάση της ἀναγνώρισης ὅτι ὑπάρχουν ακόμα διαφορές ἀντιθέσεις στὴ σοσιαλιστική κοινωνία, πάνω στὴ βάση τῶν ἁμεσῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Κράτους, που ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γρήγορη ἀνάπτυξη της οικονομίας και της κουλτούρας.

Ἡ πολιτική «ἐκατὸ λουλούδια ν' ἀνθίζουν» και «ἐκατὸ σχολὲς να συναγωνίζονται μεταξύ τους» ὑποκινεῖ σε ἀνάπτυξη τὴν τέχνη και σε πρόοδο τὴν ἐπιστήμη· συντελεῖ στὴν ἀνθησι τοῦ σοσιαλιστικοῦ πολιτισμοῦ στὴ χώρα μας. Στὴν τέχνη, οἱ ποικίλες μορφές και τὰ ποικίλα στύλ μποροῦν ἐλεύθερα να ἀντιπτύσσονται. Στὴν ἐπιστήμη, οἱ διαφορές σχολὲς μποροῦν ἐλεύθερα να συναγωνίζονται ἢ μιὰ τὴν ἄλλη. Θεωρούμε πως ἡ ἐξαναγκαστική ἐπιβολὴ ἐνὸς στύλ, μιᾶς σχολῆς, και ἡ ἀπαγόρευση ἐνὸς ἄλλου στύλ, μιᾶς ἄλλης σχολῆς, με διοικητικά μέτρα θὰ ζημιῶνε τὴν ἀνάπτυξη της τέχνης και της ἐπιστήμης. Τὸ ζήτημα για τὸ τι εἶναι ἀληθινὸ και τι ψεύτικο, στὴν τέχνη και στὴν ἐπιστήμη, πρέπει να λύνεται με τὴν ἐλεύθερη συζήτηση στοὺς καλλιτεχνικοὺς και ἐπιστημονικοὺς κύκλους, πρέπει να λύνεται ἀπὸ τὴν πράξη της τέχνης και της ἐπιστήμης, και όχι με ἀπλουστευμένες μεθόδους. Για να καθοριστεῖ τι εἶναι ὀρθὸ και τι ἐσφαλμένο, ἡ δοκιμασία τοῦ χρόνου εἶναι συχνὰ ἀναγκαία. Ἡ ἱστορία

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

διδάσκει, πώς το νέο, το όρθό, δέ γίνεται άμέσως άποδεκτό από την πλειοψηφία των ανθρώπων, και δέν μπορεί να αναπτυχθεί παρά στην πάλη μέσα από δύσκολους δρόμους. Συνα στην αρχή, οι άνθρωποι δέν αναγνωρίζουν αυτό που είναι σωστό και καλό, δέν τδ δέχονται σάν «εθόσμο λουλούδι» αλλά, αντίθετα, τδ θεωρούν «δηλητηριώδες χόρτο». Στόν καιρό τους, ή θεωρία του Κοπέρνικου για τδ ήλιακό σύστημα και ή θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου κριθήκαν λαθεμένες και έπεβλήθησαν ύστερα από δύσκολη πάλη. Η ιστορία της χώρας μας προσφέρει επίσης άρκετά παρόμοια παραδείγματα. Στή σοσιαλιστική κοινωνία οι δροι για την ανάπτυξη των νέων πραγμάτων είναι ριζικά διαφορετικοί από τούς όρους της καλιάς κοινωνίας και πολύ πιο εύνοϊκοί. Παρ' όλα αυτά συμβαίνει ακόμα συχνά οι δυνάμεις που γενιούνται να άπωθούνται, οι σωστές ιδέες να καταπνίγονται. Η ανάπτυξη των νέων πραγμάτων μπορεί επίσης να έμποδισθεί, όχι από συνειδητή θέληση καταπνίξης τους, αλλά επειδή δέν κατανοήθηκαν. Για τδ λόγο αυτό στα ζητήματα για τδ τι είναι αληθινό και τι ψευτικό στην έπιστήμη και στην τέχνη, πρέπει να υψωτούμε μια στάση συνετή, να ένθαυρόνουμε την έλεύθερη συζήτηση και να μη θγάζουμε έσπευσμένα συμπεράσματα. Έχουμε τή γνώμη πώς μια τέτοια στάση μπορεί να βοηθήσει στην καλύτερη ανάπτυξη της έπιστήμης και της τέχνης.

Κι' ο μαρξισμός επίσης, αναπτύχθηκε μέσα στην πάλη. Στην αρχή, ύπηρεξε άντικείμενο παντοειδών επιθέσεων και θεωρήθηκε για «δηλητηριώδες χόρτο» σε πολλά μέρη του κόσμου. Όμως, στις σοσιαλιστικές χώρες ο μαρξισμός κατέχει μια θέση διαφορετική. Αλλά ακόμα και στις σοσιαλιστικές χώρες ύπάρχουν ως την ώρα ιδέες μη μαρξιστικές καθώς και ιδέες αντιμαρξιστικές. Είναι σίγουρο, πώς στην Κίνα οι κοινωνικοί μετασχηματισμοί, σε ό,τι άφορα την ιδιοκτησία, βασικά ολοκληρώθηκαν. Ο όμοιος με θύελλα μεγάλος ταξικός άγώνας των μαζών βασικά τέλειωσε. Όμως μένουν ακόμα ύπολείμματα των τάσεων που άνατράπηκαν, των τοιφιλιάδων και της καμπραντόρικης άστικής τάξης, ή άστική τάξη' ύπάρχει ακόμα και ή μικροαστική τάξη μόλις άρχισε να άδιαπαιδαγωγείται. Η ταξική πάλη δέν τέλειωσε ακόμα. Η ταξική πάλη άνάμεσα στο προλεταριάτο και την άστική τάξη, άνάμεσα στις διάφορες πολιτικές δυνάμεις και άνάμεσα στο προλεταριάτο και την άστική τάξη στον ιδεολογικό τομέα θα παραταθεί πολύ ακόμα, έχει διακυμάνσεις και θα μπορούσε σε όρισμένες στιγμές να γίνει πολύ όξεία. Τδ προλεταριάτο επιδιώκει να μεταβάλλει τδν κόσμο σύμφωνα με τή δική του κοσμοαντίληψη, άκριβώς όπως τδ επιδιώκει αυτό ή άστική τάξη. Στόν τομέα αυτό, τδ ζήτημα τού ποιος είναι νικητής, ο σοσιαλισμός ή ο καπιταλισμός, δέν έχει ακόμα πραγματικά λυθεί. Οι μαρξιστές είναι ακόμα μια μειοψηφία στο σύνολο του πληθυσμού και άνάμεσα στους διανοούμενους. Γι' αυτό, όπως στο παρελθόν, ο μαρξισμός πρέπει να αναπτυχθεί μέσα στην πάλη. Ο μαρξισμός μόνο μέσα στην πάλη μπορεί να αναπτυχθεί. όχι μόνο στο παρελθόν ήταν έτσι, αλλά ακόμα και σήμερα έτσι είναι και έτσι θα είναι σίγουρα και στο μέλλον. Αυτό που είναι όρθό αναπτύσσεται πάντα μέσα σε μια πορεία άγώνα εναντίον εκείνων που είναι έσφαλμένο. Τδ αληθινό, τδ καλό και τδ άραίο ύφίστανται πάντα σε αντίθεση με τδ έσφαλμένο, τδ κακό, και τδ άσχημο και αναπτύσσονται πάντα στην πάλη εναντίον τους. "Ο-

ταν ένα πράγμα έσφαλμένο άπορριφθεί παντού από τούς ανθρώπους και μια νέα αλήθεια γίνει παντού άποδεκτή απ' αυτούς, τότε μια καινούργια αλήθεια μπαίνει σε άγώνα εναντίον άλλων έσφαλμένων ιδεών. Η πάλη αυτή ποτέ δέν θα σταματήσει. Αυτό, είναι ο νόμος της ανάπτυξης της αλήθειας και βέβαια και ο νόμος ανάπτυξης τού μαρξισμού.

Θα χρειασθεί ακόμα άρκετό χρονικό διάστημα για να κριθεί ή έκβαση της ιδεολογικής πάλης μεταξύ σοσιαλισμού και καπιταλισμού στη χώρα μας. Και αυτό γιατί ή επίδραση της άστικής τάξης, και των διανοουμένων, που προέρχονται από την παλιά κοινωνία, θα παρμένει ακόμα στη χώρα για πολύ καιρό σάν ταξική ιδεολογία. "Αν δέν κατανοηθεί έπαρκώς ή δέν κατανοηθεί καθόλου αυτή ή κατάσταση, ύάρχει κίνδυνος να διαπράξουμε σοβαρότερα λάθη, να παραγνωρίσουμε την άνάγκη της συνέχισης τού άγώνα στον ιδεολογικό τομέα. Η ιδεολογική πάλη διαφέρει από τις άλλες μορφές πάλης. Έδώ δέν μπορούμε να εφαρμόσουμε τις χονδροειδείς μεθόδους τού έξαναγκασμού, μπορούμε να εφαρμόσουμε μόνο την ύπομονητική μέθοδο της συζήτησης. Τώρα ο σοσιαλισμός διαθέτει στην ιδεολογική πάλη ενόπλιους όρους. Η κύρια δύναμη της κρατικής έξουσίας βρίσκεται στα χέρια τού εργαζόμενου λαού που καθοδηγείται από τδ προλεταριάτο. Τδ Κομμουνιστικό κόμμα είναι ισχυρό κι' έχει μεγάλο κύρος. Κι' αν ακόμα παρουσιάζονται λάθη και έλλείψεις στην εργασία μας, κάθε τίμιος άνθρωπος τδ βλέπει, πώς είμαστε δίκαιοι άέναντι στο λαό, πώς είμαστε άποφασισμένοι και ίκανοί, να άνοικοδομήσουμε τή χώρα μας μαζί με τδ λαό, πως σημειώσαμε κι' όλας τεράστιες έπιτυχίες και πως θα σημειώσουμε κι' άλλες, ακόμα μεγαλύτερες. Η τεράστια πλειοψηφία των άστικών στοιχείων και των διανοουμένων που προέρχονται από την παλιά κοινωνία, είναι πατριώτες, θέλουν να ύπηρετήσουν τή σοσιαλιστική τους πατρίδα που αναπτύσσεται με γρήγορους ρυθμούς και καταλαβαίνουν, πως άποκαμένοι από την ύπόθεση τού σοσιαλισμού, άποκαίμενοι από τδν εργαζόμενο λαό που καθοδηγείται από τδ Κομμουνιστικό κόμμα, δέ θα έχουν πια κανένα σδν όποιο να στηριχθούν, ούτε λαμπρό μέλλον προς τδ όποιο να προσβλέπουν.

Έτσι πεύ τδ έρώτημα: μια και είναι δεδομένο, πως στη χώρα μας ή πλειοψηφία των ανθρώπων αναγνωρίζει πια τδ μαρξισμό σάν κυρίαρχη ιδεολογία, θα μπορούσε να τδν κριτικάρει κανείς; Ασφαλώς ναί. Ο μαρξισμός είναι έπιστημονική αλήθεια. δέ φοβάται την κριτική. "Αν ο μαρξισμός φοβόταν την κριτική, αν ο μαρξισμός μπορούσε να άνατραπεί με την κριτική, δέ θα άξιζε τίποτα. Αληθινά, μήπως οι ιδεαλιστές δέν κριτικάρουν, κάθε μέρα και με όλους τούς δυνάτοους τρόπους τδ μαρξισμό; Μήπως οι άνθρωποι που κυριαρχούν από άστικές και μικροαστικές άντιλήψεις και δέν έπιθυμούν να τις αλλάξουν, δέν κριτικάρουν τδ μαρξισμό με όλους τούς δυνατούς τρόπους; Οι μαρξιστές δέν κρίνεται να τή φοβούνται την κριτική απ' όπου κι' αν προέχεται. Αντίθετα, όφείλουν να άσκοῦνται, να προχωρούν και να κερδίζουν νέες θέσεις στη φωτιά της κριτικής, στη δίνη της πάλης. Το να παλεύεις εναντίον των έσφαλμένων ιδεών είναι σά να κάνεις έμβόλιο. Χάρη στην ένέργεια τού έμβολίου, ή άνοσία τού οργανισμού ένισχύεται. Τα φυτά που μεγάλωσαν σε θερμοκήπια δέν έχουν πιθανότητες να γίνουν γερά. Η εφαρμογή της πολιτικής «Έκατο λουλούδια ν' άνθίζουν», «έκατο σχολές να συναγωνίζονται μεταξύ τους», όχι μόνο δέ θα έξασθενήσει την ήγετική θέση τού μαρξισμού σδν ιδεολογικό τομέα, αντίθετα θα τή δυναμώσει.

Ποιά πρέπει να είναι ή πολιτική μας άέναντι στις μη μαρξιστικές ιδέες; Σε ό,τι άφορα τούς άποδειγμένους άντεπαναστάτες και τά στοιχεία, που ύποσκάπτουν την ύπόθεση τού σοσιαλισμού, τδ ζήτημα είναι απλό. τούς στερούμε απλώς την έλευθρία τού λόγου. Πρόκειται για μια έντελώς διαφορετική ύπόθεση ύταν άντιμετωπίζουμε τις έσφαλμένες ιδέες στους κόλπους τού λαού. Μπορούμε να έξοστρακίσουμε τις ιδέες αυτές και να μη τις δώσουμε καμιά δυνατότητα να έκφρασθούν; Φυσικά όχι. Η έκφραση άπλουστευμένων μεθόδων για τή λύση των ιδεολογικών προβλημάτων στους κόλπους τού λαού, για τή λύση των προβλημάτων που σχετίζονται με την πνευματική ζωή τού ανθρώπου, όχι μόνο δέ φέρνει άποτελέσματα, μα επιπλέον είναι έξαιρετικά έπιδραστική. Μπορείτε να άπαγορεύσετε την έκφραση των έσφα-

(1) Έδώ ο Μάο Τσέ-τούνγκ έννοει την έθνική άστική τάξη. Σ.τ.μ.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

μένων ιδεών μὰ οἱ ιδέες θὰ παραμείνουν στὴ θέσθ τους. Καὶ οἱ ὁρθές ιδέες, ἂν καλλιεργηθοῦν σὲ θερμοκήπιο, ἂν δὲν ἐκτεθοῦν στὸν ἀέρα καὶ τῇ βροχῇ, ἂν δὲν ἀποκτήσουν ἀνοσία, δὲ θὰ μπορέσουν νὰ θριαμβεύσουν, ὅταν θὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς ἐσφαλμένες ιδέες. Γι' αὐτὸ μόνο μὲ τὴ μέθοδο τῆς συζήτησης, τῆς κριτικῆς, τῶν κρίσεων, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναπτύξει ἀληθινὰ τὶς ὁρθές ιδέες, νὰ ἐξαλείψει τὶς ἐσφαλμένες ιδέες καὶ νὰ λύσει τὰ προβλήματα.

Ἡ ἀστική καὶ μικροαστική ἰδεολογία ὅπωςδήποτε κάποιον θὰ καθρεφτισθεῖ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, στὰ πολιτικά καὶ ἰδεολογικά ζητήματα. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀποτρέψουμε αὐτό. Δὲν πρέπει, καταφεύγοντας σὲ πειστικὲς μεθόδους νὰ ἐμποδίζουμε τὴν ἐκδήλωση τῆς ἰδεολογίας αὐτῆς. Ἀλλὰ, πρέπει νὰ ἐπιτρέπουμε τὴν ἐκδήλωσή της καὶ ταυτόχρονα νὰ τὴν κάνουμε ἀντικείμενο συζήτησεων καὶ νὰ τὴν ὑποβάλλουμε στὴν ἐνδεδειγμένη κριτική. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὀφείλουμε νὰ κριτικάρουμε κάθε εἶδος ἐσφαλμένες ιδέες. Φυσικά, δὲ θὰ παραιτηθῶμε ἀπὸ τὴν κριτικὴ τῶν ἐσφαλμένων ιδεών, δὲ θὰ μένουμε ἀλλοὶ θεατές, ἐνῶ αὐτὲς νὰ διαδίδονται ἀνεμπόδιστα καὶ δὲ θὰ ἐπιτρέψουμε νὰ κατακτήσουν τὸ πεδίο. Ἄν ὑπάρχουν λάθη πρέπει νὰ τὰ καταγγέλλουμε, ἂν ὑπάρχουν δηλητηριώδη χόρτα, πρέπει νὰ τὰ ξεριζώνουμε. Μὰ ἢ κριτική, στὸ πεδίο αὐτό, δὲν πρέπει νὰ εἶναι δογματική. Δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζουμε τὴ μεταφυσική μέθοδο. Πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου. Ἡ κριτικὴ ὀφείλει νὰ βασίζεται στὴν ἐπιστημονικὴ ἀνάλυση, ὀφείλει νὰ εἶναι ὁλοκληρωτικὰ πειστική. Ἡ δογματικὴ κριτικὴ δὲ φέρνει καμιά λύση. Δὲ θέλουμε κανενὸς εἶδους δηλητηριώδη χόρτα, ὀφείλουμε ὅμως μὲ καθαρὸ μυαλὸ νὰ διακρίνουμε ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι πραγματικὰ δηλητηριώδες χόρτο, ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἔθιομο λουλούδι. Ὀφείλουμε μαζί μὲ τὶς μάξες, νὰ μάθουμε νὰ κάνουμε συνετὰ αὐτὴ τὴ διάκριση, καὶ μαζί μ' αὐτὲς νὰ παλέψουμε ἐναντίον τῶν δηλητηριωδῶν χόρτων, ἐφαρμόζοντας ὁρθὲς μεθόδους.

Καταδικάζοντας τὸ δογματισμὸ, ὀφείλουμε ταυτόχρονα νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὴν κριτικὴ τοῦ ἀναθεωρητισμοῦ. Ὁ ἀναθεωρητισμός, ἢ ὁ ὀρθορροϊσμός τῆς δεξιᾶς εἶναι ἓνα ἀστικὸ ἰδεολογικὸ ρεῦμα. Εἶναι ἀκόμη πὺ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸ δογματισμὸ. Οἱ ἀναθεωρητές, οἱ ὀρθορροϊστές τῆς δεξιᾶς, ἐπιδιοκίμαζον μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλέων τὸ μαρξισμό, χτυποῦν κι' οὗτοι τὸ «δογματισμὸ». Μὰ ὁ ἀληθινὸς στόχος τῶν ἐπιθέσεων τους εἶναι στὴν πραγματικότητα οἱ θεμελιώδεις θέσεις τοῦ μαρξισμοῦ. Τάσσονται ἐναντίον τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς διαλεκτικῆς ἢ πὺ σωστὰ διαστρεβλώνουν τὸν ὕλισμό καὶ τὴ διαλεκτική, τάσσονται ἐναντίον τῆς δημοκρατικῆς δικτατορίας τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἡγετικοῦ ρόλου τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἢ πὺ σωστὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἐξασθενίσουν τὴν δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἡγετικὸ ρόλο τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος. Τάσσονται ἐναντίον τῶν σοσιαλιστικῶν μετασχηματισμῶν καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησής ἢ, πὺ σωστὰ, προσπαθοῦν νὰ ὑπονομεύσουν τοὺς σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμοὺς καὶ τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμηση. Ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν ἐμπρακτικὴ νίκη, ποὺ σημείωσε στὴ χώρα μας ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει ἕνας ἀριθμὸς ἀνθρώπων, ποὺ ζητοῦν μάταια νὰ παλινωρθώσουν τὸ καπιταλιστικὸ καθεστῶς. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι διεξάγουν πάλιν ἐναντίον τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, μαζί καὶ στὸν ἰδεολογικὸ. Στὴν

πάλιν αὐτὴ οἱ ἀναθεωρητές εἶναι οἱ καλύτεροί τους σύμμαχοι.

Τὰ δύο συνθήματα «ἐκατὸ λουλούδια ν' ἀνθίζουν» καὶ «ἐκατὸ σχολὲς νὰ συναγωνίζονται μεταξύ τους», ἂν τὰ κρίνουμε ἀπὸ τὴν ὁρολογία, δὲν ἔχουν ταξικὸ χαρακτήρα: μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ προλεταριάτο, ἀλλὰ ἐπίσης κι' ἀπὸ τοὺς ἀστούς καὶ ἀπὸ ἄλλους. Κάθε τάξη, κάθε κοινωνικὸ στρώμα καὶ κάθε κοινωνικὴ ὁμάδα ἔχει τὴ δική της ἐμπνεύσει γιὰ τὸ τί εἶναι δηλητηριώδη χόρτα καὶ τί ἔθιομα λουλούδια. Ἀλλὰ τότε, ἀπὸ τὴν ἄποψη τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν, ποῖα εἶναι σήμερα γιὰ μᾶς τὰ κριτήρια ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ ἀναγνωρίζουμε τὰ ἔθιομα λουλούδια καὶ τὰ δηλητηριώδη χόρτα; Πῶς νὰ προσδιορίσουμε τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας, τὸ ἀληθινὸ καὶ τὸ ψεύτικο στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις μας; Φρονοῦμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Συντάγματος μας, σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τῆς τεραστίας πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ μας καὶ μὲ τὶς γενικὲς πολιτικὲς θέσεις ποὺ διακηρύχθηκαν σὲ διάφορες ἐκκαιρίες ἀπὸ ὅλα τὰ κόμματα καὶ τὶς πολιτικὲς ὁμάδες τῆς χώρας μας, εἶναι νὰ σταθούμε στὰ γενικὰ χαρακτηριστικά, μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ καλὸ:

1ο. Αὐτὸ ποὺ συντελεῖ στὴν συσπείρωση ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς πολυεθνικῆς χώρας μας καὶ ὅχι αὐτό, ποὺ προκαλεῖ τὴ διαίρεση στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ.

2ο. Αὐτό, ποὺ συντελεῖ στοὺς σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμοὺς καὶ τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμηση καὶ ὅχι αὐτό, ποὺ βλάπτει τοὺς σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμοὺς καὶ τὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμηση.

3ο. Αὐτό, ποὺ συντελεῖ στὸ δυνάμωμα τῆς δημοκρατικῆς δικτατορίας τοῦ λαοῦ καὶ ὅχι αὐτό, ποὺ ὑπονομεύει ἢ ἐξασθενεῖ αὐτὴ τὴ δικτατορία.

4ο. Αὐτό, ποὺ συντελεῖ στὸ δυνάμωμα τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, καὶ ὅχι ὅ,τι ὑπονομεύει ἢ ἐξασθενεῖ τὸ σύστημα αὐτό.

5ο. Αὐτό, ποὺ συντελεῖ στὸ δυνάμωμα τοῦ καθοδηγητοῦ ρόλου τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ ὅχι αὐτό, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν παραίτηση ἀπὸ τὸν καθοδηγητικὸ αὐτὸ ρόλο ἢ στὴν ἐξασθένησή του.

6ο. Αὐτό, ποὺ συντελεῖ στὴ διεθνὴ σοσιαλιστικὴ ἀλληλεγγύη καὶ τὴ διεθνὴ ἀλληλεγγύη ὅλων τῶν λαῶν ποὺ ἀγαποῦν τὴν εἰρήνη, καὶ ὅχι αὐτό, ποὺ βλάπτει τὶς δυὸ αὐτὲς μορφὲς ἀλληλεγγύης.

Ἀπὸ τὰ ἑξὶ αὐτὰ κριτήρια, τὰ πὺ σημαντικὰ εἶναι, ὁ σοσιαλιστικὸς δρόμος καὶ ὁ καθοδηγητικὸς ρόλος τοῦ Κόμματος. Τὰ κριτήρια αὐτὰ προβλήθηκαν γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ ὅχι γιὰ νὰ παρεμποδιστεῖ ἢ ἐλεύθερη συζήτηση τῶν διαφορῶν προβλημάτων ἀνάμεσα στὸ λαό. Ὅσοι δὲν ἐπιδιοκίμαζον αὐτὰ τὰ κριτήρια, μποροῦν νὰ διατυπώνουν τὶς ἀπόψεις τους καὶ νὰ φέρουν ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ τὶς στηρίξουν. Ἀλλὰ ὅταν ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἔχει κριτήρια προσδιορισμένα μὲ σαφήνεια ὅσα μπορεῖ νὰ προωθήσει τὴν κριτικὴ καὶ αὐτοκριτικὴ σὲ σωστὸ δρόμο, ὅσα μπορεῖ, χρησιμοποιώντας αὐτὰ τὰ κριτήρια, νὰ καθορίσει τὴν ὁρθότητα τῶν λόγων καὶ ἔργων τῶν ἀνθρώπων, προσδιορίζοντας ἂν πρόκειται γιὰ ἔθιομα λουλούδι ἢ γιὰ «δηλητηριώδη χόρτα». Τὰ κριτήρια, ποὺ ἀναφέρθηκαν παραπάνω, εἶναι πολιτικά. Φυσικά, γιὰ νὰ προσδιοριστεῖ ἡ ὁρθότητα τῶν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν ἢ ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία τῶν ἔργων τέχνης, χρειάζονται ἐπιπλέον μερικὰ εἰδικὰ κριτήρια. Ὅμως, τὰ ἑξὶ πολιτικά κριτήρια ποὺ ἀναφέρθηκαν εἶναι ἐφαρμοσμένα σὲ κάθε πολιτικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ δραστηριότητα. Σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ χώρα σὰν τὴ δική μας, μπορεῖ νὰ ὑπάρξει χρηστικὴ ἐπιστημονικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ δραστηριότητα, ποὺ νὰ πηγαίνει ἀντίθετα σ' αὐτὰ τὰ πολιτικὰ κριτήρια;

Ὅλες οἱ ἀπόψεις ποὺ ἐξέθεσα ἔχουν γιὰ βάση τὶς συγκεκριμένες ἱστορικὲς συνθήκες στὴ χώρα μας. Οἱ συνθήκες ποικίλλουν στὶς διάφορες σοσιαλιστικὲς χώρες καὶ γιὰ τὰ διάφορα Κομμουνιστικὰ κόμματα, γι' αὐτὸ καθόλου δὲν νομίζουμε ὅτι εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἢ ἐφαρμογὴ τῆς κινεζικῆς μεθόδου.

Τὸ σύνθημα «μακρόχρονη συνύπαρξη» καὶ «ἀμοιβαῖος ἔ-

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

λέγχος» είναι επίσης καρπός των συγκεκριμένων ιστορικών συνθηκών της χώρας μας. Δεν προβλήθηκε απότομα· ώριμασε με το πέρασμα πολλών χρόνων. Η ιδέα της μακρόχρονης συνύπαρξης υπήρχε από πολλά χρόνια σέ μās, αλλά τόν περασμένο χρόνο, όταν τὸ σοσιαλιστικὸ καθεστὼς εἶχε πᾶ ἐγκαθιδρυθεῖ βασικά, τὸ σύνθημα αὐτὸ διατυπώθηκε με σαφήνεια.

Γιατί πρέπει νὰ δεχτοῦμε τὴν παρατεταμένη συνύπαρξη τῶν κομμάτων καὶ δημοκρατικῶν ομάδων τῆς ἀστικῆς καὶ τῆς μικροαστικῆς τάξης μετὰ τὸ πολιτικὸν κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης; Γιατί δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ μὴν ἐφαρμόσουμε τὴν πολιτικὴ τῆς μακρόχρονης συνύπαρξης ἀπέναντι σὲ ὅλα τὰ κόμματα καὶ τὶς πολιτικὲς ομάδες, ποὺ εἰλικρινὰ στρέφουν τὶς προσπάθειές τους στὸ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὸ λαὸ στὴν ὑπόθεσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ ποὺ ἀπολαμβάνουν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1950, στὴ δεύτερη σύνοδο τῆς Πολιτικῆς συμβουλευτικῆς συνέλευσης τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ εἶχα πεῖ: «Ἄν κανεὶς θέλει ἀληθινὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ λαὸ, ἂν πραγματικὰ βοηθήσῃ τὸ λαὸ, ὅταν αὐτὸς βρίσκταν ἀκόμα σὲ δύσκολες στιγμὲς, ἂν ἔκαμε ὀφέλημα ἔργα, κι' ἂν ἐπίσης ἐξακολουθεῖ νὰ δρᾷ μετὰ τὴν ἴδια συνέπεια, χωρὶς νὰ τὰ διπλῶναι στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ λαὸς καὶ ἡ λαϊκὴ κυβέρνηση δὲν θὰ ἔχουν λόγους νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν καὶ νὰ μὴν τοῦ προσφέρουν τὰ μέσα νὰ ζήσει καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ λαὸ».

ΤΣΕΟΥ ΓΙΑΝΓΚ: Ἡ τέχνη καὶ ἡ λογοτεχνία πρέπει νὰ ἐνωθοῦν στενὰ μετὰ τὸ λαὸ καὶ νὰ ὑπηρετοῦν τὴν ἐπανάστασίν του

«Ὡς κρατήσουμε ψηλὰ τὴν κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, ὡς γίνουμε μαχητὲς τῆς πέννας ποὺ διακρίνονται τόσο στὴ σωματικὴ ἐργασία ὅσο καὶ στὴ λογοτεχνικὴ δημιουργία».

Στὸν κόσμο, τὴν παρούσα στιγμὴ, ὑπάρχει κάθε εἶδος τέχνης καὶ λογοτεχνίας, ὑπάρχει ἀντιδραστικὴ τέχνη καὶ λογοτεχνία ὅπως καὶ προοδευτικὴ τέχνη καὶ λογοτεχνία. Ἡ τέχνη καὶ ἡ λογοτεχνία ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὸν καπιταλισμὸ εἶναι ἀντιδραστικὴ, ἐκφυλισμένη καὶ παραχμασμένη, εἶναι ἕνα φαρμακερὸ εἶδος ποὺ χαλάει τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Ἡ τέχνη καὶ ἡ λογοτεχνία τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν εἶναι ἡ ἀντανάκλαση τῆς δυτικῆς ἀστικῆς τέχνης καὶ λογοτεχνίας. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑψώνει τὴ σημαία τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἡ τέχνη τους, οὐσιαστικά, προδίδει καὶ πολεμεῖ τὸ σοσιαλισμὸ καὶ τὸ λαὸ. Συνοφάνει τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὸν ἐπαναστατικὸ πόλεμον, λερώνει τὴ δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου, ἐκθεματίζει τὸν ἀστικὸ «φιλανθρωπισμὸ» καὶ πασιφισμό, διαδίδει τὴν πυρηνικὴ τρομοκρατία, προπαγανδίζει τὴ φιλοσοφία «νὰ ζήσουμε μετὰ κάθε τρόπο», προβάλλει ὅλον τὸν εἶδον τὶς ἐκφυλισμένες ἀστικὲς ἰδέες καὶ ἕναν τρόπο ζωῆς εἰλικρινὰ ἀστικὸ. Μιὰ τέτοια τέχνη καὶ μιὰ τέτοια λογοτεχνία ἔγινε ὄργανον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ γιὰ τὴν ἰδεολογικὴ διάβρωση τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν· ἀνοίγει τὸ δρόμον γιὰ τὴν παλινδρόσωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Αὐτά, ποὺ ἐξέθεσα παραπάνω, ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὴν πολιτικὴ βάση γιὰ τὴ μακρόχρονη συνύπαρξιν τῶν διαφόρων κομμάτων. Παρατεταμένη συνύπαρξιν τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῶν ἄλλων κομμάτων καὶ δημοκρατικῶν ομάδων, τέτοια εἶναι ἡ ἐπιθυμία μας, τέτοια εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ πολιτικὴ μας. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα ἂν τὰ κόμματα καὶ οἱ δημοκρατικὲς ομάδες θὰ μπορέσουν νὰ ὑπάρξουν γιὰ μακρόχρονη περίοδο, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ καθορισθεῖ ἀπλῶς, ἀπὸ μόνον τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπὸ τὸ πῶς θὰ συμπεριφεροῦν τὰ κόμματα καὶ οἱ δημοκρατικὲς ομάδες, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον θὰ ἀπολαμβάνουν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ.

Ὁ ἀμοιβαῖος ἔλεγχος μεταξὺ τῶν κομμάτων καὶ τῶν πολιτικῶν ομάδων ἐπίσης ὑπάρχει κιόλας ἀπὸ καιρὸ, μετὰ τὴν ἐννοία ὅτι ἀνταλλάσσουν ἀμοιβαίαν συμβουλὴν καὶ ἀλληλοκριτικὰ κριτικὰ. Ὁ ἀμοιβαῖος ἔλεγχος δὲν εἶναι φυσικὰ μονόπλευρος. Τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα μπορεῖ νὰ ἐλέγχει τὰ κόμματα καὶ τὶς δημοκρατικὲς ομάδες, καὶ τὰ κόμματα καὶ οἱ δημοκρατικὲς ομάδες μποροῦν ἐπίσης νὰ ἐλέγχουν τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα. Γιατί δεχόμαστε τὸν ἔλεγχον τῶν κομμάτων καὶ τῶν δημοκρατικῶν ομάδων πάνω στὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα; Γιατί ἕνα κόμμα, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἕνα ἄτομον, ἔχει μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἀκούει γνώμες διαφορετικῆς ἀπὸ τὴ δική του. Καθένας ξέρει, πῶς ὁ ἔλεγχος πάνω στὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα ἀσκεῖται κυρίως ἀπὸ τὸν ἐργαζόμενον λαὸ καὶ τὴ μάζα τῶν μελῶν τοῦ κόμματος. Ἄν τὰ κόμματα καὶ οἱ δημοκρατικὲς ομάδες κάνουν τὸ ἴδιο, αὐτὸ θὰ μᾶς κάνει ἀκόμα μεγαλύτερο καλὸ. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ γνώμῶν ἀνάμεσα στὰ κόμματα καὶ τὶς δημοκρατικὲς ομάδες καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα καὶ ἡ ἀμοιβαία κριτικὴ μεταξὺ τους δὲν θὰ παῖξουν θετικὸν ρόλον στὰ πλαίσια τοῦ ἀμοιβαίου ἐλέγχου, παρὰ μόνον ἂν ὑποτάσσονται στὰ ἑξὶ πολιτικὰ κριτήρια ποὺ ἀναφέρθηκαν. Γι' αὐτὸ ἐλπίζουμε, πῶς τὰ ἄλλα κόμματα καὶ οἱ δημοκρατικὲς ομάδες θὰ ἀποδώσουν τὴ δέουσα προσοχὴ στὴν ἰδεολογικὴ ἀναδιαπαιδαγώγησιν καὶ θὰ ἐπιδιώξουν τὴ μακρόχρονη συνύπαρξιν μετὰ τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα καὶ τὸν ἀμοιβαῖον ἔλεγχον, ἔτσι ὥστε νὰ σταθοῦν στὸ ἐπίπεδον τῶν ἀπαιτήσεων τῆς νέας κοινωνίας.

Ἡ τέχνη μας καὶ ἡ λογοτεχνία μας βρίσκονται ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν ἱμπεριαλιστικὴ καὶ στὴ ρεβιζιονιστικὴ τέχνη καὶ λογοτεχνία. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ἐνθαρρύνει τὸ λαὸ γιὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀδιάκοπην ἐπανάστασιν. Διαδίδει στὸ λαὸ σοσιαλιστικὲς καὶ κομμουνιστικὲς ἰδέες, ἰδέες σχετικὲς μετὰ τὴν ταξικὴ πάλη καὶ τὸν λαϊκὸν πόλεμον, ἰδέες ἐμποτισμένες ἀπὸ τὸν προλεταριακὸν διεθνισμό. Ὅπως ἔχει πεῖ ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ, «γίνεται ἕνα πανίσχυρον ὄπλον γιὰ νὰ ἐνώσει καὶ νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τὸ λαὸ, γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸν ἐχθρὸν».

Τὸ 1940, ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔγραφε στὸ ἔργον του «Νέα Δημοκρατία», πῶς ἡ κοινότητά μας «πρέπει νὰ μπεῖ στὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἀγροτικῆς ποὺ ἀποτελοῦν πάνω ἀπὸ τὸ 90 % τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κίνας, γιὰ νὰ γίνῃ προοδευτικὴ δεικτικὸς κοινότητάς». Τὸ 1942, στὶς «παραμβάσεις σὲ συζητήσεις γιὰ τὴ λογοτεχνία καὶ τὴ τέχνη στὸ Γενάν» ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς. Ὑποστηρίζοντας πῶς ἡ τέχνη καὶ ἡ λογοτεχνία πρέπει νὰ ἐξυπη-

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ρετεί τους εργάτες, αγρότες και στρατιώτες, έδειξε πώς το κλειδί για τη λύση αυτού του προβλήματος είναι η συνταύτιση των καλλιτεχνών και συγγραφέων με τους εργάτες, αγρότες και στρατιώτες. Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έφάρμοσε το μαρξισμό-λενινισμό στις συγκεκριμένες συνθήκες του επαναστατικού πολιτιστικού κινήματος της Κίνας και πρόβαλε για πρώτη φορά στην ιστορία της προλεταριακής επανάστασης ένα ολοκληρωμένο γενικό και ακριβές πρόγραμμα για την προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και τη γραμμή της προλεταριακής επαναστατικής τέχνης και λογοτεχνίας. Στην περίοδο, μετά την απελευθέρωση της Κίνας, ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ διατύπωσε επίσης την πολιτική «έκατο λουλούδια να ανθίζουν, ώστε το νέο να βγαίνει από το παλιό», και «έκατο λουλούδια ν' ανθίζουν και έκατο σχολές να ανταγωνίζονται». Πρόβαλε τη μέθοδο για τη λογοτεχνική δημιουργία, το συνδυασμό του επαναστατικού ρεαλισμού με τον επαναστατικό ρωμαντισμό.

Οι θεωρίες του σύντροφου Μάο Τσέ-τούνγκ για την τέχνη και τη λογοτεχνία έχουν ένα πλούσιο περιεχόμενο. Στο κέντρο των θεωριών αυτών βρίσκεται η ιδέα πώς η τέχνη και η λογοτεχνία οφείλουν να βρίσκονται στην υπηρεσία των εργατών, αγροτών και στρατιωτών και πώς οι εργάτες της τέχνης και της λογοτεχνίας οφείλουν να συγχωνεύονται μέσα στις τάξεις των εργατών, αγροτών και στρατιωτών.

Στά μέτωπα της τέχνης και της λογοτεχνίας, η οδός των διαφορών που διακρίνουν ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη, ανάμεσα στο σοσιαλισμό και στον καπιταλισμό και ανάμεσα στο μαρξισμό - λενινισμό και στο ρεβιζιονισμό βρίσκεται στις απαντήσεις που δίνονται στις ακόλουθες έρωτήσεις: 'Η τέχνη και η λογοτεχνία πρέπει ή όχι να είναι στην υπηρεσία των εργατών, αγροτών και στρατιωτών; Οι εργάτες της τέχνης και της λογοτεχνίας πρέπει να συνενώνονται με τις μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών;

Το πρωταρχικό καθήκον της τέχνης μας και της λογοτεχνίας μας στο στάδιο της δημοκρατικής επανάστασης ήταν να καλλιεργούν το πνεύμα της εθνικοδημοκρατικής επανάστασης και της πάλης εναντίον του ιμπεριαλισμού, του φεουδαρχισμού και του γραφειοκρατικού καπιταλισμού· στην εποχή της σοσιαλιστικής επανάστασης, το πρωταρχικό καθήκον της τέχνης μας και της λογοτεχνίας μας είναι να καλλιεργούν το πνεύμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, της πάλης εναντίον του καπιταλισμού και το πνεύμα της ένωσης με τους επαναστατικούς λαούς όλου του κόσμου στην πάλη εναντίον του ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονισμού. Το πρωταρχικό καθήκον της σοσιαλιστικής τέχνης και της σοσιαλιστικής λογοτεχνίας είναι να αγωνίζονται εναντίον του καπιταλισμού, παρά το γεγονός πώς υπάρχουν ακόμα αντιιμπεριαλιστικά και αντιφεουδαρχικά καθήκοντα και από πλευράς αντιμετώπισης των πραγμάτων σε παγκόσμια κλίμακα, το αντιιμπεριαλιστικό καθήκον έχει εξαιρετική σημασία. 'Αλλά στο έσωτερικό της χώρας, το πρωταρχικό καθήκον είναι ο αγώνας εναντίον του καπιταλισμού.

Σύμφωνα με τη μαρξιστική-λενινιστική άποψη, η ταξική πάλη συνεχίζεται στη διάρκεια ολοκλήρωσης της ιστορικής περιόδου του σοσιαλισμού, μέχρι την πραγματοποίηση του κομμουνισμού. Στη βάση της εξέτασης της πρόσφατης ιστορικής πείρας, ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ανέπτυξε αυτή τη θεωρία με έναν εξαιρετικά διεισδυτικό τρόπο. 'Υπέδειξε πώς

στη σοσιαλιστική κοινωνία υπάρχουν ακόμα αντιθέσεις, αντιθέσεις ανάμεσα σε μάζ και στον έχθρο και αντιθέσεις στους κόλπους του λαού και πώς οι τάξεις και η ταξική πάλη εξακολουθούν να υπάρχουν και όταν ακόμα ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός των μέσων παραγωγής έχει ολοκληρωθεί. 'Υπέδειξε πώς η πάλη ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη και η πάλη ανάμεσα στο σοσιαλιστικό δρόμο και στον καπιταλιστικό δρόμο θα συνεχιστεί σε όλη τη διάρκεια της ιστορικής περιόδου της σοσιαλιστικής κοινωνίας μέχρι τον κομμουνισμό. Αυτό αποτελεί μια εξαιρετικά σπουδαία και δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού. 'Η θεωρία του συντρόφου Μάο Τσέ-τούνγκ σχετικά με την ύπαρξη των τάξεων και την ταξική πάλη στη σοσιαλιστική κοινωνία μας υποδείχνει τη θεμελιώδη κατεύθυνση στην οποία πρέπει να προβάλλουμε την εικόνα του σοσιαλισμού.

Είναι αναγκαίο να ζωγραφίζουμε τολμηρά όλους τους τόπους των αντιθέσεων και των αγώνων που ύφιστανται στη σοσιαλιστική κοινωνία. 'Αν δεν προβάλλουμε αυτές τις αντιθέσεις και αυτούς τους αγώνες, θα πελαγώσουμε στο διέξοδο της θεωρίας που λέει πώς «δεν υπάρχει καμμία αντίθεση».

Όταν υπογραμμίζουμε την ανάγκη της περιγραφής του σοσιαλισμού δεν σημαίνει πώς εμείς αντιπαρασώμαστε στην παρούσα ιστορική θεμάτωση. 'Αλλά η παρουσίαση του σημαντικού σοσιαλισμού πρέπει να τίθεται στην πρώτη γραμμή και πρέπει να γίνεται στην πιο πλατιά κλίμακα.

Το ζήτημα, για το αν θα γράφουμε ή όχι για πρωτοπόρες φυσιογνωμίες και ήρωες παρμένους από τις γραμμές των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, συνδέεται με το ζήτημα που συνίσταται στο αν η τέχνη μας και η λογοτεχνία μας είναι πραγματικά επαναστατικές και σοσιαλιστικές και αν γράφοντας υιοθετούμε ή όχι μια θέση πραγματικά προλεταριακή. Είναι δυνατό να παρουσιάσουμε τυπικές εικόνες ήρώων παρμένους από τις γραμμές του προλεταριάτου και των άλλων εργαζομένων; 'Η απάντηση στο έρωτημα αυτό καθορίζεται από το αν η τέχνη μας και η λογοτεχνία μας εφθασαν ή όχι στην ωριμότητα. 'Η τέχνη και η λογοτεχνία κάθε τάξης εγκομμάζει τις εξέχουσες φυσιογνωμίες της τάξης αυτής.

Από τη στιγμή που η τέχνη και η λογοτεχνία τίθενται σταθερά στην υπηρεσία του σοσιαλισμού, στην υπηρεσία των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, όσο μεγαλύτερη ποικιλία υπάρχει σε μορφές και στο στόλ, τόσο καλύτερα θα είναι τα αποτελέσματα. 'Η έμμελλε ανάμεσα στα διάφορα καλλιτεχνικά στόλ πρέπει όχι μόνο να επιτρέπεται, αλλά ακόμα να ενθαρρύνεται. Αυτό στη σοσιαλιστική τέχνη και στη σοσιαλιστική λογοτεχνία είναι εκείνο που έννοούμε με το σύνθημα «έκατο λουλούδια να ανθίζουν».

Ένα νέο επαναστατικό περιεχόμενο απαιτεί νέες μορφές και νέο στόλ. 'Εχοντας ένα καλό πολιτικό περιεχόμενο και μια έλκτική καλλιτεχνική μορφή, η τέχνη μας και η λογοτεχνία μας θα μπορέσουν να παίξουν ακόμα καλύτερα το διαπαιδαγωγικό τους ρόλο και να καθοδηγήσουν εκατομμύρια ανθρώπους.

Για να αναπτύξουμε γρήγορα μια όγιά σοσιαλιστική λογοτεχνία πρέπει να ενώσουμε τις προσπάθειες της καθοδήγησης, των συγγραφέων και των λαϊκών μαζών. 'Η καθοδήγηση πρέπει να υποδείχνει τον προσανατολισμό, να προβάλλει τα καθήκοντα, να βοηθάει τους συγγραφείς και να τους καθοδηγεί ιδεολογικά στη διάρκεια της πορείας της δημιουργικής τους εργασίας. Όταν η πολιτική καθορίζει την τέχνη και τη λογοτεχνία και όταν συγχωνεύονται η ατομική σοφία και η συλλογική σοφία, η λογοτεχνική δημιουργία δεν αποτελεί πια προσωπική απασχόληση ενός ατόμου, αλλά ένα συστατικό τμήμα της επαναστατικής υπόθεσης του κόμματος και των μαζών.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει πει σε πολλές ευκαιρίες πώς το Κόμμα οφείλει να δίνει μια μεγάλη προσοχή στο πρόβλημα της διαμόρφωσης και της διαπαιδαγώγησης των κληρονόμων της υπόθεσης της προλεταριακής επανάστασης.

'Υπάρχουν δύο, θεμελιώδη αντίθετες γραμμές για τη δια-

μόρφωση κληρονόμων: ή μιὰ είναι ή μαρξιστική-λενινιστική γραμμή, αυτή που λέει πώς οι εργάτες της τέχνης και της λογοτεχνίας οφείλουν να επιμένουν στην επαναστατική τελειοποίηση και στη δουλειά, πώς ή νέα μας γενιά πρέπει να διαπρέπει τόσο στη λογοτεχνική δημιουργία όσο και στη δουλειά και πώς ή διαφορά ανάμεσα στη σωματική εργασία και στην πνευματική εργασία πρέπει βαθμιαία να μειώνεται και τελικά να εξαλειφθεί, ενώ θα προετοιμάζουμε τους αναγκαίους όρους για τὸ πέρασμα στην κομμουνιστική κοινωνία. Αὐτή είναι ή μαρξιστική-λενινιστική μέθοδος που συνίσταται στο να θέτουμε την πολιτική και την ιδεολογία σὲ πρώτη γραμμή. Ἡ ἄλλη γραμμή είναι ή σύγχρονη ρεβιζιονιστική γραμμή. Ἀν την εφαρμόζαμε, οι συγγραφείς μας και οι καλλιτέχνες μας θα ξεκοβαν από την επανάσταση και τις μάζες, θα συθίζονταν στην πολυτέλεια, θα διαμορφώνονταν σὲ ένα προνομιοῦχο κοινωνικό στρώμα και τελικά θα στρέφονταν ἐ-

ναντίον της επανάστασης και τοῦ λαοῦ, ἀνοίγοντας ἔτσι τὸ δρόμο και δημιουργώντας εὐνοϊκές συνθήκες για την καλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ μέθοδος αὐτή είναι εκείνη τοῦ ὅλικου κινήτρου, που θέτει την προσωπική φήμη και τὸν προσωπικό πλούτο στην πρώτη γραμμή. Ἀναπόφευκτα, τὸ ἀποτέλεσμα της ρεβιζιονιστικής γραμμής είναι πώς πολλοί διανοούμενοι και καλλιτέχνες γίνονται νέοι ἄστοι διανοούμενοι, ἀριστοκράτες διανοούμενοι, συστατικό τμήμα της κοινωνικής βάσης τοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Ὅφειλουμε νὰ διαφυλάξουμε τὸ δίδαγμα αὐτὸ και νὰ ἐπαρρησιώσουμε για την ἀποφυγή τοῦ κινδύνου αὐτοῦ.

Οἱ νέοι συγγραφείς και καλλιτέχνες μας ἄς διατηρήσουν για πάντα τὸ πνεῦμα της επανάστασης και ἄς μὴ ἀλλάξουν ποτὲ σημαία. Καί γι' αὐτὸ ή κυριώτερη ἐγγύηση είναι νὰ μὴ ξεκοποῦν ποτὲ ἀπὸ τὴ δουλειά, νὰ μὴ ξεκοποῦν ποτὲ ἀπὸ τοὺς εργάτες, τοὺς ἀγρότες και τοὺς στρατιώτες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΗ ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

(*Ἡ συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 62)

μὴ ἐνὸς πληθυσμοῦ μόνο τριῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἂν καί ἔστειλλε τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν 2 ἐκ τῶν 8 μεραρχιῶν που σταθμεύουν στίς Ἐνωμ. Πολιτείες. Ποιὲς δυνάμεις θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ οἰξεί ή Οὐάσιγκτων στην Λατινική Ἀμερική; Θὰ ἔχει ἀρκετὲς ἅμα ξεσπάσει ή καταιγίδα;

Πνιγμένος ἀπ' τὴν ἐνοπλή ἐξέγερση τοῦ τελευταίου χρόνου στην Δομινικανή Δημοκρατία, ὁ Ράσκ, ὑπουργὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ Κράτους, ἔκανε ἐπείγουσα ἐκκλήση για μιὰ εἰδική σύνοδο της διαμερικανικῆς συνέλευσης τῶν ὁπουργῶν τῶν ἐξωτερικῶν, ὅπου δοκίμασε νὰ στήσει στὰ πόδια μιὰ «μόνιμη διαμερικανική δύναμη». Προορισμένη νὰ καταστῆλει τὰ επαναστατικά κινήματα στην Λατινική Ἀμερική και νὰ ἐλέγχει τίς χώρες αὐτῆς της ἡπείρου διὰ μέσου της «δύναμης» αὐτῆς, ή συνέλευση τοῦ Νοεμβρίου εἶταν μιὰ ἀποτυχία για τίς Ἐν. Πολιτείες, που δὲν περιέμεναν τέτοια ἄσχημη ἡποδοχή. Τὸ καινούργιο αὐτὸ χαστούκι δείχνει πὼς ή Οὐάσιγκτων είναι περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ἀπομονωμένη στην Λατινική Ἀμερική.

Ἡ κυριαρχία τῶν γιάνγκηδων ἱμπεριαλιστῶν στην πίσω-αὐλή τους γίνεται ὅλο και περισσότερο πρόσκαιρη. Κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μεγάλα σχέδια ἐδὲν μπόρεσε νὰ σταματήσει την ἀνερχόμενη πλημμυρίδα τῶν πολιτικῶν παθῶν που ἀπειλοῦν νὰ καταβροχθίσουν ὅλη τὴν χώρα (τὴν Δομινικανή Δημοκρατία), παραδέχονταν ή Οὐάσιγκτων Πόσι. Ἐνας δομινικανὸς ἀντιρῶσατος ἔδωσε μιὰ πὺδ παραστατική εἰκόνα της κατάστασης στην συνδιάσκεψη ἀλληλεγγύης τῶν λαῶν της Ἀσίας, της Ἀφρικῆς και της Λατινικῆς Ἀμερικῆς που ἔγινε στην Ἀβάνα τὸν Γενάρη: «Θὰ κάνουμε τὴν χώρα μας τὸ Βιετνάμ της Καραϊβικῆς».

Τὸ ἡφαίστειο της Λατινικῆς Ἀμερικῆς μοναχίζει ὅλο και περισσότερο. Θὰ καταλήξει σὲ μιὰ ἐκρηξη, και οἱ λάβες του θὰ ξαναπέσουν πάνω στοὺς ἀμερικανοὺς ἐπιδρομείς που ποδοπατοῦν τὴν ἡπείρο ἀπὸ τόσα χρόνια και θὰ τοὺς μεταβάλουν σὲ στάχτη.

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΑΝΤΙΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

(*Ἡ συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 64)

Ἄλλους ὅτι αὐτοὶ που είναι ἀναμειγμένοι στην ἐπίθεση κατὰ τοῦ Βιετνάμ είναι μόνο μιὰ χούφτα ἀμερικανῶν «μιλιταριστῶν», ἐνῶ ή κυβέρνηση τοῦ Τζόνσον ἀποτελεῖται ἀπὸ καλὸς ἀνθρώπους — μόνο που βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν «μιλιταριστῶν». Οἱ ρεβιζιονιστὲς κάνουν τὸ κάθε τι για νὰ ξεδιαλέξουν μιὰ «εὐδαίμονη ὁμάδα» ἀνάμεσα στοὺς ἡγετικὸς κύκλους τῶν ΗΠΑ και νὰ τὴν ἐπαινέσουν μέχρι τὰ οὐράνια. Ὅλα αὐτὰ δὲν είναι παρὰ ἓνα καμουφλάζ για τὴν ἀντιδραστική πολιτική τους ἐξυπηρέτησης τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ και συντονισμοῦ μὲ αὐτόν.

Για τοὺς ἐπανάστατικὸς λαοὺς, ὁ κανὼς ἀνάμεσα στοὺς ἀντιδραστικὸς είναι καλὸ πράγμα. Ὁ πόλεμος τῶν λέξεων ἀνάμεσα στίς ἡγετικὲς ὁμάδες τῶν ΗΠΑ για τὴν ἐπιθετική πολιτική κατὰ τοῦ Βιετνάμ δείχνει τὴν ἀπόλυτη ἀδυναμία της κυβέρνησης Τζόνσον και τὴν ἀπομόνωσή της στην

παρούσα κατάσταση. Φανερώνει ἐπίσης ὅτι ή φύση τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ που είναι ἐπιθετική δὲν θὰ ἀλλάξει ποτέ. Ὁ Ἀμερικανικὸς ἱμπεριαλισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ διέξοδο ὅσο συνεχίζει τὴν ἐπιθετική πολιτική του ἐναντία στὸ Βιετνάμ, ὅποιαδήποτε προσπάθεια και ἂν καταβληθεῖ ἀπὸ ὅποιαδήποτε ὁμάδα τῶν ἡγετικῶν κύκλων τῶν ΗΠΑ και μὲ ὅποιαδήποτε μέθοδο. Τὰ λεγόμενα «γεράκια» και «περιστέρια» νομίζουν και οἱ δυὸ πὼς κάνουν σοφὲς προτάσεις, ἀλλὰ στην πραγματικότητα δὲν είναι παρὰ δυὸ ὁμάδες ἡλιθίων γιατί και οἱ δυὸ ὁποτιμοῦν τὴν δύναμη τοῦ λαοῦ και βαδίζουν ἐνάντια στὸ ρεύμα της ἱστορικῆς ἐξέλιξης. Οἱ καναγδες τους δὲ θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Σὲ τελευταία ἀνάλυση, μόνο ή πλήρης νίκη τοῦ Βιετναμέζικοῦ λαοῦ στὸν ἀγῶνα ἀντίστασης κατὰ της ἐπίθεσης τῶν ΗΠΑ και για τὴν σωτηρία της χώρας θὰ τοὺς λύσει τὸ πρόβλημα.